

Giới thiệu Duyên Đến Khó Thoát

Những gì đen tối nhất của cuộc đời cô đều hưởng hết, cha mẹ chia ly người trong ngục giam người bỏ cô mà đi...Không một có họ hàng không một ai để cô nương tựa.

Quảng đường mà cô phải bước tiếp cũng đầy vất vả, những lời đồn thổi cứ thể đến với cô. Làm cho cô suy sụp không thể nào đứng vững lên nổi...

Chính cái thân phận đen tối này cũng đã cho cô một may mắn, từ khi gặp được anh mọi chuyện đã thay đổi. Đúng như câu Duyên Đến Khó Thoát, cô phải theo anh thôi!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sánh vai

Editor: Ngáo Ộp

Beta-er: Từ Thiên Bằng

Trải qua mấy giờ ngồi xe, rốt cuộc cũng trở lại Belfast, Lăng Vi mang hai túi quần áo đi về phía phố Franklin. Mặc dù là mùa hè, nhưng cũng không quá nóng. Có thể bởi vì đây là khu vực vùng duyên hải, do đó độ ẩm không khí cao hơn, mà dòng chảy từ Đại Tây Dương cũng đã lấy đi một phần lớn lượng nhiệt, làm mùa hè ở đây mát mẻ hơn trong nước rất nhiều.

Lăng Vi và bạn cùng phòng Diệc Trúc mở một cửa hàng may quần áo thủ công ở trung tâm, đa số thiết kế trong cửa hàng đều phù hợp với các đường cong cơ thể của phụ nữ phương Đông. Lần này cô đến Portland là để mua đồ, vì gia đình chủ cho thuê nhà có đám cưới, mà áo nhất định phải do chính Lăng Vi làm. Sau khi Lăng Vi nhận đơn đặt hàng này, Diệc Trúc hận rên sất không thành thếp nói: “Cậu không phải không biết dáng người của chủ nhà đó căn bản không phù hợp mặc quần áo của chúng ta, nhưng cậu lại muốn chúng ta thay đổi kích thước lớn như vậy, quả thực quá sĩ nhục mà”. Phần lớn phụ nữ phương Đông có vóc người nhỏ nhắn, mặc sườn xám ôm chặt vào người thật sự rất hấp dẫn, mà trong khi vóc người phụ nữ phương Tây tương đối đầy đặn.

Chiều tối giờ cao điểm tan ca, vất vả lắm Lăng Vi mới thoát ra được khỏi đám đông, đem các túi lớn đặt ở trên băng ghế dài bên lề đường để nghỉ ngơi. Đột nhiên ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy khuôn mặt một người đàn ông phương Đông, còn cách mấy người đi qua trước mắt cô, chỉ có vài giây, ngay lúc đó tìm Lăng Vi bỗng dừng tròng xuống.

Nhớ lại chuyện ba năm trước đây, lúc đó bạn bè đại học rủ nhau đi chơi, cô hơi say rượu, muốn tìm một căn phòng để nghỉ ngơi, nhưng khi thức dậy, cô phát hiện trong phòng không chỉ có một mình, hơn nữa người bên cạnh lại là một người đàn ông. Cô hốt hoảng kiểm tra lại quần áo trên người, thờ phào khi vẫn còn nguyên, cô cố nhớ lại sự việc ngày hôm qua, sau đó cố gắng kiểm chế bản thân nói: “Tôi không biết làm thế nào anh có thể ở đây, nhưng vì chúng ta không có chuyện gì, sự việc ngày hôm nay mong anh giữ kín, vì vậy đừng nói cho người khác biết để tránh xảy ra những hiểu lầm không cần thiết.” Lúc nói chuyện cô liếc nhìn người đàn ông đó một cái, anh mặc một bộ quần áo sạch sẽ, chiếc áo sơ mi trắng tinh, quần tối màu, chắc chắn là sinh viên. Nhưng đôi mắt của anh hiện lên sự không hài lòng khiến Lăng Vi lúng túng, cô xoay người rời đi. Trước khi rời đi nghe được một giọng nói trầm thấp: “Tân Húc Nghiêu”. Là ba chữ, nhưng nó lại như là lời thề trang trọng, giọng nói này khiến Lăng Vi giật mình, vậy chính xác là anh ta đang nói tên của mình. Vốn nghĩ đó là cũng chỉ là lần gặp gỡ bất ngờ ngoài ý muốn thôi, nếu không phải sau đó là một loạt các vụ bê bối, có lẽ Lăng Vi cũng sẽ không nhớ người đàn ông này và tên của anh.

Không ngờ ba năm sau họ lại có thể gặp nhau tại đây, Lăng Vi lại tìm kiếm cẩn thận trong đám đông một lần nữa, nhưng lại không tìm thấy sự tồn tại của người đó, cô cười thầm, nghĩ rằng có lẽ mình đã nhìn nhầm rồi. Hơn nữa ba năm trôi qua, làm thế nào cô có thể nhớ một người mới gặp qua mấy lần?

Cô đứng dậy và tiếp tục đi về phía trước, không phát hiện ra ở cách đó không xa, người đàn ông phương Đông quẹo vào một gian hàng điện thoại, từ vị trí ngồi vừa rời của cô chỉ cách hơn 10m...

Lúc Lăng Vi về tới, cửa hàng đã treo biển tạm ngừng buôn bán, cô đẩy cửa đi vào bên trong.

Diệc Trúc đang tháo trang sức, nghe thấy âm thanh, cô vội vàng chạy từ phòng thay đồ ra, hưng hăng tròn mắt nhìn Lăng Vi nói: “Minh định sẽ đi mua sắm với cậu, kết quả sáng nay cậu không đánh thức mình dậy rồi đi một mình, cậu được lắm! Sợ lạnh thì đã quên đau rồi à?”

Lăng Vi gật đầu xin lỗi, nhớ lại tình cảnh cách đây ba năm khi cô mới đến đây, lúc đó cô vừa trải qua biến cố, tinh thần hoảng loạn, không ngờ lại có người theo dõi mình, cướp hết mọi thứ đáng giá trên người cô, thiếu chút nữa còn bị lãng nhục, may mắn Diệc Trúc vừa mới đi công tác về, đi qua con đường đó, cô báo cảnh sát đến, khai báo để cứu Lăng Vi. Từ đó về sau, cô bắt đầu trở thành bạn cùng phòng của Lăng Vi.

Sau khi về nhà, Lăng Vi bắt đầu chuẩn bị hoàn thiện việc cắt may áo cưới, đem ren trắng đặt vào vị trí ngực, nhưng hình như thiếu điều gì đó, cảm giác ren vẫn không ra được hình thù gì.

Diệp Trúc đặt quyển tạp chí xuống, từ dưới ghế sofa lấy ra một thứ, khoa tay múa chân đưa chuỗi ngọc trai cho Lăng Vi, lạnh mặt nói: “Dùng cái này để cố định.”

Khỏe miệng Lăng Vi cong cong, tuy Diệp Trúc nói phản đối nhưng vẫn không thể nhịn được mà ra tay giúp đỡ.

Không lâu sau, một đứa bé trắng mịn ở nhà bên cạnh lò đầu vào, dùng tiếng Anh chưa lưu loát nói: “Bác chủ nhà bảo cháu đến hỏi áo cưới của chị cháu, lễ phục kết hôn chị cháu cần đã sửa xong chưa ạ?”

Diệp Trúc hừ lạnh một tiếng, đứa bé sợ tới mức nhanh chóng đóng cửa bỏ chạy. Lăng Vi đuổi theo nói với đứa bé vài câu, sau đó trở lại tiếp tục sửa lễ phục. Đợi đến khi quá trình làm việc kết thúc, Lăng Vi đến ngồi bên cạnh Diệp Trúc, dò xét hỏi: “Mình nói này chị em tốt, gần đây cậu thật kì lạ, sao cậu lại phản đối mình nhận đơn hàng này? Mặc dù bà chủ nhà yêu cầu có hơi cao một chút nhưng dù sao cũng là kết hôn, điểm này cậu có thể hiểu “

Diệp Trúc ngắt lời cô: “Thế giới này không phải chỉ có mình cô ta kết hôn, có cần thiết phải làm như cả thế giới đang xoay quanh cô ta không?”. Lăng Vi ngẩn ra, lúc này mới hiểu được, có lẽ Diệp Trúc không phải ghét áo cưới mà là ghét hôn nhân. Cô gật đầu: “Được rồi, bây giờ có lẽ không phải là thời điểm tốt để nói chuyện, vì thế khi nào cậu muốn nói, mình sẽ luôn lắng nghe.”

Diệp Trúc lườm cô một cái, “Tiểu nha đầu, đừng tỏ ra cái bộ dạng chị cả, mình lớn tuổi hơn cậu đấy”. Cô đặt tạp chí xuống, tiếp tục nói, âm thanh mạnh mẽ không giống như ngày thường: “Mình đã từng ly hôn, lý do rất buồn cười, cái tên cặn bã đó đã ngoại tình. Lúc mình kết hôn với anh ta anh ta chưa hề giàu có gì, khi đó cứ nghĩ sẽ ở bên anh ta mãi mãi, nhưng mà sau này anh ta được thăng chức, trên tay có bạc triệu, thế là học hỏi người ta nuôi đàn bà ở ngoài, lúc mình phát hiện ra quan hệ của bọn họ thì họ đã có con với nhau, buồn cười là chị ta rất đơn thuần. ...”

Về mặt Lăng Vi hơi thay đổi, thật không ngờ Diệp Trúc là một người phụ nữ độc lập tự chủ lại đã từng trải qua chuyện như vậy: “Cho nên cậu mới ra nước ngoài?”

Diệp Trúc nhún vai, nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại sức sống ban đầu: “Đúng vậy, nhắm mắt làm ngơ. Nhưng mà, Vi Vi, mình thật ra vẫn luôn muốn hỏi tại sao cậu lại đến đây, lần đầu tiên nhìn thấy cậu, về mặt của cậu hốt hoảng, chắc đã phải trải qua chuyện gì đó phải không?”

Mặt Lăng Vi vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong lòng lại đang dậy sóng, cô có thể nói cái gì, nói cha đã bị bắt giữ và thẩm vấn, mẹ bỏ đi cùng người khác, mà cô cũng bị mọi người gièm pha chuyện thuê phòng cùng với một người đàn ông? Ba năm trước đây liên tục xảy ra biến cố, cô cũng không thể lý giải được cũng như không muốn nhớ tới, “Cậu muốn ra nước ngoài, vậy lý do có thể là gì?” Cô vừa nói vừa đi về phía tủ lạnh, muốn rót một cốc nước để uống.

Diệp Trúc vui vẻ liếc cô một cái: “Vi Vi, mình cũng không hỏi tất cả đâu, cậu trốn cái gì? Không phải là vì đàn ông chứ?”

Lăng Vi nuốt một ngụm lớn nước đá: “Nếu không phải xảy ra một số chuyện, có lẽ ba năm trước mình đã có thể khoác trên mình chiếc áo cưới rồi.”

“Người đàn ông kia vượt quá giới hạn?”

Lăng Vi nở nụ cười: “Không phải, vì có tin đồn mình và một người đàn ông đã xảy ra chuyện tình một đêm.”

Tần Húc Nghiêu đi vào buồng điện thoại, lúc này anh tới đi công tác, thương nhân tiêu thụ ở nước Mỹ nóng lòng đưa một nhóm ngọc thạch qua tay đi ra ngoài, vì vậy đã bán lại số ngọc thấp hơn bên ngoài 30% cho công ty ngoại mậu TB của Húc Nghiêu, bọn họ tưởng rằng có lời, ai dè bọn họ nhìn lầm, sau khi số ngọc thạch này được kiểm tra lại thì phát hiện độ tinh khiết rất thấp. Nhưng hợp đồng đã ký rồi, bọn họ cũng không nói gì được, trước khi đi thương nhân tiêu thụ rất tán dương Húc Nghiêu biết nhìn ngọc, nói là về sau có cơ hội hợp lại tác nữa.

Húc Nghiêu nhếch mép cười, sợ lần hợp tác sau là không có khả năng, sau lần đầu tiên làm ăn thua lỗ, công ty TB rất cẩn thận.

Cuộc điện thoại quốc tế đường dài được kết nối, đầu dây điện thoại bên kia truyền đến là giọng phấn khởi của tổng giám đốc Âu: “Húc Nghiêu, cậu báo tin vui cho tôi sao?”

Húc Nghiêu gật đầu: “Ép giá ban đầu đến 70%”

Anh nghe giọng Âu tổng vui mừng, bình tĩnh lên tiếng phụ họa, Âu tổng tiếp tục nói: “Theo kinh tế phát triển, nhu cầu về ngọc thạch xa xỉ không ngừng tăng lên, chúng ta phải có cách khai thác đá thô mới, ký được đơn hàng này đương nhiên là tốt rồi, đáng tiếc e rằng vẫn không thể xây dựng nên mối quan hệ hợp tác lâu dài. Tôi vẫn không hiểu lắm, ở Vân Nam không thiếu đá quý châu báu chất lượng tốt, tại sao anh lại bỏ gần tìm xa vậy? Nghe nói, cậu đến từ Vân Nam” Câu nói sau cùng khiến Húc Nghiêu ngẩn người, sau vài giây, anh nhàn nhạt cười: “Âu tổng, tôi sẽ đưa bản kế hoạch lần này sau, sau đó cung cấp cho anh một kế hoạch chi tiết hơn nữa. Chỉ có điều lúc trước anh đáp ứng tôi, sau cuộc trao đổi này sẽ cho tôi nghỉ ngơi mấy ngày, lời này có còn hiệu quả không?”

Âu tổng cười sang sảng: “Ha ha, tất nhiên, anh là người có năng lực nhất của tôi, tôi đâu thể để anh bị tra tấn đến không mức đứng không nổi. Sau khi nghỉ ngơi anh phải điều chỉnh bản thân cho tốt, tôi chờ kế hoạch mới của anh.”

Trở lại khách sạn ở trung tâm, Húc Nghiêu vội vàng tắm nước lạnh, từ phòng tắm đi ra thì nghe tiếng chuông điện thoại, anh nhìn thoáng qua dây số không hề xa lạ.

Nhấn nút call liền được nghe một giọng nói giận dữ: “Thằng nhóc đáng ghét, tôi mặc kệ cậu bận cái gì, ngày mai tôi phải nhìn thấy cậu... nếu cậu dám vắng mặt, coi chừng về nước tôi sẽ đánh chết cậu.”

Húc Nghiêu bình tĩnh đem điện thoại để ra xa một chút, đợi đầu dây bên kia giao xong mới không nhanh không chậm mở miệng: “Bây giờ tôi đang ở Mỹ.”

Vừa nói xong, người đàn ông ở đầu bên kia cười to: “Thằng nhóc này, tốt lắm tốt lắm, tôi đang do dự có nên liên lạc với tên tiểu tử Ô Qua đem cậu buồn lâu qua bên đây hay không, không ngờ cậu đến rồi. Tốt tốt tốt, bây giờ cậu đang ở chỗ nào? Tôi đi đón cậu.”

Húc Nghiêu cong miệng, là bạn thời thơ ấu, bây giờ anh ta đang ở Mỹ, đã mấy năm nay không liên lạc với nhau nhưng tình cảm của họ vẫn không hề phai nhạt, chỉ là anh ta tính tình nóng nảy, nếu ở cùng với anh ta thì lỡ tai sẽ được yên thân sao? Nghĩ đến điều này, anh nói như thật: “Tôi sang đây đi công tác, nếu cậu muốn tôi có mặt ở hôn lễ của cậu vào ngày kia, vậy mấy ngày nay tôi nhất định phải làm thêm giờ. Nhưng nếu cậu muốn ôn lại chuyện cũ, vậy thì ngày mốt tôi cũng không cần thiết phải có mặt tại hôn lễ của cậu, cậu chọn cái nào?”

Đầu bên kia mắng chửi công ty của Húc Nghiêu, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý, mấy ngày này chắc sẽ không tới quấy rầy Húc Nghiêu.

Khi Húc Nghiêu cúp điện thoại thì nghe được hình như bên kia có giọng phụ nữ, không rõ lắm nên anh cũng chẳng để ý...

Người đàn ông nói chuyện với Húc Nghiêu vừa cúp máy thì thấy Lăng Vi ôm áo cười bước vào, cô nói tiếng chúc mừng...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đến nhà

Editor: Ngáo Ôp

Beta-er: Từ Thiên Băng

Chủ nhà ở gần một giáo đường tổ chức hôn lễ, bởi vì nhà gái cũng không có nhiều người lắm, hơn nữa bà chủ nhà trợ tính tình lắm lì, chẳng có bao nhiêu bạn bè, vì phải chuẩn bị trang trí, trước đó bà đã gặp riêng Lăng Vi. Diệc Trúc vô cùng không thích bà chủ nhà, cô nói trong tiệm cần người trông nom nên từ chối.

Một chiếc ô tô dừng ở trước cửa giáo đường, người trên xe đa số là người một nhà. Ở cửa có hai chàng trai diện mạo không tệ bước lên nắm tay người phụ nữ đi vào sân, sau đó trở ra hướng dẫn người tiếp theo. Lăng Vi có mặt cùng lúc với mấy người hàng xóm, một người tiếp khách cũng rất lễ phép tiến lên, cúi người trước cô, cong khuỷu tay mời.

Nở nụ cười thân thiện, Lăng Vi đang định đưa tay, lại thấy chú rể từ bên trong vội vàng chạy ra, phía sau còn có vài người bạn đi theo, ồn ào nghe chú rể nói: “Thằng nhóc đó đó, đã nói với nó đến sớm một chút, rốt cuộc lại lè mề đến bây giờ.” Nói xong anh kéo chàng trai tiếp khách đi qua bên kia: “Lái xe đến trung tâm đường lớn số 466, đón một người đàn ông mặc bộ quần áo màu xám. Ngay lập tức!”

Nghe nói thế, vài người bạn rất tò mò muốn xem vị khách kia là ai, một người đàn ông Trung Quốc bước vào, chạm một cái vào chú rể, dùng tiếng Trung thuần túy nói: “Cậu kết hôn rồi, trong đám bạn bè chúng ta, cậu là người thô lỗ nhất, không ngờ cậu lại là người đầu tiên có vợ. Đúng rồi, cậu sai chàng trai đó đi đón ai vậy?”

Khi đó Lăng Vi đã đi vào cùng người tiếp khách, không nghe được chú rể nói.

Hôn lễ dời lại thật lâu mới bắt đầu, những người phục vụ đợi đến nôn nóng, ngay cả mục sư cũng hỏi vài lần, nhưng chú rể nói là chưa đến lúc. Chủ nhà là một người nóng nảy, bà ở ngoài tức giận tới mức dậm chân, nóng lòng muốn chạy vào đánh cho chú rể một trận. Lời này là do đứa bé hàng xóm nói cho Lăng Vi biết.

Cuối cùng cũng có một người khách kí tên vào, hôn lễ mới bắt đầu. Lăng Vi ngẩng đầu nhìn, cũng chỉ vì muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ, nhưng khi nhìn thấy, cô lại có chút bối rối: Tán Húc Nghiêu! Cô nở nụ cười tự giễu, ngày đó cô còn tưởng là ảo giác. Nhớ lại năm đó còn trẻ, nay người đàn ông này đã trưởng thành, trở nên phong độ. Lăng Vi hoảng sợ vì hai mắt mình nhìn anh quá nhiều, vội vàng cúi đầu.

Cảm thấy có nhiều người nhìn mình, Tán Húc Nghiêu ngược mặt nhìn lại, thấy một người phụ nữ cúi đầu. Không rõ mặt mũi của cô, nhưng mà hình dáng kia hẳn là rất xinh đẹp, mái tóc dài đen bóng xõa trên vai, rải rác lên chiếc áo đầm chiffon màu xanh trắng, khiến người ta liên tưởng đến những cô gái mặc sườn xám cổ điển. Trong công ty Húc Nghiêu có không ít phụ nữ cảm tình với anh, đáng tiếc là cuối cùng anh không gặp được ai phù hợp cả, ngay cả chính bản thân anh cũng không hiểu vì sao.

Ánh mắt của anh đảo trên người phụ nữ vài vòng, loáng thoáng cảm thấy quen thuộc.

Hôn lễ chấm dứt, khách khứa theo thứ tự đi ra sân, Lăng Vi đi ra theo mọi người, cô cúi đầu không nhìn đến những người xung quanh, chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi nơi này. Đang lúc chen chúc thì phía sau lưng truyền đến một lực đẩy mạnh, Lăng Vi lao đảo một cái, ngã nhào về phía trước, một tay đập vào lưng người trước mặt, “bốp”, âm thanh cực kì lớn, tiếp theo là giọng la hét của người phụ nữ trước mặt, âm thanh cũng đủ sắc bén để thu hút không ít ánh mắt xung quanh.

Nhất thời Lăng Vi hoảng loạn, vội vàng nhìn về phía phụ nữ kia xin lỗi.

Húc Nghiêu nghe được âm thanh, đưa mắt nhìn, một phụ nữ phương Tây đang tức giận, dường như còn có một cô gái phương Đông đang xin lỗi, anh vốn không nên xen vào việc của người khác, anh chỉ là một người tới tham dự hôn lễ, nhưng nếu như lúc này lại xảy ra xô xát thì sẽ khiến cô dâu chú rể khó xử. Anh bước lại.

Anh nói to: “Đã xảy ra chuyện gì?” Cơ thể người phụ nữ cúi thấp đầu chấn động, sững sốt nhưng không ngẩng đầu lên. Húc Nghiêu khẽ nhủ mày, cho dù thật sự làm sai cũng không cần thiết phải bày tỏ sự hèn nhát như vậy chứ, xin lỗi đến mức này có phần nhục nhã.

Húc Nghiêu hỏi rõ nguyên nhân, an ủi người phụ nữ phương Tây vài câu, sau đó bảo mọi người tản đi, anh liếc mắt nhìn, người phụ nữ cúi đầu nhanh chóng bỏ đi, hình như không có ý định cảm ơn vì anh đã giúp cô giải vây. Anh không rõ người phụ nữ này rốt cuộc nghĩ cái gì, tại sao có thể không biết xấu hổ, không rõ đúng sai như vậy.

Tiến lên ba bước, một tay kéo lấy cô, đến lúc vòng qua cơ thể, Húc Nghiêu chỉ cảm thấy như là một ảo giác, không ngờ người này lại là... Lăng Vi!

Mặt anh hơi mất kiểm chế, gần như lộ ra vẻ cười nhạo: “Thì ra là cô, bạn học cũ.”

Đối mặt nhau, lại bị người ta nhận ra, trong tình huống như vậy còn có thể trốn tránh được sao? Lăng Vi giận tái mặt, bình tĩnh nói: “Xin chào, thật là trùng hợp khi gặp anh ở đây.” Không đợi anh trả lời, cô nói tiếp: “Bạn tôi đang đợi, tôi đi trước, tạm biệt.” Cô bỏ đi vội vàng, Tần Húc Nghiêu lo lắng nhìn theo. Trước kia đã từng có quan hệ, cô vẫn chưa suy nghĩ làm thế nào để đối mặt.

Tay Húc Nghiêu trống không, anh nhìn bóng lưng Lăng Vi vội vàng rời đi, lộ ra nụ cười: Ba năm trước cô có thể thoát mái ra đi, ba năm sau còn có thể dễ như vậy sao?

Húc Nghiêu vẫn còn nhớ rõ, ba năm trước cô ở trường đại học làm mưa làm gió, nhà trường tổ chức không ít hoạt động, cô đều có mặt. Vì cha của cô là thị trưởng thành phố, làm quan đời thứ hai, hơn nữa cô có một gương mặt thanh tú xinh đẹp nên cũng khá tiếng tăm, rất nhiều người biết cô còn cùng nhị thiếu Tôn Viêm Thần có tình cảm lưu luyến. Có người nói sau khi tốt nghiệp, Lăng gia và Tôn gia sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn sự. Vì vậy cô cũng không xa lạ với Húc Nghiêu. Chỉ là cũng chẳng thân quen gì, ngoài lần gặp bắt đầu đi ở buổi tiệc tốt nghiệp, anh và Lăng Vi không tính là quen biết.

Đáng tiếc không lâu sau đó, nghe nói bố Lăng Vi nhận hối lộ bị bắt, cô cũng biến mất không thấy đâu, lúc đó giữa những người bạn học còn truyền nhau một câu chuyện, ở buổi tiệc tốt nghiệp, cô và một người đàn ông bí ẩn đã xảy ra tình một đêm, Tôn gia coi đây là điều si nhục, thậm chí lúc Lăng gia gặp khó khăn nhất cũng không đưa tay giúp đỡ. Đương nhiên những chuyện này cũng chỉ là nghe nói, về cái người đàn ông bí ẩn kia, Húc Nghiêu từng nghĩ ngờ không biết có phải là mình hay không, thứ nhất, cuộc sống hai người quá khác nhau, thứ hai, lúc ấy Lăng Vi đi rất dứt khoát hiển nhiên do không muốn có liên quan đến mình, hơn nữa khi đó cô tỏ ý muốn tự giải quyết tin đồn này nên anh cũng chẳng ra tay giải thích làm gì.

Không ngờ ba năm trôi qua, tại đất nước Mỹ này.

Lại gặp được cô.

Diệp Trúc kết thúc công việc trở về nhà, thấy dáng vẻ vội vàng của Lăng Vi, gọi cô mấy tiếng, cô vẫn không đáp. Không biết là đã xảy ra chuyện gì, Diệp Trúc đuổi theo kéo Lăng Vi lại, nhìn thấy khuôn mặt Lăng Vi trống rỗng, bàn tay vô cùng lạnh.

Trở về nhà, hai người ngồi trên ghế, Diệp Trúc nghiêm mặt: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Lăng Vi mới từ từ trở lại bình thường, cười yếu ớt nói: “Không có gì, chỉ là dự hôn lễ nên hơi xúc động.”

Ở cùng với cô vài năm, đối với tính tình của Lăng Vi Diệp Trúc coi như hiểu rõ, cô bình thường sẽ không để ý đến chuyện gì, chỉ khi nào động chạm đến quá khứ thì cô mới thất thường như vậy. Diệp Trúc vỗ lên vai cô một cái: “Muốn kết hôn rồi hả? Hay là nhớ tới người đàn ông phụ tình trước đây? Trên đời này còn nhiều người đàn ông tốt mà, cậu cần gì phải thất cổ chết trên một thân cây dâu...”

Lăng Vi bắt đầu dĩ ngôn: “Chỉ hai tốt, tại sao lại nhắc đến chuyện này, mình đã nói với cậu rồi, không có người đàn ông phụ tình, rời khỏi nhà là mình thay cha quyết định, từ trước đến nay ông ấy hiểu rõ mình nhất....” Nói đến phần sau, âm thanh của cô từ từ thấp xuống. Năm đó không phải không hận cha, hận tại sao ông lại làm chuyện hồ đồ như vậy, khiến một gia đình hoàn mỹ trở nên tan nát, nhưng mà lúc đó càng hận lại càng yêu. Nhớ khi còn bé, cha thích nhất là bế cô đặt trên đùi, hô: “Công chúa nhỏ nhà cha”, ông ấy chưa bao giờ để Lăng Vi chịu uất ức. Cho dù sau khi vào tù, ông vẫn có năng lực sắp xếp để Lăng Vi rời đi, đến thị trấn nhỏ này sống cuộc sống thanh thản. Đáng tiếc là ông ấy không thể sắp xếp chu toàn hơn, ông không nghĩ đưa Lăng Vi đến một nơi xa lạ sinh sống liệu cô có thể thích ứng hay không, ngộ nhỡ lần đầu tiên đến đây không có Diệp Trúc giúp đỡ, không biết cô sẽ thành cái dạng gì.

Nghĩ một hồi cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở dài, không rõ trong lòng có cảm giác gì.

Diệp Trúc cười khi khi: “Nhìn bộ dáng thảm thương của cậu, nhớ nhà à?”

Nghe nói thế, Lăng Vi ung dung nhìn phòng ngủ của Diệp Trúc, nói: “Mấy ngày trước giúp cậu dọn dẹp lại phòng, mình thấy một quyển album bị rách bìa đang lật dở, không biết là của ai.”

Diệp Trúc liếc xéo cô một cái, bình thường Lăng Vi rất ngoan ngoãn, nhưng đôi lúc cũng có một mặt sắc bén. Đúng vậy, Diệp Trúc cũng nhớ nhà, còn vô cùng thất bại nhớ đến cái tên bạc tình khôn nạn đó.

Lúc tối muộn, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, Diệc Trúc ồ lên một tiếng. Căn phòng ở lầu trên vẫn còn trống, do trước đây có người nhảy lầu nên tầng kia vẫn không ai thuê. Hôm nay ai lại tới đây?

Lăng Vi đang chuẩn bị bữa tối, cô lấy một trái bí đỏ đông lạnh trong tủ lạnh ra, định nấu canh. Diệc Trúc thì ngồi ôm gối trên ghế sofa xem tạp chí. Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, bình thường giờ này sẽ không có ai đến tìm hai cô, chủ nhà ở sát vách, hàng xóm ai cũng đang thưởng thức bữa tối ở nhà, là ai đến vậy chứ? Chẳng lẽ là hàng xóm mới đến?

Lăng Vi vẫn ở trong phòng bếp, Diệc Trúc kêu: “Vi Vi, ra đây, có trai đẹp tìm cậu nè.”

Lần nữa gấp lại Tân Húc Nghiêu, Lăng Vi đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa mà thay vào đó là lo lắng: Tại sao anh ta lại ở đây?

Sau hôn lễ, Tân Húc Nghiêu lập tức đi tìm thằng bạn thân hỏi chuyện Lăng Vi, một phụ nữ phương Đông ở đây sẽ rất bất mắt, hỏi một hồi thì biết cô thuê phòng của anh ta, một căn phòng trên lầu. Nơi này tuy không bằng khách sạn nhưng rất sạch sẽ, bày trí cũng đẹp. Anh tìm đến nơi này, muốn cùng cô tiếp tục câu chuyện đang dang dở.

Diệc Trúc nhìn không khí khác thường giữa hai người, cô ngồi trên ghế sofa, cầm đầu cầm cổ đọc tạp chí, bộ dạng “tôi không tồn tại”. Lăng Vi cảm ao khát, nói: “Khu này ban đêm khá đẹp, tôi dẫn anh đi dạo.”

“Trễ vậy cậu còn muốn ra ngoài sao, ăn cơm đã?” Diệc Trúc không an tâm nhìn cô, một cô gái nhỏ nhắn như Lăng Vi lại ra ngoài với một người đàn ông, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì...

Tân Húc Nghiêu khẽ mỉm cười, đưa tay ra, anh đang cầm một cái túi: “Tôi muốn mượn bật lửa, căn phòng trên lầu không có bếp gas, tôi đã mua một ít com chiên đông lạnh.” Khi nói chuyện, anh giờ cái túi lên, ý bảo bên trong là thức ăn, về mặt thuần lương vô hại.

Diệc Trúc nhún vai một cái, dù gì trong nhà chỉ có hai người con gái, cô vốn không tin tưởng người đàn ông này nhưng lại không tiện từ chối.

Lăng Vi thấy thế thì im lặng, cô vốn định ra ngoài nói rõ ràng với Tân Húc Nghiêu, nói cho anh hiểu ba năm trước đây dù có chuyện gì cũng không quan hệ tới anh. Nhưng anh lại không nhắc tới chuyện này, chỉ xin tý lửa, cô mà phản đối kẻ cũng kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Miệng hồ *

(*Ý chỉ người ăn nói hàm hồ)

Editor: Ngáo Ôp

Beta-er: Lyly93

Hiển nhiên Tân Húc Nghiêu đến thì sẽ có chuẩn bị, trong cái túi đồ kia có nhiều thứ, com chiên Dương Châu, thịt xào khô, canh măng tây... Là đồ ăn vặt từ Giang Nam, không biết anh mua những thứ này ở đâu, Lăng Vi đến đây ba năm, ăn rất nhiều bánh cà ri, thật đúng là tưởng nhớ về hương vị quê hương. Anh mắt liếc anh, năm đó có cái nhìn không tốt về người trước mắt này, chỉ nhớ rõ cái áo sơ mi trắng kia, nhìn có vẻ hiền lành cẩn thận, hôm nay nhìn thấy, đường nét trên mặt càng thêm mạnh mẽ, trên mặt gọn gàng hiếm thấy, nhìn rất là dễ chịu.

Diệc Trúc ngồi thấy được mùi thơm, liền để chân trần chạy tới, thấy thức ăn bày đầy bàn, tràn đầy vui vẻ nhìn Húc Nghiêu nói: “Chàng trai tốt, nhà tôi có cháy về sau cũng cho anh mượn, chắc anh biết, lần sau tới nhớ mang đến một ít hải sản.”

Lăng Vi vui đầu bới com, bày ra vẻ mặt “mình không biết cậu”.

Ba người đang ăn, cửa lại bị làm phiền, có người ở bên ngoài gào thét: “Tên nhóc thói tha kia, ra ngoài! Tôi biết cậu đang ở trong đó, đừng tưởng rằng trốn tới đây thì tôi sẽ bỏ qua cho cậu...”

Diệc Trúc đứng lên, ánh mắt nghiêm nghị: “Dám tới, không ngờ anh ta còn dám tới!” Đang lúc nói chuyện cô đi ra cửa, tư thế như muốn đánh nhau.

Lăng Vi kéo cô lại: “Để cho anh ta gào thét mấy tiếng là tốt rồi, cậu cũng không phải không biết loại người này làm gì có đức hạnh gì. Với lại người ta cao to lực lưỡng, cậu đánh thắng được sao?”

“Vi Vi!” Diệc Trúc cao giọng kêu một tiếng, trong âm thanh còn nhiều tức giận mà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bởi vì lúc này Lăng Vi này đang nắm chặt cánh tay của cô, mà cô cũng là người phụ nữ cứng đầu một khi tức giận thì cũng không ai khuyên được. Ánh mắt cô dừng lại trên người Húc Nghiêu, Diệc Trúc nâng khóe miệng lên: “Tân Húc Nghiêu, anh và Vi Vi là bạn bè tốt, vậy chắc là không ngại giúp cô ấy đuổi cái tên lưu manh đó khỏi cửa chứ?”

Húc Nghiêu bình tĩnh ăn một miếng thịt xào khô, cầm đũa ý bảo Diệc Trúc ngồi xuống: “Tôi chưa bao giờ đánh nhau. Ngồi xuống ăn cơm đi, thức ăn nguội sẽ không ngon.”

Ánh mắt Diệc Trúc nhìn giữa hai người vài vòng, khúc khích cười lên: “Ngược lại tôi thấy hai người các anh thật sự cắt đứt.” Thừa dịp Lãng Vi buông tay, cô bước đến cửa, cách cánh cửa hét lên: “Người bên ngoài nghe cho rõ đây, Vi Vi nhà tôi đã có người đàn ông của mình, anh có thể thử đập nát cửa này, xem họ ở trong phòng ân ái kích tình cỡ nào.” Cô vừa nói xong, âm thanh ngoài cửa liền nhỏ lại.

Ngược lại Lãng Vi không có gì, Diệc Trúc sẽ luôn tuân ra những lời nói khiến người khác kinh sợ, ba năm qua cô đã có thói quen này, đáng tiếc bây giờ còn có cả Tần Húc Nghiêu ở đây. Cô khẽ mỉm cười một cái: “Cậu ấy ưa thích nói xằng nói bậy, anh không cần phải để ý.”

Húc Nghiêu như có suy nghĩ gì liếc mắt nhìn: “Cô nói ân ái sao? Không sao, chúng ta đều là người lớn, không có gì lạ cả.”

Một tiếng rắc vang lên, đó là tiếng mở cửa, chủ nhà xuất hiện trước mặt Diệc Trúc. Còn bên cạnh là một bị người đàn ông say bí tỉ té xuống đất, anh ta chính là người mới vừa nói tục.

Không đợi Diệc Trúc nói, chủ cho thuê nhà đã sai bước đi vào, đứng trước mặt Húc Nghiêu, vẻ mặt hung hãn: “Thằng nhóc chết tiệt, tôi còn hỏi sao cậu lại tích cực hỏi thăm tôi như vậy, thì ra là vừa ý Lãng Vi. Đã vậy còn rất nhanh tay, không nhìn ra đó nha!”

Lãng Vi bị sắc cạnh trong miệng, ho mấy cái, sắc mặt hơi ửng hồng nói: “Thật ngại quá, đã quấy rầy mọi người, nếu không còn chuyện gì thì tất cả giải tán đi.”

Tần Húc Nghiêu bị bọn họ nửa đẩy nửa xô vội vàng ra cửa, chủ nhà húc vào bả vai Húc Nghiêu một phát, cười đùa nói: “Thằng nhóc cậu đó nha, muốn bắt được phụ nữ trong nhà này phải tốn không ít công phu đó, cái cô họ Thư là một người phụ nữ mạnh mẽ, đàn ông bình thường không thể chịu được cô ta đâu. Về phần người kia, trông thì rất ngoan ngoãn nhưng cũng không đơn giản, nghe nói có người một mực che chở cô ấy, không biết lai lịch thế nào.”

“Lai lịch của cô ấy thật sự không tầm thường.” Húc Nghiêu cời nút áo thứ nhất trên áo sơ mi ra, hơi phìền não nói, “Chẳng qua mình không ngờ nhà cô ấy còn có người ở chỗ xa xôi này, xem ra đúng là con rết trăm chân đập hoài không chết*.”

(*Đại loại là có nhiều họ hàng, bà con làm lớn ấy >")

“A Tần, cậu nói thật cho mình biết, người phụ nữ này với cậu có quan hệ thế nào, cậu hãy cẩn thận đừng để bản thân mình bị cuốn vào rắc rối đó,”

“Mình chỉ có mấy ngày mà thôi, nên nếu có thể thì mình muốn bồi dưỡng quan hệ “tình một đêm”, chỉ là bên cạnh cô ấy còn có Thư Diệc Trúc nên mình chưa thể làm được.”

Hai người đàn ông đồng thời nở nụ cười.

“Đúng rồi, lúc trước mình nghe cậu nói chỗ này có rất nhiều châu báu ngọc thạch, ngày mai mang tới mình xem một chút đi.” Tần Húc Nghiêu nói xong một tràng dài, thở phào nhẹ nhõm, “Ồ Vân Nam không có nhiều nguyên liệu để thay, hy vọng có thể tìm được đủ để thay thế nguyên liệu sản xuất ngọc thạch Vân Nam.”

Tầng trên cùng không mở đèn, ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, chớp mũi còn có thể ngửi được mùi thuốc lá.

Chủ nhà cười thôi cười, giật lấy điếu thuốc trong tay Húc Nghiêu, ném xuống đất giẫm lên, lúc này mới lớn tiếng nói: “Từ khi nào cậu bắt đầu hút thuốc lá, trước kia ở với ông già, không phải cậu ghét nhất cả đám hút thuốc khói mù mịt sao? Tiểu Hắc, cậu còn nhớ tên kia không, thứ này không thể chạm vào!”

Húc Nghiêu nở nụ cười: “Cậu quá căng thẳng rồi, chỉ là thuốc lá thôi. Lúc nói chuyện làm ăn, khách hàng sẽ đưa một hai điếu, thời gian lâu dài cũng sẽ quen thôi.”

————— thời gian tuyến phân cách —————

Lãng Vi kéo Thư Diệc Trúc còn chưa tỉnh ngủ đi đến tiệm từ sớm, nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt dọa cho khiếp sợ, cửa sổ thủy tinh bị đập tan tác, nhìn thấy mà ghê, y phục bên trong thì nằm trên mặt đất chồng thành một mớ lộn xộn.

Hai người nhìn nhau một cái, lập tức móc chìa khóa ra mở cửa tiệm, ma nơ canh bị đập nát bét, rất nhiều quần áo cũng bị rách. Lãng Vi đau lòng, những bộ quần áo này đều là cô và Diệc Trúc tự mình làm, mỗi cây kim mỗi sợi chỉ không ai khác mà chính tay họ làm. Chọn vài bộ quần áo còn nguyên, phải phải bụi phía trên, bỏ vào trong tủ chứa đồ, chỉ là còn có rất nhiều thứ không ra hình dáng nữa. Ngồi trên đồng quần áo, Lãng Vi ngẩn người.

Quét sạch kính vỡ, gọi điện thoại cho công nhân tới lắp ráp một lần nữa, Diệc Trúc nhìn bộ dạng thơ thẩn của Lãng Vi, không khỏi lo lắng: “Vi Vi, được rồi, chỉ là vài bộ quần áo và mấy miếng thủy tinh, chúng ta dành vài ngày là có thể khôi phục được như trước. Mình vừa báo cảnh sát rồi, tên khốn kia chắc chắn không thoát được.”

“Mình không phải đang lo lắng cái này, ngày hôm qua không để cậu đi cùng người đó, mình lo lắng anh ta sẽ đến báo thù, cái loại lưu manh đó cái gì cũng làm ra được. Nhưng mình hôm nay mới biết, ngay cả khi chúng ta phải chịu đựng, những người đó cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua, mình nghĩ đến chuyện hôm qua. Để cho anh ta dạy dỗ có phải hay không.” Lãng Vi bình tĩnh nói xong, trong mắt thoáng lạnh.

Diệp Trúc nở nụ cười ha ha: “Nhóc con, rốt cuộc cậu cũng thông suốt, xem ra cậu là dạng phụ nữ nhẫn nhục chịu đựng, cứ tưởng cậu không biết tức giận chứ! Chỉ là cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều, mấy ngày nữa là tốt rồi.”

Lại nói ba năm nay, Lăng Vi ở chỗ này coi như yên ổn, chỉ là mấy ngày trước lại gặp phải một kẻ lang thang muốn động tay động chân với cô, khi đó đã sắp đến nhà, cô gọi điện thoại cho Diệp Trúc ra ngoài, lúc này mới thoát khỏi. Không ngờ người đó gần đây luôn lượn lờ ở các cửa hàng qua đêm, tối hôm qua còn đến làm loạn nhà cô.

Lăng Vi đứng lên, bỏ lại một câu: “Minh đi ra ngoài, về ngay thôi.” Rồi biến mất ở khúc quanh nơi ngã tư đường.

Đây là một nông trại có diện tích không nhỏ, cây ngô, đậu nành mọc thành phiến, còn có một số cây không biết tên, mấy phiến ruộng xếp hàng chỉnh tề, nếu như từ chỗ cao nhìn xuống, thì không khác mấy ô vuông để điền chữ là bao.

Lăng Vi đứng ở bên này, nhìn thấy một căn biệt thự nhỏ ở xa xa. Trong nước, nghề nông là thú vui của người nghèo, vài năm trước, lúc ấy ba cô đã đưa cô về nông thôn để hiểu biết thêm về tình hình thực tế, điều kiện ở nông thôn lạc hậu khiến Lăng Vi bị ảnh hưởng sâu sắc, khi cô đến nơi này mới phát hiện, nông nghiệp cũng có thể rất hiện đại, rất có khả năng kiếm tiền, ví dụ như ông chủ nông trường này.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lăng Vi tối sầm lại, nghĩ thầm không biết lúc này ông ta sẽ nói gì với mẹ.

Bên cạnh nông trường có một căn phòng nhỏ, dành cho người trông nom ở, trong phòng có thể liên hệ thông tin. Lăng Vi gõ cửa, thấy một người trung niên nhô đầu ra hỏi: “Cô à, có chuyện gì sao?”

“Quản gia, à không, chú Chung bây giờ đang ở đâu?”

Người trung niên nhìn kỹ Lăng Vi một lần, lúc này mới nói: “Bây giờ chú Chung đang tiếp khách, nhân viên khảo sát địa hình, nếu như cô có chuyện muốn nói, tôi có thể chuyển lời.”

“Khi nào ông ấy sẽ tới đây?”

“Xin lỗi, tôi đây không biết. Chỉ là...” Người trung niên kia hình như là nhớ ra cái gì đó, từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh, so ảnh với Lăng Vi, chớp lát sau lộ ra nụ cười: “Cô là cô Lăng Vi, trí nhớ của tôi thật là, chú Chung đã dặn tôi, nếu như cô tới, trực tiếp đưa cô vào trong biệt thự, cô yên tâm, chú Chung đã đi ra ngoài được một lát rồi, ông ấy nói sẽ trở về dùng cơm trưa.”

Nói xong, người trung niên mở cửa ra ngoài, khom lưng ý bảo Lăng Vi đi cùng với ông. Đối với thái độ trước sau biến hóa của ông, Lăng Vi nhẹ nhàng nở nụ cười, quả nhiên thân phận quan hệ là giấy thông hành tốt nhất.

Bên trong biệt thự rất tinh xảo, nhìn là biết mấy năm nay lò sưởi trong tường vẫn được đốt cháy, thảm lông nhung màu nâu đỏ trải trên mặt đất, ở giữa đặt một cái bàn uống trà, trên bàn là bình cà phê đang bốc hơi nóng, bốn vách tường treo không ít tranh phong cảnh, dùng màu nổi bật, ý cảnh khoa trương, có phần giống với trường phái nghệ thuật trừu tượng, cô nhớ trước kia trong nhà cũng treo mấy bức tranh như vậy, nghe nói là bởi vì lúc còn trẻ mẹ rất thích.

Người trung niên ở cửa không bước vào, bảo Lăng Vi chờ ở đó, ông đã gọi cho chú Chung.

Tự rót cho mình một ly cà phê, uống một hớp, mùi vị nhẹ nhàng lại hơi chua xót, mùi thơm nhu hòa, đây là cà phê Brazil. Lăng Vi cười lạnh, cha cô không thích cà phê, ông ấy thích uống trà, hơn nữa thích uống trà Phổ Nhĩ Vân Nam, mà mẹ lại thích cà phê, trong nhà có rất nhiều cà phê, Lăng Vi hiểu thêm một ít chuyện.

Ngoài cửa có tiếng bước chân, Lăng Vi bình tĩnh đặt ly cà phê xuống, cũng không quay đầu lại, nói: “Người gây sự có phải là do ông phái đến không, mục đích là muốn tôi đến đây cầu xin? Nói đi, ông muốn gì.”

Một lúc lâu vẫn không nghe được tiếng người kia trả lời, cô xoay đầu nhìn, không khỏi sửng sốt: “Sao anh lại ở đây?” Chợt nhớ tới lời người trung niên nói lúc này, có lẽ vị khách kia chính là anh.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Uy hiếp

Editor: Ngáo Ôp

Beta-or: Lyly93

Tấn Húc Nghiêu sắc mặt bình tĩnh từ từ đi tới, nhìn cà phê trên bàn trà, lông mày khẽ nhíu nhích: “Cô có để ý gì khi tôi uống một tách cà phê không?”

Lăng Vi làm một động tác xin cứ tự nhiên: “Anh cứ tự nhiên, tôi không phải là chủ nhà này”. Nói xong ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào, trong lòng khó hiểu Chú Chung làm sao có thể để một người ngoài trở về đây trước, rõ ràng là ông ấy biết cô đang ở đây chờ. Cảm nhận được ánh mắt dò xét ở đối diện, Lăng Vi chợt quay đầu.

Tần Húc Nghiêu bình tĩnh uống cà phê: “Chú Chung hình như có một cuộc điện thoại đường dài, đợi lát nữa đi.”

Lăng Vi cố gắng hết sức để cho mình làm ra vẻ bình tĩnh, chỉ là chính cô không biết trên mặt mang chút bình thường nhưng không thể nhận ra lạnh lùng: “Vẫn không biết thì ra là anh cũng biết người nhà này, ngược lại thật sự là rất khéo.” Chữ “Khéo” phía sau đó, cô nhấn mạnh một chút, đương nhiên là không tin sẽ có sự trùng hợp như vậy. Ba năm trước đây Tần Húc Nghiêu xuất hiện ngoài ý muốn, ba năm sau anh vẫn như cũ có thể thần kỳ xuất hiện bên cạnh cô, như vậy mỗi lần gặp nhau đều không đơn giản, chẳng lẽ anh là người của Chung Nam Sơn?

Húc Nghiêu giống như cái gì cũng không nghe thấy, giờ chén lên nói: “Cà phê không tệ.” Anh ngồi đối diện cửa, đã thấy một người đàn ông đứng ở đó. Nhìn lại hình dáng Lăng Vi, chỉ cảm thấy ở đây quan hệ không đơn giản.

Húc Nghiêu nghe được, gần hai năm nay Chung gia mới bắt đầu ở Belfast làm ăn kinh doanh nông trường, mặc dù không biết là vì cái gì, chỉ có điều nghe nói là Chung gia tiền bạc thu vào không ít, vì vậy nông trường làm ăn rất nhanh đi vào quỹ đạo. Nhưng mà lần này anh đến đây không phải vì nguyên nhân này, Chung gia không biết từ người nào tới đây mua một khối đất hoang, nhìn đất hoang tầm thường này lại có một mặt ngoài dự đoán của mọi người, có thể nói thật sự trùng hợp, Húc Nghiêu từ trong tay thương nhân nước Mỹ mua được Ngọc Thạch quảng thô tiêu thụ chính là từ nơi này đào ra. Kể từ đó, tổng giám đốc Âu luôn nói muốn tìm ra cách khai thác quảng thô mới.

Hôm nay Húc Nghiêu tới xem một chút đất đai mà Chung gia chọn trúng, anh lớn lên Vân Nam, đối với địa hình nơi đó rất quen thuộc, hôm nay thấy địa hình nơi này chợt có cảm giác như trở lại Vân Nam, trực giác nói cho anh biết sự thật rất có thể như Chú Chung từng nói, cho nên anh nhanh chóng tính toán hai bên lý hợp đồng làm ăn. Nhưng mà thái độ của Chú Chung cũng không phải là người đại diện cho ý kiến của Chung gia, ông nói muốn xin phép ý kiến của ông chủ, đồng thời giữ Tần Húc Nghiêu lại ăn cơm trưa.

Ngoài cửa là một người đàn ông khoảng ngoài 50, ông mặc âu phục và áo khoác ngoài phẳng phiu, cả người có vẻ nghiêm cẩn cung kính. Hoi khom lưng xuống với Lăng Vi, ông mỉm cười nói: “Vi Vi, cô đã đến rồi!”

Lăng Vi đứng dậy, kiềm chế sự kích động muốn hỏi rõ ràng, chỉ lạnh lùng nói: “Ông đã có khách ở đây, vậy tôi không quấy rầy, làm phiền ông nói tôi sống rất tốt, không cần bọn họ quan tâm thay tôi!”

“Vi Vi, ăn cơm trưa xong tiểu Tần đưa cô trở về, dù sao một cô gái ở nơi này không an toàn, ngộ nhờ gặp phải những kẻ lang thang sẽ không tốt.” Chú Chung vẫn hiền lành cung kính như trước, nhưng lời này lại làm cho Lăng Vi khóe miệng xé một cái.

Húc Nghiêu cầm đầu cầm cổ nhìn ngọn lửa đang cháy trong lò sưởi, giống như không có nghe bọn họ nói chuyện.

Trên bàn ăn không dài, mấy người làm theo thứ tự bung lên cái mâm sứ trắng đựng thức ăn. Lăng Vi quét mắt, đều là những thứ trước kia cô thích ăn. Lên đại học, thời gian đó bởi vì ăn không quen thức ăn trong trường học, cô gầy đi vài cân, lúc ấy mẹ nghe nói liền không yên tâm để cho cô tiếp tục như vậy nữa, vì vậy mỗi lần đều ở nhà chuẩn bị những thứ cô thích ăn, sau đó bảo tài xế nhanh chóng mang qua, lúc ấy cha Lăng chê cười cô nói: “Cái con bé này, thật không biết chờ đến lúc con rời đi lúc đó chúng ta muốn quen thế nào.”

Lăng Vi khẽ cười một cái: cha vẫn là lo lắng hơi quá, ít nhất ba năm nay cô ở chỗ này sống không tệ.

“Tiểu Tần, ngày trước cậu nói ở thành phố G gần bảy năm rồi, có thích ứng với cuộc sống nơi đó không?” Chú Chung giống như vô ý nói về chuyện này.

“Thành phố G đời sống rất tốt, có không ít cơ hội nghề nghiệp, đối với những người muốn thể hiện quyền lực thì thật là tốt. Còn như ở nhà dưỡng lão, vẫn chỉ có nơi này là thích hợp.”

“Có suy nghĩ giống với gia đình ông chủ.” Chú Chung nở nụ cười, tiếp tục nói: “Vừa rồi chúng tôi nhìn mảnh đất kia bây giờ còn chưa có khai phá, chỉ là đã có không ít người đến trộm đá quý. Tôi mới vừa nhận được điện thoại của ông chủ, ý của ông ấy là thời gian này sẽ chọn nơi để hợp tác, dù sao từ khai thác, gia công đến tiêu thụ, cần có không ít kinh nghiệm của công ty gia nhập liên minh.”

“Hi vọng chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Bọn họ anh nói một lời tôi một lời nói, giống như Lăng Vi không tồn tại ở chỗ này.

Chú Chung chợt thờ dài một cái: “Vi Vi, gần đây cô bớt chút thời gian trở về một chuyến đi, cũng đã ba năm, sóng gió cũng đã qua, hơn nữa còn ông chủ ở nhà, sẽ không có vấn đề gì. Chỉ có điều gần đây cơ thể mẹ cô lại không tốt, nghe nói hai ngày trước té xỉu ở viện, cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh táo lại.”

Lăng Vi từ từ đứng lên, nhìn Tần Húc Nghiêu nở nụ cười nói: “Làm phiền anh đưa tôi trở về.” Nói xong không để ý tới Chú Chung, đi thẳng ra ngoài.

Húc Nghiêu nhìn bóng lưng Lăng Vi, liếc mắt với Chú Chung nói: “Cảm ơn tiếp đãi của ông, vậy tôi xin phép đi trước.”

“Cố gắng khuyên nhủ cô ấy.” Chú Chung nhỏ nhẹ nói. Ông sẽ giữ Tần Húc Nghiêu lại với mục đích khác.

Cách biệt thực có khoảng một đoạn, Lăng Vi thả chậm bước chân, chờ Tần Húc Nghiêu đuổi theo. Cô thở ra một hơi dồn dập, từ từ khôi phục lại bình tĩnh: “Khi nào thì anh về?”

“Ồ đây hai ngày thôi.”

“Được, đã như vậy, đại khái về sau chúng ta cũng sẽ không ngẫu nhiên gặp lại được như vậy, anh cũng không cần nói cái gì với người khác, nơi này cũng cũng không có chuyện gì.” Cô khẽ nắm chặt quả đấm, nói ra câu này là còn chưa đủ khiêu khích.

Chỉ nghe Húc Nghiêu nở nụ cười: “Tình cảnh này làm cho tôi nhớ tới ba năm trước đây rồi, khi đó đúng là cô đã nói với tôi như vậy, đại tiểu thư tính khí ngang ngược vẫn không thay đổi.”

Không phải không nghe ra trong lời nói châm chọc Lăng Vi, nàng dừng bước chân: “Tôi không biết tại sao lúc ấy anh có thể vào phòng của tôi, như vậy cũng không quan trọng, bởi vì thật sự chúng ta không xảy ra chuyện gì, điểm này anh biết rất rõ ràng.”

Đĩ nhiên bộ dạng Lăng Vi nhìn khiến Tần Húc Nghiêu không thoải mái, năm đó cô cũng như vậy từ trên cao nhìn xuống nói với anh vài lời, hôm nay cũng như vậy. Anh bình tĩnh hỏi: “Làm sao cô khẳng định thật sự không có chuyện gì xảy ra?”

Nói xong tiến thêm một bước: “Đêm đó tất cả mọi người đều uống say, nói không chừng.”

Lăng Vi cau mày liếc anh một cái, nếu đêm đó thật sự bọn họ có xảy ra chuyện gì, tại sao trên người cô còn mặc quần áo hoàn chỉnh như vậy, thế nào trong phòng ngay cả một giọt máu cũng không thấy? Cho nên nói lần đầu tiên của cô xảy ra ở đó là tuyệt đối không thể nào.

“Nếu như anh nhất quyết muốn tôi cùng anh có dính líu quan hệ, như vậy tùy anh, chỉ là giống như anh nói, chúng ta là người lớn, cho dù có cái gì, đó cũng là chuyện đã qua, bây giờ không có quan hệ.” Cô dừng một chút, hơi sắc bén nói: “Anh nghĩ muốn hợp tác với Chung gia thật sao? Vậy cũng phải sớm quyết định rồi, nếu như tin tức truyền ra ngoài, nhất định đến lúc đó sẽ có không ít người cạnh tranh, như lời anh nói cơ hội hợp tác nói không chừng sẽ biến mất.”

Tần Húc Nghiêu đối diện mặt mà nhìn cô chăm chăm, bình tĩnh tuyên bố một sự thật: “Cô lấy việc kinh doanh uy hiếp tôi?”

Đã đi vào thị trấn, bên đường phố có một quán cà phê nhỏ, tên rất thú vị: Two Sides Café. Lăng Vi do dự một chút rồi đẩy cửa đi vào, đi theo sau là Tần Húc Nghiêu.

Phục vụ là một chàng trai trẻ tuổi da trắng, cậu bước đến chỗ Lăng Vi nở nụ cười, nói: “Mokha?” Lăng Vi gật đầu.

Húc Nghiêu cũng kêu Mokha, anh nhếch môi: “Cô thường tới đây?” Lúc nói chuyện, ánh mắt quan sát người phục vụ đó, rất trắng, xem ra ngoại hình cũng không tệ lắm, khó trách trong tiệm này có nhiều khách hàng nữ như vậy.

“Cùng Diệc Trúc tới đây mấy lần, cô ấy nói cửa tiệm này rất tốt.” Nói đến chữ “Tốt”, Lăng Vi nhàn nhạt nở nụ cười, có một khoảng thời gian, Diệc Trúc đưa Lăng Vi đi khắp nơi, khi mà đi tới nơi cửa tiệm này, cô ấy liền nhìn chăm chăm vào người phục vụ kia “Không có ý tốt” nói: “Chết tiệt, chàng trai này vừa lớn lên thật tốt quá thôi.” Cô còn có lòng tốt muốn đem chàng trai này giới thiệu cho Lăng Vi, bởi vì lúc đó cô vẫn nghĩ là Lăng Vi bởi vì bị đàn ông làm tổn thương nên mới một mình đi tới Belfast.

Húc Nghiêu cũng cười một tiếng.

Không khí cũng tốt hơn nhờ vào bản nhạc đệm này, giống hai người đã quên mất trước kia đã xảy ra chuyện, tạm thời cho là buổi trà chiều giống như bắt đầu đến uống cà phê.

“Tôi rời khỏi nhà bảy năm rồi, vẫn không có trở về xem qua, mấy ngày trước mẹ tôi gọi điện thoại nói tôi trở về xem một chút, bà là người phụ nữ rất truyền thống, cho tới bây giờ chỉ biết là nghe theo đàn ông, từ những chuyện tôi nhớ, rất ít khi bà chủ động biểu đạt ý nghĩ của mình, cho nên bà nhất định là rất muốn tôi trở về nên mới có thể điện thoại cho tôi. Tôi cũng đang lo lắng mấy ngày nay có nên về nhà một chuyến hay không, đi xem một chút cũng tốt.” Ánh mắt Tần Húc Nghiêu dừng ở một pho tượng thạch cao đối diện trên đường phố, tác phẩm điêu khắc là một dáng người cường tráng, ánh mắt sắc bén của người đàn ông, bỗng nhiên anh nhớ tới Tiểu Vũ, người kia lúc còn trẻ có lẽ giống như vậy?

“Bảy năm? Làm sao anh biết tôi vẫn không trở về đây?” Một tay Lăng Vi nâng má trái hỏi.

Húc Nghiêu thờ ơ nở nụ cười: “Còn có thể tại sao, chỉ là khi còn trẻ cùng người trong nhà tranh cãi, cho nên e ngại vẫn không chịu trở về, sau này lại làm việc vội vàng nên cũng quên mất, không ngờ nghĩ đến cũng đã bảy năm rồi.”

Lăng Vi cúi đầu nở nụ cười, xuất hiện lúm đồng tiền nhàn nhạt, ánh mắt trời chiếu vào khuôn mặt cô.

Trên ánh sáng nhàn nhạt màu vàng, nhả nhận lịch sự mà linh động. Mái tóc dài màu đen của cô trượt xuống, rơi xung quanh ly cà phê. Húc Nghiêu không nghĩ gì nhiều, liền đưa tay vén lọn tóc ra sau cô Lăng Vi, móng tay lướt qua gương mặt của cô.

Lăng Vi nói một tiếng cảm ơn, sau đó theo bản năng né tránh.

Húc Nghiêu cho là cô kiêng dè, ánh mắt cũng không chú ý nhìn bên dưới lỗ tai của cô có một vết sẹo, nếu không phải thay cô vén lại tóc, thì anh không thể nào phát hiện.

Vội vàng chỉnh trang lại mái tóc, Lăng Vi đứng dậy nói: “Anh tiếp tục ở đây đi dạo gần đây, tôi đi trước, đi lâu như vậy không quay về, Diệc Trúc sẽ phát điên lên.”

Nhìn phía trước cửa sổ thấy bóng dáng Lăng Vi vội vàng đi qua, Tần Húc Nghiêu nhủ thầm. Anh cầm điện thoại lên, nhấn vào dãy số vừa mới tìm ra, điện thoại nhanh chóng được nhận.

“Này, Chú Chung, mẹ Lăng Vi bị ốm thật hả?”

Bên kia đầu điện thoại im lặng thật lâu mới nói: “Đúng là nhập viện rồi, nhưng mà chỉ là làm ca phẫu thuật Viêm ruột thừa cấp thôi.”

“Đó có phải là kẻ lang thang không?”

“Không biết, nếu như anh có tin tức gì, anh có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào, đối với việc sau này hai bên chúng ta hợp tác như vậy cũng có qua lại.”

Tắt điện thoại đi động, Tần Húc Nghiêu im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vết sẹo

editor: Ngáo Ộp

beta-or: lyly

Vết sẹo, theo bản năng Lăng Vi bảo vệ cái vết đó, 1 vết sẹo rất nhỏ lồi lõm ở trong lòng bàn tay cô từ từ trở nên nóng bỏng. Đã ba năm, miệng vết thương này rõ ràng đã khép lại rất tốt, màu trắng tinh nhàn nhạt, xa xa nhìn vào căn bản không thể thấy, nhưng hôm nay nó lại để lộ ở trước mặt người khác, nhắc nhở cô một chút không thể quên quá khứ.

Ba năm trước đây, một tuần trước khi cô nhận bằng tốt nghiệp. Mặc dù có quan hệ của cha trong thành phố, muốn tìm công việc dân sự đối với Lăng Vi mà nói là một chuyện cực kì thuận lợi, chỉ có điều cô còn chuẩn bị vài phần lý lịch sơ lược để chuẩn bị đến G thị một công ty nước ngoài. Bên ngoài mong đợi, quan hệ chính phủ ngược lại sẽ tương đối ít, như vậy cũng sẽ thoải mái một chút. Vì quá bận rộn cô cũng không biết lúc đó trong nhà xảy ra chuyện long trời lở đất. Bác quán gia vội vàng gọi điện thoại để cho cô nhanh chóng trở về, khi đó trong nhà đã có rất nhiều bảo vệ, bọn họ đi theo bên cạnh cha Lăng Vi đã nhiều năm. Mà bọn họ đến đây, còn mang theo một song quy ra lệnh. Nghe bác quán gia nói, lúc ấy cha cô cầu xin bọn họ cho vài phút, để cho ông nhìn thấy cô một lần, ông ấy có mấy lời muốn nói với cô, chỉ tiếc là....

Đáng tiếc, cũng không thể nói được. Lăng Vi lúc về đến nhà, trong nhà đã không thấy bóng dáng của ông rồi. “Song quy”, nếu không phải tình tiết nghiêm trọng, làm sao sẽ dùng đến cái chữ này. Lăng Tuấn, cả đời đã làm quan tại sao ông lại phạm sai lầm như vậy? Lăng Vi hận ông, Lăng gia là gia đình làm quan, từ thời ông cố bắt đầu đã làm việc trong cơ quan nhà nước, hai đời danh tiếng trong sạch làm sao lại bị hủy hoại trong tay Lăng Tuấn cơ chứ?

Nhưng vừa nghĩ tới uy nghiêm nẩy chục năm ông phải cầu xin thuộc hạ của mình “Cho tôi mấy phút, để cho tôi trông thấy Vi Vi nhà tôi”, khi nhớ tới ông đã từng nói những lời này, Lăng Vi cũng rất cuộc không thể hận ông.

Cô còn nhớ rõ lúc ấy bộ dạng mẹ bình tĩnh, bà bình tĩnh nhìn thấy Lăng Vi vào cửa, mỉm cười nói: “Mẹ con mình dọn đi đến chỗ nơi bác Nam Sơn đi, con và mẹ cùng đi nào.”

Chung Nam Sơn, ông ấy đã từng là bạn tốt của cha mẹ, trong lúc Lăng gia gặp khó khăn nhất mẹ Lăng lại lựa chọn rời đi, gia đình hỗn loạn này lại gây ra tình cảnh như vậy “Vợ chồng vốn là cùng chim rừng, tai vạ đến thì bay đến nơi của riêng mình.”

Lăng Vi đập vỡ bình sứ thanh hoa Cảnh Đức Trấn cha thích nhất, mảnh sứ bén nhọn kề sát cổ cô, cô nói: “Mẹ, nếu như mẹ dám đi theo ông ta, con sẽ một đường cửa vào cổ!” Chắc là cô lúc ấy nói không đủ dứt khoát, mẹ còn bỏ đi theo họ Chung này. Mà trên cổ của Lăng Vi cũng có nhiều vết sẹo như vậy.

Lúc ấy là bác quán gia đưa cô đến bệnh viện, bà nói: “Ông chủ trước khi đi có dặn dò, có đồ muốn đưa cho tiểu thư.” Đó là visa, hộ chiếu, vé máy bay, còn có một số tiết kiệm, ông muốn lúc này Vi Vi rời đi, tránh phải bị ảnh hưởng của ông. Lăng Vi đè nén mà gào lên: “Lăng Tuấn, ông nói ông yêu thương tôi, làm sao nhẫn tâm để lại cho tôi một gia đình tan vỡ!”

Về phần gia đình họ Tôn, buổi tối đó ngoài ý muốn cùng Tần Húc Nghiêu, chẳng qua đó chỉ là một biến cố nhỏ.

Đó chỉ là bản nhạc đệm, coi như Tôn Viêm Thần không có hiểu lầm, coi như anh ta hoàn toàn tin tưởng thanh mai trúc mã hai mươi mấy năm - Lăng Vi, ở vào thời điểm này gia đình họ Tôn cũng sẽ không ra tay trợ giúp Lăng gia. “Bo bo giữ mình”, gia đình họ Tôn buôn bán, đối với đạo lý này càng thêm hiểu lập luận sắc sảo.

Vai đột nhiên bị vỗ một cái, Lăng Vi tỉnh táo lại, bốn phía phải không phải là cửa hàng ở tầng trệt, khoảng cách từ cửa tiệm của cô chỉ là vài bước

đường. Mà người vỗ vai cô chính là Thư Diệc Trúc, chỉ thấy Diệc Trúc một tay ôm Lăng Vi, nói: “Che kín như vậy để làm gì, đó chỉ là một vết sẹo nhỏ, còn sợ người khác thấy hay sao?”

Lăng Vi nở một nụ cười, từ từ buông tay ra: “Đồ đạc trong tiệm cũng sửa lại rồi hả?”

“Được rồi, gọi điện thoại hỏi thúc mười mấy lần, cuối cùng công nhân lắp đặt cũng thủy tinh đến lắp rồi, cảnh sát cũng đã tới ghi chép lại, nói là mấy ngày nữa có thể sẽ gọi chúng ta tới cục cảnh sát. Chẳng qua mình thật sự nghi ngờ hiệu suất làm việc của bọn họ, cậu còn nhớ lần trước nhà bên cạnh bị trộm, đến bây giờ cảnh sát cũng chưa có trả lời, đây là một thị trấn nhỏ, không có người nào sẽ đem công việc làm ngay lập tức, đều là mò mẫm.”

Diệc Trúc nói lẩm nhẩm không ngừng, nắm cả cánh tay Lăng Vi hướng chỗ ở của họ đi tới.

Trên đường đi qua nhà có một bưu điện, đúng lúc người phát thư đẩy một chiếc xe đạp cũ kỹ, tính toán đưa xong một tập phong thư cuối cùng, ông tình cờ nhìn thấy hai người phụ nữ đi tới. Mỉm cười chào hỏi: “Các cô, thật đúng lúc, mới vừa nghĩ đến các cô, kết quả là hai cô đã tới rồi.”

Người phát thư là một người đàn ông sắp năm mươi tuổi, đỉnh đầu đã bắt đầu có chút hói rồi, chỉ là tinh thần vẫn còn rất tốt. Nghe ông ta nói ông ta đã đưa thư vài chục năm rồi, thoát nhìn công việc người đưa thư này rất đơn giản, trên thực tế lại không dễ dàng gì. Ôm một đồng thư lớn đến hộp thư, bây giờ ông ta cảm thấy tương đối nặng. Ngoài ra, có khi rất phiền toái. Bởi vì ông đã làm lâu năm trên một tuyến đường, vừa nhìn thấy tên cũng biết là cái hộp thư nào, mỗi lần đưa thư, bằng trí nhớ bỏ vào hộp thư. Nhưng mà, có phụ nữ hôm nay ở cùng người đàn ông này, là cái nhà trọ này. Có khi đôi đàn ông, chạy đến ở cái nhà trọ kia. Khi đó, thư để sai chỗ, ông sẽ đến hộp thư để tìm hiểu thì trong hộp thư tìm ra, một lần nữa bỏ vào hộp thư mới, sẽ làm chậm trễ rất nhiều thời gian rồi.

Những lời này ông nói với rất nhiều người, nhưng chỉ có hai người Lăng Vi vui lòng nghe ông nói, vì vậy ông cũng vô cùng thích hai cô này.

Diệc Trúc phát tay về phía ông: “Ông à, hôm nay có thư của chúng cháu hay không, tiện đường chúng cháu mang về luôn, cũng tiết kiệm cho ông một đoạn xa.”

“Thật là có một phong này, là của cô.” Ông dùng đầu ngón tay thành thạo tìm trong đồng phong thư giờ ra một phong thư hơi mỏng, liếc mắt nhìn, ánh mắt khẽ nâng lên, giống như là cảm thấy hết sức hài lòng với trí nhớ siêu phàm của mình.

Lăng Vi liếc mắt nhìn, lá thư này là kiểu dáng tiêu chuẩn khoản tiền chắc chắn, chỉ là dán vài con tem, vừa mới nhìn xem đại khái cũng có khoảng 10 tờ thôi. Là thư quốc tế? Mà chỗ người gửi kí tên lại vẽ rồng bay phượng múa.

Lấy nhìn ra đây là một lá thư đến từ Trung quốc.

Lúc Diệc Trúc nhận được thư lúc này tay không tự giác mà run lên, vẻ mặt trong nháy mắt cứng đờ, sau đó cô cười rộ lên như không có việc gì, lôi kéo Lăng Vi. Không biết chính cô có phát hiện ra không, lúc sau đọc đường, cô vẫn luôn không nói gì.

Về đến nhà hai người vào phòng của mình.

Lăng Vi ở trong phòng lặng lẽ ngồi một lát, vẫn không nghe thấy tiếng của Diệc Trúc, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, nhìn mấy phút hay là đi gõ cửa phòng Diệc Trúc.

Hồi lâu cửa mới mở ra, Diệc Trúc đưa lưng về phía Lăng Vi, âm thanh thì thầm: “Chết đói, Vi Vi, đi làm cơm nhanh lên.”

Lăng Vi lấy tay chống ở cửa phòng: “Tại sao khóc? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì?” Thư Diệc Trúc là người phụ nữ mạnh mẽ, nếu không có chuyện, cô tuyệt sẽ không có bộ dạng này.

“Mẹ nó, chị của cậu khó được không có tiền đồ một lần, cậu thì không thể làm bộ như không thấy sao?” Diệc Trúc quay đầu lại, ánh mắt của cô đã khóc đến sưng lên, vết phấn trang điểm cũng đã loang lổ một mảng lớn, nhìn qua cũng có điểm giống với quý nữ rồi bù trong phim kinh dị.

Không biết sao, Vi Vi nở nụ cười, không chút khách khí vào phòng thuận tay cầm một chiếc gương, đặt ở trước mặt cô nói: “Chị em tốt, mình rất nhát gan, cậu có thể đi rửa mặt sạch sẽ được không, sau đó quay lại mình bàn bạc một chút.”

Từ phòng tắm đi ra ngoài thì lớp phấn trang điểm đã không còn, cô vốn có diện mạo phải nói là rất duyên dáng, nếu là trang điểm lên thì rất trang nhã, không kém gì một cô bé nhu mì. Nhưng mà Lăng Vi thấy nhiều nhất chính là bộ dạng trang điểm mờ nhạt của cô, gọi cảm không kèm chế được, mạnh mẽ cố chấp. Là những việc từng trải trước kia cô không muốn để bị người khác nhìn thấu sao?

“Đừng có dùng cái ánh mắt trông giống như một cô gái nhỏ nhìn mình, mình là chị cậu lớn hơn nhiều so với cậu.” Diệc Trúc hừ một tiếng, xem ra tâm trạng đã khá hơn nhiều.

“Được, vậy bây giờ chúng ta sẽ tới nói về lá thư này một chút, là chồng trước của cậu gọi đến sao? Anh ta nói cái gì?” Lăng Vi đứng dậy rót một cốc nước đặt ở trước mặt Diệc Trúc.

“Đó là người cận bã.” Diệc Trúc cầm cốc nước lên, uống một hớp lớn, giọt nước theo khóe miệng cô chảy xuống, cô cũng không lau, nói tiếp, “Anh ta và người phụ nữ bên ngoài đó sinh một đứa bé, buồn cười nhất chính là, anh ta còn nói mình trở về giúp anh ta nuôi dưỡng đứa bé. Họ Âu khổn kiếp, anh ta thật sự coi chính mình là thượng đế rồi, người khác cũng phải theo ý của anh ta! Có bản lĩnh, anh ta phải người tới bắt mình trở về đi, mình sẽ không nghe theo!” Ngực Diệc Trúc phập phồng, bộ dạng rất hung hãn, nhưng mà khóe mắt lại rơi ra vài giọt lệ.

Lăng Vi đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng của cô, nghiêm mặt hỏi: “Năm đó làm sao cậu nghĩ muốn ra nước ngoài?”

“Mình ngu ngốc quá, khi nhìn thấy anh ta và người phụ nữ kia ở cùng nhau, vì vậy đau lòng muốn sống muốn chết, người trong nhà nhìn thấy khó chịu, liền hỏi mình có muốn ra nước ngoài cho khuấy khỏa không. Bên này có một người họ hàng thân thích, lúc ấy mình đã suy nghĩ, tìm một nơi ở không có trên bản đồ, người của Âu gia cũng sẽ không thể tìm tới. Kết quả cũng không biết tên khốn kia làm thế nào lấy được địa chỉ từ người nhà của mình, mình thật sự muốn hỏi anh ta rốt cuộc có phiền hay không.”

“Nếu đã như vậy, chúng ta trở về xem một chút đi, xem bọn họ rốt cuộc có gì muốn nói.” Lăng Vi lạnh lùng nói xong, tay không tự chủ sờ lên vết sẹo trên cổ.

Gào xong sáng khoái hơn nhiều Diệc Trúc mới nhớ lại, nha đầu Lăng Vi kia kể từ lúc chạy đến thì không giống như bình thường, trên người mang theo một vẻ lạnh lùng làm cho người ta khó có thể tiếp cận. Mà mới vừa rồi, Lăng Vi nói “Chúng ta” mà không phải “Cậu”, cô cũng muốn cùng nhau trở về nước phải không? Diệc Trúc khẽ cau mày: “Cậu muốn về nhà?”

Lăng Vi nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người phụ nữ, Lăng Vi từ trong mắt mèo liếc nhìn, phát hiện Tần Húc Nghiêu đứng ở bên ngoài. Cô do dự một chút, nhìn Diệc Trúc nghiêng mình vào phòng, lúc này mới mở cửa.

Lăng Vi liếc nhìn túi đồ trên tay anh, đồ vật bên trong hình như vẫn còn nhúc nhích, nhớ tới lúc trước Diệc Trúc nói, bất giác khẽ mỉm cười: “Hải sản?”

“Tôi còn chưa ăn cơm tối, nên lại đến mượn lửa, hy vọng ở chỗ này có thể ăn một bữa cơm tối thịnh soạn một chút.” Trong lúc nói chuyện anh đã quen thuộc âm thầm vào phòng bếp, Lăng Vi đứng ở phòng khách đối diện nhau nói: “Có cần tôi giúp gì không?” Nhìn bộ dạng đối khách làm chủ của anh, tìm Lăng Vi đập mạnh và loạn nhịp nên mới hỏi anh cần giúp gì không.

Tần Húc Nghiêu hai cánh tay của mình đang cầm con cá sống lên, nói: “Ở đây cô có tạp dề không, giúp tôi mặc vào. Có thể cởi áo khoác, chỉ có điều nếu cũng cởi áo sơ mi này ra, thật sự tôi cũng muốn cởi trần ở đây, tôi cũng không ngại làm như vậy, chỉ là.”

Anh còn chưa nói xong, Lăng Vi xoay người lấy ra chiếc tạp dề, nhón chân lên mặc vào cho Húc Nghiêu, sau đó cẩn thận từng li từng tí luồn qua hai tay cầm cá, thắt cái nơ bướm ở sau lưng anh, làm xong những liền đi ra khỏi phòng bếp.

Mà lúc này Diệc Trúc đã trang điểm lại đi ra ngoài, đôi tay cô ôm ngực tựa vào trên tường, nhìn bọn họ. Lúc Vi đi ra, nghe được cô cười như không cười nhỏ giọng nói một câu: “Người đàn ông này dù ở trên phòng khách, hay dưới phòng bếp, đều không tệ”.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thông báo (bắt côn trùng)

Editor: Ngáo ộp

beta- or: lyly

Vỏ cua ửng đỏ, thịt cua trắng, chỉ ngửi mùi thôi cũng làm người ta chảy nước miếng, lúc Tần Húc Nghiêu bung món ăn thứ nhất ra, Diệc Trúc cũng không có chút khách khí nào ngồi ăn. Đến đến Húc Nghiêu bung món thứ hai ra, chỉ thấy còn lại 1 bàn xác vỏ cua, mà trên tay Lăng Vi, trên bàn hoàn toàn sạch sẽ, hiển nhiên sức cạnh tranh của cô không bằng cô Thư. Nghĩ đến đây, Húc Nghiêu lấy con tôm trên đĩa bóc vỏ bỏ vào chén trước mặt Lăng Vi, nói: “Đây là món cô ưa thích, ăn nhiều một chút.” Lúc đầu anh gọi điện thoại cho Chú Chung, thật ra là muốn biết khẩu vị của Lăng Vi cũng không khác biệt lắm.

Diệc Trúc chắc chắn vài tiếng, trên tay, ngoài miệng ngược lại không chỗ nào buông lỏng đồ ăn. Lăng Vi liếc mắt nhìn, than nhỏ: “Dân chạy nạn cũng không ăn như cậu.”

Về mặt Húc Nghiêu ngưng lại, trong đầu hiện lên một bức tranh: đường núi quanh co gấp ghềnh uốn lượn, ven đường đều là vùng đất hoang vắng còn có người ngã xuống, trên mặt bọn họ dính đầy bụi đất, quần áo vừa rách lại vừa cũ, lộ ra bên ngoài da ngăm đen là nếp nhăn có thể cấu lên một lớp da, khó quên nhất chính là ánh mắt của họ, tuyệt vọng đến mức tàn nhẫn, đến cuối cùng cũng giống như yên lặng mà chết. Đây mới thật sự là dân chạy nạn. Húc Nghiêu không thể nhìn bàn ăn thờ dài một cái, xoay người lại đi đến nhà bếp.

Đây là một bữa ăn rất thịnh soạn, Diệc Trúc rất tham ăn, nhưng mà cũng may Húc Nghiêu chuẩn bị nhiều, vì vậy ba người ăn cũng rất no. Diệc Trúc nói một tiếng “Không quấy rầy hai người” liền nhét tai phone đi vào phòng.

Ngoài cửa sổ là từng mảng từng mảng ánh nắng chiều, ánh mặt trời chiều hạ xuống ở tầng mây, phản chiếu sắc đỏ hồng vàng. Đứng ở cửa sổ Húc Nghiêu nhàn nhạt mở miệng: “Cảnh sắc nơi này so với thành phố G quả thật tốt hơn nhiều, nếu không phải là có chuyện, thật sự tôi muốn ở lại nơi này thêm mấy ngày.”

Lăng Vi lấy một ly nước chanh, đưa tới nói: “Giúp tiêu hóa sau khi ăn xong.” Khi đến gần anh, cô nở nụ cười: “Làm phiền anh một chuyện. . . .” Thấy Húc Nghiêu xoay người, bộ dạng nghiêm túc lắng nghe, cô nói tiếp: “Xin anh giúp đỡ mang câu này nói cho Chú Chung, để ông ấy không cần tốn tâm tư để cho tôi trở về.”

Húc Nghiêu cầm ly nước chân mày nheo lại: “Cô có nghĩ tới hay không, rất có thể kẻ lang thang không phải do Chú Chung phái tới, mặc dù ông ấy muốn cô trở về, chỉ có điều theo tôi thấy, ông ấy đối với cô vẫn còn tôn trọng, làm sao lại đi tìm lưu manh để đối phó với cô được?”

“Về sớm nghỉ ngơi một chút đi.” Lăng Vi đuổi khách, Húc Nghiêu cũng không tiện ở lại lâu, chỉ có điều lúc đi tới cửa anh trịnh trọng nói hẹn gặp lại, trực giác nói cho anh biết còn có thể được gặp lại Lăng Vi.

Diệp Trúc vẫn còn do dự muốn mang những cái gì trở về, đều là tạp chí, quần áo, mỹ phẩm ném đầy giường, mà trong tay cô nắm một quyển album. Nghe được tiếng cửa mở, cô cũng đem album ném lên giường, cười nói: “Như thế nào, cùng trai đẹp trò chuyện vui về chứ? Không phải nói anh ta cũng đi về ư, vừa đúng lúc đi cùng nhau, như vậy có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Người ta vội vã trở về, mà mình còn rất nhiều thứ cần phải sắp xếp, ngộ nhờ làm trễ nải thời gian của anh ta sẽ không tốt. Hơn nữa, mình và anh ta cũng không phải thân quen, cậu không cần phải đem mình và anh ta kéo lại ở một chỗ.” Trong lúc nói chuyện Lăng Vi đã thay Diệp Trúc sắp xếp lại đồ trên giường.

Diệp Trúc nở nụ cười: “Mình nói này Vi Vi, cậu cũng không còn nhỏ, cũng nên quan tâm đến đàn ông một chút, mình thấy Tần Húc Nghiêu cũng là người rất hiểu chuyện, đúng là đối tượng tốt. Huống chi hai người các cậu lại có thể gặp nhau ở thị trấn nhỏ này, coi như là có duyên phận rồi.”

“Không phải là không tốt, chỉ tiếc anh ta cũng là người làm ăn thông minh.” Lăng Vi híp mắt lại, nhớ lại hoàn cảnh nhìn thấy Tần Húc Nghiêu ở Chung gia/

————— tuyển phân cách —————

Nghe người bạn nói Lăng Vi không muốn thuê nhà nữa, lúc này Húc Nghiêu đã ở trong phòng làm việc của mình, anh nở nụ cười: Cô muốn trở về rồi sao?”

Trợ lý tiểu C ôm một xấp tài liệu gõ cửa đi vào. Tiểu C và Húc Nghiêu cùng nhau vào công ty, hai người lại cùng ra trường, cho nên lúc Âu Chấn Gia nói muốn phái trợ lý cho Húc Nghiêu, Húc Nghiêu muốn nhận cô. Tiểu C nắm bắt tin tức rất nhanh, hơn nữa biết ăn nói, nhưng mà cũng may cô biết cái gì là có chừng mực, công việc cũng nhanh nhẹn.

“Thưa giám đốc, nghe nói tổng giám đốc Âu sẽ rời đi một thời gian ngắn.” Tiểu C ra vẻ thần bí nói.

Húc Nghiêu nắm con chuột tay khẽ nhúc nhích: “Gần đây công việc nhiều như vậy, làm sao tổng giám đốc Âu lại yên tâm rời đi?”

“Nghe nói là trong nhà có việc, nhắc tới cũng kỳ quái, tôi vào công ty lâu như vậy, còn chưa nghe nói qua chuyện tổng giám đốc Âu ở nhà. Chỉ là Giám đốc, hôm nay tôi nghe nói có một cô gái đến tìm tổng giám đốc Âu, lễ tân hỏi cô ấy có hẹn trước không, cô ấy chỉ nói một câu nói, nói Âu Chấn Gia một tiếng, tôi ở Buck ánh sao bên cạnh chờ anh ta nửa giờ, có tới hay không tùy anh ta. Lễ tân còn muốn hỏi tên của cô là gì, kết quả cô gái kia xoay người rời đi, vô cùng tự nhiên.”

Húc Nghiêu ồ một tiếng, người phụ nữ này tính cách cũng thật là phóng khoáng, chỉ có điều không biết thân phận cô ấy là gì. Lập tức anh cũng hứng thú, hỏi “Vậy, tổng giám đốc Âu đâu?”

Tiểu C chân đạp gót giày dường như cũng hưng phấn: “Thú vị thì thú vị ở chỗ này, trước quầy lễ tân điện thoại chuyển tới chỗ tổng giám đốc Âu, ngài ấy không đợi nói cho hết lời liền cúp máy, còn tưởng rằng ngài ấy không rảnh để ý tới, thì ra là lập tức xuống lầu chạy theo ra ngoài. Giám đốc, anh nói người phụ nữ này rốt cuộc có sức hấp dẫn gì, có thể làm cho tổng giám đốc Âu khẩn trương như vậy?”

Trước khi đi ra, hình như tiểu C nhớ ra cái gì đó: “Giám đốc, còn có một việc, Lăng Vi trở lại, có mấy người bạn học đang thương lượng có muốn làm tiệc chào đón trở về hay không, đến lúc đó giám đốc cũng đi thôi.”

Nghe tiếng giày cao gót của cô từ từ biến mất ở cửa ra vào, lúc này Húc Nghiêu mới cầm điện thoại lên tìm đến số tổng giám đốc Âu gọi đi.

Bên kia điện thoại kia không hề yên tĩnh, mơ hồ có giọng phụ nữ, giọng nói không phải là rất to, nhưng có chút quen thuộc, Húc Nghiêu nhớ hình như anh đã nghe qua ở đâu.

“Cái gì, họp đồng xảy ra vấn đề? Rất nghiêm trọng! Được, tôi lập tức tới ngay.”

Một câu còn chưa nói Húc Nghiêu đã nghe tổng giám đốc Âu nói một mình, không thể nhịn cười, đây là tình huống gì, coi anh như bia đỡ đạn sao? “tổng giám đốc Âu, tin tức đã đến, hai ngày nữa Chung gia sẽ cử hành một cuộc giám định, tôi muốn mang tiểu C đi cùng, có thể xin nghỉ nửa ngày.” Nhưng mà đáng tiếc, lời của anh bị chìm ở trong âm thanh của tổng giám đốc Âu: “Tôi biết rồi, tôi bây giờ đang ở bên ngoài, cậu cho các thành viên hội đồng quản trị xem tài liệu trước một chút, đợi tôi tự mình nói rõ với bọn họ, nhiều nhất nửa giờ tôi sẽ đến.” Nói xong liền cúp điện thoại

Nửa giờ sau, Âu Chấn Gia đứng giờ xuất hiện ở bên trong phòng làm việc của Húc Nghiêu, cả vạt của anh có chút lộn xộn, trên âu phục cũng có chút dấu vết, giống như là bị chất lỏng nào đó bắn vào sau đó lại dùng khăn giấy lau đi, vẻ mặt vội vã, giống như sau lưng có người nào đó đuổi theo anh ta, cho tới bây giờ tổng giám đốc Âu cũng không có xuất hiện bộ dạng chật vật như vậy.

Húc Nghiêu ho hai tiếng, bình tĩnh mở miệng nói: “tổng giám đốc Âu, các thành viên hội đồng quản trị đã chờ tại phòng họp, lúc nào thì anh dành chút thời gian tới gặp họ?”

Âu Chấn Gia liếc anh một cái, nở nụ cười: “Mới vừa rồi để người phụ nữ kia đến đây gặp hỏi, bây giờ ngay cả cậu cũng trêu chọc tôi, thực sự là làm phản rồi!”

“Tôi đang suy nghĩ phụ nữ như thế nào lại có thể khiến cho anh không để ý đến hình tượng như vậy.” Húc Nghiêu có thói quen xoay bút trong tay, bút trên đầu ngón tay đẹp đẽ vòng 360 độ sau đó lại vung văng rơi vào lòng bàn tay anh.

Ngồi ở trên ghế sofa Âu Chấn Gia đặt chân xuống, có một chút không thể tin nói: “Là một con ngựa hoang dã, bây giờ tôi đang ở nghi ngờ, ban đầu để cô ấy rời đi rồi cuộc là đúng hay sai? Xem ra về sau muốn thuận phục cần hao tổn không ít sức lực. Đúng rồi, tiểu Tân, trong điện thoại cậu nói Chung gia tổ chức cuộc thăm định, có nghe ngón được họ muốn mời người nào không?” Âu Chấn Gia khôi phục lại trạng thái công việc lại là bộ dạng khôn khéo nhìn xa trông rộng.

Húc Nghiêu nhún chân mày, dừng lại động tác xoay bút: “Tôi đang muốn nói cho cậu chuyện này, quả thật có mấy công ty không nhỏ cũng nhận được thư mời, trong đó còn có người của Tôn gia, mấy năm gần đây bọn họ cũng bắt đầu bước chân vào ngành đá quý, với nguồn vốn vững chắc, sức cạnh tranh không thể khinh thường. Huống chi Tôn gia có quan hệ phức tạp, không dám chắc không có chút quan hệ với Chung gia.....” Húc Nghiêu không tiếp tục nói hết, mấy ngày nay anh lo lắng chính là vấn đề này, Tôn gia am hiểu nhất là tạo dựng quan hệ, việc này từ trước khi Lăng Vi cùng Tôn Viêm Thần trên người hiển nhiên có thể thấy rõ ràng. Mà công ty bọn họ là công ty liên doanh, dù sao cũng không bằng Tôn gia là loại công ty gia tộc hiểu được cái đó lợi dụng Trung quốc “Quan hệ phức lợi.”

Âu Chấn Gia hừ một tiếng: “Yên tâm, quan hệ này giữa Tôn gia và Chung gia xây không tốn sức. Hai nhà này và Lăng cũng có quan hệ rất phức tạp, Chung Nam Sơn và người phụ nữ của Lăng Tuấn ở cùng nhau, Tôn gia thì lại ngoài sáng và trong tối cùng Lăng gia phải sạch mối quan hệ, hai nhà này nếu là ở trên phương diện làm ăn sẽ liên quan với nhau, đoán chừng sẽ có không ít chuyện phiền toái, Chung Nam Sơn cũng sẽ không không suy nghĩ đến việc này.” Nói xong, anh cứ thế nở nụ cười, “Gần đây không phải là Lăng Vi trở về à, chuyện này lại càng có ý nghĩa rồi, rất nhiều người nhìn cô gái nhỏ này làm gì có thể gây ra sóng gió gì chứ. Cậu và cô ấy không phải bạn học sao, có rảnh rồi nhiều trao đổi chút tình cảm đi, có rảnh rồi thì trao đổi chút tình cảm đi, nhân tiện có thể phát triển mối quan hệ. “Anh ta nửa đứng đắn nửa đùa giỡn nói.

Húc Nghiêu theo bản năng mà nghĩ muốn hỏi tại sao, nhưng mà lời nói còn chưa nói ra thì đã kịp phản ứng. Vì nắm bắt cơ hội hợp tác với Chung gia, anh cũng điều tra không ít tài liệu về Chung gia, phát hiện mẹ của Lăng Vi và Chung Nam Sơn ở chung một chỗ, như vậy lần này Lăng Vi quay về, tất nhiên sẽ nảy sinh ảnh hưởng đối với Chung gia, kinh nghiệm từ Belfast, có lẽ Chung Nam Sơn rất coi trọng thái độ của Lăng Vi. Về phần Tôn gia bên kia thì càng có ý nghĩa rồi, Tôn Viêm Thần và Lăng Vi sau khi chia tay đã đính hôn cùng với Mộ Tông An, quan hệ này nếu để cho Lăng Vi biết, kết cục như thế nào vẫn không ai biết. Ý Âu Chấn Gia là, hy vọng có thể thông qua Lăng Vi làm xáo trộn tới hòa bình của Tôn gia với cho Chung gia.

Trong lúc đang suy tư, Húc Nghiêu lại phát hiện ánh mắt dò xét của Âu Chấn Gia, chỉ nghe tổng giám đốc Âu nói: “Tiểu Tân, cậu còn chưa thông báo tình hình kì nghỉ phép lần này, làm sao lại có quan hệ cùng với người của Chung gia? Nói chung đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ánh mắt Âu Chấn Gia vẫn sắc bén như cũ, bị anh liếc mắt nhìn, Húc Nghiêu cũng có chút khản trương, nhưng mà anh vẫn bày ra bộ dạng ung dung nói: “À, tham gia lễ cưới của một người bạn, cũng vì thế mà phát triển được một đoạn tình cảm dài đến mấy giờ.” Anh tính toán một chút, ở trong quán cà phê với Lăng thời gian còn lại thì ở chỗ của các cô ăn cơm, chung quy cũng chỉ có mấy giờ thôi.

Nhưng mà những lời này Âu Chấn Gia nghe được lại hoàn toàn không phải là như vậy, tình cảm gì mà chỉ có mấy giờ, đáp án rất rõ ràng: 419 nha! Chỉ thấy anh đứng dậy vỗ vỗ bả vai Húc Nghiêu nói: “Hậu Sinh Khả Ủy (kẻ sinh sau ắt hơn bậc đàn anh), nhìn cậu bình thường bộ dạng tâm hồn trong sáng thì ra đều là giả tạo, người đẹp trong ngực vẫn là chống đỡ không được thôi.”

Bút máy trong tay Húc Nghiêu không tự chủ rút xuống, cùng lúc đó khóe miệng của anh co quắp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thay đổi

editor: Ngáo Ộp

Nhà tù cao cấp ở thành phố G, sáu chữ lớn chừng hạt đậu sắp xếp từ trên xuống dưới, chữ nhà tù nền trắng chữ màu đen, liếc mắt nhìn thì có cảm giác bị đè nén. Lăng Vi hít sâu một hơi đi vào.

Trong thời gian chờ đợi, cô suy nghĩ rất nhiều lần, nhìn thấy Lăng Tuấn sau nên nói gì với ông. Tức giận với ông, mắng ông không ra gì? Hoặc là hỏi ông thời gian qua sống như thế nào? Nghĩ đến mức trong đầu tâm trí hỗn loạn, cho đến khi người đàn ông hơn 50 tuổi ở cùng người quản giáo đi ra, Lăng Vi chỉ nhún mày.

Cách một lớp thủy tinh, có thể nhìn thấy tóc Lăng Tuấn đã bạc đi nhiều, quần áo tù sắc xanh xám có chút rộng rãi, mà mặt của ông gầy yếu không ánh sáng, liếc mắt nhìn thấy giống như già hơn 3 tuổi.

Lăng Tuấn run rẩy nhúc nhích đôi môi, nhẹ nói hai chữ “Vi Vi”, trong ánh mắt hiện lên ánh sáng hiếm thấy.

Hai chữ này đập vào trong lòng Lăng Vi, cô gấp gấp cầm điện thoại lên, kêu: “Cha, con đã trở về.”

“Tốt tốt, trở lại cũng tốt, cũng lâu như vậy, chuyện xảy ra cũng qua rồi.” Lăng Tuấn cúi đầu theo thói quen, khoe miệng nở ra nụ cười khổ sở, nhỏ giọng nói: “Vi Vi, ba năm nay con đã phải chịu khổ rồi, cha..... Ở chỗ này rất tốt, con không phải lo lắng. Có rảnh rồi đi xem mẹ con một chút, bà ấy sống cũng không dễ dàng.....”

“Bà ấy sống không dễ dàng? Chẳng lẽ cha không biết, bây giờ bà ấy đã trở thành người phụ nữ của Chung Nam Sơn sao? Lớn tuổi như vậy còn có thể làm bà chủ nhà quyền thế, bà ấy mới là người thông minh nhất.” Khi nói những lời này sắc mặt của Lăng Vi bình tĩnh mà lạnh nhạt, giống như là đang nói chuyện một người xa lạ.

Lăng Tuấn mở to hai mắt, không thể tin nói: “Không ai nói cho cha biết, bà ấy đi cùng với Nam Sơn.....” Ông giống như là nghĩ đến cái gì, tự giễu nói: “Cũng đúng.....” Từ khi ông bị bỏ tù, đã phải sạch quan hệ nên cũng sẽ không chủ động liên lạc với ông, cũng sẽ có rất ít người tới nơi này nhìn ông, dù là tới đây cũng sẽ không nói với ông những chuyện này, cho nên ông làm sao có thể biết chuyện này được? Ông than thở nở nụ cười: “Nhưng mà như vậy cũng tốt.”

Sáu chữ liền đem tất cả buông xuống, hôm nay ông đã trở thành ông lão không để ý tới thế tục rồi sao?

Lăng Vi để điện thoại xuống, không để ý phản ứng Lăng Tuấn, đứng dậy đi ra ngoài cửa. Trong lòng cô vốn rất buồn bực, thấy bộ dạng cái gì cũng không để ý của Lăng Tuấn lại càng thêm buồn bực. Một mạch đi đến ngoài cửa mới nhớ tới còn có chút vấn đề quên hỏi, không biết khi nào mới trở lại nữa đây.

“Vi Vi.” Một âm thanh êm ái ở sau lưng vang lên, lưng Lăng Vi cứng đờ, từ từ xoay người. Xuất hiện tại trước mặt cô là người phụ nữ mặc một áo sơ mi màu trắng không có tay hợp với một cái váy phụ nữ OL màu đen, Mộ Tông An. Ba năm trước đây Tông An còn là mang mắt kính gọng đen, thường thường trong tay cầm một quyển sách, nữ sinh có thói quen cúi đầu, vậy mà bây giờ trên mặt cô mang hơi nhiều tự tin và thành thực.

Lăng Vi nở nụ cười nhàn nhạt: “Tông An, đã lâu không gặp.”

Tông An chỉ chỉ một chiếc Audi A6 màu bạc trắng cách đó không xa nói: “Chúng ta lên xe nói chuyện đi.”

Thấy biến số xe kia, Lăng Vi vội cúi đầu: đó là xe của Tôn Viêm Thần.

Năm đó chiếc A6 này mới ra Tôn Gia theo một cũng mua một chiếc. Tôn Viêm Thần lần đầu tiên lái xe đến trường học đón Lăng Vi về nhà, đã gây ra cuộc nhốn nháo không nhỏ. Khi đó anh đã lên lái tới, cha Tôn sau khi biết khiển trách anh một bữa, nhưng mà nghe nói Viêm Thần chở Vi Vi, sau cũng ngầm cho phép anh lái xe, không lâu sau định đem xe Viêm Thần bán phần phôi. Khoảng thời gian ở cùng với Viêm, Lăng Vi đối với xe này rất quen thuộc.

Lên xe, Tông An mở nhạc, là Trần Dịch Tấn《mười năm》. Cô cười tươi nói: “Còn nhớ rõ không, lúc ấy chúng ta cũng rất thích bài hát này, nghe đi nghe lại nhiều lần rồi khóc, Viêm Thần nói nữ sinh chúng ta luôn đa sầu đa cảm quá mức, vì thế chúng ta vẫn cùng anh ta cãi cọ thật lâu.”

Lăng Vi cũng cười theo: “Chúng ta khóc là bởi vì mười năm tang thương đó thương cảm và không có cách nào, cái gì gọi cảnh còn người mất, cái gì gọi là năm tháng dễ dàng trôi qua.....”

Tông An hiểu ý cười một tiếng, đây là nói bọn họ năm đó. Cô cười cười về mặt sầm xuống, nhỏ giọng nói: “Minh và Viêm Thần sắp kết hôn.”

Nụ cười Lăng Vi trên mặt nhất thời ngừng lại, bên tai là câu kia “Dừng lại nếu không thể ôm trong ngực, sao lúc đó không rời đi, vừa hưởng thụ vừa rơi lệ.....” Không ngờ ba năm sau, cô thật sự đã cảm nhận được loại cảm thụ đó trong ca từ. Mẹ cũng có thể đi cùng Chung Nam Sơn, huống chi đã chia tay Tôn Viêm Thần? Lăng Vi khỏi phục nụ cười: “Chúc mừng, lúc nào thì tổ chức, nếu như mà mình còn ở đó nhất định sẽ có mặt.”

“Cậu còn định rời đi sao? Ở lại đây đi, dù sao đây cũng là nơi từ nhỏ lớn lên, còn có nhiều bạn bè ở đây như vậy.”

“Chính là người quen biết quá nhiều mới không thể ở lại được, không phải tôi chỉ cản trở lại là được, bản thân cũng còn không đứng vững, các cậu cũng đã biết rồi, muốn tránh cũng không có cơ hội rồi.” Ba năm trước đây Lăng Tuấn sắp xếp để cô rời đi chính là lo lắng bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, lời đồn đãi hăm hại, mặc dù đã ba năm trôi qua, chỉ tiếc Lăng gia cũng không có thiếu chê cười, ngay cả Lăng Vi tự suy nghĩ một chút cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, càng không cần người khác phải nói.

“Điều này cũng đúng, nghe bạn học nói lúc nhìn thấy cậu ở sân bay vẫn còn vì chuyện này mà kinh ngạc thật lâu, nói là đi theo cậu một đoạn đường dài mới dám khẳng định đó là cậu, sau một người truyền cho một người thì tất cả cũng biết rồi.” Tông An trêu chọc nói, trong khi nói chuyện đi ngang qua một tiệm mì, cô đập thẳng xe nói: “Còn nhớ rõ nơi này không?”

Đây là mặt trước của quán có tên là “Điện”, nằm bên cạnh trường đại học của bọn cô, lần đầu tiên bọn họ thấy cái tên này cảm thấy rất có ý nghĩa, khen ngợi ông chủ đặt tên ngắn gọn rõ ràng. Lăng Vi vừa định nói chuyện, liền nghe thấy phía sau có âm thanh ồn ào. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông đỡ lấy xe đạp rộng to đòi bồi thường.

Thấy trên xe bước xuống là hai người phụ nữ, người đàn ông kia to tiếng hơn: “Không biết lái xe à, hôm nay làm tôi bị thương lại đụng hư xe đạp của tôi, nếu như không bồi thường cũng đừng nghĩ rời đi.....”

Lăng Vi nhìn người đàn ông kia một cái, trên người hẳn rõ ràng không có bị thương gì, xe đạp cũng chỉ là bị đụng hư một chút, đại khái người này nghĩ có thể lừa được ít tiền. Cô còn chưa có biểu hiện gì, thấy Tông An mang giày cao gót đi tới trước mặt người kia, tinh táo nói: “Con đường này cũng không phải là bị che khuất gì, có thể điều tra Camera. Mới vừa rồi từ trong kính chiếu hậu tôi thấy ông vẫn đuổi theo xe của tôi, lúc tôi thắng xe có đụng vào một chút. Ông muốn bồi thường như đã nói, rất tốt, chúng ta đến cảnh sát giao thông ở kia máy theo dõi hình ảnh nhìn một chút thôi.” Nói xong mắt cô dừng lại trên chiếc xe đạp đã biến dạng: “Còn không có giấy phép, cảnh sát giao thông sẽ rất vui lòng gặp lại ông.”

Người đàn ông kia trợn mắt nhìn Tông An mấy lần, sau đó mắng câu “Bệnh thần kinh” liền lấy xe rồi đi.

Lăng Vi nhìn Tông An tự nhiên giữ bình tĩnh, chỉ cảm thấy ba năm này Tông An đã thay đổi thật sự là không nhỏ, cô ấy không bao giờ còn là cô gái có thói quen cúi đầu nữa.

Lúc này điện thoại Lăng Vi vang lên, là Diệc Trúc, cô vừa bấm nút call thì đầu dây bên kia phát ra âm thanh chói tai: “Cậu chết ở đâu rồi, trong nhà nhiều đồ như vậy muốn một mình mình dọn dẹp thế nào đây, cho cậu nửa giờ, nhanh chóng quay về đây.....” Vì Vi bất đắc dĩ cười cười, cái đại tỷ này cá tính càng ngày càng nóng nảy.

Cúp điện thoại xong sắc mặt của cô lại thay đổi, mới vừa rồi chỉ nghe Diệc Trúc nói gì đó, thế nhưng không có chú ý tới giọng nói của cô có chút không giống, hình như là đã khóc rồi.

Theo Tông An nhìn bảng hiệu “Điện”, nói: “Thật lâu không tới nơi này ăn mì rồi, đã đến đây rồi, định vào xem một chút, không biết mùi vị có giống như chúng ta đã ăn trước kia không.” Cô ta đang hỏi ý kiến nhìn Lăng Vi thì lại phát hiện đáng về Lăng Vi cầm điện thoại di động như đang suy nghĩ điều gì.

Lăng Vi do dự một chút: “Hôm nay thì không được, vừa trở về còn có rất nhiều đồ phải sắp xếp lại, hôm nào lại tìm cơ hội tụ họp thôi.”

Lúc tạm biệt, Lăng Vi thấy bộ dáng thất vọng của Tông An, có lẽ cô cho là Lăng Vi để ý chuyện của cô Tôn Viêm Thần, cho nên mới không muốn ở lại cùng với cô. Chỉ là Lăng Vi lo lắng Diệc Trúc bên kia xảy ra chuyện gì, sẽ không giải thích nhiều.

Lăng Vi vội vã chạy trở về chỗ ở, kết quả thấy Diệc Trúc vừa sắp xếp lại đồ lung tung vừa hút lỗ mũi.

Lăng Vi còn chưa kịp mở miệng, liền nghe được lời nói liên tục của Diệc Trúc bay tới: “Thật không biết phòng này đã bao lâu không có người ở nữa, thậm chí có nhiều bụi như vậy, kiếm nhiều tiền như vậy cũng không biết thuê người tới quét dọn nơi này.....”

Lúc này cô ngẩng đầu lên nhưng mà trên mặt lại tươi đẹp, Lăng Vi thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra là cậu không có khóc.”

Diệc Trúc liếc xéo cô một cái: “Khóc cái gì a, chị của cậu là nước đất không phục, thời tiết này vừa nóng lại vừa oi bức thật là khiến người ta không chịu nổi. Quá đáng hơn chính là, phòng này giống như đóng phế liệu, một đồng đồ lớn cần quét dọn.”

Lăng Vi suy nghĩ một chút, hỏi: “Nhà này trước là ai ở?”

Diệc Trúc tay tạm ngừng, mặt thờ ơ nói: “Minh và anh ta trước khi kết hôn đã mua căn phòng này, ở được hai năm thì anh ta thắng chức, kiếm được nhiều tiền liền mua căn nhà lớn hơn vào ở. Khi ly hôn anh ta đem căn nhà này chuyển tên cho mình, nói là bồi thường cho mình.”

Lăng Vi nói “Hắn là nên thế” rồi lại cùng nhau sửa sang lại căn nhà. Diệc Trúc định ném cái khăn lau trong tay, ngồi ở trên ghế sa lon nói: “Loại người cặn bã đó không đề cập tới, đứng rồi Vi Vi, trong nhà của cậu thế nào, đi xem chưa?”

“Ừm” Lăng Vi đáp một tiếng: “Nghe nói hai năm trước căn nhà bị thu, để trống một thời gian, có thể qua lần này sẽ bán đấu giá thôi.”

Diệc Trúc cảm lấy hành lý của mình, lật tìm một hồi, tìm ra sổ tiết kiệm nói: “Chỗ này của mình còn có chút tiền, cậu xem một còn thiếu bao nhiêu nữa mới đủ, mình lại suy nghĩ biện pháp.”

Lăng Vi nở nụ cười: “Minh hiện tại muốn căn nhà kia làm gì, đều khiến mình cảm thấy ngột ngạt.”

“Thật không muốn?” Diệc Trúc cầm sổ tiết kiệm quơ quơ trước mắt cô.

Lăng Vi liếc mắt nhìn, trong sổ tiết kiệm có không ít tiền, cô cười nói: “Nếu như cậu thật nghĩ cho mình tiền như vậy, mình sẽ miễn cưỡng nhận lấy.” Nói xong liền muốn lấy sổ tiết kiệm.

Diệc Trúc vừa thu tay lại, hừ một tiếng: “Dọn dẹp đi. Dọn dẹp xong chị suy nghĩ thêm có muốn cho cậu cơm ăn hay không.” Nói xong cô xách theo một ít đồ của mình đi vào phòng.

Lăng Vi cầm khăn lau, trong đầu cô bắt đầu hồi tưởng lại những tin tức nghe được: căn nhà của họ Lăng tối thiểu có thể thu được 500 - 600 vạn. Đây không phải là một số tiền nhỏ, dù là cô có lòng muốn trở về cũng rất khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nghiệt duyên

Editor: Ngáo ộp

Diệc Trúc đứng ở phía trước cửa sổ nhìn một lúc lâu, phát hiện dưới lầu có một chiếc xe hơi màu đen đã dừng ở đó thật lâu, mà trước cửa xe có hai người đàn ông này đứng nghỉ, nhìn bộ dạng thật giống xã hội đen.

Lăng Vi mới từ trong phòng ra ngoài, liền nghe Diệc Trúc hỏi: “Gần đây cậu không đắc tội gì với người của xã hội đen chứ?” Lăng Vi nghe được mặt mờ mịt, theo ánh mắt nhìn của Diệc Trúc, cô mới phản ứng được lời này của Diệc Trúc là có ý gì.

“Quả thật nhìn rất giống xã hội đen.” Lăng Vi mặc một cái áo vest nhỏ tay lửng màu xanh dương đậm, đi tới chỗ thay giày, nói tiếp, “Mình muốn đi ra ngoài một chút, có thể tối nay sẽ về muộn, com tối cậu tự nghĩ cách giải quyết.”

Diệc Trúc quay đầu lại đã nghe được tiếng đóng cửa, cô lầm bầm một câu: “Con nhóc chết tiệt kia, cũng không phải là lừa thiếu mông, vội vã như vậy làm gì!” Nhưng mà kế tiếp cô liền nhìn thấy Lăng Vi lên chiếc xe kia bị cô cho rằng là xã hội đen, chủ động lên xe, không do dự.

Ngồi trên xe Lăng Vi vừa liếc nhìn trên điện thoại di động có tin nhắn: lão gia phái xe đi đón cô —— Chú Chung. Không lâu trước đây cô mới làm sọt tổng hợp bên trong Trương Quốc, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, người Chung gia đã tra được, hiệu suất này thật sự là cao. Nhìn ngoài cửa sổ lướt qua những tòa nhà cao tầng của thành phố G bán hoặc cho thuê, ba năm ngắn ngủn, nơi này dường như phát triển không ít, có thể tìm thấy đỉnh của một tòa nhà càng hiểm hơn.

Bên cạnh Lăng Vi là hai người đàn ông nghiêm chỉnh tuổi cũng không lớn lắm, một trái một phải, dọc đường đi cũng rất yên tĩnh, ánh mắt cũng không dừng lại trên người Lăng Vi. Bộ dạng của bọn họ, khiến Lăng Vi nhớ lại người huấn luyện quân sự Đại Nhất, không khỏi mỉm cười. “Chúng ta đây là muốn đi đến đâu?” Lăng Vi hỏi một tiếng, không có người trả lời.

Lúc này cô lại hỏi lần nữa, một người trong đó mắt nhìn thẳng nói: “Phía trên giao cho tôi chỉ cần đưa người đến nơi, những thứ khác nhất định không cần để ý đến.”

“Tôi không cần các người để ý đến, chỉ là hỏi nơi các người muốn đưa tôi đến là nơi nào, điều này cũng không thể nói sao?” Lăng Vi nhử lời.

Người vừa mới nói chuyện kia, mặt ửng đỏ nói: “Tôi xin ý kiến phía trên một chút.” Nói xong gọi điện thoại qua thật, hỏi đầu đuôi ngon lành.

Lăng Vi âm thầm nở nụ cười, Chú Chung quả đã tìm được người cũng ngu ngốc giống ông.

Xe dừng lại ở trước hành lang một căn phòng nhỏ, nằm ở gần trung tâm, được bao quanh bởi các tòa nhà thương mại phát triển mạnh, duy chỉ có chỗ này là có được sự yên tĩnh. Cửa chính hành lang nghệ thuật rộng mở, dọc hai bên đường trên vách tường bố trí không ít bức tranh, trong nước và ngoài nước, nét bút tinh tế, tranh phong cảnh dễ chịu, các loại phong cảnh đều có. Đối với lần này Lăng Vi cũng không cảm thấy hứng thú, vì vậy nhìn cũng không ra bên trong những bức họa này có cái gì huyền diệu, nhưng mà cô biết rất rõ mẹ của cô đối với mấy thứ này là cực kì yêu thích. Chung Nam Sơn thật đúng là biết cách làm hài lòng phụ nữ!

Càng đi càng vào sâu bên trong hành lang nghệ thuật, lại càng phát hiện có chút hơi thở của mùa đông lạnh, trong từng dãy cửa sổ thủy tinh trong suốt trưng bày các loại kim loại châu báu lộng lẫy, đặc biệt dưới ánh đèn càng trở nên lung linh rực rỡ.

Một người đàn ông tuổi trên năm mươi đứng trước một cửa sổ, ánh mắt yên lặng nhìn một viên đá quý nằm bên trong, ánh mắt mang theo một loại gần như ở cuồng nhiệt. Ông ta cũng không ngừng đầu: “Vi Vi, tới xem cái này một chút.”

Lăng Vi đứng bên cạnh người này, so với các loại đá quý càng quan tâm đến mục đích của ông ta hôm nay.

Chung Nam Sơn mặc một bộ comple màu cà phê nhạt.

Hóa trang, trên đỉnh đầu đội mũ kị sỹ màu đen, đó là loại kiểu dáng lưu hành thời kỳ dân quốc, Lăng Vi nhớ mẹ thích nhất《bến Thượng Hải》nhân vật Văn Cường, nói là Hứa Văn Cường đội một cái mũ lên, từ vành nón trở xuống lộ ra vẻ tự tin mỉm cười đây là lúc quyến rũ nhất của anh ta. Mà cha không bao giờ đội mũ, hoặc là nói ông cũng không biết tới mẹ thích đàn ông đội mũ. ...Bây giờ nghĩ lại, hôn nhân của hai người bọn họ thiếu sự cảm thông và quyến luyến.

Chung Nam Sơn nhớ lại lời nói kinh động của Lăng Vi: “Vi Vi, nhìn ra được không? Thanh Ngâm thích nhất viên đá quý này.”

Lăng Vi không chế giọng nói của mình, cố gắng để cho giọng nói bình tĩnh một chút: “Rất xin lỗi, tôi nghĩ hay là ông nên nói thẳng ông muốn làm gì.”

Chung Nam Sơn khẽ thở dài một cái: “Cô với cha cô cũng không có kiên nhẫn nghe những thứ mà các người cho là hư vô mờ mịt gì đó.”

“Chú Nam Sơn, xin ông không nên bình luận thêm về cha tôi!” Lăng Vi nâng giọng lên.

“Được, tôi không nói. Tôi muốn nói cho cô chuyện tình có liên quan đến vật này, cô tốt nhất nên xem một chút.” Chung Nam Sơn chỉ vào viên đá Ruby chậm rãi nói, “Loại này màu sáng, màu đỏ thắm mãnh liệt làm cho người ta cảm thấy ảo tưởng, nếu nhìn lại gần một chút, còn có thể phát hiện một chút

màu xanh có như không, đây mới thật sự là Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)], lúc còn trẻ Thanh Ngâm thích nhất loại đá quý này, ánh mắt của cô ấy luôn luôn rất tốt. Cho nên tôi bỏ ra thời gian mười mấy năm ở biên giới Miến Điện tìm được khối Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)] thuần khiết này, định dùng cái này để cầu hôn với cô ấy.”

Lúc nghe được hai chữ “Cầu hôn” này, thân thể Lăng Vi bỗng chốc cứng đờ: rốt cuộc thì muốn gì nữa? Cho dù là tất cả mọi người đều biết hai người bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng bọn họ muốn một danh phận cũng là không thể làm được, cha mẹ cô còn chưa ly hôn, cho nên đến bây giờ Phó Thanh Ngâm còn là vợ của Lăng Tuấn ! Trên mặt Lăng Vi hiện lên một nụ cười lạnh: “Giấc mộng này của các người hoàn toàn là làm thật.”

“Năm mơ? Không, tôi chưa bao giờ làm chuyện không có nắm chắc.”

Nhìn bộ dáng Ông ta kiên định tự tin khiến Lăng Vi giật mình: “Ông đối với cha tôi là cái gì?”

Chung Nam Sơn thở dài: “Vi Vi, cô không cần giữ hận thù chống đối với tôi, cha cô đã giam Thanh Ngâm hơn nửa đời người rồi, đến lúc để cô ấy theo đuổi hạnh phúc của mình rồi. Năm đó nếu không phải cha cô liên kết ông bà ngoại cô, Thanh Ngâm làm sao sẽ gả cho ông ta năm đó nếu không phải nhà cha cô có thế lực khiến tôi bị điều ra nước ngoài, tôi và Thanh Ngâm làm sao có thể bỏ qua? Sự thật trong lúc này, cô đều không biết làm sao có thể vội vàng kết luận đây?”

Lăng Vi lui về phía sau một bước, trong đầu sinh ra một ý niệm kinh khủng: “Cho nên ba năm trước đây chuyện của cha tôi là do ông hãm hại? Mục đích của ông chính là mượn dao trả thù cha tôi năm đó? Hoặc là nói ông năm đó đến gần nhà chúng tôi vẫn là vì cái mục đích này?”

“Vi Vi, cái này cô nghĩ vậy cũng rất có lý, nhưng cô hãy nghĩ lại đi, nếu quả thật là tôi làm, Thanh Ngâm cô ấy còn có thể đi theo tôi sao? Thứ tôi muốn lấy được nhất đúng là cô ấy, như thế nào lại làm tổn thương hình tượng của tôi trong lòng cô ấy?” Chung Nam Sơn như giáo viên hướng dẫn từng bước một suy nghĩ của Lăng Vi.

Đối với lần này Lăng Vi nửa tin nửa ngờ, theo dõi ông ta, muốn từ trên mặt ông ta nhìn ra chút gì, kết quả thấy chỉ có một vẻ mặt bí hiểm

“Chiều mai hai giờ trở lại nơi này, đến lúc đó có một viên đá quý được đánh giá cao, sẽ được gặp gỡ rất nhiều người thú vị.”

Lăng Vi giận tái mặt: “Xin lỗi, đối với nghệ thuật của các người tôi sợ rằng thường thức không được.”

Chung Nam Sơn ánh mắt yên tĩnh, trấn định nói: “Nếu như mà tôi nói ngày mai, chuyện cô muốn biết rất có thể sẽ được giải đáp thì sao? Chẳng lẽ không phải cô muốn biết đến cùng là tôi đã sắp xếp cái gì sao?” Nói xong ông ta bắt đầu đi ra ngoài, để lại Lăng Vi đứng một mình.

Mai có nên đến hay không, câu trả lời của vấn đề này đã rất rõ ràng rồi, Chung Nam Sơn nắm được Lăng Vi bảy phần, khiến cho cô nén lấy tức giận lại không phát tác ra được, ngược lại mặc cho ông ta định đoạt. Nhìn chiếc nhẫn đá quý màu đỏ ngòm này, Lăng Vi chỉ cảm thấy lạnh lẽo đến buồn nôn.

Lúc đi ra khỏi cửa gặp phải Tần Húc Nghiêu, anh dựa vào bên cạnh xe nhìn Lăng Vi từ bên trong đi ra. Lúc nhìn thấy, ánh mắt của anh không có chút nào kinh ngạc, giống như đã sớm biết Lăng Vi ở chỗ này.

Lăng Vi cau mày, người này ba phen mấy bận tham gia vào chuyện riêng của cô, nghĩ tới đây, ánh mắt cô nghiêm nghị đứng lại trước mặt Tần Húc Nghiêu, dùng giọng nói lạnh lùng xa cách nói: “Anh quan tâm đến Chung gia thật là vượt xa tưởng tượng của tôi, nhưng mà có thể làm phiền anh một chuyện hay không, lúc anh quyết định gia nhập Chung gia hay không thì không cần mỗi lần đều trùng hợp đụng phải tôi? Nếu không sẽ chỉ làm tôi cảm thấy là anh cố ý gây nên.” Lúc trước ở chỗ Chung Nam Sơn không thể phát ra được cục tức, giờ phút này toàn bộ tức giận dồn lên trên người Húc Nghiêu.

Húc Nghiêu bất đắc dĩ mở ra tay, xoay người: “Vốn dĩ vũ khí gì tôi cũng không mang, cho nên tạm thời có thể thương lượng hay không? Dù sao cho tới bây giờ, tôi cũng không có làm ra chuyện có lỗi với cô, cho nên tôi cũng chưa tính là kẻ địch của cô chứ?” Thấy bộ dạng Lăng Vi vẫn không có dẫn ra, anh xoay người lấy từ trong xe ra một túi thức ăn, học tiếng hát của bé trai trong quảng cáo trên TV hát lên: “Bạn thân là người bạn tri kỷ không thể tách rời, đôi bạn thân; hiểu rõ không thể rời bỏ bạn, đôi bạn thân.”

Lăng Vi có chút giật mình nhìn Tần Húc Nghiêu hành động ngây thơ như vậy, nửa ngày cũng chỉ có thể nói ra một câu: “Anh có bệnh à!”

Nghe được lời mắng người của cô, ngược lại Húc Nghiêu cười: “Như vậy tôi diễn xuất hết sức rồi, cô có thể tạm thời ngừng chiến hay không đây?”

Bị anh náo loạn như vậy, Lăng Vi cũng cảm thấy là phản ứng của mình quá khích rồi, chuyện của cô và Tần Húc Nghiêu không có liên quan, cô hạ thấp giọng: “Thật xin lỗi, tôi thu hồi lời nói.”

“Được, nếu phải nói xin lỗi, không bằng cô mời tôi ăn cơm đi, vừa lúc tôi đói rồi, tôi có xe có thể chờ cô, tôi biết xung quanh đây có một nhà hàng mùi vị cũng không tệ lắm”

Nghe thế, Lăng Vi giận tái mặt nhìn mặt anh, do dự hỏi: “Rốt cuộc anh có mục đích gì?” Mấy lần gặp mặt, Húc Nghiêu vô tình hay cố ý đến gần, điểm này Lăng Vi vẫn có thể phát hiện được .

“Ai biết được, nói không chừng là tôi muốn cùng cô phát triển tốt quan hệ.” Húc Nghiêu nghiêm túc nói xong, trong đầu thoáng hiện lên lời nói của Âu Chấn Gia.

Câu nói này khiến Lăng Vi nở nụ cười: “Dựa vào câu nói đùa này của anh, hôm nay tôi mời anh, chỉ là vô tình gặp gỡ mấy lần với thân phận bạn học cũ. Còn có.....” Cô giống như trước nghiêm túc thẳng thắn, “Tôi không có nhiều tiền, hi vọng nhà hàng anh nói tôi có thể trả tiền được.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nghi ngờ

editor: Ngáo ộp

Xe chạy ngang qua siêu thị, Húc Nghiêu dừng lại nói: “Chờ một chút, tôi vào mua cho con chó nhà tôi ít đồ ăn.” Đợi Lãng Vi gạt đầu xong mới mở cửa xe đi ra ngoài.

Sau khi Húc Nghiêu đi không lâu, điện thoại di động của anh liền vang lên, trong lúc vô tình liếc mắt Lãng Vi nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hiện tên người gọi tới: tiểu Lam yêu quý. Thấy cái này, Lãng Vi thật có chút giật mình, mấy lần cô tiếp xúc với Tần Húc Nghiêu cũng không lâu, nhưng thật không ngờ, có thể nói anh là một người đàn ông chừng chạc, nhưng lại không ngờ anh cũng có thể gọi tên người khác thân mật như vậy. Lãng Vi nhàn nhạt nở nụ cười: có lẽ là vì tiểu Lam là phụ nữ thôi.

Lúc Húc Nghiêu trở lại trong tay giờ lên một túi đồ lớn, anh trực tiếp ném vào ghế sau, rồi ngồi vào vị trí lái xe, Lãng Vi nói cho anh biết vừa rồi điện thoại của anh vang lên. Húc Nghiêu nhìn thấy trên điện thoại di động có cuộc gọi nhờ, về mặt khê biên, thờ dãi: “Xin lỗi, có thể lại phải chờ một lát nữa rồi.” Nói xong anh trực tiếp xuống xe đi gọi điện thoại, ngay cả phong độ thần sĩ cũng không để ý tới.

Lãng Vi cười lắc đầu, liếc mắt nhìn về phía chỗ ngồi phía sau, trong túi nhựa có thể nhìn thấy khoai tây chiên, cola, chó nhà anh ta khẩu vị thật là kỳ lạ. Nhưng mà lúc này Lãng Vi nhìn kỹ lại phát hiện có đồ dùng của phụ nữ, khoe miệng của cô kéo dài một đường cong, nhìn Tần Húc Nghiêu cách đó không xa khẩu trang nói chuyện, trong bụng sáng tỏ: Tần Húc Nghiêu sợ là chọc giận phải người phụ nữ ấy rồi

Húc Nghiêu nói chuyện điện thoại xong, quay người lại thấy Lãng Vi đã xuống xe, đang đứng ở bên cạnh xe anh.

“Xem ra anh phục vụ không tốt ‘chó’ trong nhà, bữa cơm hôm nay tôi nợ anh, lần sau có cơ hội nữa sẽ mời.” Lãng Vi hài hước nói.

“Cũng tốt, đúng rồi, có một việc tôi muốn vẫn là nói cho cô. Mẹ cô bị Viêm ruột thừa cấp - Acute appendicitis, bây giờ đã không có gì đáng ngại rồi.”

Lãng Vi nhanh chóng cong khoe miệng dưới, trong ánh mắt có chút lạnh lùng, cô cũng không biết Tần Húc Nghiêu nói cho cô biết những thứ này là mục đích gì, chẳng lẽ giống như anh nói vì biểu hiện của anh không có ác ý? Qua thật lâu cô mới nói: “Được, tôi biết rồi, cảm ơn.” Chỉ là ở sau khi xoay người liền nghĩ tới cái gì, cô đột nhiên hỏi: “Ngày mai anh sẽ đến tham gia cuộc giám định và thưởng thức của Chung gia chứ?”

Húc Nghiêu gạt đầu đồng ý, đoán không ra rốt cuộc Lãng Vi muốn nói gì, chẳng qua là đang nghe lời nói tiếp theo của cô, trong mắt anh thoáng qua vẻ vui sướng, lúc đó còn muốn quay lại cảm ơn, Lãng Vi cũng đã xoay người đi. Cô nói: “Ồ trong đó có một viên Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)] là viên Chung Nam Sơn quý nhất, anh để ý một chút.”

Câu nói chỉ điểm này đối với việc ngày mai Húc Nghiêu tham gia cuộc giám định và thưởng thức chắc là một tin tức tốt, anh cũng có thể trốn thời gian chuẩn bị trước một chút xem ngày mai muốn nói gì, như vậy ở trước mặt Chung gia có thể để lại cái ấn tượng tốt, nói không chừng có thể vì vậy mà ký hợp đồng hợp tác. Húc Nghiêu nhìn chăm chú vào bóng lưng Lãng Vi, lẩm nhẩm một câu: “Cái người này tính cùng mình liên mình rồi sao? Hi vọng qua ngày mai, sẽ không hối hận.”

Lúc này phòng làm việc của Tôn Viêm Thần đèn còn sáng trưng, mấy bộ phận nòng cốt tập trung tại nơi này, thương lượng chuyện giám định và thưởng thức của Chung gia vào ngày mai. Toàn thân Tôn Viêm Thần vui lấp ở trên ghế bành, trầm mặc không nói, Mộ Tông An lại không ngừng lên tiếng hướng dẫn bộ phận nòng cốt, để cho bọn họ có thể chuẩn bị tài liệu cần thiết cho ngày mai một chút.

Tông An biết Tôn gia muốn chiếm thế thượng phong trong ngành kinh doanh đá quý, nhất định phải hợp tác với người thế lực mạnh trên phương diện này, Chung gia kinh doanh nhiều năm như vậy, gần đây lại nghe nói là phát hiện được một khối mỏ giàu, nếu có thể tranh thủ kí hợp đồng này, như vậy việc kinh doanh sau này cũng không cần phải lo nữa.

Bàn bạc đến rất khuya, đưa tiễn những người khác xong, trong phòng làm việc cũng chỉ còn lại Viêm Thần và Tông An. Viêm Thần vẫn duy trì trạng thái trầm mặc, rõ ràng anh có chút không yên lòng.

Tông An đi tới phía sau anh, đưa tay thay anh xoa bóp bả vai, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng, ngày mai em sẽ ở bên cạnh nhắc nhở anh, chúng ta nhất định có thể nắm bắt được cuộc trao đổi này.”

Viêm Thần lắc đầu: “Tông An, anh vẫn không hiểu, tại sao em nhất định bắt anh phải ra mặt, anh và em đều rõ, những năm qua chuyện trong công ty đều là do em xử lý, thật ra thì ngày mai một mình em cũng có thể ứng phó, không phải sao?”

Tông An tay dừng một chút: “Đừng quên, công ty này là của anh, em có thể ở phía sau màn giúp anh làm tất cả, nhưng đến lúc cần ra mặt thì anh nhất định phải đi. Em rất tin tưởng vào anh, cho nên đừng bỏ cuộc được không?”

Viêm Thần xoay cái ghế qua chỗ khác đối mặt với Tông An: “Tông An, không nên đem hi vọng ký thác vào trên người anh, năng lực của em hoàn toàn có thể.....”

Tông An lấy tay che trên miệng của anh, sau đó hình như ý thức được không ổn, chậm rãi buông tay ra: “Chúng ta không phải ngày đầu biết nhau, anh muốn cái gì em rất rõ, em cũng vậy em nói sẽ giúp anh. Nhưng mà anh cũng biết rõ, Lăng Vi thích người đàn ông có trách nhiệm, nếu như anh có thể làm ra một phen thành tích, cô ấy hẳn rất khó không chú ý đến anh?”

Viêm Thần cười: “Em thật cho là như vậy sao? Tông An, có lúc anh hoài nghi tại sao em muốn giúp anh vô điều kiện như vậy.....”

Ánh mắt của anh không có dừng lại trên người Tông An, làm cho cô từ trong đáy lòng bắt đầu chấn động, tại sao, tại sao, những năm gần đây cô giờ nào khắc nào cũng đang hỏi chính anh một vấn đề, sau đó mặc cho đáp án kia nát vụn ở trong lòng: Đúng vậy, còn không phải là bởi vì yêu!

Tông An đứng dậy kéo rèm cửa, nhìn lâu dưới tarp nấp, đèn đêm leo lét, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này có chút hoảng hốt, nhưng vẫn là trấn định nói: “Về sớm một chút, em nói chị Lý chuẩn bị canh xương cho anh, ngày mai em sẽ gọi anh dậy, không cần suy nghĩ quá nhiều.” Nói xong cô liền đóng cửa đi ra ngoài.

Sau khi Tông An rời đi, Viêm Thần chậm rãi đứng dậy, hồi tưởng lại buổi sáng hôm đó anh và Tông An lần đầu tiên cãi nhau, nguyên nhân gây ra đã không quan trọng, thật ra thì hai người cũng biết nguyên nhân chính xuất phát từ đâu: Tông An biết được tin Lăng Vi trở về nước, cũng đã gặp cô, nhưng không nói với Viêm Thần lời nào. Người trong nhà gần đây cũng bắt đầu thúc giục anh và Tông An nhanh chóng kết hôn, nói cái gì đàn ông cũng phải Thành Gia Lập Nghiệp, mà Tông An về mặt kinh doanh luôn giúp đỡ anh, điều này người trong nhà ai cũng biết.

Trời đã rất tối rồi, Viêm Thần dựa theo số điện thoại tìm được trong danh bạ Tông An nhấn nút, tay của anh đặt lên trên bàn, nhưng vẫn là cảm thấy không tìm được vị trí thích hợp, thân thể cũng chậm chậm hoạt động, cố gắng để cho mình ngồi được thoải mái hơn chút.

Khi giọng nói quen thuộc vang lên, tay của anh run một cái, rất lâu sau không nghe thấy âm thanh, anh thậm chí nghĩ trực tiếp cúp điện thoại.

“Alo , ai vậy?” Lăng Vi ở bên đầu điện thoại kia lặp lại mấy câu, vẫn không có nghe được tiếng trả lời, cô mơ hồ cảm giác hẳn không phải là gọi nhầm số, chỉ là người kia tại sao không mở miệng? Buồn ngủ lập tức tiêu tan, cô từ trên giường ngồi dậy, hướng về phía điện thoại nói: “Không lên tiếng nữa, tôi . . .”

Tôn Viêm thần vội vàng hô một tiếng: “Vi Vi, là anh!”

Từ khi bắt đầu trở về, Lăng Vi cũng biết những người bạn cũ thì không thể tránh khỏi, cô còn tưởng rằng mình chuẩn bị tâm lý rất kỹ rồi, cho nên khi Tông An nói bọn họ muốn kết hôn, cô cũng chỉ gạt mình. Cô dùng móng tay vẽ mi tâm: “A, là anh à. Đã trễ thế này có chuyện gì sao?”

Nghe được giọng nói xa cách ba năm, Viêm Thần rất kích động, anh bị quỷ thần xui khiến nói: “Vi Vi, anh nhớ em.” Nói xong mới gạt mình thấy mình có chút đột ngột, nhưng lời đã nói ra không thể thu hồi lại được.

Lăng Vi im lặng nở nụ cười, Tôn Viêm thần hơn nửa đêm nói lời này, lại là lúc anh sắp kết hôn, thật là vừa kích động lại vừa mau quên. Trên tường kim chỉ giờ rơi vào giữa 1 và 2, Lăng Vi nghĩ cứ coi như anh đang nói mớ đi, nghe qua coi như xong. Cô tỉnh táo nói: “A, em cũng nhớ anh với tư cách là bạn học cũ, hiện tại thời gian không còn sớm, nếu như anh không có chuyện gì nói thì đi ngủ sớm một chút.”

“Ngày mai chúng ta tìm thời gian gặp mặt.”

Lăng Vi cau mày: “Mới vừa trở về nước có không ít chuyện phải xử lý, đợi qua một thời gian ngắn rồi hãy nói.”

Thật vất vả cúp điện thoại, Lăng Vi cũng hoàn toàn ngủ không được, từ trong tủ lạnh lấy ra một bình nước, uống một hơi hết nửa bình sau đó thở dốc, như vậy mới cảm thấy trong lòng sáng khoái một chút.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, cô cảnh giác cầm điện thoại lên.....

Đèn sáng trong nháy mắt, lại thấy Diệc Trúc đứng ở cửa cả khuôn mặt đỏ bừng, nhìn bộ dạng cô say lờ lờ mắt mông lung, sợ là uống không ít rượu.

Diệc Trúc lao đảo đi tới, đoạt lấy nước trên tay Lăng Vi, đem nước còn lại trong bình một hơi uống cạn, rất thoải mái nói: “Sáng khoái, còn là nước đá tốt nhất, cái thứ rượu kia vừa đất lại khó uống.” Nói xong cô nhìn Lăng Vi nói, “Đúng rồi, trễ như thế cậu ngồi ở chỗ này làm gì, không phải là đang đợi chị của cậu về nhà chứ?”

Lăng Vi đỡ lấy Diệc Trúc sắp ngã nhào: “Còn tưởng rằng cậu đang ở trong phòng chứ, thế nào trễ như thế mới trở về, còn uống đến say bí tỉ?”

Diệc Trúc hình như có chút nhức đầu, lấy tay gõ không ngừng huyệt Thái Dương, cau mày nói: “Mình đi ra ngoài cùng người khác gây gỗ, kết quả càng về sau cảm thấy gây gỗ đặc biệt không có phẩm chất, cho nên liền đổi thành uống rượu, hơn nữa rượu đỏ kia tên gì, dù sao cũng rất cao cấp, học đòi ra vẻ dùng tiền mua những thứ xa xỉ, đây chính là tác phong của tên khốn đó.”

Lăng Vi là đã hiểu một chút, đại khái là cô ấy và chồng trước đi cùng nhau, cũng không biết chồng trước của cô là ai, chỉ cần vừa đụng đến anh ta, Diệc Trúc nhất định sẽ náo loạn, hai người đã chia tay ba năm mà còn giống như là đang chiến tranh lạnh của những người yêu nhau, quan hệ của bọn họ thật đúng là đủ loạn.

Té ở trên ghế sa lon Diệc Trúc miễn cưỡng chống thân thể lên hỏi: “Vi Vi, cậu phải ngàn vạn lần nhớ kỹ đừng đi ra ngoài buổi tối với đàn ông, mặc dù

nhìn anh ta đứng đấy, nghiêm chỉnh, nhưng đến buổi tối nhất định sẽ hóa thân làm sói, toàn làm những chuyện cảm thú.” Nói xong những lời này, cô liền hoàn toàn ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Lăng Vi đứng nguyên tại chỗ sững sờ một hồi lâu, nhớ lại những ý tứ trong lời nói của cô, lại phát hiện một tầng ý tứ để cho cô giật mình.

Lúc này điện thoại Diệc Trúc rung lên, hình như là tin nhắn tới, nhớ tới lời nói mới vừa rồi Diệc Trúc, Lăng Vi do dự một chút rồi mở tin nhắn nhìn: Em có đồ rơi ở chỗ anh này, lúc nào thì có rảnh rồi tới lấy về. A, đúng rồi, nội y của em kiểu dáng so với ngày trước hấp dẫn hơn rất nhiều.....

Lăng Vi lại nhìn Diệc Trúc một cái, nói nhỏ nhỏ: “Chúc mừng cậu nha, dục vọng che dấu bao nhiêu cuối cùng cũng được trải qua rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tình cũ

edit: Ngáo Ôp

Bởi vì lúc trước Lăng Vi đã từng nhắc nhở Húc Nghiêu phải chú ý đến Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)], cho nên anh đã làm nhiều lần bài tập ngoài định mức đối với Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)], từ màn hình giám sát có thể thấy được bộ dạng tràn đầy tự tin của anh: “Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)] đẳng cấp xuất xứ từ khu vực khai thác mỏ núi Valley Miến Điện, nó cắt kim loại lỏng lấy sánh ngang với kim cương lỏng lánh rực rỡ. Bởi vì Hồng Bảo Thạch tràn ngập sự tức giận mãnh liệt và sắc thái rực rỡ, trước kia mọi người cho nó là Bất Từ Điều hóa thân, mà hướng chỉ Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)] biểu hiện vô cùng tinh tế. Trừ tính chất đặc trưng bên ngoài của đá quý, truyền thuyết thần bí càng cho giá trị của nó tăng không ít, từ xưa Miến Điện có một truyền thuyết, rồng sinh hạ ba trứng, viên thứ nhất trứng ấp ra vua Dị Giáo Đồ, viên thứ hai trứng ấp ra Hoàng đế Trung quốc, viên thứ ba trứng ấp ra đúng là Hồng Bảo Thạch, bọn họ cho đây là món quà Chúa ban tặng cho họ, không thuộc về thế giới của con người. Ngày trước tất cả Hồng Bảo Thạch ở Miến Điện đều thuộc về Quốc vương, nếu có người phát hiện Hồng Bảo Thạch lại nghĩ muốn chiếm thành của mình, nghe nói sẽ bị móc hai mắt cuối cùng bị nhốt trong địa lao cả đời không bao giờ thấy mặt trời; nếu như phát hiện Hồng Bảo Thạch thượng hạng, Sứ giả Quốc vương sẽ cười voi xuất hiện, đem Hồng Bảo Thạch cung kính trở về cung. Người Ấn Độ cổ lại cho rằng Hồng Bảo Thạch là máu trong sạch, người Ai Cập cổ tin tưởng Hồng Bảo Thạch có thể nâng cao nhiệt tình, tăng thêm xinh đẹp, khiến cho người mang theo có cử chỉ ưu nhã và phong cách. Cho nên trải qua thời gian dài Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)] là tượng trưng cho sự tôn quý và giàu có”

Nghe xong những thứ này, lúc này Lăng Vi mới quay đầu lại nhìn một người trong phòng nghỉ, anh ta không phải là quá già, nhưng phong cách trầm ổn, trong thoáng chốc làm cho người ta nghĩ rằng anh là người có kinh nghiệm mưa gió vô cùng năm tháng. Mặt mũi nhu hòa, đây là đang trong lúc lơ đãng ánh mắt toát ra khí thế y hệt như đao bén nhọn. Chỉ một cái liếc mắt, trong lòng Lăng Vi định nghĩa anh: người đàn ông phức tạp.

Nghĩ xong những thứ này, cô lễ phép mà cười một chút: “Xin chào, mặc dù lúc trước Chung Tiên Sinh có đề cập tới muốn cho tôi gặp mặt một người, nhưng mà đối với anh thân phận của anh thì không một chữ.”

“Tôi tên là Du Bá Niên, hôm nay là đại diện cho ông chủ tới.”

“Xin hỏi ông chủ anh là?”

Du Bá Niên ngừng một chút, sắc mặt chân thành mà cung kính nói: “Tiêu Vũ.”

Hai chữ vừa ra, Lăng Vi không khỏi nhíu mày một cái: “Đồ Vương Tiêu Vũ?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, cô càng lúc không thể hiểu được, Đồ Vương Tiêu Vũ ở Vân Nam rất có danh tiếng, có lẽ rất nhiều người trong ấn tượng Đồ Vương giống như là diễn viên điện ảnh Châu Nhuận Phát nổi tiếng vậy, quân cờ ở phương diện nhân vật xuất thần nhập hóa, nhưng kỳ thật cái danh hiệu Tiêu Vũ này cũng không phải là như thế. Nếu nói đánh cuộc ý chỉ chính là đánh bạc, chính là dùng ngọc thô tới đánh bạc. Ngọc dưới mặt đất có lúc cũng rất thần bí, không có một loại dụng cụ nào có thể phát hiện nó. Đợi nó đi ra, bên ngoài da xác là một tảng Nham Thạch bao lấy, bên trong vỏ da là cái gì, vẫn như trước không có ai biết rõ, cho nên đem quá trình phán đoán ngọc gọi là “Đồ thạch.”

Lăng Tuấn đã từng mang Lăng Vi theo đi đến một Câu Lạc Bộ đồ thạch, mặc dù không kích động lòng người giống như Vân Nam bên kia, nhưng thấy cảnh tượng bên trong khiến cho cô giật mình, khó trách trong vòng luân quần đồ thạch lại có lời đồn đại như vậy: “Kẻ điên mua, kẻ điên bán, một kẻ điên không đang đợi. Áp đặt bên dưới là xám trắng, ba kẻ điên gào khóc, áp đặt bên dưới là lục trắng, ba kẻ điên cười, áp đặt bên dưới là mẩn lục, ba kẻ điên đánh nhau.” Có thể thấy được đồ thạch trên trận thay đổi rất thú vị.

Tên tuổi Tiêu Vũ phạm những người tiếp xúc qua đồ thạch đều sẽ nghe nói về quá khứ đáng ngại của ông, nhưng mấy năm trước việc sáng lập đồ thạch tạo ra một số kinh nghiệm đồ thạch rất thành công, đồng thời ông cũng tích lũy được nhiều của cải cũng dần dần có tên tuổi. Mặc dù không thể nói ông chắc thắng không thua, nhưng mà thời điểm ông nhìn nhầm rất ít.

Lăng Tuấn nói cho cô biết điều này, chẳng qua lúc đấy cô cũng chỉ là cho rằng tới nghe Nhân Vật Truyện Kỳ, không nghĩ tới hôm nay Chung Nam Sơn sẽ cho cô biết thuộc hạ của Đồ vương, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Từ trên bàn trà Du Bá Niên nâng chung trà lên hóp một hóp, trên mặt khẽ biến bị che giấu ở dưới ly trà, khi anh ngẩng đầu lên lần nữa, đã khôi phục bộ dạng bình thường: “Có thể Lăng tiểu thư đã đi thăm cha cô? Ông ta gần đây như thế nào?”

Lăng Vi cảnh giác nhìn anh: “Anh biết cha tôi?”

“Mấy năm trước, bởi vì ông ta và chúng tôi có quan hệ buôn bán nên có qua lại một chút, sau này ông ấy xảy ra chuyện thấy không có liên lạc. Thật là đáng tiếc, kiểu người thông minh giống như ông ta, thật sự không nên uống phí ở trong ngục.” Về mặt Du Bá Niên vẫn rất bình tĩnh, nhưng mà lời nói của anh lại không bình tĩnh.

Thiếu chút nữa Lăng Vi muốn hỏi, không biết chuyện ba năm trước đây anh có biết hay không, nhưng lời nói đến khóe miệng lại nuốt xuống, Du Bá Niên người này nói những lời này có ý đồ gì, Chung Nam Sơn sắp xếp gặp mặt đến cùng là có ý gì, những vấn đề này cô đều không biết rõ, tùy tiện hỏi ra cũng chưa chắc có thể có được đáp án.

Để giữ phương thức liên lạc với nhau, Lăng Vi liền ra khỏi phòng nghỉ ngơi, trong khoảnh khắc đó cô cũng không có thấy, Du Bá Niên lúc nhìn bóng lưng của cô đẩy mất toát ra một nụ cười bí hiểm.

Sau khi giảng thích về Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)] xong, Húc Nghiêu bị không ít người vây quanh, bọn họ bảo là muốn cùng nhau tham thảo về đề tài đá quý, cho tới nay mà nói việc đối với Húc Nghiêu mà nói đều là quen thuộc, cho nên cũng không phải là việc khó gì, nhưng là anh còn lo lắng một chuyện, kể từ khi Du Bá Niên xuất hiện ngắn gọn trên sân khấu liền biến mất không thấy, anh ta ở nơi nào, làm chuyện gì, anh đều không thể đoán được, bởi vì sau lưng anh ta còn có một Tiêu Vũ, cho nên Húc Nghiêu không thể không lo lắng.

Tòng An không khỏi có chút thất vọng, trước đó bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều, dù sao kiến thức có hạn cũng chỉ là mò kim đáy bể, đối với Cáp Huyết Hồng [ruby (tốt nhất)] động lòng người tham gia giám định và thưởng thức vẫn là không bằng Tần Húc Nghiêu, vì vậy cô muốn Viêm Thần mở ra phong thái tính toán coi như là chịu thiệt, nhưng mà điều làm cho cô vui chính là, Chung Nam Sơn tự mình tới đây nói với Viêm Thần: “Quả nhiên là hồ phụ sinh hồ tử, Viêm Thần, tốt tốt cố gắng lên.” Lúc sau có người đến tìm bọn họ nói chuyện, đáng tiếc tinh thần của Viêm Thần giống như không có ở đây, nói là muốn đi phòng vệ sinh, kết quả đi cũng đã lâu nhưng không thấy trở lại, một mình Tòng An ứng phó với mọi người, một mặt còn đang suy nghĩ Viêm Thần sẽ đến chỗ nào. Nghĩ đi nghĩ lại, càng cảm thấy có cái gì không đúng, nhất định là Viêm Thần đi tìm Lăng Vi rồi, nhưng hai người họ sẽ nói cái gì, cái ý nghĩ này giống như mọc rễ nảy mầm lan tràn ra ở trong đầu của Tòng An, cô nói tiếng xin lỗi phải đi tìm người đối với những người bên cạnh.

Lăng Vi bị Viêm Thần lôi kéo đi tới chỗ rẽ, bốn phía không có người qua lại, lúc này anh mới dừng bước. Lăng Vi cũng không phản kháng, chỉ là tỉnh táo nói: “Viêm Thần, anh có thể buông tay của em ra trước khi nói chuyện hay không?”

Lông mày Tôn Viêm Thần nhíu chặt: “Anh lo sợ anh vừa buông tay ra em sẽ chạy đi, cho nên trước khi anh nói xong, anh sẽ vẫn nắm tay em như vậy.” Nói xong anh giống như là nhớ lại cái gì, “Em còn nhớ rõ ư, trước kia cuối cùng anh cũng lôi kéo tay em như thế này, đây là bắt đầu từ mấy tuổi đây? Nghe người lớn nói, lần đầu tiên anh gặp em liền lôi kéo em không chịu buông tay, khi đó bọn họ còn nói đùa, về sau Vi Vi thì cho làm vợ Viêm Thần nhà chúng ta thôi. Lời này từ lúc còn rất nhỏ anh vẫn nhớ rõ, em Lăng Vi sẽ là vợ của anh, anh chưa bao giờ một ngày hoài nghi tới việc này……”

Nhìn ánh mắt kiên định của Viêm Thần, trong lòng Lăng Vi khẽ động, cô cảm giác là không phải là, từ bé bắt đầu cha mẹ hai nhà đều không ngăn cản thậm chí còn khích lệ hai người bọn họ ở chung một chỗ, thời gian dài, thậm chí ngay cả cô cũng không phân rõ, rốt cuộc là cùng Viêm Thần là chuyện đương nhiên hay là nước chảy thành sông. Có phải là ba năm trước không có chuyện gì xảy ra, thật sự bọn họ có thể đến với nhau? Nhưng mà cái vấn đề này sẽ không có đáp án. Cô bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Viêm Thần: “Viêm Thần, anh nên nhớ, hiện tại vợ chưa cưới của anh là Tòng An, anh nói những thứ này có ý nghĩa gì?”

Trên tay Viêm Thần dùng sức, vội vàng nói: “Chỉ cần em trở lại bên cạnh anh, anh sẽ cho Tòng An rời đi, cô ấy đã nói cô ấy sẽ giúp chúng ta, hơn nữa bọn anh……”

Lời của anh còn chưa nói hết liền bị Lăng Vi cắt đứt: “Anh thật là làm loạn, cho rằng hôn nhân là cỏ phiếu ư, bán cái này ra mua cái kia vào, ở giữa không có bất cứ trách nhiệm nào. Huống chi, giữa chúng ta đã lỡ mất trong ba năm qua đã có bao nhiêu thay đổi, anh không có phát hiện ra sao?”

“Có gì thay đổi, anh vẫn yêu em như cũ, anh tin em cũng giống như vậy, nếu không phải tới hôm qua như vậy em sẽ không cho chúng ta cơ hội gặp mặt, em đang ở đây trốn tránh, là bởi vì em không biết làm sao đối mặt với anh, Tòng An, quan hệ ba người.”

Lăng Vi nở nụ cười: “Đúng, em quả thật không dám đối mặt, em không thích can thiệp vào quan hệ phức tạp, còn anh nói có một chút sai lầm rồi, anh biết không, trong ba năm này em rất ít nhớ tới anh, thậm chí có trong một khoảng thời gian rất dài em cũng không hiểu rõ, tại sao trước đây em phải ở chung với anh, anh hiểu đây là ý gì không?” Lăng Vi ngẩng đầu, trên mặt là nụ cười, trong ánh mắt lại mang theo sự lạnh lùng, mà ánh mắt cô cũng nhìn thấy Tòng An ở chỗ không xa, cô ấy cứ yên lặng mà bình tĩnh như vậy, khi tiếp xúc với ánh mắt Lăng Vi không có chút hoang mang.

Tay Viêm Thần siết chặt thoáng buông ra một chút nhưng lập tức nắm chặt lại: “Em nói em không thích quan hệ phức tạp, vậy thì tốt, anh sẽ đem quan hệ chúng ta làm rõ, đến lúc đó em sẽ một lần nữa nhớ lại chuyện giữa chúng ta, nếu như còn không nhớ nổi, chúng ta cũng có thể cùng nhau tạo ra.” Hiếm thấy anh bá đạo mà kiên trì như vậy, nhưng mà hình như phần này kiên trì hơi muộn, nếu là ba năm trước đây anh có thể nói những lời này, có lẽ Lăng Vi sẽ rất cảm động, nhất là vào thời điểm gia đình tan vỡ, đúng là cô khát vọng có một bờ vai để dựa vào, cho nên khi Tôn gia đi, kết quả chỉ có thể khiến cho cô nhận rõ một sự thật: có vài người chỉ có thể cùng hưởng phúc không thể đồng hoạn nạn. Nghĩ tới đây, cô dùng sức hất tay Tôn Viêm Thần: “Anh cho rằng ba năm không gặp, em còn là em của năm đó sao? Làm sao anh có thể tự tin em sẽ không tìm được hạnh phúc của mình sao?”

“Hạnh phúc của em? Chẳng lẽ em nói là Tần Húc Nghiêu kia? Mặc dù quả thật giữa hai người có thân mật, nhưng anh nhìn ra được, hai người không có ở cùng nhau.”

Lăng Vi không chút do dự gật đầu: “Đúng vậy, nhưng anh theo em ngay cả thân mật cũng chưa nói tới rồi.”

Cô còn chưa nói xong, trên tay bị dùng sức lôi kéo, cả người bị đặt trên vách tường, Tôn Viêm Thần nhanh chóng che người hôn xuống, vội vàng tìm kiếm môi của cô, giống như muốn bù đắp ba năm qua đã bỏ lỡ, anh thô bạo mà cuồng dã như vậy, bàn tay đang nâng cô Lăng Vi, dùng sức mà nâng lên, để cho môi bọn họ dán sát vào nhau càng thêm hoàn mỹ.....

Lăng Vi cau mày, không đẩy ra cái người đàn ông đang phát điên này.

Tòng An xoa người, không phân biệt được vui hay buồn.

Viêm Thần đặt tay sờ soạng bên hông Lăng Vi, đưa tay vào tiến vào thân thể của cô, mạnh mẽ muốn kéo ra, muốn vứt sạch áo khoác trở ngại. Anh đứng là điên rồi, đây là ở nơi nào, nếu bị người khác phát hiện, truyền ra ngoài thật sự là bị thiên hạ chê cười.

Lăng Vi hung hăng hướng về phía đầu lưỡi Viêm Thần mà cắn xuống, mùi máu tươi tràn ngập ở nơi răng môi giao nhau, nhưng mà Viêm Thần chỉ nhúu mày, càng tăng thêm sức lực, mắng một tiếng chỉ nghe âm thanh áo khoác bị xé rách.....

Lăng Vi theo bản năng nhấc chân, dùng sức đá vào bộ hạ của anh, lúc này thừa dịp anh khom người một tay đẩy anh ra.

Viêm Thần ngẩng đầu lên, lại thấy cách đó không xa đã có không ít người đứng đó, mọi người kinh ngạc nhìn màn kịch trước mắt. Cuồng nhiệt trong mắt anh từ từ dập tắt, sau đó là lúng túng luống cuống, hiển nhiên anh cũng không có dự liệu được sẽ ở trước mặt mọi người trở thành một tên cuồng bạo.

Quần áo Lăng Vi xóc xếch, nhìn thấy các loại ánh mắt của mọi người, đáy lòng đã sớm hốt hoảng không biết nên như thế nào cho phải, nhưng vẫn là ép buộc mình phải làm ra bộ đáng kính tào: Lăng gia sớm đã bị mọi người chê cười, nhiều hơn một chút nữa cũng có gì đâu. Nhưng mà cơ thể của cô không không chế được run rẩy.

Húc Nghiêu gạt bỏ Mộ Tòng An đang ngăn cản qua một bên, từ trong đám người chen qua, từng bước từng bước đi về phía Lăng Vi.....

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lúng túng

Editor: Từ Thiên Băng

Lúc tất cả mọi người đang đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, đột nhiên “oanh” một tiếng, Viêm Thần va vào vách tường, bụng bị đánh một quyền. Đánh xong Húc Nghiêu không nói hai lời lập tức cởi áo khoác xuống choàng lên người Lăng Vi, sau đó khẽ vỗ vỗ hai cái lên lưng cô như an ủi.

Trong đám đông có người bàn tán, âm thanh không lớn nhưng cũng đủ để những người bên cạnh nghe rõ: “Nghe nói có người phát hiện một viên bảo thạch hiếm có mà? Sao bây giờ lại thành tiết mục thanh niên tranh giành người yêu rồi?” Không ít người xung quanh phụ họa theo.

Tòng An tỉnh mắt, thấy cách đó không xa có nhân viên phục vụ vội vàng rời khỏi, xem ra định đi tìm người đến xử lý chuyện này.

Húc Nghiêu vươn tay về hướng Lăng Vi: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Màn hài kịch cũng nên kết thúc, Lăng Vi gờ tay lên, định theo anh rời đi, không ngờ Viêm Thần lại kéo cô lại.

Về mặt Tôn Viêm Thần tức giận nói: “Tấn Húc Nghiêu, đây là chuyện giữa tôi và Vi Vi, anh không có quyền xen vào.”

Húc Nghiêu nhúu mày, một tay nắm lấy cổ tay Viêm Thần, dùng sức: “Anh không phải là nam sinh đang ở thời kỳ dậy thì, sao lại thấy mỹ nữ thì cứ nắm tay người ta mãi không buông thế hả? Đừng cho rằng nơi này là khách sạn của Tôn gia thì anh muốn xằng bậy gì cũng được!”

Nghe anh nói tới Tôn gia Tòng An cau mày, đi ra khỏi đám người, kéo tay Viêm Thần, bình tĩnh nói: “Công ty gọi đến nói có chuyện cần anh xử lý, đừng ở đây dây dưa nữa.”

Có người “a” một tiếng, khiến mọi người chú ý: “Tại sao lại là cô ấy?” Nghi vấn này làm cho ánh mắt của mọi người lại lần nữa đặt lên họ, nhìn chung quanh một lần, cuối cùng dừng trên người Húc Nghiêu và Lăng Vi, cô gái mới xuất hiện có thân phận gì đây?

Một âm thanh trầm ổn phá vỡ không khí ngột ngạt: “Thì ra mọi người ở đây, lão gia nhà ta vừa sai người mang một khối san hô điều khắc cho các vị xem xét, nghe nói mất ba năm mới tạc thành, chưa từng xuất hiện trên thị trường...” Chú Chung nói một tràng thu hút chú ý của người khác, ngay sau đó nhân viên phục vụ vội rít dẫn thường khách đi xem khối san hô.

Hai người đi cuối cùng vẫn còn nhỏ giọng trao đổi: “Lúc này cậu nói gì? Chẳng lẽ cậu biết cô gái kia à?”

“Cậu còn nhớ Lăng thị trưởng ba năm trước không?” Người này chính là người đàn ông vừa nãy lên tiếng.

“Nhớ, không lẽ cô ta với Lăng Tuấn có quan hệ gì sao? A, tôi nhớ rồi, Lăng Tuấn có một cô con gái...”

"Đúng vậy, chính là cô ta."

Chung Thúc cung kính nhìn Húc Nghiêu: “Lão gia nói vài ngày nữa sẽ nói chuyện với anh, hôm nay tới đây thôi, phiền anh đưa Vi Vi về.” Ông cúi mình chào rồi đi.

Lúc trở về, Lăng Vi hơi bồn chồn, hít một hơi thật sâu mới đi ra ngoài, cô đưa lưng về phía Húc Nghiêu, nho nhỏ nói

Cám ơn.

Húc Nghiêu tự giễu cười: “Cám ơn gì chứ, Tôn Viêm Thần làm vậy có lẽ do lúc trước tôi cố tình kích thích anh ta, chỉ là tôi không ngờ anh ta lại vọng động như vậy.”

Lăng Vi nắm chặt áo khoát trên người, giọng nói hơi lạnh đi: “Anh ta bây giờ kích động như vậy liệu có gây phiền phức gì không?”

“Vi Vi!” Âm thanh Tôn Viêm Thần từ bên trái truyền đến, “Rốt cuộc em muốn anh làm thế nào đây?”

Lăng Vi theo bản năng cau mày: “Lời này anh không nên hỏi tôi... tôi nghĩ tôi không cần phải nhắc nhở anh, tôi với anh vốn đã không còn quan hệ. Có lẽ do lời nói lúc trước của tôi khiến anh hiểu lầm, tôi xin lỗi anh. Nhưng hành động vừa rồi không đơn giản chỉ là kích động mà quấy rối, một thời là bạn học, tôi không muốn cả hai phải khó xử, cũng hi vọng anh hiểu rõ giùm cho.”

Nói xong cô quay đầu, có chút cầu xin nhìn Húc Nghiêu: “Làm phiền anh lái xe đưa tôi về.”

Lúc Húc Nghiêu lái xe đến, trong kính chiếu hậu đã không còn thấy bóng dáng của Viêm Thần, Lăng Vi chột cười: “Nếu Diệp Trúc mà biết tôi vừa mới nói gì, hẳn cậu ấy sẽ rất vui.”

Húc Nghiêu lắc đầu một cái: “Nói không chừng cô ấy sẽ xông lên đánh Tôn Viêm Thần.”

“Không phải anh đã đánh anh ta một quyền giúp tôi sao, tôi cần gì phải tốn hơi phí sức náo loạn với anh ta.” Lăng Vi chuyển người, tìm vị trí thoải mái tựa người vào ghế.

Húc Nghiêu nhìn cô một cái, cười nhạt: “Ừ.” Ánh mắt anh vô tình nhìn đến bên đường, thấy phía trước có một cửa hàng tiện lợi thì dừng xe, nói với Lăng Vi một câu “ở đây chờ tôi một chút” rồi đi xuống.

Rất nhanh anh đã trở lại, trên tay cầm một túi khăn giấy ướt, đưa cho Lăng Vi nói: “Có muốn lau mặt không, lau...” Tay anh khoa lên múa xuống chỉ chỉ mỗi mình.

Mới này không chú ý, lớp trang điểm trên mặt Lăng Vi đã hơi phai, màu son trên môi đậm nhạt không đồng nhất, nhìn từ xa thì thôi, nhìn gần thật khiến người ta liên tưởng đến những chuyện nghiêm cấm trẻ con.

Lăng Vi nhìn bộ dạng của mình trong gương, cười thầm, chăm chú nhìn Húc Nghiêu đang chuyên tâm lái xe cô nhất thời thất thần. Kể từ lúc gặp anh ở Mĩ, bọn họ gặp lại nhau rất nhiều lần, mà anh dường như cũng cố gắng lấy lòng cô, anh rốt cuộc là có mục đích gì? Nghĩ vậy, Lăng Vi lên tiếng hỏi: “Vừa rồi sao anh lại giúp tôi?”

Húc Nghiêu ung dung nói: “Cô không thấy tôi cũng là đang tự giúp bản thân à? Chung Nam Sơn sao có thể để cuộc giám thương của mình bị náo loạn, huống chi ông ta đối với cô cũng xem như quan tâm, tôi thuận theo ý ông ta, nói không chừng vì chuyện này mà ông ta có ấn tượng tốt với tôi, cô cũng nghe lúc này chú Chung nói gì rồi đấy, kết quả với tôi thế nào cũng là có lợi.”

Quả nhiên là doanh nhân, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Nghe anh nói, khoe môi Lăng Vi cong cong: “Nhưng làm sao anh dám khẳng định anh xuất hiện thì tình hình không trở nên tệ hại hơn? Nếu lúc ấy Tôn Viêm Thần với anh nháo dữ hơn, chẳng phải đã không thể có kết quả tốt sao. Hơn nữa anh làm như thế, không nghi ngờ gì là anh đã chống đối Tôn Viêm Thần, anh ta là người thừa kế sau này của Tôn gia, nếu anh ta muốn gây khó dễ cho anh, chỉ sợ anh cũng sống không yên nhì?”

Húc Nghiêu điều chỉnh tay lái: “Không phải còn Mộ Tòng An ở đây à, hai chúng ta có thể nào được sao?”

Cảm thấy trong lời nói của anh có ẩn ý, Lăng Vi đang định tiếp tục hỏi, lại thấy xe đã rẽ vào một con đường không lớn mấy, cô ngồi thẳng dậy: “Anh đưa tôi đi đâu?”

“Cô thật là, bây giờ mới hỏi, không thấy quá muộn sao?” Húc Nghiêu hài hước nói.

Bàn tay cầm khăn ướt của Lăng Vi run run, cô cười nói: “Nếu anh muốn làm gì tôi, tôi tuyệt đối không dư hơi thừa sức phản kháng đâu, phản kháng anh một chút cũng không có lợi gì, với lại anh cũng không phải kẻ ăn thịt người.”

Húc Nghiêu đạp thắng xe, bắt đầu dĩ cười: “Cô không biết đàn ông đều có nhu cầu sinh lý sao? Cái này không thể gọi là ham thịt người, càng không thể như cô dùng lý trí mà phân tích, cho nên sau này nếu ở cùng với đàn ông thì để ý đi, nhất là lúc trời tối nhem thế này...”

Lăng Vi tỉnh táo lại, trong đầu cô nhớ lại đêm đó cùng Diệp Trúc uống rượu say, cô ấy đã nói “Vi Vi, cậu nhớ kỹ ngàn vạn lần buổi tối đừng có cùng đàn ông đi ra ngoài, cho dù anh ta có nghiêm chỉnh bao nhiêu, buổi tối đến thì cũng sẽ hóa lang biến sói làm mấy chuyện không bằng cảm thú.” Cô không khỏi nở nụ cười.

Húc Nghiêu xuống xe, đẩy cửa thủy tinh của cửa hàng, trên cửa viết ba chữ “Tuyết Lam Cũ” to lớn, nhìn từ bên ngoài, bên trong treo vài bộ quần áo thủ công rất đẹp. Tên nơi này rất văn mỹ, Lăng Vi đoán chủ cửa hàng nhất định phải là một cô gái ưu nhã.

Chỉ chốc lát sau, Húc Nghiêu ra ngoài, đi theo là một cô gái nhỏ gầy khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc áo T-shirt không tay với quần jean cực ngắn, trông rất đẹp. Đặc biệt nhất là đôi mắt tràn đầy linh khí và sức sống.

Cô gái nhỏ nhìn thấy Lăng Vi, trong mắt thoáng qua một tia sáng tìm tòi nghiên cứu, không thể nói là âm u nhưng tuyệt không hiền lành. Lòng cảnh giác của Lăng Vi nổi lên, trực giác của phụ nữ đôi khi rất chính xác.

“Chào chị Vi Vi, em tên là Tiêu Tuyết Lam, chị gọi em tiểu Lam là được rồi. Vào trong ngồi chút đi, em nghe Húc Nghiêu nói quần áo chị bị hỏng, để em lo. Em nói cho chị nghe, chỗ em không bao giờ thiếu quần áo cả, kiểu dáng gì cũng có...” Cô gái nhỏ này thông minh lanh lợi, miệng lưỡi đến mức khiến Lăng Vi bội phục, làm cô nhớ tới lúc mình mở cửa hàng ở Belfast, cô chưa bao giờ nhiệt tình với khách hàng như vậy. Bỗng nhiên, trong đầu Lăng Vi chợt hiện lên hình ảnh chiếc điện thoại của Húc Nghiêu hôm đó hiện lên mấy chữ “tiểu Lam thân mến”, không phải là cô gái này đó chứ?

Lăng Vi cẩn thận nhìn bọn họ, tiểu Lam so với cô tưởng tượng nhỏ hơn một chút, đứng cùng chỗ với Húc Nghiêu, anh cứ như trâu gà gặm cỏ non ấy.

Húc Nghiêu không cần mời đã tự động ngồi lên một chiếc sofa bằng vải bố, tiện tay lật xem tạp chí trên bàn, còn tiểu Lam thì chọn một cái sườn xám và một chiếc áo đầm cho Lăng Vi thay, cô nhóc đưa tay đón chiếc áo khoát của Húc Nghiêu: “Chiếc áo này em cầm giúp chị, chị vào trong thay quần áo đi.”

Lăng Vi chọn chiếc đầm màu trắng, bởi vì cô cũng đã từng may quần áo, thấy được chiếc sườn xám kia làm vô cùng tinh xảo, phía trên thêu tiên hạc và mây không phải vài tháng là không thể xong, còn có khâu tâm hoa cài rất phức tạp, cần xén, sửa may viền, bộ sườn xám này chỉ sợ là tâm huyết của người thợ.

Lúc thay quần áo xong đi ra, Lăng Vi cố ý như vô tình hỏi tiểu Lam: “Trong cửa hàng này quần áo thật đặc biệt, không giống như do nhà may sản xuất.”

Tiểu Lam tự tin nhướn mày: “Chỗ này một cây kim một sợi chỉ đều do em và bạn bè tự tay làm.”

Lăng Vi không thể không giật mình, tiểu Lam quả thật rất hoạt bát, lúc nhìn thấy cô nhóc Lăng Vi tuyệt đối không ngờ cô nhóc sẽ kiên nhẫn cầm kim may vá. Quả nhiên nhìn người không thể xem bề ngoài.

Lăng Vi nở nụ cười: “Trước đây chị cũng từng may quần áo, chị biết việc này tốn rất nhiều tinh lực và thời gian, vậy việc học của em thì sao? Có bị ảnh hưởng không?”

Tiểu Lam nghiêng đầu nhìn Húc Nghiêu ngồi trên ghế sofa: “Em thôi học mấy năm rồi, nhìn tên ngốc đằng kia xem, trước đại học anh ấy phải học hành trong nghèo khó đó.” Cô nói như hiển nhiên, đầy mắt tràn ngập hài hước và đùa cợt.

Húc Nghiêu không nghe rõ họ nói cái gì, chỉ là theo trực giác nhìn qua hướng này: “Hai người đang nói gì tôi đó?”

Lúc đi, tiểu Lam kéo Lăng Vi lại, nhỏ giọng hỏi: “Chị Vi Vi, chị với Húc Nghiêu quan hệ thế nào vậy?”

Lăng Vi suy tư một chút: “Trước mắt, không phải là kẻ thù.”

Hai cô gái liếc mắt nhìn nhau, cười thầm

Nhìn Húc Nghiêu lái xe đi xa, tiểu Lam bật cười: “Ông anh à, lần đầu tiên mang phụ nữ đến chỗ em, có dụng ý gì đây? Nếu em đem chuyện này nói cho người nhà anh biết, bọn họ sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Thật là khiến người ta hiếu kỳ mà.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lên báo

Editor: Từ Thiên Băng

Bữa sáng trên bàn, Viêm Thần uống một hớp sữa tươi, tiện tay cầm tờ báo lên, trên đó là mấy tin tức chính trị rầu rĩ không đáng kể, không phải là tình hình quốc tế rung chuyển thế nào thì cũng là quan viên chính phủ Trung Quốc bận rộn ra sao, lúc lật sang trang anh lại nhìn thấy tám ảnh mà cho dù thế nào cũng không ngờ tới được. Ly thủy tinh trên tay thiếu chút nữa rơi xuống. Vài giọt sữa tươi bắn trên tây trang, anh cũng không kịp lau, vội vàng gọi

điện cho Tông An.

“Cô mau đi điều tra một chút, người có bút danh Phi Thúy tiên sinh trong nhật báo G thị có thân phận gì, đã viết các bài nào? Còn có... tóm lại, chuyện về người này tôi đều muốn biết.” Viêm Thần gấp gấp, lời nói cũng trở nên không được rõ ràng.

“Sao đột nhiên anh lại hứng thú với người đó thế?” Tông An rất bình tĩnh nghe rồi hỏi.

“Cô đừng hỏi nhiều, điều tra người này cho tôi là được, cả gia đình, bất kể tin tức nhỏ nào cũng phải nói cho tôi biết.”

“Chuyện này không gấp được, chỉ biên tập thôi thì trong nhật báo cũng có gần cả trăm người, tác giả cộng tác càng khỏi phải nói, nếu biết tên thật thì còn đỡ, nhưng chỉ với một bút danh, có thể thấy người nọ không muốn bị người ta nhận ra, như vậy khó mà điều tra được...”

Trong lòng Viêm Thần vô cùng gấp, ngắt lời cô: “Vậy cô có số điện thoại của chủ biên nhật báo không, đưa cho tôi lập tức!”

Tông An còn chưa trả lời, “ầm” một tiếng, một đồng báo dày cuộm bị quăng lên bàn. Viêm Thần ngẩng đầu nhìn người tới, chột dạ nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Tôn phu nhân chỉ vào tờ báo, tức giận nói: “Con! Cái đứa bé này, con thật sự khiến ta tức đến muốn bắt tỉnh mà!”

Theo hướng bà chỉ, quả nhiên chính là nội dung Viêm Thần vừa xem qua, tựa đề in đậm màu đen viết: “Âm mưu bí mật: Con gái cựu thị trưởng cùng người tình cũ tro tàn lại cháy”, bên cạnh còn có ảnh Viêm Thần đang cường hôn Lăng Vi, hai người trong hình quần áo xốc xếch, riêng mặt lại rất rõ ràng.

Đầu Viêm Thần đau âm ỉ, anh mềm giọng nói: “Mẹ, mẹ cũng không phải không biết, mấy tờ báo này chuyên viết linh tinh...”

Tôn phu nhân nhìn anh chằm chằm, gương mặt tô phấn trắng toát đầy vẻ tức giận: “Người nọ cũng đã đem mười tám đời tổ tông nhà Lăng Vi và con lên đây rồi, con còn bảo là viết linh tinh? Chẳng lẽ ba con không phải Tôn Như Hải, chẳng lẽ Lăng Vi không phải con gái của cựu thị trưởng, chẳng lẽ hai đứa lúc trước không có qua lại với nhau? Chẳng lẽ tấm hình này còn có thể là giả? Từng chữ từng câu trong này con nói ta hiểu lầm chỗ nào?” Tôn phu nhân nổi đóa, nói đến đoạn sau âm thanh đã trở nên nghẹn ngào.

Thấy Viêm Thần cúi đầu, bà cau mày nhìn quanh một vòng: “Tông An đâu, chắc không phải còn đang ngủ chứ? Mau gọi nó ra đây, chuyện này ta phải nói cho rõ ràng, không phải nó luôn bên cạnh con sao, sao lại để xảy ra chuyện này, nó làm vị hôn thê kiểu gì vậy?”

Điện thoại để trên bàn nảy giờ truyền đến giọng Tông An nóng nảy hỏi: “Viêm Thần, Viêm Thần, anh có còn đang nghe không? Đã xảy ra chuyện gì, anh sao vậy?”

Tôn phu nhân đoạt lấy điện thoại di động, nói vào điện thoại: “Tôi mặc kệ cô bây giờ đang ở đâu, lập tức tới đây cho tôi.” Nói xong bà cúp điện thoại, sau đó như nhớ tới điều gì, đi vào phòng ngủ.

Quần áo trong tủ không nhiều, mỹ phẩm trang điểm trên bàn cũng ít đi, Tôn phu nhân xoay người bình tĩnh nhìn Viêm Thần nói: “Tự nó dọn đi hay con đuổi nó đi?”

“Mẹ, con với Tông An chỉ tạm thời tách ra riêng thôi, mẹ đừng xen vào.” Đầu Viêm Thần càng ngày càng đau, mẹ anh chính là như vậy, mọi chuyện đều muốn nhúng tay, anh thật sự hy vọng bà có thể buông tay ra.

“Ta có thể mặc kệ được sao, ban đầu đáp ứng cho hai đứa ra riêng, là bởi vì hai đứa đáp ứng với ta sẽ sống thật tốt, nhưng bây giờ lại thế này, ta còn có thể không quan tâm được à? Con trai à, không phải mẹ nói với con rồi sao, con phải hiểu rõ, loại phụ nữ gì có thể động vào loại nào không thể. Lăng Vi là một mối tai họa, sao con có thể ngu ngốc như vậy tự mình đi tìm phiền phức!” Dù sao cũng là con trai mình, giọng Tôn phu nhân dần mềm đi, chỉ hận mình không thể thay con chuẩn bị chu toàn hết tất cả.

Sắc mặt Viêm Thần lạnh xuống: “Mẹ! Chuyện Vi Vi tự con có chừng mực, mẹ làm ơn đừng nhúng tay vào nữa!”

Tôn phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Không thể nào, ta tuyệt đối không cho phép con lại làm ra việc gì ngu ngốc nữa, con tốt nhất nên cách xa Lăng Vi một chút, nếu không ta không dám chắc mình sẽ làm gì với cô ta đâu. Còn nữa, hôn sự con bao giờ thì làm đây, tri hoãn đã hai ba năm rồi, ta và cha con vẫn luôn muốn bông cháu đây này.”

Viêm Thần nắm chặt quả đấm “Năm đó nếu không phải các người ngăn con... con làm sao lại bị tai nạn xe cộ, làm sao rồi bỏ cô ấy được?” Anh ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên tia hận ý.

Trong lòng Tôn phu nhân khê động, Viêm Thần luôn luôn nghe theo lời bà, nhưng bởi vì ba năm trước Lăng gia gặp chuyện không may mà nó làm loạn cả nhà lên, hôm nay vẫn là vì đứa con gái kia, nó lại không nghe lời, quả nhiên Lăng Vi chính là trời sinh để phá hỏng mối quan hệ mẹ con của bà mà!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng bà vẫn thu hồi về phần nọ: “Đứa nhỏ ngu ngốc, Lăng Tuấn phạm phải lỗi gì không phải con không biết, năm đó nếu chúng ta ra mặt, nói không chừng cũng sẽ bị liên lụy, ta và cha con có thể không ngăn con được sao? Về phần Lăng Vi, cô ta tự mình bỏ đi, đi suốt ba năm, lúc con xảy ra tai nạn xe cô ta có ở bên con không? Hoặc gọi cho con một cuộc điện thoại? Dứt khoát bỏ đi như vậy, chứng minh trong lòng cô ta không có con, chỉ có con ở đây nhớ mãi không quên cô ta...”

Cửa phòng ngủ bị đẩy ầm một cái, Viêm Thần đứng ở cửa gầm nhẹ: “Đừng nói nữa... mẹ nhất định phải bồi nhọ cô ấy như vậy mới cam tâm ư, mẹ nhìn Vi Vi từ nhỏ đến lớn, cô ấy là người thế nào mẹ còn không hiểu sao? Mẹ, sao mẹ có thể nói như vậy chứ?” Nói xong anh sải bước ra ngoài, Tôn phu

nhân chỉ nghe được tiếng cửa lớn bị đóng một cách thô bạo.

Lúc Tông An đến nơi, chỉ thấy có Tôn phu nhân.

Bà dựa bàn ăn, trên tay còn cầm tờ báo, mặt lạnh nhìn cô đi tới. Cô cung kính nói: “Mẹ, con đến rồi, con làm thêm giờ nên rất trễ, vì vậy mới ở phòng làm việc cho tiện. . .”

Tôn phu nhân ừ một tiếng, ánh mắt sắc bén nói: “Xem nhật báo hôm nay chưa, quyết định được nên xử lý ra sao rồi chứ?”

Tông An bình tĩnh: “Mẹ, người yên tâm, con sẽ xử lý tốt, tuyệt không để chuyện này lớn hơn nữa.”

Tôn phu nhân đột nhiên vỗ bàn: “Nếu cô có bản lĩnh như vậy, chuyện này đã không xảy ra! Tôi tuyệt đối không muốn nhìn thấy những chuyện tương tự thế này nữa, Thần nhi vừa mới đi, chắc là đi tìm Lăng Vi rồi, cô suy nghĩ cho kỹ nên làm thế nào đi!”

————— tuyển phân cách —————

Chú Chung hỏi quản gia ở đâu, có nhìn thấy báo hôm nay không. Quản gia lại nói: “Vừa đúng lúc, ông đến rồi, lão gia bảo tôi đi tìm ông, xem về rất gấp.”

Chung Nam Sơn đặt ly trà xuống, vẻ mặt nặng nề: “Chuyện gì thế này, hội trường giám thưởng từ bao giờ cho phép chụp ảnh vậy?”

Chú Chung cúi người xuống: “Hắn là có người giấu máy chụp ảnh trong túi lần vào, chuyện này tôi nhất định sẽ tra rõ.”

“Phải tra cho kỹ, còn có một việc ông cần làm. Người gọi là Phi Thúy tiên sinh rốt cuộc là ai, có can đảm viết thế này trên báo quả không đơn giản.”

Chung Nam Sơn vừa dứt lời, quản gia đã cầm điện thoại đi tới, sắc mặt khẩn trương nói là điện thoại từ bệnh viện gọi tới.

Vừa nghe hai chữ bệnh viện, Chung Nam Sơn lập tức đứng dậy nắm lấy điện thoại, đặt bên tai hơn nữa còn càng nghe sắc mặt càng tệ, cuối cùng nhỏ giọng trách cứ: “Các người bảo vệ kiểu gì thế, sao lại để cho bà ấy một thân một mình bỏ đi như vậy? Mau đi tìm!”

Chú Chung nghe cảm thấy không ổn: “Lão gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“A Ngâm tự mình xuất viện, chỉ sợ cũng đã đọc báo rồi, bà ấy nhất định sẽ đi tìm Vi Vi, ông phải người chú ý một chút, tuyệt đối không được để bà ấy xảy ra chuyện.” Bàn giao chuyện xong, ông mới ngồi xuống, mặt lạnh nói với chú Chung: “Ông đi nói với người của nhật báo, để cho họ biết, nhanh chóng tiêu hủy số báo này, nếu để cho ta thấy có bất kỳ tin nào về cuộc giám thưởng ngày đó, ta sẽ không tha cho họ. Muốn mượn đồ Chung gia ta dùng, bọn họ lại dám một lời cũng không hỏi ta có đồng ý hay không!”

Chú Chung do dự một chút: “Lão gia, hạng mục công trình quảng thô bên Belfast chúng ta có tiếp tục hợp tác với công ty của Tôn thị không?”

Chung Nam Sơn khôi phục lại bộ dáng bình tĩnh, nói gằng từng chữ: “Ông đi theo ta lâu như vậy còn không hiểu sao? Làm ăn là làm ăn, những chuyện vặt vãnh để dính vào chuyện làm ăn. Nhìn xem, công ty TB ở ngành này có thực lực không tệ, rất có chỗ đứng ở thị trường Trung Quốc, thẳng nhóc Tấn Húc Nghiêu lại rất khá, hình như cậu ta còn có quan hệ với Du Bá Niên, nên cân nhắc. Đúng rồi, bảo ông điều tra thân phận của Tấn Húc Nghiêu, thế nào rồi?”

Trong mắt chú Chung lóe lên tia nghi ngờ: “Tôi đã đi điều tra tài liệu về cậu ta, đáng tiếc chỉ tra được tới Vân Nam thì mất manh mối, mấy ngày nay vẫn đang điều tra thêm ở Vân Nam, vài hôm nữa sẽ có tin ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Té ngã

Editor: Từ Thiên Băng

Diệp Trúc hôm nay dậy cực kỳ sớm, Lăng Vi đang chuẩn bị bữa sáng nhìn thấy cô cũng phải ngạc nhiên: “Cậu mộng du hay tỉnh rồi thế?” Diệp Trúc vốn là người mẫu, diễn trên sân Catwalk rất khuya, cho nên rất ít khi cô có tinh lực để mà dậy sớm, điều này cũng đã khiến cô quen với cuộc sống cú đêm, sau khi ở với Lăng Vi, tuy có cải thiện nhưng muốn dậy sớm vẫn là một việc rất khó khăn.

(Catwalk: Sân diễn thời trang mà người mẫu đi.)

“Tôi hôm qua có người bạn mời tới một show catwalk, hôm nay phải đi thử quần áo trước, nhắc đến công việc là chị tớ lại phát cuồng.” Cô vội vã vào nhà tắm, giọng nói ngập ngừng trong tiếng nước chảy. Chốc lát sau cô thò cái đầu đầy bọt ra: “Cậu ăn mặc chỉnh tề như vậy, định ra ngoài à?”

Lăng Vi chuẩn bị bữa sáng cho cô, trứng chiên và sữa tươi, sau đó cầm túi xách trên ghế lên: “Hôm nay tớ phải ra ngoài không cùng cậu ăn cơm được, cậu tuyệt đối không được để bụng rỗng mà ra ngoài đó.”

“Được rồi, được rồi, đi nhanh đi.” Lúc Diệc Trúc đi ra đã không thấy bóng dáng Lăng Vi đâu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong phòng. Ra là Lăng Vi đang sạc điện thoại, cô nhìn thấy một cuộc gọi nhớ “Tần Húc Nghiêu”, không khỏi nhếch miệng: tên này được lắm, mới sáng đã gọi điện lấy lòng, thật là dụng ý sâu xa nha. Chỉ là điện thoại vừa mới im lặng một lát, chuông lại vang lên.

Khi Diệc Trúc thay quần áo xong trở lại nhìn, điện thoại Lăng Vi đã có vài cuộc gọi nhớ rồi, liên tiếp mấy cuộc gọi của Tòng An, chú Chung còn có mấy số lạ, Diệc Trúc thấy kỳ quái, sao mọi người ai cũng tìm Vi Vi hết vậy?

Mới vừa xuống lầu, Diệc Trúc định gọi xe đi đến sân catwalk, điện thoại của cô báo có tin nhắn: “Đi đâu? Anh đưa em đi.” Diệc Trúc nhìn quanh bốn phía, cách cô không quá 50m có một chiếc xe màu đen đang chạy tới. Cô nhúm mày nhìn, nhắc đôi giày cao gót đi tới chiếc xe đó, lạnh lùng nói: “Không có chuyện gì mà đột nhiên tốt bụng không phải phường gian xảo cũng là loại trộm cướp, xin hỏi anh có ý gì đây? Chẳng lẽ muốn theo đuổi tôi, vậy thì thật đáng tiếc, chiều này cũ rích rồi, muốn lấy lòng nữ sinh mười mấy tuổi còn được, muốn để phụ nữ đã ly dị mắc câu, không thể đâu!” Nói xong cô xoay người rời đi, xem chút nữa đụng phải một người, ngẩng đầu lên, lại là tên cặn bã này.

Âu Chân Gia bật cười: “Vây em nói xem, anh nên dùng chiêu gì lấy lòng em đây?”

Mặc kệ anh nhạo báng, Diệc Trúc nhìn thấy chiếc xe kia chạy lại, kính xe màu đen hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt đàn ông xa lạ: “Tiểu thư, tôi chỉ ngừng xe ở đây một lát thôi, sao lại là muốn theo đuổi cô? Cô đề cao mình quá rồi!” Nói xong, đập chân ga, lái đi trước mặt hai người.

Diệc Trúc hừ một tiếng: “Tỏ vẻ cái gì, ai biết anh có phải theo đuổi tôi hay không chứ! Sáng sớm tỉnh mơ đi đâu xe ở đây!” Sau đó cô xoay đầu lại: “Anh tới đây làm gì, đừng nói với tôi tập thể dục buổi sáng trùng hợp chạy tới đây nha? Cũng quá gần nhà tôi đi?”

Âu Chân Gia thu hồi nụ cười: “Vừa trùng hợp thuận đường, cùng đi đi, không đi với tôi em chắc chắn bị trễ.”

Diệc Trúc bắt lấy tay anh, trên mặt hiện vẻ nghi ngờ: “Làm sao anh biết tôi sẽ tới trễ? Rồi còn thuận đường với cùng đường nữa?” Cô bỗng nhiên nhớ tới thứ gì đó, mặt lạnh nở nụ cười: “Show catwalk này là do anh sắp xếp? Khó trách tôi vừa mới trở về nước không lâu, người bạn kia sao có thể biết hơn nữa còn mời tôi.”

Âu Chân Gia bình tĩnh nhìn cô nói: “Là tôi sắp xếp thì sao, em không muốn đi à?”

“Đi, tại sao lại không đi, tôi cũng đã gần tuổi rồi, còn là một người phụ nữ vừa ly dị, nếu không có quan hệ làm sao có thể dựa vào thanh xuân này để kiếm sống đây? Tôi còn phải cảm ơn anh, ưu ái với người vợ trước này quá rồi!” Cô lạnh lùng liếc Âu Chân Gia, “Âu tổng, còn không nhanh lên, tôi muốn xem anh sẽ giúp tôi thế nào.”

Đội hai người rời khỏi, chiếc Mercedes màu đen vừa bỏ đi lại lần nữa lái tới, bên trong xe, một người đàn ông đang cầm máy ảnh. Người đàn ông nhìn theo hướng Diệc Trúc vừa đi, lầm bầm nói: “Không gặp Lăng Vi, lại có được thu hoạch ngoài dự đoán, thật là bất ngờ mà.”

Lăng Vi đi nửa đường bị người cản lại, mà người cản dù cô có tưởng tượng thế nào cũng không ngờ người này sẽ xuất hiện trước mặt cô. Cô xách túi, biểu cảm lạnh lùng gặt đầu, sau đó tránh sang đi hướng khác.

“Đứng lại, bây giờ ngay cả vài câu con cũng không muốn nghe ta nói sao?” Đó là một người đàn bà trung niên, sắc mặt trắng nhợt nhưng da vẻ vẫn mịn màng, hẳn là bình thường rất chú ý chăm sóc.

Lăng Vi quay đầu lại, vẻ mặt xa lạ: “Tôi nói cho bà nghe, bà nhất định không thích nghe, mà bà nói, tôi cũng chẳng có hứng thú gì, nếu đã vậy, chúng ta cần gì miễn cưỡng người khác?”

Người đàn bà tiến lên, giờ tay bắt được tay Lăng Vi: “Xảy ra chuyện như vậy, con còn muốn đi đâu nữa, mau về nhà.”

Lăng Vi không hiểu lời này có nghĩa là gì, chỉ là nghe đến hai chữ “về nhà” thì chân mày cô nhướng lên: “Bà bảo tôi về mà, tôi ngược lại muốn hỏi bà, tôi phải về đâu hả?” Cô xoay đầu, nhìn người đàn bà kia một cái, ánh mắt sắc bén nói: “Mẹ, mẹ nói tôi phải về đâu đây?”

Tay Phó Thanh Ngâm khẽ run, sau đó từ từ buông ra, nhưng trên mặt lại không hề kinh hoàng: “Chuyện đã qua ta không muốn giải thích, nhưng đó đã là chuyện đời trước của chúng ta, không quan hệ tới con. Ta hiện tại đang nói tới chuyện của con.”

Bên kia đường có một sạp báo nhỏ, Phó Thanh Ngâm bảo Lăng Vi đứng yên tại chỗ, sau đó chạy đi. Lúc này trên lối đi bộ là đèn đỏ, Lăng Vi thấy có một chiếc xe đang chạy tới, một khắc kia cô bỗng nhiên nghĩ: Có phải nếu như Phó Thanh Ngâm cứ vậy mà bị xe đụng chết, oán hận hai người sẽ biến mất theo luôn không. Nhưng chân lại không nghe đại não điều khiển, cô chạy như điên lại. Lúc đuổi kịp Phó Thanh Ngâm, cô không chút do dự đẩy mạnh một cái. . .

Phó Thanh Ngâm ngã dài, bà nằm trên đất quay đầu nhìn, chỉ thấy thân thể Lăng Vi lướt qua một chiếc xe hơi. Tim bà như rơi ra ngoài, đứng dậy rống lớn: “Dừng xe, tất cả dừng xe cho tôi!” Rồi liều mạng chạy qua chỗ Lăng Vi.

Không ít tài xế nhô đầu ra, mắng hai người là đồ điên không biết ở chui đâu ra, có vài người lái xe đi đường vòng. Tài xế đụng phải Lăng Vi vội vàng xuống xe, khuôn mặt hiện vẻ thật xui xẻo.

Phó Thanh Ngâm ôm lấy Lăng Vi, âm thanh trở nên run rẩy: “Không phải bảo con đứng yên sao? Sao lại không nghe lời như vậy chứ!”

Lăng Vi thò ra một tiếng, lúc này mới phát hiện cánh tay có một vết thương rất lớn, đầu gối cũng thế, cô thử nhấc chân, da thịt mặc dù đau, nhưng cũng không có thương tổn tới gân cốt, cô đẩy Phó Thanh Ngâm ra: “Tôi không sao.” Ánh mắt nhìn đến chỗ cánh tay Phó Thanh Ngâm, bà ấy cũng bị trầy xước không ít.

Tài xế kia nhìn một lát rồi hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ? Tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra.”

“Không cần, tôi không sao, anh cứ đi đi.”

Tài xế lo lắng: “Thế sao được, nhất định phải đến bệnh viện kiểm tra một chút.” Lời kẻ tiếp ông ta nói có phần lớn tiếng: “Ngộ nhờ về sao cô bị gì đó thì tôi phải chịu hết, tôi không muốn nuôi cô cả đời đâu. Bây giờ đi bệnh viện thì tốt hơn.”

Vốn gặp phải Phó Thanh Ngâm tâm tình Lăng Vi đã không tốt, nghe lời nói của tài xế, Lăng Vi càng không bình tĩnh được, lớn giọng: “Đường này nhất định là có camera giám sát, là tự tôi chạy bừa trên đường cái, sau này nếu có chuyện gì cũng là chuyện của tôi, có quan hệ gì tới anh hả? Hơn nữa tôi có tay có chân, có thể tự nuôi sống mình, tôi không rảnh rỗi để anh nuôi tôi, đi nhanh đi.”

Phó Thanh Ngâm định đỡ Lăng Vi, nhưng bị Lăng Vi đẩy, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, may là có một người mặc tây trang đỡ bà lại. Anh ta trầm trầm nói: “Đi không sao chứ.” Sau khi lễ phép thăm hỏi, anh buông Phó Thanh Ngâm ra, nắm lấy tay Lăng Vi kéo lên.

Lăng Vi hơi ngạc nhiên: “Sao anh ở đây?” Đứng trước mặt cô chính là Húc Nghiêu.

Húc Nghiêu vịn vai cô: “Đi xem phim với cô, cô quên à? Hôm qua chúng ta đã hẹn còn gì.”

Lời này khiến Lăng Vi phải gãi đầu, anh ta bịa cái quái gì vậy? Nhìn Húc Nghiêu nói giả như thật, cô có chút mơ hồ luôn.

Phó Thanh Ngâm ho một tiếng, mặt hơi ửng hồng: “Vi Vi, con không phải nên giới thiệu vị này cho ta biết sao?”

Húc Nghiêu giành nói: “Đi khỏe chứ, cháu là bạn của Vi Vi, đi gọi cháu là Húc Nghiêu được rồi, cháu thấy đi và Vi Vi bị thương, nếu không ngại, lên xe cháu đi, cháu đưa mọi người tới phòng khám tư của bạn cháu.” Nói xong anh xoay đầu nhìn Lăng Vi: “Có lời gì thì đợi xử lý vết thương xong rồi nói, về phần phim ảnh, chúng ta có thời gian lại đi xem vậy.”

Mặc dù không biết anh đang giờ trò quý gì, chỉ là nếu bây giờ để cô một mình đối mặt với Phó Thanh Ngâm, cô thật sự không biết nên nói gì, nếu hỏi tại sao cô lại cứu bà, Lăng Vi thật sự không biết phải trả lời làm sao.

Trước khi đỡ Phó Thanh Ngâm lên xe, Húc Nghiêu nhỏ giọng nói bên tai Lăng Vi: “Chuyện hôm qua lên báo rồi, cô tốt nhất vài ngày nay đừng có ra ngoài, chỉ sợ không ít người đang tìm cô, vị này (Phó Thanh Ngâm) hẳn là cũng vì đọc báo nên mới tìm tới cô?”

Giờ Lăng Vi mới hiểu tại sao sáng sớm Phó Thanh Ngâm lại tới đây, cũng hiểu lý do vừa nãy bà liều mạng chạy đến sạp báo kia, còn nói như thế, thì ra là vậy. Cô tự giễu nở nụ cười: Không ngờ vừa về nước đã dính phải chuyện lộn xộn thế này.

Húc Nghiêu vỗ vỗ lưng cô: “Trước tiên lên xe đi, chuyện này lát giải quyết sau.”

Trên xe, Phó Thanh Ngâm một mực nhìn chăm chăm vào Húc Nghiêu ngồi phía trước, đột nhiên mở miệng: “Cậu và Vi Vi quen nhau bao lâu rồi, biết con bé là ai không?”

Húc Nghiêu liếc mắt nhìn Lăng Vi, cười thầm, sau đó hơi nghiêng mặt nói với Phó Thanh Ngâm: “Cháu với Vi Vi cũng không có gì, quen biết nhau ba năm trước, chỉ là lúc đó cô ấy cũng không chú ý đến cháu, thật sự quen biết là ở Mỹ, khi đó...”

Lăng Vi không biến sắc, coi như chấp nhận lời của anh ---- lời anh đang nói thật sự chính là sự thật.

Phó Thanh Ngâm đột nhiên ngắt lời anh: “Vậy cậu có biết con bé là con gái của cựu thị trưởng Lăng Tuấn Dật không? Người đang bị tù ở thành phố G!” Lời nói ác tuyệt như vậy khiến Húc Nghiêu và Lăng Vi không khỏi sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lời nói dối

Editor: Từ Thiên Băng

Lăng Vi cười lạnh vài tiếng, khoe miệng nâng cao, tuy kinh ngạc nhưng không nói câu nào.

Không khí trong xe dần hạ xuống, Húc Nghiêu nhìn hai người này, khuôn mặt vô cùng giống nhau, trong lòng đại khái đã đoán ra thân phận của vị trung

niên này. Nhưng vì biết nên mới càng không thể tin được bà sẽ nói ra lời như vậy, anh thu hồi về kinh ngạc, cười nhạt: “Biết, chỉ là, cháu là bạn của Vi Vi. Về phần cô ấy là con của ai, người đó làm cái gì, điều này không có quan hệ với cháu. Dù sao đó là chuyện đời trước, chúng ta là tiểu bối không tiện những tay, di nói có đúng không?”

Phó Thanh Ngâm quay mặt qua chỗ khác, không muốn nói nữa.

Lăng Vi nắm chặt tay mình, mỉm cười với Húc Nghiêu. Anh nói ra lời này quả thật rất đúng, ngay trọng tâm, đặc biệt khi đối tượng là Phó Thanh Ngâm, dù sao cô là tiểu bối thì “không tiện những tay vào”.

Vất vả một hồi thì đến một phòng khám tư không lớn lắm, vị bác sĩ kia khoảng tuổi Húc Nghiêu, chỉ là trên người anh ta có một loại khí khái lãnh khốc khiến người ta không dám lại gần, đầu tóc ngắn gọn, ánh mắt sắc bén, nếu không phải do Húc Nghiêu dẫn vào, Lăng Vi tuyệt không dám đi vào đây.

Phó Thanh Ngâm bị vài vết thương nhỏ, bác sĩ xử lý đơn giản là xong, mà Lăng Vi vì bị xe gần như đụng trúng, vết thương nặng hơn một chút. Húc Nghiêu thấy còn phải đợi lâu, bèn nói sẽ đưa Phó Thanh Ngâm về trước.

“Dì yên tâm, cháu sẽ đưa Vi Vi an toàn về nhà, hôm nay hai người bị dọa sợ, trước về nghỉ ngơi đã, sau này còn nhiều cơ hội nói chuyện mà.” Húc Nghiêu thấy bà chậm chạp không đáp thì bắt đầu khuyên giải.

Phó Thanh Ngâm trực tiếp coi thường anh, nói với Lăng Vi: “Mấy ngày nay đừng đi đâu đó.”

Lăng Vi nhìn lướt qua bà, vẻ mặt hờ hững, im lặng không lên tiếng.

Sau khi hai người đi, Lăng Vi mới chậm rãi thả lỏng sống lưng cứng nhắc của mình, dựa vào ghế hít một hơi, không thể không nói, vị bác sĩ này nặng tay quá. Tay áo chỗ khuỷu tay cô đã bị rách một mảng lớn, bác sĩ kia thô lỗ kéo tay áo ra, sau đó dùng một miếng bông ướt trực tiếp lau lên vết thương, vốn không cảm thấy gì, bị anh ta lau như vậy, Lăng Vi cảm thấy tay vô cùng đau nhói. Cô nhìn đau, nhỏ giọng nói: “Bác sĩ, không sao đâu, không cần phiền anh, tôi về nhà tự thoa ít thuốc là được.”

Bác sĩ hoàn toàn không để tâm đến lời của cô, động tác không dừng một giây, sau khi lau xong, đổ một ít thuốc tím thẳng lên vai, không hề dùng tâm bông hay cái gì khác. Làm gì có kiểu bác sĩ xử lý vết thương như vậy, Lăng Vi thật sự nghi ngờ người bạn này của Húc Nghiêu có phải bác sĩ hay không?

Đau, đau, Lăng Vi khẽ nhắm mắt, mí mắt dần dần trở nên nặng nề, bất tri bất giác ngủ quên trên ghế.

Đến khi Húc Nghiêu trở lại, thấy tay cô toàn một màu đỏ.

Bác sĩ ngồi đó, Lăng Vi thì ngủ trên ghế, dưới đất còn có một đoạn tay áo bị xé, anh thất kinh, vội hỏi: “Ô Qua, cậu làm gì với cô ấy vậy?” Vừa hỏi vừa đi lại chỗ Lăng Vi.

Ô Qua rửa tay, lạnh lùng nói: “Lo lắng gì chứ, tôi chỉ để ít thuốc ngủ cho cô ấy ngủ một lát thôi.”

Nghe anh ta nói như thế, Húc Nghiêu nở nụ cười: “Cậu dọa sợ bạn mình rồi phải không? Cũng đúng, bộ dáng hung thần ác sát của cậu ai mà thích chứ.” Khó trách lúc đưa Phó Thanh Ngâm trở về bà luôn hỏi thân phận của Ô Qua, lời nói lộ rõ về hoài nghi.

Sắc mặt Ô Qua dần tối đi: “Người ngoài ít biết chuyện của chúng ta thì tốt hơn, khó gặp được cậu, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu, tiểu Lam có phải đang ở chỗ cậu không?”

Húc Nghiêu nở nụ cười, con trâu thô lỗ này chỉ quan tâm đến một người, trước kia khi ở Vân Nam lúc nào cũng đi theo bên cạnh tiểu Lam, luôn bảo vệ con nhóc, chỉ sợ đã động tâm rồi. Khó trách khi tiểu Lam trốn khỏi nhà, tên này cũng đi theo tới đây, xem ra cả đời Ô Qua định là bị tiểu Lam ức hiếp rồi.

Ô Qua bỗng nhiên xoay người, nắm cánh tay Húc Nghiêu: “Tôi nhắc nhở cậu, Du Bá Niên đã tới, bên đó định làm gì không ai biết, nếu muốn an toàn, để tôi ở cùng với cậu đi!”

Húc Nghiêu cười khở, đây mà là nhắc nhở cái gì, anh ta chỉ muốn tiếp tục làm cận vệ cho tiểu Lam thôi. Chỉ là Ô Qua cũng không phải không có lý, tiểu Lam là người tùy hứng, thích cái gì thì làm cái đó, bây giờ trốn khỏi nhà không biết cô sẽ gây ra cái gì. Có một Ô Qua bên cạnh cũng tốt. Về phần phía Vân Nam... mặt Húc Nghiêu tối sầm lại, bất giác nhíu mày.

Lúc Lăng Vi tỉnh lại trời đã tối, cô nằm trong xe của Húc Nghiêu, nhìn xung quanh một chút, thấy ngoài xe có ánh lửa sáng tắt. Xuống xe, ra là Húc Nghiêu đang hút thuốc. Sau khi thấy cô, Húc Nghiêu ném điếu thuốc xuống đất dùng chân dụi tắt: “Thức rồi à? Cả ngày nay cô chưa ăn gì, tôi dẫn cô tìm gì đó ăn trước.”

Anh vừa nói như thế, Lăng Vi lại cảm thấy giấc ngủ này dường như hơi không bình thường, ban ngày lại ngủ lâu như vậy, cô nhớ tới vị bác sĩ không mấy chuyên nghiệp kia, thử dò xét: “Sao tôi lại ngủ lâu như vậy?”

Húc Nghiêu mở cửa xe, làm động tác xin mời: “Tác dụng phụ của thuốc thôi, hơn nữa để cô ngủ một giấc, đối với việc khôi phục vết thương chỉ có lợi. Lên xe nào.”

Lăng Vi không nhúc nhích đứng tại chỗ, sắc mặt cô không khá lắm: “Không cần, tôi tự bắt xe về được rồi, đã trễ thế này, nếu Diệc Trúc không thấy tôi

sẽ xù lông, anh cũng biết cô ấy không dễ chọc mà.” Cô nói dí dỏm, chỉ là trên mặt không hề có nụ cười.

Húc Nghiêu đóng cửa xe, nhú mày: “Được, cô nhớ chú ý an toàn. Chỉ là, tôi muốn hỏi cô một câu.” Anh cười như không cười, nói tiếp: “Cô đây là hoài nghi tôi? Hay là nói tôi không đáng tin?”

Trong lòng Lăng Vi hơi động, bảo cô hoàn toàn tin tưởng người trước mắt này là không thể nào, dù sau mỗi lần anh ta xuất hiện cũng quá mức trùng hợp đi, mặc dù nói là bạn học, nhưng cô cũng không hiểu rõ anh ta. Cô nở nụ cười: “Anh nghĩ nhiều rồi, hai ngày nay cảm ơn anh luôn giúp tôi, hôm nào mời anh ăn cơm, tôi về trước đây.”

Cô còn chưa đi được hai bước, tay đã bị tóm lại, khó hiểu xoay người hỏi: “Còn chuyện gì à?” Lúc này cô không khỏi hơi khẩn trương, cái màn này rất kinh điển, y như bạn gái giận dỗi bạn trai... Nghĩ tới đây, cô tự giễu mình hoang tưởng.

Húc Nghiêu nâng một cái túi đưa tới: “Cô quên này.”

Trong đó chính là bộ áo đầm màu trắng tiểu Lam cho cô, Lăng Vi đã đến tiệm giặt thật sạch sẽ, vốn định tự mình đem trả, không ngờ lại gặp mẹ. Cô xoay người nói: “Cái này tôi muốn trả cho tiểu Lam, phiền anh mang đến cho cô ấy giùm.” Nói xong đi nhanh về phía trước, lên một chiếc taxi...

Húc Nghiêu tựa vào thân xe, nhất thời đứng im, trong đầu anh là những lời mẹ Lăng Vi nói lúc đưa bà về, chỉ tiếc Lăng Vi không được nghe thấy.

————— tuyển phân cách —————

Mấy ngày nay Viêm Thần luôn đi tìm cô, anh muốn gặp Lăng Vi, nhìn xem cô có ổn không, tiếc là gọi mười mấy cuộc vẫn không có người nhận, mà anh lại không có địa chỉ của Lăng Vi, chỉ có thể vô định mà đi. Anh đi ngang qua nhà cũ của Lăng Vi, nơi đó sớm đã bị phong lại, anh đi đến trường tiểu học, trung học, đại học của hai người, thậm chí còn có siêu thị, nhà hàng họ thường đi, cuối cùng chỉ có thể ngồi ở công viên trung tâm. Theo thói quen lấy điện thoại gọi cho Lăng Vi, đang định cúp máy, lại nghe bên kia có tiếng trả lời: “Tôi hỏi anh, rốt cuộc anh muốn gì?”

Vui mừng trên mặt dần biến mất, anh trầm trầm nói: “Thật xin lỗi, tôi gọi nhầm.” Âm thanh kia không phải là Lăng Vi.

Đang định cúp điện thoại lần hai, bên kia lại nói tiếp: “Nhầm cái đầu anh á, anh gọi đến mười mấy cuộc còn có thể nhầm sao? Gấp gấp tìm Vi Vi như vậy là có chuyện gì, nha đầu kia hiện tại không biết đang ở đâu, có chuyện gì nói với tôi tôi chuyển lời cho.”

Viêm Thần mở miệng định nói, muốn hỏi cô vậy không phiền chứ, nhưng không gặp mặt trực tiếp cũng uống phí mà thôi, cuối cùng chỉ nói: “Không cần, tôi sẽ tìm cô ấy sau.”

Lúc cúp máy, anh phát hiện điện thoại mình cũng không ít cuộc gọi nhờ, số Tòng An nhiều nhất, anh định dập máy. Nhưng vừa ngẩng đầu lên lại thấy Tòng An đứng bên kia không xa, trong mắt anh thoáng qua tia hỗn loạn.

Tòng An khẽ mỉm cười: “Quả nhiên anh ở đây, xem ra em lại đoán đúng.”

“Đã trễ thế này, cô tìm tôi có chuyện gì?”

Tòng An ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn những ánh đèn sáng tối bên đường, cười nói: “Gần đây công ty tương đối nhiều việc, em vừa mới hết bận, muốn tìm anh ăn một bữa cơm, thuận tiện tán gẫu một chút.”

Viêm Thần đứng lên, áy náy nói: “Tòng an, thật xin lỗi, dì Lý đã chuẩn bị cơm tối cho tôi rồi, tôi phải về nhà. Trời cũng tối lắm rồi, cô cũng mau về đi, đi đường cẩn thận.” Anh nói xong liền bỏ đi, gần đây mỗi khi đối mặt với Tòng An, anh luôn có cảm giác hít thở không thông, quan hệ giữa anh và Tòng An ngày càng mờ hồ.

Viêm Thần cứ thế mà bỏ đi một cách vội vã, không cho Tòng An cơ hội nói gì, Tòng An cười khổ: không muốn gặp em đến thế sao? Nếu vừa rồi anh chịu nghe em nói, không chừng em sẽ cho anh địa chỉ của Lăng Vi rồi. Nhưng đáng tiếc...

Tòng An ngồi một lát cũng chầm chậm đứng dậy, men theo phương hướng Viêm Thần bỏ đi mà đi...

Viêm Thần về đến nhà, dì Lý ra đón nói: “Thiếu gia, cơm tối trên bàn, cậu mau ăn đi, nghe nói cả ngày nay cậu chưa ăn gì.”

Viêm Thần sùng sốt: “Sao dì biết con chưa ăn cơm tối?”

“Tòng An nói với dì, cô ấy tan việc về thấy cậu chưa về nhà, bảo dì đi chuẩn bị cơm tối, sau đó cô ấy đi tìm cậu, đúng rồi, sao Tòng An không về cùng với cậu, hai người không gặp nhau sao?”

Viêm Thần hoàn toàn ngây ngẩn cả người, mới vừa rồi anh nói dối Tòng An, cô ấy biết, cô ấy đều biết! Thật buồn cười, anh lại đi tìm cái cớ như thế để cự tuyệt Tòng An.

Anh chạy vọt vào phòng, đóng mạnh cửa lại, ngồi thụp xuống giường, nhìn thấy trên bàn đầy đồ trang điểm mỹ phẩm, cho tới bây giờ anh mới chân chính phản ứng kịp: Tòng An đã trở về, anh đúng là không hề quan tâm tới mà!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Quá yêu

Editor: Từ Thiên Bằng

Chú Chung chờ ở cửa, vẻ mặt bình tĩnh khom lưng nói với Phó Thanh Ngâm: “Phu nhân, mời vào trong, lão gia đang chờ người ở đại sảnh.” Chú Chung trong Chung gia cũng coi như là người có thân phận lớn, rất nhiều việc của Chung gia, đều có ông tham dự.

Phó Thanh Ngâm nhìn ông một cái, vẻ mặt cao ngạo: “Có được tin tức nhanh như vậy, thật là lợi hại, chú Chung thủ đoạn ngày càng cao tay.”

Chú Chung mỉm cười: “Đa tạ phu nhân khích lệ. Lão gia vẫn đang chờ người, mau vào đi ạ.” Người này cứ như không hề nghe thấy lời chỉ trích, thậm chí lấy đó làm lời khen.

Sắc trời đã không còn sớm, bình thường giờ này Chung Nam Sơn sớm đã ngủ, nhưng lúc này ông vẫn đang ngồi trên ghế giữa sảnh từ từ uống trà, Thiết Quan Âm mới hái, mùi thơm nồng nặc, thậm trí còn có mùi trái cây xen lẫn. Có lẽ do lớn tuổi, ông đặc biệt hứng thú với loại trà có mùi vô cùng đậm này, hoặc là... hi vọng khi uống vào trong miệng vị nồng sẽ giúp ông giảm bớt sự khổ sở trong lòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, ông để ly trà màu nắng xuống, giơ tay lên: “Lại đây ngồi đi, tôi đã bảo bọn họ chuẩn bị ít cháo, bà vừa xuất viện, nên ăn ít điểm tâm”

Phó Thanh Ngâm nghe lời ngồi xuống bên cạnh ông, nhưng lại sợ tránh đụng chạm của ông ta: “Chuyện kia sao rồi?”

Chung Nam Sơn thu tay lại, theo thói quen cười vài tiếng, cười xong mới bình tĩnh nói: “Bà yên tâm, nếu tôi đã đồng ý giúp bà điều tra chuyện này, tôi nhất định sẽ làm được. Về điểm này... bà nên rõ ràng nhất chứ.” Ông nhìn chăm chăm vào mắt Phó Thanh Ngâm, nói rõ từng chữ. Bấm tay mà tính, ông ta quen Phó Thanh Ngâm cũng đã gần ba mươi năm rồi.

Phó Thanh Ngâm đưa mắt nhìn ly trà, âm thanh của bà trầm đi: “Nếu như lời hứa của mười mấy năm trước, tôi sẽ khẳng định mình hiểu ông đến cỡ nào. Nhưng bây giờ, tôi thật sự không biết, mấy mươi năm ông bỏ đi rồi cuộc ông đã làm những gì với tôi, ông thay đổi bao nhiêu, tôi thật sự không rõ.” Bà đột nhiên ngừng đầu lên, ánh mắt sắc bén: “Tôi hỏi ông lần cuối cùng, chuyện Lăng Tuấn, ông có những tay vào hay không?”

Nhìn chăm chú vào ánh mắt của Phó Thanh Ngâm, Chung Nam Sơn vui vẻ cười lớn, người phụ nữ trước mắt này luôn khiến ông cười như một kẻ thần kinh, bởi vì lời bà nói luôn buồn cười vô cùng.

Phịch một tiếng, ly trà bị ném xuống đất, vỡ vụn thành vô số mảnh, nước trà trong chén bắn lên ống quần Phó Thanh Ngâm, bộ dạng bà như bị bỏng gấp rút thu chân, kinh hoàng trong mắt từ từ biến mất, thay vào đó là nụ cười chế nhạo: “Ông không cần phải thẹn quá hóa giận như vậy, nếu không có, ông cứ nói thẳng, còn nếu có... hành động thế này không khỏi quá giả dối đi. Tôi lại đâu thể làm gì ông, ông không cần khẩn trương đối phó tôi như thế.”

Khuôn mặt Chung Nam Sơn vẫn hết sức bình tĩnh: “Ba năm nay bà luôn hỏi tôi vấn đề này, còn nhớ tôi đã trả lời thế nào không?”

Vẫn hỏi ngược lại một cách mơ hồ, tâm tình Phó Thanh Ngâm kích động: “Đúng thế! Kể từ khi ông ấy bị bắt giam, tôi luôn suy nghĩ mãi cái vấn đề này, chỉ sợ một ngày nào đó nghe thấy ông nói ba chữ ‘là tôi làm!’” Bà nắm chặt thành ghế, nhỏ giọng: “Nếu ông đã bỏ đi, tại sao lại trở về, nếu như đã trở về, tại sao không rời xa cuộc sống của tôi, hai chúng ta không nợ nhau không phải tốt hơn sao?”

Chung Nam Sơn ôm chặt lấy bà, lại bị đẩy mạnh ra, ánh mắt của bà trở nên xa lạ. Mặt ông không còn bình tĩnh được nữa: “Tôi không trả lời bà, là vì tôi muốn bà tự phát hiện ra đáp án, cho nên những năm này tôi luôn tôn trọng bà, bảo vệ bà và con của bà không để ai bị thương tổn, tôi vẫn luôn tận lực điều tra giúp bà nguyên nhân năm xưa Lăng Tuấn gặp chuyện không may, tìm hung thủ cho bà. Nhưng mà Thanh Ngâm à, tôi không phải thánh nhân, hao tổn nhiều tinh lực như vậy, bà cho là tôi vì cái gì?”

Một chân giẫm phải mảnh sứ vỡ, Phó Thanh Ngâm như bị thứ gì đó kích thích, sợ hãi lùi về sau vài bước, vẻ mặt hốt hoảng, trước mắt bà hiện lên cảnh ngày đó Lăng Vi cũng cầm mảnh sứ vỡ giống thế này, kê trên cổ họng mình, đứa nhỏ này không hề biết trong lòng bà lo bao nhiêu, vốn chỉ nghĩ là hù dọa không ngờ đứa nhỏ này lại thật sự xuống tay, một vết rách thật dài, cho dù cách khá xa, bà vẫn có thể thấy máu chảy ra từ miệng vết thương, không ngừng được, không thể ngăn lại được...

Chung Nam Sơn đứng dậy, cao giọng nói: “Đã là chuyện quá khứ, nếu bà vẫn không thể thoát khỏi, sẽ không ai đồng tình với bà, dù là tôi cũng không giúp bà được.”

Màu đỏ thắm trong mắt Phó Thanh Ngâm không giảm, âm thanh khàn khàn, nhưng bà vẫn ép mình không suy nghĩ nữa: “Hôm nay ông có ý chờ tôi, có tin tức gì sao?”

“Không tệ, có người phát hiện tung tích kẻ đó ở Vân Nam, kẻ đó là một thương nhân buôn ngọc thạch, dựa vào buôn ngọc thạch tích góp từng tí một, quê quán ở thành phố G nên đem theo tiền trở lại, sau đó dùng tiền hối lộ quan chức, vì vậy được hưởng không ít lợi lộc, sau lại thông qua người tiền cứ biết được Lăng Tuấn. Thuận nước đẩy thuyền, lúc cảnh sát thu thập chứng cứ kẻ đó đã khai như vậy, nhưng vẫn có chỗ sơ hở, hai từ buôn bán trong miệng kẻ đó vẫn không thể điều tra rõ, dù dùng quan hệ hỏi thăm vẫn không có tin tức của kẻ đó, bao nhiêu đó khiến người ta cứ hoài nghi tên này có

phải là hình nhân thể mạng hay không...”

Phó Thanh Ngâm cố gắng kiên nhẫn lắng nghe, nghe đến “hình nhân thể mạng” thì vội hỏi: “Nói cách khác thật sự có kẻ đứng sau tất cả, Tuấn rất có thể do người đó hãm hại?”

Chung Nam Sơn quay lưng đi: “Chuyện này còn khó nói, nhưng mà bây giờ có thể xác định có liên quan đến Vân Nam”

Lúc nói lời này, ánh mắt ông híp thành một đường ngang, khiến người ta không nhìn ra ông rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Có người gõ cửa nói cháo đã chuẩn bị xong, Chung Nam Sơn hồi thần, sai người dọn dẹp mấy mảnh vỡ trên đất, sau đó ngồi vào ghế định đợi Phó Thanh Ngâm ăn xong.

Tay Phó Thanh Ngâm hơi đau, có lẽ do vừa mới phẫu thuật ruột thừa nên bà không muốn ăn.

“Ăn chút đi, chăm sóc bản thân thật tốt, nếu không bồi bổ cơ thể, lần sau có lẽ không phải là viêm ruột thừa đơn giản như vậy.” Nói xong ông chấp tay đi vào thư phòng, bên trong túi áo khoát có một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn này ông cất giấu bao lâu rồi, mười năm? Hay là lâu hơn? Chung Nam Sơn không nhớ rõ, khi đó trẻ tuổi, lúc bị điều đi làm việc bên ngoài, vô cùng muốn mua một chiếc nhẫn 10 carat, nghĩ như vậy mới đủ tư cách đứng trước mặt Thanh Ngâm, hỏi cô ấy có chịu gả cho mình không. Khi đó tràn đầy nhiệt huyết, căn bản không ngờ vài chục năm sau, chiếc nhẫn này vẫn không thể xuất hiện ngoài ánh sáng...

Chung Nam Sơn thàn than một tiếng, không biết đến bao giờ mới có thể lấy ra đây.

Sau khi Chung Nam Sơn rời đi, Phó Thanh Ngâm lấy điện thoại ra gọi, số điện thoại này đã ba năm rồi bà không đụng đến.

Điện thoại được kết nối, người bên kia không mở miệng nói trước, hai người đều do dự không biết nên nói cái gì.

Phó Thanh Ngâm trước sau như một nở nụ cười ưu nhã cao quý: “Tôn phu nhân, lâu lắm rồi không liên lạc, gần đây khỏe không?”

Bên kia truyền đến tiếng cười lẽ tẻ: “Bây giờ nên gọi bà là Lăng phu nhân hay là Chung phu nhân đây? Ha ha, tôi thật là hồ đồ mà, bà và Lăng Tuấn còn chưa ly hôn mà? Cuộc sống của bà đúng là muôn màu muôn vẻ mà...”

Phó Thanh Ngâm giữ chặt điện thoại di động, cắn chặt răng mới khiến mình không quá kích động, bà biết đối phương cố ý chọc tức mình, nếu bà nổi giận đồng nghĩa với việc bà thua. Vừa nghĩ như thế, bà háng giọng cười lớn: “Tôn gia các người thật đúng là quan tâm tới chúng ta mà, Tôn phu nhân hiểu rõ cuộc sống của tôi như vậy, mà con trai bà lại càng lợi hại hơn, từ nhỏ đã bám dính lấy Vi Vi, bây giờ có hôn thê rồi mà vẫn rảnh rỗi ‘chăm sóc’ cho Vi Vi, phong lưu đa tình đến thế, không biết là ai dạy mà hay vậy?” Nói xong, bà cảm thấy sáng khoái khác thường, nhất là khi nghe thấy tiếng hít sâu nén giận đầu bên kia.

“Cái gọi là một cây làm chẳng nên non, có người mẹ phong lưu như bà, Vi Vi nhà bà cũng không khiến người ta thất vọng chút nào, vừa về đây đã gây loạn cả lên. Hôm nay tôi mới cùng mấy người bạn đi dạo phố, tán gẫu với nhau ai cũng kính nể mấy người không thôi, nhà các người chuyện gì cũng tham gia, từ vào tù, quyến rũ chồng người khác cho tới tạo scandal, sau này sẽ là gì đây? Chắc sẽ không phải Vi Vi nhà các người chưa chồng đã có con chứ?”

Bên đầu điện thoại kia càng nói càng khó nghe, Phó Thanh Ngâm thừa nhận bà chịu thua, từ xưa đến giờ về mặt miệng lưỡi bà chưa từng thắng lần nào. Khi xưa Lăng Tuấn còn ở đây, ông ấy sẽ không để bà tiếp xúc với những lời lẽ này, ông ấy cố gắng làm cho ngôi nhà đầy đủ nhất, có tiệc gặp gỡ cũng sẽ xin vắng mặt cho bà, hoặc mượn cớ uống say đưa bà rời khỏi, Phó Thanh Ngâm hiểu rất rõ, tư lượng của Lăng Tuấn không phải chỉ thuộc mức bình thường.

Ngực bà vừa tức vừa nhói.

Phó Thanh Ngâm khó chịu rống lớn lên: “Tôn phu nhân, tôi nói với bà như vậy là hi vọng bà có thể quản cho tốt đứa con trai của bà, làm một người đàn ông có chí lớn, về phần cậu ta muốn ở cùng loại con gái phụ nữ nào tôi không cần biết, nhưng Vi Vi nhà tôi tuyệt đối không được, việc này xin bà nhớ kỹ cho!”

Nói xong bà hốt hoảng tắt máy, việc này không biết có hữu dụng hay không, nhưng bà muốn thử một lần. Duyên phận của Vi Vi và Tôn gia ba năm trước đã dứt, vốn khi đó bà không đồng ý cho Vi Vi và Viêm Thần bên nhau, Tôn gia là người làm ăn, xưa nay thương nhân trọng lợi khinh ly biệt, sống với người như thế làm sao có thể hạnh phúc? Nhưng khi đó Tôn gia xem như chân thành, đứa bé Viêm Thần kia lại thường xuyên tới chơi, cứ chỉ nhìn nhà đầm ấm so với cha mẹ nó không hề giống nhau, quan trọng nhất là Vi Vi thích, do đó bà mới không ngăn cản.

Nhưng ba năm trước bà đã sai lầm rồi, sau khi Lăng Tuấn gặp chuyện Tôn gia hoàn toàn cắt hết mọi quan hệ với họ, chẳng quan tâm, không đếm xỉa đến. Hôn sự của Vi Vi và Viêm Thần cũng vì vậy mà không thành, Tôn gia lúc đó chỉ muốn thoát cho lẹ khỏi bọn họ, chỉ sợ vì chuyện Lăng Tuấn mà bị liên lụy, hành động đó rất sáng suốt, sáng suốt đến mức làm lòng người không khỏi băng lạnh.

Phó Thanh Ngâm thở dài ngồi xuống, ăn từng muỗng cháo đã nguội, độ ngọt vừa phải, hơn nữa rất nhạt. Bà chợt nở nụ cười: Vi Vi trước kia không thích húp cháo, lúc còn rất nhỏ, bà dứt cô ăn cái này cô liền ói, quả thực là so với uống thuốc bắc còn khổ hơn. Thật không biết đứa nhỏ này nghĩ sao nữa, rõ ràng cháo rất ngon nha. Bỗng nhiên bà nhớ ra cái gì đó, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, tay run rẩy, đồng thời một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện: Bọn họ quả thật rất giống nhau!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Giao dịch

Editor: Từ Thiên Bằng

Sáng sớm người của công ty chuyển phát nhanh đưa một bưu kiện đến cho Âu tổng, yêu cầu do đích thân Âu tổng nhận mới được. Âu Chấn Gia khẽ mỉm cười, loại cường thế vô lý như thế này mà Diệp Trúc cũng làm được, sau khi ký nhận bưu kiện, tâm tình Âu tổng hiển nhiên vô cùng tốt, lúc đi còn thỉnh thoảng chào hỏi với nhân viên.

Mở hộp ra, bên trong có mấy bức ảnh và một tờ giấy in lằng lằng nằm, ánh mắt Âu Chấn Gia nhất thời chăm chú. Anh cầm tấm ảnh lên, từng tấm từng tấm nhanh chóng được xem qua, trên đó đều là ảnh sáng hôm đó anh đón Diệp Trúc, cử chỉ hai người trên ảnh vô cùng thân mật.

Âu Chấn Gia híp mắt cười lạnh: “Ảnh đẹp thật, xem ra mình nên đóng khung treo lên tường.”

Nội dung tờ giấy in vô cùng đơn giản: Âu tổng, ảnh thế nào? Nếu như tôi viết một bài với tiêu đề “Tổng giám đốc tào đoàn TB cùng vợ trước gương vỡ lại lành, hiện đang là bạn gái bạn trai của nhau”, anh nói xem sẽ có bao nhiêu người chú ý đây? Ba ngày nữa tôi sẽ liên lạc với anh, hi vọng đến lúc đó có thể nhìn thấy “thành ý” của anh. Phần ký tên đề là Phi Thúy tiên sinh.

Muốn uy hiếp sao? Âu Chấn Gia trầm nghĩ có nên giao xấp tài liệu này cho cảnh sát hay không, chắc sẽ được giải quyết trong thời gian ngắn thôi nhỉ? Chỉ là nếu thế thì khó mà không khiến giới truyền thông chú ý, anh lấy điện thoại gọi Húc Nghiêu tới. Đã có người muốn đề đầu anh, Âu Chấn Gia anh làm sao có thể khoanh tay chịu trói được? Anh thật muốn xem xem người này rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Húc Nghiêu vừa vào cửa đã nhìn thấy Âu Chấn Gia ngồi trên ghế sa lon, trên tay anh ta đang vuốt ve một tấm hình, nở nụ cười vui buồn không rõ.

“Tiểu Tấn, lại đây xem ảnh của tôi nào.”

Nhìn thấy người phụ nữ trong ảnh, Húc Nghiêu không khỏi hơi mỉm cười, anh không ngờ Diệp Trúc lại có dính dáng tới cấp trên của mình. Vậy người lần trước tới công ty tìm Âu tổng hẳn là Diệp Trúc rồi, khó trách lần đó anh gọi điện cho Âu tổng lại nghe được âm thanh quen đến vậy.

Âu Chấn Gia hơi giật mình hỏi: “Anh biết cô ấy sao?”

Nụ cười Húc Nghiêu càng sâu: “Biết, sao lại không biết, chỉ sợ mọi người trong công ty ai cũng đã nghe qua danh tiếng vị tiểu thư này rồi. Hôm đó cô ấy ở công ty, không có hẹn cũng không chịu nói tên mình nhưng tổng quản lý của chúng ta vẫn ngoan ngoãn ra tiếp, thậm chí vì cô ấy mà lấy cớ để họp hội đồng đồng sự, cực phẩm như vậy, chỉ có cô ấy mà thôi.” Húc Nghiêu không nói nguyên nhân chính mình quen biết Diệp Trúc, nếu để Âu Chấn Gia biết Diệp Trúc đang ở cùng Lăng Vi, không biết anh ta sẽ làm sao nữa.

Âu Chấn Gia chỉ tay vào Húc Nghiêu, bắt đắc dĩ cười: “Hết cách rồi, cô ấy vô cùng lợi hại, ở trước mặt cô ấy tôi chỉ có thể bỏ vũ khí đầu hàng mà thôi.”

Hết vở hài kịch, Âu Chấn Gia đem lá thư đưa cho Húc Nghiêu, đồng thời bình tĩnh nói: “Thấy cái tên này quen mắt không?”

Phi Thúy tiên sinh không phải là vị tác giả ngày đó viết bài về Lăng Vi và Tôn Viêm Thần đó sao? Hơn nữa chỗ trong hình rất gần nhà Lăng Vi, người này định ẩn núp lâu dài để moi thêm tin tức?

Âu Chấn Gia rất hài lòng với vẻ mặt suy nghĩ sâu xa của Húc Nghiêu, anh nói tiếp: “Tôi nhớ anh cũng rất hứng thú về thân phận của người này, cần thiết thì dùng vài thủ đoạn không bình thường, điểm này anh tự quyết nhé.”

Húc Nghiêu híp mắt lại, anh hơi hoài nghi lời nói của Âu tổng, thủ đoạn không bình thường là chỉ cái gì đây, vị thủ trưởng này rốt cuộc biết bao nhiêu về anh? Anh làm bộ như không biết: “Người này nếu như đã viết thư nặc danh, nghĩa là không muốn cho người khác biết mình là ai, muốn điều tra hơi bị khó đó? Hơn nữa chuyện này nên giao cho cảnh sát xử lý thì hay hơn nha?”

“Chờ cảnh sát tới quây lớn chuyện ra có lợi ích gì cho chúng ta? Đúng rồi, tôi muốn nhắc nhở anh.. anh nên nộp kế hoạch hợp tác với Chung gia cho tôi đi, anh phải hiểu, Chung gia, Lăng Vi, Tôn gia, Phi Thúy tiên sinh... Đây là một vòng tương liên, mà người đột phá khâu có thể để đẩy người phía trên.” Âu Chấn Gia chỉ chỉ bốn chữ “Phi Thúy tiên sinh”, ánh mắt sắc bén.

Húc Nghiêu không thể không thừa nhận, Âu Chấn Gia rất thông thạo cách sử dụng quan hệ, khó trách anh ta chỉ tuổi này đã ngồi lên được vị trí tổng giám đốc. Trước khi anh ra khỏi cửa, Âu Chấn Gia lại nói một câu: “Đúng rồi, sau này có gặp Lăng tiểu thư, nhớ hỏi thăm giùm tôi một câu, có lẽ về sau chúng ta sẽ gặp mặt thường xuyên.”

Nghe anh ta nói như thế, Húc Nghiêu nở một nụ cười bắt đắc dĩ, vị thủ trưởng này đúng là tâm cơ khó dò.

Buổi chiều Húc Nghiêu tính toán nửa ngày, định đi nhật báo G thị tìm tài liệu, chỉ là không ngờ lại nhận được một lời mời ngoài dự đoán.

Gần công ty TB có một nhà hàng Pháp, phong cảnh u nhã, rất hợp để thưởng thụ khi về hưu. Húc Nghiêu vào trong nói vị trí, hầu bàn dẫn anh vào bên trong một căn phòng. Nơi đó có một người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp đang ngồi.

Thấy Húc Nghiêu đến, Mộ Tòng An giờ tay ý bảo anh ngồi xuống: “Tân tổng giám, thật vui vì anh chịu bớt chút thời gian đến đây.”

Húc Nghiêu bình tĩnh cười cười: “Cô là con dâu tương lai của Tôn gia, lại là bạn học cũ của tôi, về tình về lý, tôi đều nên tới gặp cô. Hơn nữa tôi cũng rất tò mò cái gọi là giao dịch có lợi cho cả hai mà cô nói trong điện thoại rốt cuộc là thế nào.”

Tòng An cũng không dong dài, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Nghệp vụ đồ sộ lần này của Chung gia, Tôn thị và công ty TB các anh xem như là đối thủ cạnh tranh của nhau, nhìn tình hình trước mắt, hai bên xem như cân bằng mỗi người một nửa, nhưng Tôn thị có lợi thế về sự lâu năm, Tôn gia những năm nay dường như đều nhúng tay vào cơ quan chính phủ, chỉ sợ cuối cùng kẻ ký được hợp đồng này chính là chúng tôi.”

Húc Nghiêu khẽ nâng một tay, ý bảo hầu bàn tới đây, đồng thời nói với Tòng An: “Không ngại nếu tôi gọi món chứ?”

Sau khi Tòng An nói tùy ý, Húc Nghiêu bắt đầu gọi tên món ăn: “Fried Fresh Scallop with Goose Liver Jam, Prawn Salad, Clear Soup with Crisp Skin...” May mà thực đơn là tiếng Anh, nếu là tiếng Pháp thì Húc Nghiêu đành bó tay rồi.

Sau khi hầu bàn rời khỏi, Tòng An định tiếp tục đề tài nói dở, chỉ là Húc Nghiêu lại hỏi: “Lúc này không có gọi đồ ngọt, cô muốn ăn gì không?”

Cảm giác giống như bài diễn giảng mình tốn công chuẩn bị lại nhiều lần bị cắt ngang, Tòng An có một dự cảm không tốt, Tân Húc Nghiêu trước mặt cô trông phong độ hào hoa, chỉ là khách khí thì có thừa, thành ý lắng nghe lại chẳng bao nhiêu.

Làm cho xong hết, Húc Nghiêu mới lần nữa hỏi: “Phải rồi, lúc này cô nói gì? Bây giờ tiếp tục nào.”

Tòng An sầm mặt: “Được, tôi không vòng vo nữa, tôi có thể cho bên anh chiến thắng trong bản hợp đồng với Chung gia lần này.”

Húc Nghiêu thăm giật mình, không ngờ Tòng An lại thả một điều kiện mê người như vậy, nhưng anh chỉ khẽ mỉm cười: “Nếu vậy thì cảm ơn.”

“Chỉ là, anh cũng biết, không có gì là miễn phí cả, hi vọng anh có thể đồng ý với điều kiện của tôi. Lúc trước tôi đã nói đây là giao dịch mà cả hai bên đều có lợi mà.” Tòng An bình tĩnh nói.

Húc Nghiêu không biến sắc nói: “Nói điều kiện của cô đi.”

“Được, Tân tổng giám thật sáng khoái, tôi hi vọng anh có thể cùng Lăng Vi làm một cặp, chuyện này đối với anh không có chỗ nào thua thiệt, dù sao dung mạo Lăng Vi không tệ, hơn nữa hai người cũng có quen biết.”

Nghe cô ta nói như thế, Húc Nghiêu không khỏi nở nụ cười: “Cô lén lút tới tìm tôi, Tôm Viêm Thần chắc là không biết nhỉ? Nếu anh ta biết cô nêu một cái điều kiện thế này không biết sẽ có phản ứng thế nào? Còn nữa, tôi không thể không nhắc nhở cô một chút, dùng tình yêu nam nữ để làm lợi thế kinh doanh, chuyện này thật không quang minh chút nào.”

Sắc mặt Tòng An dần dần trắng bệch, chân cô vì dùng sức gồng người quá mà trở nên cứng nhắc dưới bàn, cô cố gắng nhếch môi nói: “Cơ sở Tôn gia vững chắc, hợp đồng lần này tuy lớn nhưng cũng không gây ảnh hưởng gì mấy, hơn nữa Viêm Thần vốn không định nhận đơn hàng này. Cho dù không thể ký, anh ấy cũng sẽ không nói gì. Chỉ cần những lời hôm nay anh không nói, Viêm Thần sẽ không biết. Chẳng qua nếu anh không đồng ý giao dịch, tôi cũng không miễn cưỡng, vài ngày tới anh nhất định phải chuẩn bị cẩn thận, cạnh tranh giữa Tôn thị và TB so với trước sẽ càng kịch liệt hơn.”

Húc Nghiêu quan sát người phụ nữ trước mắt, có chút tiếc hận: Đây là một người phụ nữ thông minh, đáng tiếc toàn bộ thông minh của mình cô đều đặt lên hết trên một người đàn ông không yêu mình.

Tòng An không chịu nổi nét mặt kia của Húc Nghiêu, cô cố gắng khống chế tâm tình, tận lực bình tĩnh nói: “Quyền quyết định ở trong tay anh cũng như ở trong tay tôi, ba ngày sau tôi hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ. Bữa này xem như tôi mời anh, anh chậm rãi mà dùng.” Nói xong cô nâng gót bỏ đi.

Món ăn nhanh chóng được dọn lên, Húc Nghiêu gọi điện cho Lăng Vi, lúc này cô đang làm gì đây?

Điện thoại được kết nối, giọng nói có chút buồn ngủ của Lăng Vi truyền đến: “Chào... anh khỏe chứ?”

Húc Nghiêu nhếch môi cười, bây giờ cũng đã là buổi trưa, cô vẫn còn mơ ngủ sao? Anh cười hỏi: “Tỉnh ngủ chưa, hôm nay tôi có lộc, muốn cùng chia sẻ với cô.”

Bên kia im lặng một lát, sau đó mới nói tiếp: “Tôi vừa mới thức, anh có chuyện gì vậy?”

“Chưa ăn cơm đúng không? Chờ tôi nửa giờ.” Anh cúp điện thoại, gọi hầu bàn gói thức ăn lại, sau đó lên xe chạy đến nhà Lăng Vi.

Tối qua Lăng Vi xem quảng cáo tuyển nhân viên đến rất khuya, nói thật là cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nhờ vậy mới biết mình đã ngủ tới tận trưa. Mà Húc Nghiêu một tiếng cũng không giải thích đã tắt máy khiến cô mơ mơ hồ hồ, cô đành đi xuống giường đánh răng rửa mặt, thay quần áo.

Lúc này chuông cửa vang lên, Tân Húc Nghiêu đứng trước cửa, trong tay cầm một túi giấy không nhỏ, anh dường như rất quen thuộc đi vào nhà bếp, đĩnh đĩnh đương đương mấy phút, sau đó bê một mâm đầy thức ăn đi ra. Lăng Vi hơi ngẩn người, người đàn ông này sáng sớm, không đúng, buổi trưa tới đây là vì muốn đưa thức ăn đến sao? Đây chính là cái lộc mà anh ta nói?

Bị kéo đến bên bàn ăn, Lăng Vi ngồi yên, cô vẫn chưa thoát khỏi trạng thái thất thần, cô hỏi một câu: “Tần Húc Nghiêu, anh không cần đi làm sao? Những món này đâu ra vậy?”

Húc Nghiêu nhìn cô một cái: “Vấn đề thứ nhất, tôi trốn việc. Vấn đề thứ hai, người khác cho. Được rồi, cô ăn nhanh đi, tận lực mà ăn, nếu không sẽ lãng phí tâm ý của người ta.”

Lăng Vi cảm thấy trong lời nói của anh có gì đó lạ lạ, tò mò nói: “Tần Húc Nghiêu, anh hôm nay kỳ quái thật, rốt cuộc muốn nói gì với tôi hả?”

Húc Nghiêu không nói lời nào, chỉ nghiêm túc đem một đĩa gan ngỗng cắt nhỏ ra, sau đó đưa đến trước mặt Lăng Vi: “Đừng nói nhiều như vậy nữa, mau ăn đi, thử xem hương vị thế nào.”

Ghi chú (của tác giả):

Fried Fresh Scallop with Goose Liver Jam: Gan ngỗng chiên với sò tươi.

Prawn Salad: Salad tôm hùm.

Clear Soup with Crisp Skin: Canh súp lơ giòn da.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thành khẩn

Editor: Từ Thiên Băng

Lăng Vi cũng không từ chối, chỉ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Húc Nghiêu: “Rốt cuộc anh muốn nói gì, nói thẳng đi.”

Húc Nghiêu buông dao nĩa xuống, chống cằm nói: “Được rồi, tôi hỏi cô, cô và Mộ Tông An có quan hệ thế nào? Có hiểu được cô ta bao nhiêu?”

“Chúng tôi từng là bạn thân nhất, tôi hiểu cô ấy rất rõ.” Lăng Vi do dự một lát mới trả lời.

Ánh mắt Húc Nghiêu sắc lẹm, không bỏ qua bất kỳ biến hóa nào trên mặt cô: “Hiện tại thì sao? Có dám chắc chắn mình vẫn hiểu rõ cô ta không? Hay tôi nên hỏi câu khác, nếu như có một ngày cô ta làm ra chuyện gì đó có lỗi với cô, cô sẽ làm sao?”

Lăng Vi bỗng nhiên nhìn thẳng vào mắt Húc Nghiêu, câu hỏi của anh quá mức bén nhọn: “Tóm lại anh biết cái gì, nói vậy là sao? Anh hẳn là chưa gặp gỡ Tông An được mấy lần, tại sao lại hỏi câu này?”

Về mặt Húc Nghiêu nghiêm túc, không hề do dự nói: “Tôi không muốn gạt cô, lúc này Tông An tới tìm tôi, cô ta muốn nhường tôi cơ hội hợp tác với Chung gia điều kiện là tôi phải theo đuổi cô, mục đích là gì thì tôi tin cô đoán được.”

Lăng Vi kinh ngạc, cô muốn phản bác, Tông An và Viêm Thần vốn đã ở bên nhau, trước đây không lâu Tông An còn tìm cô báo tin họ sắp kết hôn, Tông An sao lại có thể... Trong nháy mắt đó, cô bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng khác. Lần gần nhất Tông An, cô và Viêm Thần đi với nhau là sau khi lên đại học, thậm chí rất lâu trước, cô và Viêm Thần có đi chơi cũng sẽ rủ Tông An theo, có phải từ khi đó, Tông An bắt đầu thích Viêm Thần? Vậy mục đích ngày đó cô ấy đi đến nhà giam tìm cô quá rõ ràng rồi. Lăng Vi bình tĩnh lại, cô nhếch miệng: “Cô ấy làm vậy quá dư thừa rồi, tôi và Viêm Thần từ ba năm trước đã không thể nào nữa rồi.”

Húc Nghiêu bắt gặp đầu: “Chẳng qua tôi có thể hiểu cô ta, dù sao Tôn Viêm Thần vẫn không quên được cô, nếu cô ta muốn ngồi vững vàng trên vị trí con dâu nhà họ Tôn, làm vậy cũng không có gì lạ.”

Lăng Vi nhìn mâm thức ăn Pháp trước mặt, mỉm cười hỏi: “Những thứ này chắc không phải do Tông An tính tiền chứ? Hình như chưa động đũa nữa, thế nào, hai người nói chuyện không vui sao?”

Húc Nghiêu hạ tay: “Không khí không tới mức u ám, vì tôi không thẳng mặt từ chối cô ta.”

Lăng Vi bật cười, người đàn ông này thẳng thắn như thế rốt cục là vì sao? Giật mình thấy mình vẫn đang nhìn Húc Nghiêu chăm chăm, Lăng Vi cảm thấy máu mình như chảy ngược hết lên trên đầu, vội vàng xoay mặt, khẽ cười ngắt lời: “Vậy anh định từ chối cô ấy thế nào?”

Húc Nghiêu chậm rãi nói: “Không sợ nói cho cô biết, tôi đang định đồng ý đề nghị của cô ta, cô thấy sao?” Anh vừa nói vừa ăn đĩa gan ngỗng mình vừa cắt, bộ dáng hết sức thoải mái.

Lăng Vi bình tĩnh cười hai tiếng: “Nếu anh muốn cùng tôi diễn một vở kịch tình nhân thì tôi nghĩ tôi nên yêu cầu lợi ích chứ nhỉ.”

Húc Nghiêu hơi kinh ngạc: “Cô đang cần tiền à?”

Lăng Vi không trả lời câu hỏi của anh: “Kỹ năng diễn của tôi cũng không đến nổi tiếng, tính theo thù lao của mình tính hạng hai thì không quá đáng chứ?”

Húc Nghiêu bật cười: “Cô đang nói đùa hay nói thật vậy?”

Lăng Vi rất nghiêm túc nói: “Đùa. Diễn kịch như vậy đường nào cũng có chỗ sơ hở mà thôi, huống chi cái giao dịch kia của Tòng An vốn nhằm nhí, cho dù anh có đồng ý thì cũng không phải thật lòng, nếu đã vậy thì tôi tuyệt sẽ không thành một đôi với anh như cô ấy muốn.”

“Sao cô khẳng định là tôi không thật lòng muốn theo đuổi cô, đề nghị của cô ta rất vừa hay đúng ý tôi.” Húc Nghiêu vừa ăn vừa cười, trông như đang nói giỡn.

Lăng Vi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chân mày bất giác nhíu lại: “Không nói vấn đề này nữa, tôi hỏi anh, lúc anh tới đây có cảm thấy chung quanh có ma lén lút quỷ chap chồn không?”

Húc Nghiêu hiểu đại khái ý cô, chắc là chuyện lúc sáng Âu Chấn Gia nói rồi, anh trầm giọng nói: “Ý cô là có người theo dõi cô? Cô thấy ai sao?”

Lăng Vi đứng dậy, đứng sau rèm cửa sổ nhìn xuống: “Tôi cũng không dám chắc, chỉ là mấy ngày nay cứ thấy một chiếc xe màu đen lớn vờn gần đây, dù là người khu này cũng sẽ chẳng dư thời gian làm vậy.”

Húc Nghiêu cười cười, chắc chắn là “Phi Thúy tiên sinh” rồi. Cho dù không phải, nhất định cũng phải dính dáng tới tên này. Chỉ là người đó cứ theo dõi xung quanh nhà Lăng Vi, rốt cuộc muốn cái gì, moi thêm thông tin chẳng?

“Bây giờ chiếc xe đó vẫn còn ở gần đây chứ?”

Lăng Vi lắc đầu: “Không thấy, đứng rồi, anh ăn xong chưa? Tôi muốn phiền anh chờ tôi ra ngoài.”

Chân mày Húc Nghiêu nhíu lại: “Lúc này còn muốn ra ngoài, có chuyện gì gấp à?”

Lăng Vi nở nụ cười: “Tôi đâu thể trốn cả đời ở chỗ này, hơn nữa mặc kệ người đó là ai, nếu người đó muốn làm gì tôi, tôi trốn trong nhà cũng không tránh được. Yên tâm đi, tôi chỉ ra ngoài làm ít chuyện thôi. Chỉ là, nếu như anh bận vậy tôi tự gọi xe...”

Húc Nghiêu đồng ý, không phải vì cảm thấy cô nói có lý mà là vì anh hiểu rõ: Cho dù anh không chờ Lăng Vi đi, bản thân cô cũng sẽ tự đi.

Trước khi đi, Lăng Vi đem đồ toàn bộ thức ăn Húc Nghiêu đem tới mà không hề ăn chút nào. Húc Nghiêu giật mình, ban đầu cứ nghĩ Lăng Vi không quan tâm, thì ra không phải cô không để ý, chỉ là không nói ra mà thôi. Phát hiện điều này, anh nở nụ cười: Vậy mới là một cô gái có máu có thịt chứ, biết nổi giận biết ghen ghét, không ép buộc mình ra vẻ thiện nữ.

Thì ra nơi Lăng Vi muốn đi là hội chợ việt lam, Húc Nghiêu nhìn cô xuống xe cũng không hỏi gì, điều này khiến Lăng Vi rất cảm tạ.

(Hội chợ việt lam: Đại khái là nơi tìm việc làm á.)

Lúc lái xe rời khỏi hội chợ việt lam, Húc Nghiêu gọi cho Ô Qua, nói địa chỉ nhà Lăng Vi cho anh ta, để Ô Qua lưu ý xem có người khả nghi nào ẩn hiện không.

Ô Qua ở đầu điện thoại bên kia hỏi: “Sau khi tìm được cần tôi giải quyết tên đó luôn không?” Giọng nói mang theo tia tàn nhẫn, Ô Qua nhìn mãi mấy cảnh đánh đánh giết giết, theo suy nghĩ của anh ta, Húc Nghiêu tìm anh hẳn là có ai đó dám đắc tội Húc Nghiêu.

“Đừng để xảy ra án mạng, dọa một chút là được, hỏi mục đích hoặc nếu có kẻ đứng sau thì bắt nó khai hết ra.” Ánh mắt bình tĩnh của Húc Nghiêu tràn ngập lạnh lùng.

Cúp điện thoại, Húc Nghiêu lái xe đến tòa soạn, dù là cộng tác ẩn danh, nhưng trao đổi tiền nhuận bút hay thương lượng sửa đổi bản thảo nhất định cũng sẽ có lúc liên hệ với nhau, nếu không có những bước đó thì nghĩa là tên đó có người quen trong tòa soạn, chỉ cần là người thì tuyệt đối không thể không lưu lại dấu vết nào.

Vào lúc này trên người Húc Nghiêu tỏa ra một loại hơi thở nguy hiểm, không phải rất mãnh liệt nhưng tuyệt khác xa so với hình tượng lúc trước của anh, giống như một con dã thú khát máu đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Ô Qua cúp máy, thấy tiểu Lam vừa gọi đầu xong ra ngoài. Cô cười duyên ngoác tay với anh, không hề biết bộ dáng đó trong mắt Ô Qua có bao nhiêu hấp dẫn, anh không tự chủ được xống qua, không nghĩ được chuyện gì nữa.

Tiểu Lam thổi một hơi về phía anh, chậm rãi hỏi: “Nói đi, vừa nãy gọi cho vị mỹ nhân nào?”

Ô Qua cảm thấy đầu óc mình nhất thời trống rỗng, từ sâu trong cơ thể một luồng nhiệt dâng trào, khiến anh đầu vầng mắt hoa. Trên tóc tiểu Lam vẫn còn nhỏ nước, giọt nước từ bả vai cô chảy xuống trượt vào cổ áo, hẳn là sau đó sẽ chảy xuống bộ ngực, chảy qua bụng cô...

Anh hơi mơ hồ nói: “Là Húc Nghiêu gọi nhờ anh điều tra một người.”

Khóe miệng tiểu Lam nở nụ cười, cô tiếp tục quỵên rũ nói: “Người đó tên gì, ở đâu?”

“Húc Nghiêu cũng không biết, như mà anh ta cho anh địa chỉ một khu dân cư, nói là người đó nhất định sẽ xuất hiện ở đó.” Ô Qua thử đưa tay ra, nhưng lại do dự không dám đến gần, cho dù có hồ đồ, anh vẫn tuân thủ quy định nghiêm ngặt, anh hiểu người trước mắt không phải là người anh có thể chạm vào.

Tiểu Lam chột đẩy anh ta, cười ha hả, chỉ vào mũi Ô Qua nói: “Nhìn bộ dáng của anh, cho dù em có còi hết đồ đứng trước mặt anh, anh cũng không dám chạm vào em?” Trong mắt cô đầy vẻ khinh miệt. Từ nhỏ Ô Qua luôn đi theo bên người cô, anh có thể là một hộ vệ trung thành, có thể là thủ hạ ngoan ngoãn nhất, nhưng lại không thể làm một người đàn ông chân chính, ít nhất trước mặt tiểu Lam anh không có can đảm đó.

Tĩnh táo lại, sắc mặt Ô Qua lạnh xuống, trong lòng uất ức nhưng lại không có chỗ xả, anh xoay người nện một quyền lên tường, phịch một tiếng, vài vụn gạch vỡ rơi xuống. Cảm giác đau đớn khiến Ô Qua bình tĩnh lại, sau đó anh xoay người cung kính nói với tiểu Lam: “Thừa dịp hôm nay không cần ra cửa hàng, em nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Lam nhìn chằm chằm tay Ô Qua, thuận tay lấy trong ngăn kéo một lọ cao xoa bóp, giờ tay nói: “Lại đây!”

Cô cẩn thận bôi cao được lên bàn tay bắt đầu chảy máu, khúc khích cười nhạo: “Anh có bị đau không, không vui thì tự ngược đãi mình, anh quá ngốc mà, anh có thể cãi lại em, mắng em, hoặc chạy mười vòng quanh chung cư, đảm bảo con tức của anh liền biến mất.”

Tay Ô Qua bị tiểu Lam nắm, có thể cảm nhận được tay cô, mịn màng mềm mại, lại hơi lạnh. Nhịp tim Ô Qua bắt đầu trở nên loạn xạ, anh quay đầu đi không nhìn tiểu Lam nữa, nhưng ánh mắt vẫn không kém chế được hướng về cô. Nghe cô nói... trong lòng như có một dòng nước âm ập chảy qua, lạnh lẽo trên mặt dần biến mất.

Tiểu Lam liếc anh một cái, có ý dùng sức nhưng không ngờ, Ô Qua không hề có chút phản ứng nào, vẻ tươi cười quái dị trên mặt không hề thay đổi. Con người tiểu Lam đảo vài vòng, bất đắc dĩ: “Anh thật không biết tiến bộ!” Chỉ cần hơi đối tốt với anh, anh liền cười như vậy, người này thật sự hết hy vọng rồi, tiểu Lam tự nhủ thầm.

Bôi thuốc xong, tiểu Lam vui mình ngủ thiếp trên ghế sa lon, cô co người lại như khi còn bé.

Ô Qua nhìn cô một cái, rón rén vào phòng tắm lấy một chậu nước, dùng khăn lông cẩn thận lau sạch thuốc tiểu Lam vừa bôi trên tay, không để ý tay mình vừa bôi thuốc mà ngâm vào nước...

Anh không hiểu, tại sao tiểu Lam lại muốn mở cửa hàng chỉ cho cực nhọc, ở nhà cô muốn cái gì đều có cái đó, thế không tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Dây dưa

Editor: Từ Thiên Băng

Đạo một vòng ở hội chợ việc làm, không tìm được công việc phù hợp, Lăng Vi cảm thấy hơi đói. Vừa hay chỗ này cách đại học không xa, những quán lề đường ở đó vừa kinh tế vừa ân cần, đang định đi, Lăng Vi lại nhớ tới lúc xưa học ở đó, cô cau mày: Tông An, những gì cậu đã làm đã nói, có mấy phần là thật vậy?

Cô lấy điện thoại di động ra, soạn một tin nhắn rồi gửi đi, người nhận là Tông An, nội dung tin nhắn rất đơn giản: Tối tiệm mì gần trường học, cùng nhau ăn cơm tối.

Theo thói quen gọi hai tô mì, một tô là mì hải sản không hành không rau thơm của mình, một tô là mì thịt bò để hành và rau thơm của Tông An.

Bởi vì tiệm mì này nấu rất ngon, nên có không ít học sinh đến ăn, Lăng Vi chờ thật lâu, thậm chí khi Tông An xuất hiện mì vẫn chưa mang lên.

Lăng Vi giờ tay lên, ý bảo Tông An ngồi xuống cạnh cô.

“Cậu đến nhanh thật, mì của chúng ta vẫn chưa mang lên.” Lăng Vi cười nói.

Tông An nhìn bốn phía, không khỏi cảm khái nói: “Nhiều năm không đến, nơi này vẫn không thay đổi.” Khi cô nhìn Lăng Vi, ánh mắt có phần mờ mịt: “Vi Vi, hôm nay sao cậu lại muốn đến đây ăn cơm với tớ? Có gì muốn nói với tớ sao?”

Lúc này mì rốt cuộc được mang lên, Lăng Vi không cười nữa: “Đừng nói gì nữa, ăn mì thôi.”

Tông An ngẩn người, sau đó cầm đũa gấp bỏ từng cọng rau thơm.

“Không thích nữa sao?” Lăng Vi hơi ngạc nhiên hỏi.

Tùng An mỉm cười gật đầu nói: “Viêm Thần không thích nên tớ lâu lắm rồi không ăn rau thơm, không biết từ lúc nào không thích nó nữa.”

Lăng Vi không tỏ vẻ gì, bình tĩnh nói: “Cậu yêu Viêm Thần từ lúc nào?”

Tùng An để đũa xuống, vẻ mặt nghiêm túc trình trọng: “Có lẽ là từ lúc nhìn thấy anh ấy và cậu yêu thương nhau, khi đó tớ là người đứng xem, nhìn anh ấy cẩn thận chăm sóc cho cậu, thậm chí quan tâm đến người bên cạnh cậu là tớ, nói thật, tớ chưa từng thấy một người đàn ông nào đối xử với phụ nữ tốt như vậy. Sau khi cậu bỏ đi, xảy ra rất nhiều chuyện mà cậu không biết, nhưng tớ vẫn luôn đứng đó nhìn, nhìn sự si tình của anh ấy, càng nhìn lại càng muốn ở bên cạnh giúp đỡ anh ấy...” Trên mặt Tùng An hiện lên một nụ cười nhạt, cô giống như rơi vào không gian của mình, nơi đó cảnh tượng đều rất đẹp đẽ.

Lăng Vi nghe một lát, bỗng nhiên cắt đứt lời nói của cô ta: “Vậy nếu bây giờ tớ và Viêm Thần lại đến với nhau, cậu sẽ từ bỏ sao?”

Tùng An lập tức hồi thần, trong mắt thoáng qua vẻ kinh hoàng, sau đó lại biến mất thay vào đó là sự bình tĩnh: “Nếu như hai người đến với nhau, đó cũng là ý muốn của anh ấy, tớ sẽ chúc phúc cho hai người.”

Câu này khiến lòng Lăng Vi trầm xuống, bởi vì cô đã hiểu ra một chuyện: Tùng An thật sự nói ra nội tâm của mình.

Lúc rời khỏi tiệm mì, Tùng An nói muốn đưa Lăng Vi về, Lăng Vi cười nói: “Cậu đi trước đi, lát nữa Húc Nghiêu sẽ đến đón tớ.” Cố ý nói ra câu này, là vì muốn Tùng An hiểu, Lăng Vi cô bây giờ không thể nào đến với Viêm Thần được, để Tùng An yên tâm, chỉ là có hiệu quả hay không thì Lăng Vi không hề hi vọng.

Sau khi Tùng An đi, sắc trời đã không còn sớm. Dưới màn đêm, đèn trong đại học sáng rõ, cổng trường học sinh ra ra vào vào, bước chân Lăng Vi bắt đầu đi đến nơi đó.

Bên phải cổng chính có một sân vận động rất lớn, nơi đó vừa tối liên tiếp nập người, không ít cặp tình nhân ở đó nói chuyện yêu đương, bạn bè thân thiết tán gẫu.

Cô đang định bỏ đi, tay lại bị một người nắm lấy, một cổ sức mạnh buộc cô phải xoay người, mờ mờ nhìn thấy gương mặt Tôn Viêm Thần, cô nuốt xuống tiếng thét ở bên miệng.

Lăng Vi bình tĩnh nói: “Sao anh cũng ở đây?”

Hồ hấp Viêm Thần hơi gấp rút, anh đi theo Tùng An tới đây, sau khi Tùng An trở về nhìn thấy Lăng Vi đi vào đại học, anh chạy đuổi theo cô. Anh thờ hờn hờn nói: “Anh tìm em lâu lắm rồi, sao em lại trốn tránh anh?”

Lăng Vi nở nụ cười: “Viêm Thần, anh không cảm thấy lúc này chúng ta nên giữ khoảng cách sao? Dù anh không sợ cái danh phong lưu, tôi cũng không muốn bị người ta hiểu lầm. Tôi nói rồi, tôi không kiện anh quấy rối đã niệm tình lắm rồi, hi vọng sau này anh biết rõ thân phận bản thân một chút. Chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, anh nên hiểu chuyện gì nên chuyện gì không nên làm!” Vừa nói cô vừa gỡ tay Viêm Thần.

Viêm Thần quả thật không cố nắm tay cô nữa, anh mềm giọng nói: “Vi Vi, em nói cho anh biết, rốt cuộc anh nên làm gì đây? Từ lúc còn rất nhỏ, anh đã muốn ở bên cạnh em, anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày chúng ta chia tay, cho dù là bây giờ, anh không muốn chia tay, em nói anh nên làm sao đây hả?”

Lăng Vi thờ dãi, cố gắng để không bật cười: “Viêm Thần, đến bây giờ anh còn chưa hiểu sao, anh nghĩ xem anh đối với tôi là yêu hay chỉ là thói quen? Bởi vì hai chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, bởi vì người lớn nói chúng ta là một cặp nên chúng ta là một cặp, bởi vì cha mẹ anh phản đối nên anh một chút cũng không phản kháng vàng lời, anh có từng nghiêm túc suy nghĩ xem là vì sao không? Tựa như lúc này, ở đây, anh chạy đến hỏi tôi anh nên làm thế nào chứ không phải tới tìm tôi để nói cho tôi biết anh sẽ làm ra sao!”

Lời này khiến Viêm Thần choáng váng, anh nhìn Vi Vi đã trở nên xa lạ trước mắt, vẻ mặt không thể tin: “Vi Vi, chẳng lẽ ý em là anh chưa từng yêu em? Ha ha, em nói là thói quen, nhưng anh cùng Tùng An đính hôn đã ba năm, sớm chiều bên nhau, tại sao anh không có cái “thói quen” này với cô ấy, em biết không? Anh nói cho em biết, là bởi vì ở trong lòng Tôn Viêm Thần này vẫn luôn có Lăng Vi, chỉ có mình em mà thôi!” Anh càng nói càng kích động, âm thanh lớn đến mức khiến người xung quanh nhìn qua.

Chờ anh nói đủ, Lăng Vi bình tĩnh nói: “Nếu như anh còn không lí trí như vậy, tôi nghĩ chúng ta không cần nói chuyện nữa.”

Cô nắm chặt quả đấm, xoay người đi ra cổng. Chưa đi được mấy bước, thân thể đã bị ôm chặt lấy: “Vi Vi, đừng đi.”

“Nếu như anh muốn ép buộc tôi ở lại đây, tôi sẽ không dư hơi phảng kháng, chỉ là anh nên biết, như vậy chỉ khiến tôi càng chán ghét mối quan hệ không rõ ràng của chúng ta. Viêm Thần, tôi không thích quan hệ phức tạp nhưng gia đình anh và tôi lại quá phức tạp, đây chính là nguyên nhân căn bản mà chúng ta không thể ở bên nhau. Tôi thừa nhận lời của tôi vừa rồi cũng mất không chế, tôi không phủ nhận anh đã từng rất tốt với tôi. Nhưng, anh và tôi đều không bình thường như người ta, dùng tình cảm quyết định tất cả vốn không thực tế, cuối cùng cũng chỉ thất bại mà thôi.” Ánh mắt Lăng Vi lóe sáng trong đêm tối mờ ảo, vấn đề này cô đã suy nghĩ ba năm, hôm nay nói ra, hy vọng có thể cắt đứt mối quan hệ dây dưa với Viêm Thần.

Rốt cuộc Viêm Thần buông lỏng tay ra, Lăng Vi cũng không đi ngay, cô chân thành nói: “Nếu không thể thay đổi tình hình này, thì hãy thử tiếp nhận đi, có lẽ anh sẽ phát hiện người đang ở cạnh mình mới là người tốt nhất.”

Lời này có phải chân lý hay không, Lăng Vi cũng không dám chắc, cô cũng không rảnh đi nghiệm chứng, chỉ hy vọng lời này có thể giúp Viêm Thần thông suốt.

Đi được một khoảng xa Lăng Vi mới có thể thả lỏng người, cô và anh nói chuyện thật sự quá hao phí tâm lực mà. Cô dừng lại định nghỉ ngơi, lại nghe bên tay phải truyền đến tiếng kèn, một luồng ánh sáng chiếu vào người cô. Cô quay mặt sang, chỉ có thể nhìn thấy một tia sáng chuyển động, đầu óc nhất thời trống rỗng, cô cũng cô đứng trân trân ở đó...

Một bóng đen vương tay, bỗng nhiên kéo cô một cái, lôi cô đi qua con đường. Đầu vầng mắt hoa một hồi, Lăng Vi mới có thể nhìn rõ, thấy người trước mắt thì không khỏi giật mình: “Du Bá Niên?”

Người vừa rồi đã kéo Lăng Vi chính là Du Bá Niên, anh cười nhạt một tiếng: “Lăng tiểu thư không sao chứ? Gọi tôi là Bá Niên được rồi.”

Nhìn lại chỗ vừa đứng, Lăng Vi không khỏi xấu hổ: Vừa rồi đi nhanh quá, lại gấp nên không chú ý nhìn đường.

Cô khỏi phục bình tĩnh: “Thật cảm ơn anh, phải rồi, sao anh lại ở đây?”

Du Bá Niên chấp tay, dáng vẻ như thư sinh cổ đại, nhìn vào thấy hết sức nho nhã, ngay cả cách anh nói chuyện cũng từ tốn, không ai ngờ được người có sức lực lớn dễ dàng kéo Lăng Vi lại là anh.

Anh vẫn cười nhạt: “Tối đây làm ít chuyện, nếu Lăng tiểu thư không bận thì chúng ta cùng đi thôi.” Nói xong anh đi dọc theo cây ngô đồng phía trước. Lăng Vi đối với người này luôn cảnh giác, lần đầu tiên gặp mặt anh ta đã ấn ý nhắc tới ba cô, nếu anh ta và ba cô có quan hệ tốt với nhau vậy tại sao Lăng Vi chưa bao giờ nghe nói qua, nếu quan hệ không tốt, anh ta lại cố ý nhắc tới chuyện ba vào tù là ý gì đây?

Lăng Vi suy nghĩ một chút, vẫn đi theo, chỉ là cô không thấy khóe miệng Du Bá Niên chậm rãi nở nụ cười.

“Cô Lăng từng đến Vân Nam chưa?” Du Bá Niên nhìn cô hỏi.

Lăng Vi hồi tưởng nói: “Khi còn bé, lần đầu tiên ba dẫn tôi đi, chỉ nhớ đó là một nơi rất đẹp, ấn tượng nhất là sông Hồ Điệp, dưới một ngò hẻm trong Cổ Thành Đại Lý cạnh Thương Sơn có một dòng suối nước màu lục bích trong suốt, bốn phía bao quanh bởi cây xanh, một cây cổ thụ vươn nhánh dài trên dòng suối. Khi đó ba còn cố ý đợi đến ngày mười lăm tháng tư âm lịch, nói là lúc đó sẽ xuất hiện kỳ quan “bướm bướm”, ngàn vạn con bướm bướm bay lượng trên suối, nối nhau đậu trên cành cây tạo thành kỳ quan bướm bướm, hình ảnh đó khó mà khiến người ta quên được.”

Du Bá Niên nở nụ cười: “Đó chỉ là mặt sáng của Vân Nam, Vân Nam không phải chỉ có như vậy, nơi đó hoang dã, đầy dục vọng, không ít bộ lạc nguyên thủy còn tồn tại, càng không thiếu người phải bỏ đi... Không muốn xa rời Vân Nam nhưng lại không chịu đựng nổi nơi này, cô nói xem đây rốt cuộc là ngu xuẩn hay sáng suốt?”

Anh hỏi một vấn đề như vậy, có thể nói rất cao thâm. Lăng Vi tự nhận mình không đủ thông minh, không nghĩ ra anh ta muốn nói đến cái gì, chỉ nhớ cuối cùng Du Bá Niên nói một câu “sau này còn gặp lại”, trực giác Lăng Vi nói cho cô biết họ sẽ còn gặp nhau, hơn nữa sẽ nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nhún nhường

Editor: Từ Thiên Băng

Húc Nghiêu dừng xe ở gần nhật báo, bởi vì anh nhìn thấy chú Chung đi vào tòa soạn, có lẽ là cùng mục đích với anh. Húc Nghiêu ngồi trên xe chờ chú Chung đi khỏi, lúc này mới lái xe lại.

Tiếp đón anh là một cô gái trẻ, khuôn mặt cô gái tươi cười, đưa tay tới: “Tân tổng giám, xin chào, tôi chính là người đã nói chuyện qua điện thoại với anh, biên tập Phương Từ Kỳ.”

Húc Nghiêu bắt lấy cái tay kia, cười nói: “Phương tiểu thư tuổi còn trẻ đã là chủ biên nhật báo, tương lai sẽ tiền đồ vô lượng.”

Phương Từ Kỳ nghiêm mặt trách giận nói: “Tân tổng nói đùa, tôi chỉ là một biên tập nhỏ nhoi, sao có thể làm chủ biên được chứ?” Một câu này của cô có ý mà như vô tình đề cao chức vụ của Húc Nghiêu lên, đúng là một cô gái hiểu chuyện.

Húc Nghiêu bình tĩnh ngồi xuống: “Thật sao? Chỉ là theo tôi được biết, Phương tiểu thư trong nhật báo rất có uy tín, hai năm gần đây phụ trách không ít việc, sớm đã là chủ biên dự bị rồi? Bây giờ vẫn chưa thăng chức được, có lẽ chỉ còn thiếu một cơ hội thể hiện mà thôi.” Anh lại chân thành khích lệ tiếp: “Tôi có một cơ hội hợp tác muốn bàn bạc với Phương tiểu thư, hy vọng có thể giúp cô tấn chức thăng quan.”

Phương Từ Kỳ ngồi xuống theo, nhỏ giọng: “Ý Tân tổng là tin tức độc quyền của công ty TB?”

Húc Nghiêu gật đầu, nhìn bộ dạng đối phương là đã biết cô thấy hứng thú, vì vậy nói tiếp: “Công ty TB tốn rất nhiều tiền bạc và nhân lực vào thị trường những sản phẩm xa xỉ, đến lúc đó nhãn hiệu trở nên nổi tiếng, hiệu ứng danh nhân sẽ nổi tiếp không dừng, nếu Phương tiểu thư có thể có được tin tức độc quyền này, đây cũng xem như là lập một đại chiến công cho tòa soạn phải không?”

Phương Từ Kỳ nở nụ cười: “Tán tởng thật là làm khó tôi mà, cấp trên cử tôi bàn bạc với anh là tin năng lực của tôi, nếu biết tôi lén lút lập hiệp ước với anh, có vẻ không được hay cho lắm. Nhưng mà...” Cô gỡ mắt kiếng xuống, đôi mắt sáng ngời: “Không thể phủ nhận đề nghị của anh rất mê người. Chần qua tôi không hiểu, sao đừng không anh lại cho tôi ích lợi như vậy?”

Thấy thời cơ đã tới, Húc Nghiêu nói: “Tôi tìm cô, đương nhiên là vì năng lực của cô, quan trọng nhất là mấy ngày trước cô phụ trách xuất bản một bài viết, thực sự làm cho tôi rung động rất lớn. Nếu như TB có thể có cây bút này giúp đỡ, chắc chắn sẽ mang lại rất nhiều lợi ích cho TB chúng tôi, Đây xem như cả hai cùng có lợi, không phải sao?”

Phương Từ Kỳ không cười nữa, trên mặt lộ ra vẻ khó xử: “Anh nói bài viết của Phi Thúy tiên sinh? Tán tởng thật sự khiến tôi không biết làm sao, anh cũng biết, người đó là tác giả ẩn danh, bình thường người đó gửi bản thảo tới đây, chúng tôi chỉ phụ trách kiểm tra bản thảo, muốn người này viết bài cho TB, sợ rằng không dễ.”

“Khó khăn nên mới phải tìm cô, cái gọi là bỏ ra càng nhiều lời càng nhiều, Phương tiểu thư sẽ không bỏ qua cơ hội này chứ?” Húc Nghiêu hiểu rất rõ loại người như Phương Từ Kỳ, cô ta đã tâm không nhỏ, làm việc không theo quy tắc, mấy bài viết trước cô ta phụ trách cũng chỉ là mấy tin nam nữ dây dưa, vì vậy không được trường biên coi trọng, quan hệ với các biên tập khác cũng không tốt. Cho nên, bây giờ bỗng dưng xuất hiện cơ hội cho cô ta trở mình, cô ta nhất định không bỏ lỡ.

Phương Từ Kỳ lẩn nửa cười tươi, cô như không thể khống chế tâm tình của mình: “Nhắc tới cũng khéo, quả thật chỉ có tôi mới có tư liệu của Phi Thúy tiên sinh, chỉ là Tán tởng à, giữa chúng ta bây giờ chỉ là nói suông, thật sự khó mà khiến người ta an tâm!”

Húc Nghiêu lấy ra một tờ chi phiếu đã chuẩn bị từ sớm: “Phương tiểu thư sau này nhất định sẽ còn nhận được hơn khoản này nhiều, tôi chúc cô sớm ngày được thăng lên chức chủ biên, chỉ hy vọng Phương tiểu thư hãy thể hiện thành ý của mình.”

Phương Từ Kỳ lấy giấy bút mang bên người, soạt soạt nhanh chóng viết hai hàng chữ lên đưa cho Húc Nghiêu: “Đây là tài khoản ngân hàng và địa chỉ email của Phi Thúy tiên sinh, nếu quý công ty không yên lòng, có thể tự liên lạc, tôi cũng sẽ tận lực khuyên bảo người này hợp tác với anh, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Cuộc nói chuyện kết thúc, Phương Từ Kỳ tiễn Húc Nghiêu ra tới cửa, cô ước lượng hai tờ chi phiếu trong hai túi, bên trái là người của Chung gia cho, 50 vạn. Bên phải là Tán Húc Nghiêu đưa, 30 vạn. Nếu so sánh, xem ra bên Chung gia hiểu tình hiểu lý hơn! Cô đi vào phòng làm việc của chủ biên, nói công ty TB bảo nhật báo tiếp đãi không tốt, vì vậy không có ý muốn hợp tác, vốn nhật báo thì luôn chú trọng tin tức của các công ty bản địa, TB là công ty ngoại thương, muốn hợp tác không khỏi gặp vấn đề, cho nên chủ biên ban đầu cũng không kỳ vọng hợp tác bao nhiêu, cho nên mới phái Phương Từ Kỳ đi tiếp đón. Bây giờ cô báo cáo như vậy cũng không có gì khả nghi.

Rất nhanh sau đó, Phương Từ Kỳ trở lại chỗ làm việc của mình, ở hộp thư thoại QQ lên, nickname “Phi Thúy tiên sinh” không ngừng nhấp nháy, phía trên có một hàng chữ: Người Chung gia nói thế nào?

Khóe miệng cô cong lên, nhanh chóng đáp lại: Lão quân gia kia muốn dùng thế lực của Chung gia bức tôi nói ra thân phận của anh, chỉ là yên tâm đi, tôi không có cho ông ta.

Phi Thúy tiên sinh: Không còn ai khác tới tìm cô sao?

Trong mắt Phương Từ Kỳ lóe lên một chút do dự, suy tư mấy giây mới nói: Không có, có lẽ người ta tìm mấy biên tập khác trong tòa soạn, dù sao cũng không nhiều người biết mối quan hệ của chúng ta.

Bỗng nhiên điện thoại Phương Từ Kỳ vang lên, cô nhìn một cái, không khỏi sầm mặt, nói có việc bận rồi đóng cửa sổ QQ.

Cô đi vào toilet, xác định không có ai gần đó mới nhận điện thoại, giọng nói cũng hiền hòa hẳn: “Chẳng phải đã nói không có chuyện gì quan trọng sẽ không gọi sao?”

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười xa lạ, Phương Từ Kỳ lập tức luống cuống, cô ép mình bình tĩnh lại, cố gắng giữ cho giọng bình thường nói: “Bên kia là ai, gọi nhầm sao?”

Đang muốn cúp máy, bên kia lại lên tiếng: “Không gọi nhầm đâu, chồng cô đang nằm trong tay tôi, thế nào? Có muốn nói vài câu với anh ta không?”

Lúc Phương Từ Kỳ nghe được âm thanh này thì đã đoán được chuyện gì đang xảy ra, mắt cô thoáng qua một tia thâm trầm: Xem ra bại thì nhiều thành thì ít rồi, anh ta cũng sẽ không đem chuyện lộ ra ngoài.

Cô nắm chặt quả đấm, cười lạnh nói: “Hừ, kẻ đáng chết đó có phải lại đi cò bạc không? Anh ta nợ anh, mắc gì lại tìm tôi? Không có cửa đâu, tôi đã nói với anh rồi, anh ta nợ tiền tôi còn nhiều hơn nợ anh nữa!” Cô cẩn thận lắng tai nghe động tĩnh bên kia, hy vọng có thể nghe được âm hiệu của lão Tào.

“Phương tiểu thư, bản lĩnh giả ngu của cô hay thật, anh ta đã nói hết rồi, bây giờ chỉ hỏi cô một câu thôi, muốn anh ta mất mạng không? Nếu muốn, đao trong tay tôi tuyệt sẽ không khách khí.”

Âm thanh lạnh lẽo này khiến Phương Từ Kỳ sầm mặt, cô oán hận nói: “Anh muốn gì.”

“Được, rất tốt, tôi có lời khen cho cô đấy, đem ảnh chụp trước đây hủy hết, nếu không, ngày mai trang đầu trên nhật báo xã hội sẽ là tin anh ta phôi xác ngoài đồng.” Loáng thoáng có âm thanh lão Tào bên kia: “Từ Kỳ, anh không muốn chết, em nhất định phải cứu anh...” Sau đó thì im bật.

Phương Từ Kỳ vô cùng đau đầu, cô cắn răng lo lắng, tin tức Lăng Vi không có gì mới, người kia hẳn là muốn mấy tấm ảnh chụp Âu Chấn Gia, vốn nghĩ có thể kiếm được một khoản ai ngờ Âu Chấn Gia lại thủ đoạn như vậy, thật không dễ chọc mà, điều kiện vừa rồi của Tần Húc Nghiêu thật sự rất mê người, cô đã định đồng ý, nhưng bây giờ đã có người biết quan hệ giữa cô và lão Tào, rốt cuộc muốn cô thế nào đây.

Ô Qua đầu bên kia cười lạnh cúp máy, anh đá một cước vào người đàn ông dưới đất, khinh bỉ nói: “Một người đàn ông mà phải dựa vào phụ nữ, thật đáng khinh.”

Trên mặt lão Tào không ít vết bầm đen, anh ta đau đến mức lăn qua lăn lại trên đấy, đáng tiếc miệng bị bịt kín, chỉ có thể ư a gào thét, hôm nay anh ta vẫn như thường lệ theo dõi khu nhà đó, ai ngờ lại bị người ta chuốc mê mang tới đây, sau đó liên tiếp tra khảo đánh tới tấp. Anh ta âm thầm ai oán nhìn người đàn ông khôi ngô kia, thầm nghĩ: Đợi ông đây thoát được, không chặt mi thành tám khúc ông không cam lòng!

Ô Qua tạt nước muối lên người anh ta: “Muốn kiếm tiền cũng phải xem đối tượng, người nào không nên chọc cũng không nhìn ra còn dám ra ngoài lăn lộn, chán sống mà!”

Nước muối thấm vào vết thương, lão Tào đau đến nước mắt rùng rùng, đời này anh ta theo dõi nhiều đến thế, nhưng đây là lần đầu tiên phải khổ sở như vậy, nếu như còn mạng ra khỏi đây, anh ta nhất định sẽ đòi Phương Từ Kỳ thêm thù lao, làm việc cho cô lại khổ như vậy, anh ta hận!

Ô Qua gỡ miếng băng dính trên miệng lão Tào: “Nghe cho rõ đây, đây chỉ là một bài học nhỏ, nếu lần sau còn để tôi gặp anh, coi chừng cái đầu anh ‘rắc’ một tiếng rơi xuống...” Anh làm bộ đáng mất đầu, lão Tào sợ đến mức gật đầu như gà mổ thóc.

Ô Qua cười lạnh: “Chỉ là, tôi vẫn chưa thể thả anh, ai biết cô gái kia có đột nhiên trở nên tàn nhẫn bỏ mặc mạng anh? Muốn nhanh chóng được ra khỏi chỗ này thì đợi cô ta thể hiện thành ý của mình ra đã, đừng tưởng hành động mờ ám của các người có thể giấu giếm được mãi.”

Lão Tào hoảng sợ hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Nhìn xem, chỗ này tốt quá đó chứ?” Ô Qua chỉ vào kho hàng họ đang đứng nói, “Nơi này sớm đã bỏ hoang từ lâu, nên anh cứ yên tâm mà nằm đây, sẽ không có ai tới làm phiền đâu. À phải rồi, không tới ba ngày nữa nơi này sẽ bị phá bỏ, nói không chừng anh sẽ được chôn đàng hoàng bằng gạch ngói...”

Lời của anh khiến lão Tào gầy dựa càng dữ hơn, gào rú: “Con đàn bà Phương Từ Kỳ kia thật quá ghê tởm, lúc này còn suy nghĩ lo tính, được, nếu cô ta đã không nói tình, vậy tôi cũng chẳng việc gì phải giữ bí mật cho cô ta.” Ánh mắt của anh ta lộ ra vẻ hung ác: “Tôi không phải Phi Thúy tiền sinh gì đó! Nhưng là tôi cũng chỉ là tên chạy việc mà thôi, tại sao tôi phải gánh tội cho bọn họ chứ!?”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gặp nạn

Editor: Lyly

Húc Nghiêu vừa nghe tin tức mà Ô Qua báo, không khỏi bật cười ra tiếng: Ngài Phi Thúy thật đúng là chân nhân bất lộ tướng (ý chỉ những người tu hành đắc đạo). Nhưng mà Ô Qua chỉ giải quyết người kia, thế nên bây giờ Lăng Vi không cần phải trốn nữa

Nghĩ đến đây, anh sắp xếp nhanh tài liệu bên cạnh, cầm chìa khóa xe đi ra cửa, không ngờ rằng mới ra cửa lại gặp Âu Chấn Gia

Âu Chấn Gia cũng không hỏi anh muốn đi đâu, chỉ đem một cái hộp nhỏ trên tay đưa cho anh: "Giúp tôi đem vật này đưa cho Diệc Trúc, và nói với cô ấy một tiếng, tôi cùng con luôn luôn chào đón cô ấy trở về nhà"

Húc Nghiêu kinh ngạc một chút, không biết tổng giám đốc Âu rốt cuộc có biết anh vẫn luôn biết Diệc Trúc đang ở đâu hay không? Anh giả bộ ngây ngốc mà hỏi: "Địa chỉ nhận hàng ở đâu?"

Âu Chấn Gia vỗ vai anh một cái: "Này nhóc, tôi cũng không truy xét cậu nữa, cậu đừng có tính toán mà gặt tôi sao? Diệc Trúc chính xác là đang ở nhà trước đây của chúng tôi, cậu cho rằng tôi không biết bây giờ Lăng Vi cũng ở đó sao?"

Húc Nghiêu đứng hình tại chỗ, nhìn bóng Âu Chấn Gia đã đi xa, lúc này mới phục hồi lại tinh thần

Lăng Vi đang ở trong phòng kiểm tra lại số tiền trong tài khoản mình gửi ngân hàng, không ngờ cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Diệc Trúc căng thẳng nói: "Vi Vi, cậu chạy nhanh đi". Nhìn về mặt của cô ấy nghiêm túc không hề giống đang nói đùa

Lăng Vi cất kỹ sổ vào, rồi hỏi cô ấy có chuyện gì xảy ra

Diệc Trúc đưa ra 1 cái bọc, nhét vào trong lòng cô, nói: "Đi ra ngoài đưa cái này cho Tần Húc Nghiêu, nhờ anh ta chuyển gửi, bây giờ tớ không có thời gian để nói với cậu, hôm nay cậu đi đi không cần trở về, ra ngoài ở riêng một ngày". Nói xong muốn đẩy Lăng Vi đi

Lăng Vi không có cách nào liên kéo Diệc Trúc: "chị em tốt của tớ ơi, có chuyện gì khiến cậu khẩn trương như vậy. Chẳng lẽ có xã hội đen tìm đến cửa sao?"

Diệc Trúc lườm cô một cái, quát lên: "Cho cậu đi ra ngoài cạo sán, đừng nói những lời không có ích này. Cậu nhớ rằng tớ là chủ cho thuê nhà, phòng này tớ sẽ chiếm dụng trong ngày hôm nay"

Nhìn bộ dạng hung dữ của Diệc Trúc, Lăng Vi ngược lại vô cùng bình tĩnh, cô đem bọc nhét lại vào tay Diệc Trúc: "đừng làm chuyện giống như đang giao phó hậu sự (việc đám tang) cho tớ vậy, cậu chắc là phải hiểu rõ tớ, tớ sẽ không dễ dàng bị dọa cho sợ. Nếu như cậu không nói, tớ sẽ ở đây chờ, xem xem đến cùng là cậu muốn tớ tránh người nào, đến lúc đó tự nhiên mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi"

Diệc Trúc oán giận lườm cô một cái: "Tiểu Tổ Tông, hết cách với cậu, là K đến đây, thật không biết tại sao anh ta lại biết địa chỉ trong nước của tớ. Tớ từng nói với cậu, anh ta là người không bình thường, cho nên cậu nhanh chạy đi, đi ra ngoài giúp tớ tìm người đến giúp. Tớ sẽ đối phó với anh ta một lúc, hi vọng cậu có thể tìm được người giúp"

Lăng Vi giận tái mặt không nói được tiếng nào, sau đó bất buộc mang bọc đi ra khỏi cửa

Khi Húc Nghiêu đến nhà Lăng Vi, cũng là lúc Lăng Vi vội vàng mở cửa ra ngoài, hai người khi nhìn thấy đều sửng sốt một chút

"Em tính đi ra ngoài?". Húc Nghiêu hỏi

Lăng Vi lách mình qua, đóng cửa lại, cố gắng bình tĩnh nói: "Đừng tôi muốn ra ngoài, anh tìm tôi có việc gì ư? Chúng ta đi rồi hãy nói". Đang nói chuyện cô không để ý đến việc, mình lôi kéo cánh tay của Húc Nghiêu, một nửa đẩy một nửa lôi anh đi

Húc Nghiêu đoán trong phòng chắc có việc gì kỳ quái, nếu không Lăng Vi sẽ không đuổi khách, nhưng anh cũng không hỏi nhiều. Lúc đi, bước chân của Lăng Vi có chút gấp gáp, lúc xuống cầu thang suýt nữa bước hụt, may mắn là có Húc Nghiêu kéo lại, mới có thể đứng vững

Húc Nghiêu cầm tay cô, không hiểu mà hỏi một câu: "Thật xin lỗi, tôi biết chuyện này không nên hỏi, nhưng rốt cuộc cô đang trốn tránh cái gì?"

Lăng Vi dừng bước chân lại, nhú mồm nói: "Chạy nhanh thôi, tôi sợ anh sẽ thấy những thứ không nên nhìn"

Cô vừa nói dứt lời, dưới lầu vang lên tiếng bước chân, từng bước từng bước, nghe bước chân có thể thấy được là người đàn ông đi giày da. Mặt Lăng Vi biến sắc, lôi kéo Húc Nghiêu nhanh chóng ẩn mình vào phòng nhỏ bên cạnh cầu thang, sau đó nín thở nghe

Tiếng bước chân dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục bước lên lầu

Lăng Vi thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên nhìn Húc Nghiêu cách cô chưa đến 1 gang tay, anh đối với hành động hôm nay của Lăng Vi cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, khiến cô né tránh như vậy?

Lăng Vi ho một tiếng, bởi vì hai người cùng chen chúc trong một phòng nhỏ mà mặt cô có chút nóng lên, cô muốn giấu đi xấu hổ mà nói: "chuyện này khi nào có cơ hội tôi sẽ giải thích cho anh sau, bây giờ anh nên đi trước đi"

Húc Nghiêu khẽ cười: "tình huống này tôi có thể tưởng tượng được, nhưng mà tôi chỉ có thể đoán được một chút là, do người kia mới làm em hốt hoảng như vậy? Với lại người đó là đàn ông? Là bạn cùng phòng của em chọc giận anh ta?"

Nghe xong lời anh nói, Lăng Vi gật đầu đồng ý, người đàn ông trước mắt này cũng có chút khả năng, cô lại lắc đầu một cái: "tôi muốn anh đi là cũng muốn tốt cho anh. Người đàn ông vừa rồi là K, khi ở Belfast thì biết anh ta. Thời gian này anh ta thường xuyên theo Diệc Trúc, nghe nói cũng chưa có kết hôn, xem như anh ta cùng Diệc Trúc cũng coi là có quen biết. Chẳng qua là có một lần anh ta uống say, đến chỗ làm việc của Diệc Trúc quậy phá, còn nói là muốn đem người phụ nữ của anh ta đi, tuy rằng anh ta là kẻ say rượu, nhưng vẫn làm cho nguyên cả đài T rồi tỉnh rồi mù, Diệc Trúc cũng vì vậy mà mất việc. Diệc Trúc có tính tình khá nóng nảy, cô ấy tức giận liền chạy về phía anh ta mà đánh, nhưng mà anh ta cũng không đánh trả, mà muốn kéo cô ấy lên núi Alpes xem mặt trời mọc. Diệc Trúc nghi ngờ anh ta có vấn đề, nên giả bộ đồng ý với anh ta, sau đó lại dẫn anh ta đến đồn công an... Có một khoảng thời gian này không thấy anh ta, nhưng không biết sao anh ta lại có thể tìm được đến chỗ này...."

Húc Nghiêu đỡ lấy vai của Lăng Vi: "Nghe này, việc đầu tiên của chúng ta là chưa biết anh ta đến đây với mục đích gì, chỉ là có một chút bất ngờ"

Theo khẳng định, anh ta là đến tìm Diệc Trúc, không có quan hệ gì với em, cho nên trước hết em nên theo tôi đi. Thứ 2, Diệc Trúc cũng có nói là muốn em làm việc gì, thì em hãy nghe theo lời cô ấy, đi làm tốt chuyện cô ấy giao, tin rằng cô ấy sẽ xử lý tốt mọi việc. Thứ 3, người đàn ông kia không phải nói muốn mang Diệc Trúc đi sao, với thần trí mơ hồ của anh ta, tạm thời sẽ không làm ra chuyện gì bất lợi với Diệc Trúc"

Lăng Vi thừa dịp Húc Nghiêu chưa chuẩn bị, bất ngờ ôm lấy cơ thể anh, sau đó nhanh chóng đẩy ra, nhưng giây phút này hai tay cô bị Húc Nghiêu túm lấy, chỉ thấy trong tay cô đang cầm một chiếc điện thoại di động

Húc Nghiêu bắt đầu nói: "Biết tính em nóng vội, tình huống bây giờ còn chưa biết rõ ràng, em muốn gọi điện cho ai? Công an? Nếu như người đàn ông kia chỉ đến nói chuyện, không có mục đích xấu gì thì làm sao?"

Lăng Vi căng thẳng liếc nhìn chiếc điện thoại, sau đó bắt đầu tìm đến một số, cô vừa tìm vừa nói: số điện thoại của Âu Chấn Gia là bao nhiêu, tôi có cái này muốn đưa cho anh ta. Còn có, tôi thừa nhận anh nói đúng, cho nên tôi đợi để xem kết quả của vấn đề kia là gì, nếu như anh cho rằng muốn rời nơi thị phi này, thì xin mời, nếu anh muốn giúp đỡ, vậy làm phiền anh khi nào nghe thấy tiếng kêu cứu thì báo 110. Bất kể chuyện gì tôi cũng cảm ơn anh"

Khi nói chuyện cô ngừng đầu bình tĩnh liếc mắt nhìn Húc Nghiêu một cái, ý muốn bảo anh bấm số, bởi vì điện thoại của anh có lưu tiếng anh, cùng những chữ viết tắt, nên không thể nhìn ra ai là ai được

Húc Nghiêu mỉm cười, giọng tay: "Người cuối cùng em muốn tìm là Âu Chấn Gia, nếu có anh ta xen vào, chắc chắn rằng chuyện này sẽ rất nhanh chóng được giải quyết. Vì vậy đưa đi động cho anh"

Lăng Vi không chút do dự mà đem điện thoại trả về, trong giọng nói cũng không hề khoan nhượng: "Anh xác định tìm anh ta có ích sao? Bọn họ đã ly hôn, anh ta có tấm lòng độ lượng giúp vợ trước giải quyết vấn đề sao?"

"Ly hôn có thể tái hôn, chỉ cần tình cảm còn thì chuyện gì cũng có khả năng". Nói xong Húc Nghiêu bấm số điện thoại của Tổng giám đốc Âu, ..."

Lăng Vi nói cảm ơn sau đó muốn lên lầu, nhưng Húc Nghiêu lại lần nữa ngăn cản cô: "Đợi chút nữa"

"Còn có chuyện gì? Cảm ơn anh đã giúp đỡ, nhưng mà trước khi Âu Chấn Gia đến, tôi còn muốn xác định xem Diệc Trúc có gặp nguy hiểm gì không, tất nhiên chuyện này không có quan hệ với anh, anh có thể rời đi". Giọng nói của Lăng Vi hơi lạnh, trên mặt lại biểu hiện không còn chút kiên nhẫn, giống như là vì bất mãn Húc Nghiêu luôn ngăn cản cô đi lên

Húc Nghiêu đành phải lùi lại kéo cô đến bên cạnh mình: "Mặc dù không biết có phải em đang kích thích anh không, nhưng nếu anh đã biết có chuyện này, anh không thể nào bỏ đi một mình. Đi thôi, anh cùng với em lên xem có chuyện gì, nhưng mà anh hi vọng em không nên quá xúc động, anh nghĩ không cần nói em cũng biết sẽ có hậu quả gì". Anh đem tay Lăng Vi cầm chặt trong lòng bàn tay, sau đó lùi lại kéo cô bước đi thật nhẹ lên lầu

Lăng Vi khẽ cúi ở sau lưng anh

Khỏe miệng cô, nhìn bàn tay đang nắm tay mình, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, lúc này trong đầu có 1 suy nghĩ: Diệc Trúc nói rất đúng, người đàn ông này cũng không tệ

Ở ngoài cửa có thể nghe lén được âm thanh cãi vã, còn những âm thanh lạ, Lăng Vi muốn xông lên bấm chuông cửa, nhưng lại nhớ tới lời căn dặn của Húc Nghiêu, thì nhỏ giọng hỏi anh phải làm gì bây giờ

Húc Nghiêu dựa sát vào lỗ tai cô nói: "nghe âm thanh ở bên trong có thể xác định Diệc Trúc không có việc gì, nhưng mà tổng giám đốc Âu đến đây cũng phải mất ít thời gian, xem ra chúng ta phải tạo ra hỗn loạn". Nói xong anh nhìn xem xung quanh, phát hiện trên khúc rẽ lên lầu có dụng cụ cứu hỏa. Nhanh chóng nhấn âm thanh báo động, anh nhanh chóng kéo Lăng Vi chạy nhanh xuống dưới lầu

Lăng Vi bị anh giữ chặt không thể nhúc nhích, tiếng chuông báo cháy càng ngày càng xa, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhớ được trên lầu này cũng có camera quan sát, nếu bảo vệ nghe thấy tiếng chuông báo cháy, nhất định sẽ nhanh chóng lên lầu kiểm tra.... Cô nở một nụ cười, đến khi bị kéo xuống dưới lầu, mới có thể thở hồng hộc nói: "Tần Húc Nghiêu, anh gặp rắc rối lớn rồi"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Dọn nhà

Editor: Lyly93

Lăng Vi đợi đến lúc Âu Chấn Gia đến mới có thể yên tâm đi cùng Húc Nghiêu, cô nhìn Húc Nghiêu, rất bình tĩnh nói: "Anh muốn chủ động đến chỗ bảo vệ nhận tội hay là chờ tôi tìm cách đuổi anh ra ngoài? Tự ý nhấn chuông, chuyện này cũng không nhỏ, nếu anh là một đứa bé, vậy có thể là đùa giỡn, nhưng vấn đề ở đây là anh là một người cao lớn, trừ khi thần kinh anh không được bình thường..."

Húc Nghiêu bắt đầu nhìn cô một cái: "Dù gì anh cũng vì giúp kéo dài thời gian, em không thể nói câu gì tốt được à?"

Lăng Vi bật cười: "Giỡn với anh một chút, anh yên tâm, tôi sẽ đến phòng bảo vệ nói rõ nguyên nhân, sẽ không để anh gặp chút phiền toái nào". Nói xong cô mới nhớ lại phải hỏi lý do vì sao Húc Nghiêu lại ở đây

"Là do mấy ngày nay bạn học của tôi đã điều tra ra được, về sau người kia sẽ không nhìn chằm chằm không tha cho cô nữa rồi?"

Lời Húc Nghiêu vừa mới nói ra, Lăng Vi vô cùng kinh ngạc: "Anh ta là ai vậy? Làm sao anh điều tra được? Cái gì mà anh ta sẽ không nhìn chăm chăm tôi nữa hả?"

Vừa mới hỏi xong, thì tiếng còi xe cảnh sát vang đến, một chiếc xe cảnh sát chạy sát chỗ họ. Nhìn theo chiếc xe có thể thấy nơi đến của họ nhất định là chỗ mà Lăng Vi vừa mới đi khỏi

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó cùng chạy về, dọc đường có thể nhìn thấy vài người quần áo xộc xệch chạy ra ngoài, nhìn thấy xe cảnh sát nói có người phóng hỏa, còn có những âm thanh đánh nhau

Khi hai người chạy đến lầu dưới, có thể nhìn thấy khói ở tầng một bốc lên, Lăng Vi nheo mắt, đúng là nơi cô sống. Nhớ tới trong phòng vẫn còn có sổ tiết kiệm mà Lăng Tuấn đưa cho cô, cô không nghĩ ngợi mà muốn chạy vào bên trong. Húc Nghiêu giữ cô lại, đề thấp giọng nói: "Bây giờ lửa cháy vô cùng lớn, em đi lên vô cùng nguy hiểm, vẫn là chờ cảnh sát gọi nhân viên chữa cháy đến giúp đã"

Lăng Vi hung hăng đẩy anh ra: "Tôi còn có đồ đạc ở trên lầu, không thể không lấy "

"Muốn lấy cái gì, chờ sau khi dập tắt đám cháy rồi tính, bây giờ chỉ có thể đứng ở đây chờ, những cái khác đều không thể làm"

Hai người đang xô đẩy cũng gặp được Âu Chấn Gia ôm Diệc Trúc chạy ra, nhìn dáng vẻ của họ có chút chật vật

Diệc Trúc đẩy dựa muốn xuống, Âu Chấn Gia nghiêm mặt quát: "Đừng có nhúc nhích, ngay bây giờ em im lặng cho anh, anh mang em về nhà"

Diệc Trúc ho khan vài tiếng, nhỏ giọng nói: "Anh quát cái gì, bà đây hiện tại cũng không phải người của anh, chưa hết ai đi cùng anh, anh với tôi có quan hệ gì?". Nghe giọng nói của cô có chút mệt mỏi

Âu Chấn Gia ôm cô chặt hơn, dí chặt vào trán cô: "Em nghe đây, bất cứ lúc nào đơn ly hôn anh cũng có thể xé, anh cho em tự do là vì anh tin tưởng em có thể chăm sóc tốt bản thân, nhưng lúc này đây em lại khiến anh vô cùng lo lắng, nói anh có thể để cho em sống tùy tiện bên ngoài nữa sao? Anh thật sự muốn xem ai muốn gây chuyện với vợ anh". Nói xong ánh mắt của anh ta dời sang phía Húc Nghiêu

Thì ra người gọi là K kia quả thực đuổi đến nước Mỹ, anh ta nói anh ta sẽ không nhượng bất cứ kẻ nào đến ngăn cản anh ta cùng Diệc Trúc đi núi Alps, vì thế anh ta muốn đốt nhà, nói muốn đem hai người cùng nhau chết cháy như vậy bọn họ có thể cùng nhau đi rồi. Nói đến đây, thân thể của Diệc Trúc run lên, cô cũng bị hít vài luồng khói, nếu không phải là Âu Chấn Gia phát hiện kịp thời, nói không chừng cô đã cùng cái tên K kia đồng quy vu tận (cùng đến chỗ chết) rồi.

Ánh mắt của Âu Chấn Gia lộ ra khí lạnh: "Kẻ điên kia đã chạy trốn, nhưng mà anh ta không đơn giản, có thể đến Mỹ cũng như tìm đến đây, khả năng của anh ta cũng tốt, lần này chạy thoát không biết lần sau có quay lại nữa không?"

Diệc Trúc đưa một cái túi nhỏ cho Lăng Vi nói: "Bảo bối của cậu, tất cả đều ở đây, quần áo sợ rằng không còn, trong phòng bị cháy không ít, bây giờ chúng ta nên tìm nơi mới để ở"

Cô còn chưa nói xong, Âu Chấn Gia hừ lạnh: "Không phải là chúng ta mà là cô Lăng phải tìm chỗ ở, còn em, không thương lượng, lập tức về nhà với anh"

Nhìn họ có vẻ muốn gây sự, Húc Nghiêu lên tiếng: "Cô Thư dường như thân thể không khỏe, trước hết vẫn là đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra đi"

Lăng Vi nhìn trong gói to, có hộ chiếu và sổ tiết kiệm linh tinh, Diệc Trúc quả nhiên là người hiểu cô. Cô muốn nhìn xem, Diệc Trúc có làm sao không, thì Húc Nghiêu lại giữ cô lại thêm lần nữa.

"Chắc rằng hai người bọn họ còn rất nhiều lời muốn nói, em không muốn quấy rầy bọn họ chứ?". Húc Nghiêu hiền lành nói

Lăng Vi chỉ có thể đứng lại trước mặt Húc Nghiêu, lộ ra biểu hiện nghi ngờ: "Vị vậy, hôm nay anh chính là muốn báo cháy thật à?"

Húc Nghiêu gật đầu, nghiêm chỉnh nói: "Có thể nói là vậy, nhưng mà có một điểm em quên nhắc tới, có thể anh sẽ giúp em giải quyết được vấn đề này"

Lăng Vi còn chưa kịp hỏi "vấn đề gì?" Húc Nghiêu đã đưa cô lên xe, cô mỉm cười thờ dãi: "Tôi chỉ muốn hỏi 1 câu quan trọng, anh muốn đưa tôi đi đâu?"

Một tay đặt ở tay lái, tay còn lại chỉ Lăng Vi thất dây an toàn, khước miệng Húc Nghiêu khẽ nhếch: "Mang em đến nơi ở mới"

Lăng Vi theo thói quen nghiêng đầu, hai mắt híp lại: "Anh có vẻ khá tự tiện, anh làm sao cho rằng tôi không có nơi khác để ở?". Đó là một vấn đề mang tính phòng bị, nhưng mà Lăng Vi đối với chuyện của mình rất rõ, bây giờ cô không có nơi nào để đi, ba năm không đến, nơi đây đã thay đổi hoàn toàn, đã mất đi khá nhiều liên lạc, huống chi cô cùng với gia đình họ Lăng có chuyện, chắc cũng không thể liên lạc với mấy người khác, để tránh những lời đồn đại không hay. Hồi trước cô cùng Diệc Trúc thuê một phòng, bây giờ cũng chỉ thuê phòng tiếp thôi. Tuy nhiên thuê phòng cũng không thể lâu dài, cô bây giờ không việc làm, đến Mỹ cũng không có nhiều tiền, cô không có gì ngoài cuốn sổ tiết kiệm của Lăng Tuấn Dật đưa.

Lo lắng nhiều nhất chính là tiền.

Giữa lúc cô suy nghĩ, Húc Nghiêu đã lên tiếng: "Biết em cũng có thể tự giải quyết chuyện này, nhưng đây chính là cơ hội anh có thể xu nịnh giúp em, anh muốn chắc ăn hơn một chút"

Nghe nói vậy, Lăng Vi cười thầm, Tần Húc Nghiêu là một người biết cách nói chuyện. Cô thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cũng bắt đầu nói đùa: "Lời này là anh nói, giải thích cũng giải thích, anh có thể xu nịnh cái gì đây?"

Không nghĩ rằng Húc Nghiêu lại làm ra vẻ khó xử: "Anh có thể im lặng không? Em có biết chuyện này rất tổn hại đến mặt mũi của người đàn ông"

Lăng Vi nhìn không được mà cười to: "Anh diễn trò, xu nịnh cũng chính là anh nói, bây giờ lại nói anh xấu hổ, gì mà mặt mũi của người đàn ông, dọa người chắc"

Húc Nghiêu cũng cười một cái, sau đó nhắc đến một sự kiện nữa: "Nghe nói vài bạn học muốn tổ chức họp mặt, giống như chào đón em trở về"

Lăng Vi thu lại nụ cười, bình tĩnh nói: "Thôi đi, tôi trở về cũng chẳng có gì quan trọng, lại nói bộ dạng chật vật trong lúc đó, bọn họ không phải là không thấy, bây giờ lại còn muốn tổ chức cùng nhau, có thể nói chuyện gì?"

Húc Nghiêu giảm bớt tốc độ, nhớ đến 1 vấn đề: "Ảnh chụp năm đó...."

Lời anh còn chưa nói xong, Lăng Vi đã ngắt: "Với anh không có liên quan, nếu ngày hôm ấy anh không có đi sai phòng, cũng sẽ có người khác, chắc là muốn tôi đến để chê cười đây "

"Em có hay không nghĩ, có khả năng không nhắm vào gia đình em, mà là em". Chữ cuối cùng có một ý gì đó sâu xa, khiến người khác phải suy tư

Lăng Vi phản xạ có điều kiện hỏi: "Sao anh lại nói như vậy?"

Húc Nghiêu ung dung cười: "Dùng căng thẳng, anh chỉ là nói cho em biết có thêm 1 khả năng khác, nhưng chuyện là như thế nào, còn phải để chính em làm rõ, dù sao so với bất cứ người nào em càng rõ ràng hơn". Anh dừng lại một chút, nói tiếp: "Lại nói anh cũng xem như là người trong cuộc, anh hi vọng, có một ngày em trả lại sự trong sạch cho anh, nếu không anh bị gán vào một tội danh lợi dụng em rồi."

Lăng Vi liếc xéo anh một cái: "Yên tâm, năm đó tôi chưa nói ra người trong ảnh chụp chính là anh, bây giờ lại càng không có cơ hội nói. Đã nhiều năm trôi qua như vậy, còn ai nhớ đến chuyện này, nếu nhớ được cho dù chuyện này có lặp lại, chúng ta có thể biện hộ lý do, chúng ta đều đã là người trưởng thành rồi, lúc đó nam chưa vợ nữ chưa chồng, chỉ là đi thuê phòng cũng không có gì đi?"

Nói chuyện một lúc cuối cùng cũng đến, Húc Nghiêu cho xe dừng lại, cùng Lăng Vi xuống xe

Lăng Vi đứng ở một nơi nhỏ nhỏ phía trước hỏi: "Đây là đâu?"

Húc Nghiêu cười sáng lạn hơn so với ngày thường: "Nhà anh"

Hai chữ này khiến Lăng Vi ngây ngốc, cô hỏi lại một câu: "Anh thật sự muốn tôi ở nhà của anh? Anh không sợ bạn gái anh ghen tỵ sao?"

Nghe được 3 chữ (bạn gái trong tiếng trung là 女朋友), Húc Nghiêu im lặng vài giây sau đó thoải mái cười ha hả: "Cô ấy á, em không cần để ý đến"

Lăng Vi quan sát anh một lúc, mang chút thương xót nói: "Còn tưởng rằng anh làm việc sáng suốt, chu đáo, không nghĩ tới anh lại không hiểu tâm tình của phụ nữ, nếu tôi là bạn gái anh, nhìn thấy bạn trai mình mang người con gái khác về nhà ở, tôi liền không thể không để ý mà trong lòng cũng chẳng thoải mái. Nếu vì nguyên nhân này sinh ra cãi nhau, như vậy không thể giải thích rõ ràng rồi..."

Cô còn chưa nói xong, Húc Nghiêu đã lôi cô mở cửa đi vào, chỉ nghe thấy anh nói: "Em suy nghĩ quá nhiều rồi"

Nhà ở không lớn, nhưng mà bên trong vẫn có vài căn phòng, Húc Nghiêu chỉ vào một phòng trống nói: "Em ở phòng này đi, anh đợi Tiểu Lam đến chuẩn bị cho em một ít đồ dùng, thu dọn một chút là xong. À đúng rồi, phòng anh ở đối diện, bên tay trái em là phòng Tiểu Lam. Tiếp đến là phòng bạn anh, anh ta chính là bác sĩ người mà em gặp ở phòng khám tư nhân đó, anh ta gọi là Ô Qua. Tối hôm nay là lúc mọi người đến đông đủ, anh sẽ giới thiệu mọi người cho em biết"

Lăng Vi nghe càng ngây ngốc: "Ý của anh là, trong nhà anh ngoài Tiểu Lam, còn có bạn anh?"

Húc Nghiêu cười gât đầu: "Được rồi, em đừng nghĩ nhiều, an tâm ở lại đây đi, còn về việc làm anh sẽ để ý giúp em, có rảnh thì làm hồ sơ, anh giúp em mang đến nộp ở công ty xem sao"

Lăng Vi có thể nói gì, người này đều an bài giúp đỡ cô, nếu đây được anh gọi là "xu nịnh", chỉ sợ rằng mỗi người đều có ước mơ được xu nịnh như vậy

Vào lúc này, cửa đột nhiên mở ra, một người nghiêng ngả đi vào, sau đó bỗng nhiên ngã xuống đất

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bầm tím

Editor: Ly Ly

Húc Nghiêu nâng Ô Qua dậy, nhìn trên người cậu có nhiều vết thương, anh biết rõ, đây là dấu vết đánh nhau để lại. Tại sao lại có chuyện như vậy, ở trong điện thoại, Ô Qua rất tự tin nói với anh rằng mọi chuyện đã được giải quyết, lúc ấy tâm trạng cậu ấy rất vui vẻ, không hề có 1 chút vấn đề nào, nhưng đây là chuyện gì, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Vi đứng ở 1 bên, cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ, người này chính là bác sĩ kỳ quái mà cô gặp, cũng chính là bạn của Húc Nghiêu, nhưng anh ta không phải là thầy thuốc ư, làm sao lại để cho mình cả người đầy vết thương? Lăng Vi quan sát kỹ hơn, khoe miệng anh ta đã bị rách ra, bên môi còn có vết máu và bầm tím ửng đỏ, trên mặt, trên mắt có thể liếc sơ cũng nhận ra những dấu vết, mà bên cổ anh ta cũng có dấu vết, chỉ có mấy điểm lộ ra ngoài đã vậy, vậy thì trên người anh ta còn ra sao?

Húc Nghiêu đứng dậy tìm hộp cấp cứu, bước qua chỗ Lăng Vi đứng, anh dừng một chút, gạt đầu một cái với cô ý chỉ là không có việc gì

Lăng Vi đến gần người bị thương, bỗng nhiên nhìn thấy anh ta mở mắt, hung dữ nói: "Húc Nghiêu đâu?"

Lăng Vi giờ tay chỉ vị trí của Húc Nghiêu, nói: "Anh ấy đi lấy thuốc bôi giúp anh, nhanh chóng quay lại liền..."

Chỉ là cô chưa nói hết câu, người này đã cúi đầu và la to: "Húc Nghiêu, mau gọi điện thoại cho Tiểu Lam!". Giống như là động đến vết thương, anh ta ôm ngực thở hổn hển

Húc Nghiêu cầm hộp cứu thương, động tác thành thạo lấy thuốc mỡ, bôi lên người Ô Qua

Ô Qua cầm lấy tay anh, vội vàng nói: "Cậu mau gọi Tiểu Lam đi, nếu để cho Du Bá Niên bắt về, không biết ông chủ sẽ xử lý Tiểu Lam như thế nào đâu"

Lông mày Húc Nghiêu giật giật, nhưng không hề đứng dậy, vẫn giúp anh ta bôi thuốc mỡ, sau đó kiên trì nói: "Không có việc gì, ông chủ cũng không phải là ngày đầu tiên biết Tiểu Lam ham chơi, sẽ không có chuyện. Chỉ là đã có chuyện gì xảy ra với cậu, vết thương trên người cậu từ đâu mà có?"

Ô Qua xì xỉ nói: "Mẹ nó, còn không phải là do tên nhóc Du Bá Niên, ý vào mình được ở bên cạnh ông chủ là tâm phúc của ông chủ, mang theo một đồng người bắt lão tử trở về, bình thường lão tử hận nhất là bị người khác cưỡng ép, cho nên không nhịn được mà ra tay với bọn họ....."

Càng nói giọng nói càng nhỏ, bởi vì anh nhìn thấy lông mày của Húc Nghiêu nhíu lại càng chặt, Húc Nghiêu ngày thường không tức giận, nhưng đến khi tức giận thì không hề bình thường

"Cậu quá xúc động rồi". Húc Nghiêu im lặng một lúc mới nói như vậy, sau đó anh xoay người đối mặt với Lăng Vi nói: "Em đi xem phòng trước đi, đợi lát nữa cùng nhau ăn tối"

Ô Qua còn muốn nói gì, đột nhiên ngừng lại, anh đã quên mất trong nhà còn có một người. Anh lại nhìn về phía Lăng Vi, trong mắt mang theo hận ý: sợ là không có khả năng để giữ cô gái này lại

Lăng Vi cảm nhận được thái độ thù địch của Ô Qua với cô, trong lòng không khỏi giật mình: "Tần Húc Nghiêu rốt cuộc có thân phận gì, tại sao bên cạnh anh lại có bạn như vậy"

Như thế nào lại cùng một người không rõ lai lịch cùng về nhà? Hoặc có thể nói, cô ở nhà anh có thể an toàn ư, nghe bọn họ nói những chuyện cô không hiểu được, cô có thể rời đi sao? Không thể không thừa nhận, trong lúc này cô có chút hồi hộp

Húc Nghiêu nhận thấy được sự khác thường của cô, cười ôn hòa: "Hai người đã gặp mặt, cậu ấy gọi là Ô Qua, là bạn của anh. Phương thức gặp mặt này có phần hơi kinh sợ (kinh ngạc+ sợ hãi), nhưng mà đây chính là tính cách của cậu ấy, rất dễ xúc động, có thể cùng người khác đánh nhau"

Lăng Vi suy nghĩ kỹ càng một chút, sau đó ngồi xuống, tỉnh táo nói: "Các anh là người của xã hội đen sao?"

Ô Qua lạnh lùng nở nụ cười, nụ cười kia như đang cười nhạo Lăng Vi không biết tiến lùi, trong thời điểm này còn dám hỏi những câu hỏi như vậy

Húc Nghiêu im lặng, nhìn chăm chăm Lăng Vi, ánh mắt ôn hòa: "Nghiêm chỉnh mà nói, không phải"

Lăng Vi lộ ra nụ cười tươi: "Tôi tin anh, ít nhất là từ trước đến giờ anh không có lừa gạt tôi, nếu không phải xã hội đen, vậy tôi cũng không cần lo lắng cho lắm, lại nói lúc này tôi cũng đã nghe các anh nói chuyện, nghe ít cũng là nghe, không có gì các nhau cả"

Húc Nghiêu không để ý tới Lăng Vi nữa, anh bắt đầu cởi áo khoác của Ô Qua, quả nhiên trên người Ô Qua có không ít máu bầm, có thể thấy được lúc anh ta đánh nhau như thế nào

Ô Qua cầm lại quần áo, quát nhẹ nói: "Cậu đừng động đến tởm, vết thương này cũng không đến nỗi mất mạng, Tiểu Lam đâu? Cậu có biết cô ấy ở đâu không, Du Bá Niên muốn Tiểu Lam quay về, nói không chừng bọn họ đã bắt được Tiểu Lam rồi....". Anh ta xúc động ngồi dậy khi đang nói chuyện, nhìn ra ngoài cửa

Húc Nghiêu giữ anh ta lại trên ghế salon: "Lúc này tại sao cậu vẫn không bình tĩnh, hết giờ làm tự nhiên Tiểu Lam sẽ về, Du Bá Niên đến đây đã bao

lâu, tại sao lại không trực tiếp mang Tiểu Lam đi, ngược lại muốn cậu nói lại, chẳng lẽ cậu không nhận ra có nguyên nhân khác sao?"

Ô Qua đắm trên nệm salon:" Muốn tớ làm cái gì, bọn họ muốn dẫn Tiểu Lam đi, không biết sẽ làm gì với cô ấy, tớ làm sao còn có thời gian mà nghĩ đến những chuyện khác"

Húc Nghiêu chưa kịp nói " yên tâm", thì cửa lại được mở ra, Tiểu Lam cầm chìa khóa nhìn vào phòng khách, mỗi người một vẻ mặt khác nhau, cười đùa nói:" Sao nhìn tôi như vậy, chưa từng thấy qua mỹ nữ à?"

Ánh mắt của cô vừa vịn dừng trên người Lăng Vi, sau đó nghiêng ngẫm nhìn về phía Húc Nghiêu , khẽ nhíu mày:" trong nhà có khách à?"

Nói xong lại nhìn Ô Qua một cái, lại thấy anh ta rúc đầu vào trong sô pha, nhìn có vẻ đang ngủ, nhưng dáng dấp lại khác thường. Cô ba chân bốn cẳng chạy đến, dáng một cái bọc vào người anh ta, gào thét:" Ban ngày ban mặt mà cũng có thể ngủ, anh thật giống heo rồi"

Húc Nghiêu không kịp ngăn lại, chỉ thấy cái bọc đập vào người Ô Qua, mà cậu ta thì vẫn không động đậy. Húc Nghiêu giữ chặt Tiểu Lam:" Được rồi, em trước mang túi sách cất đi, sau này Lăng Vi sống ở đây, em mang cô ấy đi thu dọn này nọ. Thu dọn phòng, có cần mua gì thì cứ ghi ra giấy, anh sẽ đi mua cho các người". Anh nói xong đẩy đẩy Tiểu Lam, đồng thời dùng ánh mắt muốn nói Lăng Vi mang Tiểu Lam lên phòng. Lăng Vi hiểu ra liền gật đầu đồng ý

Sau khi hai người đã vào phòng, Húc Nghiêu mới nói chuyện với Ô Qua:" Được rồi, Tiểu Lam đã vào phòng, cậu có thể ngẩng đầu lên đi"

Ô Qua từ từ ngẩng đầu lên, Tiểu Lam xuống tay thật là có lực, anh ta vuốt vuốt mấy cái, sau đó kích động nói:" Đừng nói cho cô ấy biết, tớ cứ trốn trong phòng mấy ngày. Nhớ nha, ngàn vạn lần đừng nói tớ bị thương cho cô ấy biết"

Húc Nghiêu đem hộp cấp cứu đưa vào tay anh , đành phải nói:" không biết kiếp trước cậu thiếu nợ cô nhóc kia như thế nào, vừa thấy cô bé giống như chuột thấy mèo vậy"

Tiểu Lam lòi kéo Lăng Vi nhìn trái nhìn phải, trên mặt còn nở một nụ cười kỳ lạ, giống như là đã phát hiện ra điều gì đó

Lăng Vi khẽ ho một tiếng nói:" nhà của tôi bị cháy, thật ngại quá, làm phiền mọi người vài ngày rồi. Chờ tôi tìm được phòng sẽ nhanh chóng chuyển ra ngoài"

Tiểu Lam cười xua xua tay:" Chị Vi Vi, chị đừng khách sáo với em, dù sao phòng này cũng để không, nếu chị đã đến đây rồi, thì hai chúng ta cũng xem như là bạn. Nếu không muốn em cả ngày đối diện với hai người đàn ông thú vị , sẽ có ngày phát điên mất. Đúng rồi, chị Vi Vi, bây giờ chị đang làm ở đâu?"

" Đang chờ sắp xếp". Lăng Vi cười nói

Tiểu Lam giống như phát hiện chuyện tốt, vỗ tay vui vẻ nói:" Thật đúng lúc, chị, chị tới tiệm em làm đi. Lần trước chị cũng nói đã từng làm về quần áo, đúng lúc trong tiệm em đang thiếu một người, chuyện gì cũng đều đến tay em làm, thật là không thể chịu nổi nữa"

Đề nghị này đối với Lăng Vi mà nói quả thật là hay, cô bỗng nhiên chuyển đến nhà Húc Nghiêu sống thì cũng phải làm chút chuyện gì đó, dù sao khi ở Mỹ cô cũng đã làm về quần áo, có thể giúp đỡ trong tiệm của Tiểu Lam được

Tiểu Lam lấy ga giường trong cửa hàng, lại thuận tiện nhắc lại chuyện:" Chị, chị là người con gái đầu tiên anh trai em mang về, hai người". Cô dừng lại một chút, chờ Lăng Vi nói

Mà Lăng Vi lại vô cùng kinh ngạc nhìn cô:" Anh trai? Húc Nghiêu là anh em hả?". Cô lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Lam gần gũi với Húc Nghiêu như vậy, cô cứ tưởng rằng Tiểu Lam chính là bạn gái của anh, chỉ là không ngờ cô bé chỉ náo loạn một chút. Cô lại nghĩ đến lúc ở cửa cô nhắc lại chuyện bạn gái với anh thì bộ dạng của anh là giật mình sao? Thật ra là hiểu lầm. Lúc ấy cô nói những câu như không hiểu bạn gái,.. Đúng là làm trò cười rồi, Lăng Vi tự nở nụ cười chế giễu

Khóe miệng Tiểu Lam cong lên, hình như gửi thấy mùi vị mập mờ:" Chị, chị nghe đến chuyện em là em gái của anh Húc Nghiêu thì vui mừng như vậy, chẳng lẽ chị...". Cô bé bỗng chốc nói to lên:" yêu thích anh em"

Lăng Vi không hề để ý tới cô bé

Sau đó nở nụ cười bắt đầu đi, sau đó mở cửa phòng

Húc Nghiêu ngồi trên ghế salon, nghe thấy tiếng động trong phòng, nhìn về phía phòng của Lăng Vi, bốn mắt chạm nhau, anh khẽ cười nói:" Tiểu Lam đối với mấy chuyện này còn ngốc, em đừng để ý đến nó"

Lăng Vi lắc đầu, dùng mắt hỏi về phía Ô Qua, muốn hỏi xem anh ta như thế nào. Thấy Húc Nghiêu gật đầu, cô mới an tâm. Nhìn tư thế đứng ở cửa thế này có chút kỳ lạ, cô định đi ra cửa, rồi bình tĩnh ngồi trên ghế salon. Ánh mắt nhìn thấy Tiểu Lam đang núp ở cánh cửa cười trộm, không khỏi lắc đầu, cô bé này thật sự tinh quái vô cùng

Không khí có chút xấu hổ, trong lòng Lăng Vi có không ít nghi ngờ, nhưng khi ngồi cạnh Húc Nghiêu lại không biết hỏi từ đâu, mặc dù Húc Nghiêu rất thẳng thắn với cô, nhưng anh lại là một con người bí ẩn, âm bí mật này còn không được mở ra

Lăng Vi im lặng một lúc, mới nói: "Tôi muốn..."

Cô còn chưa nói hết, Tiểu Lam lao ra từ trong phòng, lấy tay làm động tác "Stop", sau đó hùng hù hỏ hỏ chạy đến gõ cửa phòng Ô Qua quát to: "Mau chạy ra đây, theo tôi ra ngoài mua đồ, nhanh lên...". Ý định của cô là, muốn cho Lăng Vi cùng Húc Nghiêu có thời gian tâm sự, mà cô cùng Ô Qua đi ra ngoài chính là tạo cơ hội cho bọn họ

Trong phòng Ô Qua không hề có tiếng động, Tiểu Lam nóng nảy, dùng chân hung dữ đập một cái, gây ra tiếng động to có thể nghe thấy

Húc Nghiêu đem Tiểu Lam kéo ra nói: "không phải đã nói rồi sao, muốn mua cái gì anh giúp em mua, Ô Qua cậu ấy bận rộn cả ngày, cũng mệt lắm rồi, em đừng chọc cậu ấy nữa"

Tiểu Lam thu hồi lại đùa giỡn, mặt nghiêm lại nói: "Anh, anh đang nói dối"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Thịt rắn

Editor: Ly Ly

Lăng Vi phút chốc giật mình, chẳng lẽ Tiểu Lam phát hiện ra điều gì?

Húc Nghiêu trấn định lại nhanh chóng: "Được rồi, tối nay em muốn ăn gì, anh tự mình xuống bếp nấu ăn, thế này có được không?".

Tiểu Lam im lặng một lúc, sau đó mới nở ra nụ cười vui sướng: "Đây chính là anh nói đó, đừng có mà dối ý. Còn nữa, kể từ lúc đến đây, Ô Qua không ra ngoài phòng khám cũng chính là đến những chỗ kia nhảy nhót, anh ta có thể làm chuyện gì tốt được chứ, anh, anh hãy nói thật đi, anh ta đang trốn em phải không? Vừa bước vào cửa em đã thấy có chuyện kỳ lạ, anh ta vui đùa vào sô pha giả vờ ngủ, nếu như không phải không muốn gặp em vậy thì có thể là chuyện gì?

Thì ra cô bé nghĩ như vậy, Lăng Vi cùng Húc Nghiêu nhìn nhau, cả hai cùng nở nụ cười.

Tiểu Lam hướng về phía phòng của Ô Qua mắng mấy tiếng, sau đó bỏ đi tắm, mấy ngày nay cô ấy thật bận rộn. Còn Húc Nghiêu thì đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối, phòng khách chỉ còn lại một mình Lăng Vi, cô suy nghĩ một lát cũng bước vào phòng bếp.

Vào lúc Húc Nghiêu đang chuẩn bị đeo tạp dề, nhìn thấy Lăng Vi bước vào, anh cười thầm, buông nút đang buộc dở tháo ra, nói: "Vừa đúng lúc, nhờ em giúp 1 tay cột tạp dề dùm anh".

Lăng Vi nhanh chóng hiểu là Húc Nghiêu muốn tìm việc cho cô làm. Nhớ lại lúc giúp anh khi còn ở Mỹ, cô cảm thấy người đàn ông này vào nhà của người khác thật tự nhiên, không hề khách khí. Nhưng mà hiện tại, xem ra anh cũng không phải là một người tùy tiện như vậy, mặc dù có hay nói đùa một chút, nhưng vào những lúc quan trọng lại là người rất đáng tin.

Có thể là do đợi quá lâu, Húc Nghiêu quay mặt lại hỏi Lăng Vi đã thất xong chưa, lại nhìn thấy ánh mắt của Lăng Vi đang dán lên 1 hòm thủy tinh. Khóe miệng anh nở ra nụ cười: "Vi Vi, giúp anh một tay, đem cái hòm kia đưa cho anh".

Lăng Vi lùi lại phía sau mấy bước: "Cái này anh định làm gì vậy?" trong hòm kính chính là mấy con rắn đang bò ngo ngoe, có con rắn kia còn thè lưỡi ra. Trong tâm trí của cô rắn là một loài vật tượng trưng cho sự tinh ranh và ác độc, loài vật này không có chân mà có thể chuyển động, lại nhớ tới chuyện Vô Ảnh mất tích, làm cho người ta tự nhiên thấy kinh khủng.

Húc Nghiêu nói rất đứng đắn: "Đề ăn, Tiểu Lam thích nhất là thịt rắn, thứ này có thể dưỡng nhan sắc, lại là một thứ thuốc bổ khó tìm. Anh chờ xí nữa nếm thử một chút".

Nghe được 2 chữ "nếm thử", Lăng Vi lập tức xoay người nói: "Trong phòng còn có ít đồ chưa dọn dẹp xong, tôi đi ra ngoài trước...". Nhìn đáng vẻ vội vàng bước đi của cô Húc Nghiêu nở nụ cười.

Tay nghề của Húc Nghiêu rất tốt, Tiểu Lam cực kỳ hạnh phúc, nhất là móm thịt rắn kia, dường như cả đĩa chỉ có mình cô bé ăn gần hết, cô bé gấp 1 miếng thịt bỏ vào trong chén của Lăng Vi, nhếch miệng cười nói: "Chị, chị cũng ăn thử đi, ăn rất ngon đó". Húc Nghiêu ngồi một bên mỉm cười, ánh mắt tỏ ra kích lệ ý bảo Lăng Vi ăn thử.

Hai anh em nhà này tấn công mọi phía, Lăng Vi chẳng lẽ chỉ có thể bó tay đầu hàng sao?

Ngay lúc này cô nắc cục một cái, nói: "Tôi ăn no rồi, Tiểu Lam, em ăn đi". Trong chén của cô có hơn một nửa cơm vẫn còn chưa ăn hết. Tiểu Lam liếc mắt nhìn, cảm thán nói: "Chị, mỗi ngày chị ăn ít như vậy sao? Thảo nào lại gầy như vậy", nói xong gấp miếng thịt rắn bỏ vào miệng ăn. Húc Nghiêu ở bên cạnh cười không nói câu gì.

Buổi tối nằm ngủ, Lăng Vi cảm thấy đói bụng, chỉ tiếc là cô đang ở trong nhà của Húc Nghiêu, nếu như bây giờ ra ngoài kiếm đồ ăn thì thật không hay. Cô nghĩ rằng mình có thể nhịn xuống, tưởng chừng như đã ngủ thiếp đi, không may rằng ngày thường cô là người rất có quy luật ăn uống, đột nhiên ăn ít như vậy thì không chịu được, lần qua lần lại cô đứng dậy muốn đi ra ngoài rót ly nước.

Mở cửa lại nghe trong phòng có âm thanh nhỏ nhỏ, chỗ phát ra âm thanh hình như là trong phòng bếp, cô mạnh dạn bước lại đó.

Ánh đèn phòng bếp đột nhiên chói lọi, ánh sáng mạnh khiến Lăng Vi phải lấy tay che mắt, sau đó từ từ mở mắt, thấy có người đang đứng ngay trước mắt cô cô thiếu chút nữa phát hoảng lên. Đợi đến khi cô thấy rõ người kia, mới thờ phào nhẹ nhõm: "Làm sao anh ở đây, làm tôi giật mình".

Húc Nghiêu cười cười nói: "Com tối hầu như là con nhóc kia ăn, tôi đang đói, cho nên kiếm chút gì ăn. Chỉ là có vẻ như, tôi chuẩn bị hơi nhiều, hình như em đến thật đúng lúc?"

Lăng Vi gật đầu, đồng thời nở nụ cười, cô hiểu tại sao Húc Nghiêu lại nói vậy.

Cháo trắng nấu cùng thịt nạc muối, theo sự khuấy nhẹ của muỗng mà tỏa ra mùi thơm hấp dẫn. Ở trong phòng bếp Húc Nghiêu cùng Lăng Vi mỗi người một muỗng múc ăn.

Lăng Vi không thể không thừa nhận, mùi vị của cháo này hoàn toàn khác với cháo cô hay ăn ngày thường, thịt băm nhuyễn, khiến mùi vị của cháo càng ngon hơn, cô định hỏi Húc Nghiêu thêm gia vị gì, lại nghe Húc Nghiêu hỏi: "Thế nào, mùi vị thịt rắn quả thật không tồi chứ?"

Lăng Vi đảm bảo, lúc cô nhìn thấy nụ cười thân thiện trên mặt Húc Nghiêu cô chỉ muốn đánh vào cái bản mặt đang nở nụ cười ấy. Trong tích tắc cô thật sự muốn đem cái chén trong tay ném thẳng vào khuôn mặt Húc Nghiêu.

Cô để muỗng xuống, cắn răng mà bình tĩnh nói: "Anh có ý sao?"

Húc Nghiêu để muỗng bát cháo rắn, thông thả trả lời: "Tôi đúng là có ý, chỉ là em có thể nói cho tôi biết, sau khi ăn xong em có cảm giác gì? Có phải em cảm thấy thịt rắn có mùi vị không tồi, có phải không hề kinh khủng giống như trong tưởng tượng của em?"

Trên mặt Lăng Vi đã có chút tức giận: "Đúng, tôi thừa nhận mùi vị thịt rắn rất được, nhưng có muốn ăn con này hay không. Là chuyện của tôi, tôi không thích anh dùng cách này để cho tôi thử. Anh không cảm thấy mình quá mức tự kỷ sao, có phải hay không anh cho rằng nếu người khác không muốn anh phải khiến họ muốn mới được, anh cứ nhất thiết phải áp đặt cho họ như vậy sao?". Có lẽ Lăng Vi cũng không nghĩ rằng, chỉ vì món thịt rắn mà cô lại trở nên mất bình tĩnh như vậy.

Húc Nghiêu giờ hai tay lên đầu làm bộ dạng đầu hàng, xin khoan hồng: "Thật xin lỗi, thật không ngờ chuyện này lại làm em mất bình tĩnh như vậy, chỉ là tôi thấy rất kỳ lạ, tại sao em lại ghét rắn như vậy. Cho dù em có định tội cho tôi, cũng phải cho tôi biết lý do thành lập nên tội danh này chứ?"

Lăng Vi có cảm giác thất lễ, mà Húc Nghiêu lại nhanh chóng cầu xin tha thứ khiến cô phản ứng không kịp, hình như là kinh ngạc quá rồi. Cô nhỏ giọng nói xin lỗi.

Trời đã tối lắm rồi, Tiểu Lam có lẽ đã sớm đi gặp mặt chủ công (ý chỉ ngủ say rồi). Mà Húc Nghiêu đặt trên sân thượng đặt hai cái giường nhỏ, mỗi người nằm 1 giường, bàn gỗ ở ngay bên có hơn chục lon bia.

Húc Nghiêu mở một lon bia rồi nói: "Uống... Uống xong chúng ta để nói chuyện"

Lăng Vi cầm lấy, tu một hơi thật mạnh, liếc mắt nhìn Húc Nghiêu một cái rồi nói: "Anh đặc biệt đưa tôi đến đây, là muốn cùng tôi nói chuyện gì?"

Húc Nghiêu cũng mở một lon bia, từ từ uống một hớp: "Muốn nghe em nói một chút về chuyện ngày xưa với rắn. Em đồng ý nói cho tôi nghe không?"

Lăng Vi nở nụ cười: "Khi còn bé, ba thường dắt tôi ra ngoài chơi, chỉ cần tôi muốn đi đâu, ba nhất định sẽ dành chút thời gian cùng tôi đến đó. Chung quanh đó có núi đá Giang Hà, hầu như ngày nào tôi cũng đi qua. Có một lần khi leo núi, tôi muốn chọn con đường tắt để nhanh chóng lên đỉnh núi, mà anh biết đường tắt thường ẩm thấp, cỏ thì mọc rậm rạp, rong rêu nhiều, hôm ấy tôi quyết định mạo hiểm thử trèo lên, chỉ là không ngờ đột nhiên trượt tay té ngã. Rơi vào một cái hố cao hơn người đứng, dưới nơi ấy có bụi cỏ sinh sống, còn có một con mãng xà cách tôi chưa tới một thước (*) đang lè lưỡi. Lúc ấy tôi rất sợ, liền kêu loạn lên. Ba tôi phát hiện tôi không có trên đỉnh núi liền quay lại tìm tôi, khi đó tôi đã la đến mệt lã, cũng do quá sợ hãi mà tay chân không còn tí sức, mà không thể gờ tay cho ba kéo lên được. Mà con rắn khổng lồ đang ở trước mặt tôi, giống như là bất cứ lúc nào nó cũng có thể nhào tới, đem tôi nuốt trọn ba thấy thế, tay không đi bắt con rắn khổng lồ kia, tôi tận mắt thấy con rắn quấn lấy cánh tay của ba, còn muốn chui vào trong áo của ba, lúc ấy sự sợ hãi giống như một cơn ác mộng, khiến tôi sợ đến choáng váng. Chỉ có ba trấn định bắt con rắn to 7 tấc ấy, khi nhìn thấy con rắn nằm trên mặt đất co quắp lại sau đó không động đậy, ...".

(*) Thước: đơn vị đo độ dài của anh và mẹ một thước anh bằng 12 tấc = 0,3048 mét

Không ngờ rượu thật không vô ích, cô thở dài một hơi, sau đó mở thêm một lon nữa, bắt đầu uống.

Húc Nghiêu không còn cười nữa mà nói: "Cho nên em mới sợ rắn như vậy?". Anh để lon bia xuống, đứng dậy đi tới bên cạnh Lăng Vi cúi đầu xuống nhìn cô và nói: "Chúng ta luôn ấn tượng rằng rắn đều có độc, kinh khủng, nhưng thật ra, đa số rắn đều không có độc, mà bị rắn cắn đến chết cũng rất ít người bị. Lâu dần, chúng ta cũng chỉ tưởng tượng ra loài rắn đáng sợ mà thôi."

Lăng Vi khẽ uống tiếp một hơi, mặt đã chuyển sang màu hồng, cô khẽ mỉm cười nói: "Thật sao?"

Húc Nghiêu khẽ gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Khi còn bé có người đã nói cho tôi biết rằng, thắng bản thân mình mới là chiến thắng được tất cả, em xem, thịt rắn em còn dám ăn rồi, thì nó còn gì để em sợ như vậy? Em đừng để trí nhớ của em lừa gạt".

Lăng Vi ngẩng đầu lên nhìn anh, phía sau anh là cả trời đêm đen nhánh, mà bên tay phải anh còn có ánh sáng của đèn điện, khung cảnh này thật sự rất đẹp cũng rất ấm áp. Cô muốn mở miệng nói gì đó, nhưng khi định nói ra cô lại chẳng biết nói gì, im lặng một lúc mới thốt ra được một câu hỏi: "Anh và Du Bá Niên có quen biết? Rốt cuộc anh là ai? Tại sao lại cố tình đến gần tôi?..."

Húc Nghiêu ngồi chồm hổm, nhìn Lăng Vi đã ngủ quên mất. Mặt của cô hiện lên màu hồng nhạt, nhìn gần mới phát hiện ra da của cô rất trơn lại mềm, trên người còn tỏa ra mùi rượu, trong giấc ngủ cô chẳng có chút phòng bị nào.

Húc Nghiêu không tự giác mà đưa tay chạm vào mặt cô, Lăng Vi bỗng nhúc nhích, hình như là không vừa lòng bị người ta đụng vào, nhưng cũng không có tỉnh, khẽ miệng Húc Nghiêu khẽ nhếch lên, đôi tay cố định mặt của cô, sau đó từ từ cúi xuống. Thân. (Ừ hiểu sao bà tác giả lại nói chữ này, chắc có nghĩa là thân chào chẳng

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trái lương tâm

Editor: Ly Ly

Buổi sáng hôm sau, Lăng Vi cảm thấy đầu có chút đau, mặc dù không hề có kinh nghiệm gì, nhưng cô hiểu rõ đây là kết quả của việc say rượu. Cô cố gắng nhớ lại, tối hôm qua.... Hình như cô cùng Tần Húc Nghiêu uống 1 chút bia, nhưng mà cô nói chuyện gì, cô vẫn chưa nhớ rõ, làm sao cô có thể về phòng, chuyện này cô cũng không biết.

Vỗ vỗ gương mặt, tính toán muốn vào phòng tắm rửa mặt cho tỉnh táo, lại thấy Húc Nghiêu cùng Tiểu Lam đã ngồi trên bàn ăn rồi. Húc Nghiêu nhìn thấy cô thì khẽ cười, nụ cười kia nhìn rất chân thành, nhưng cô lại có cảm thấy gì đó quái dị, Tiểu Lam cười nói: "Chị, chị phải nhanh lên, hôm nay chúng ta còn phải đi ra cửa hàng".

Lăng Vi làm vệ sinh cá nhân nhanh chóng, lúc đi ra nhìn thấy Tiểu Lam gõ gõ vào cửa phòng Ô Qua, nổi giận đùng đùng mà nói: "Cho anh mười giây, nếu không ra, cả đời này cũng đừng có xuất hiện trước mặt tôi". Sau đó bắt đầu đếm ngược: "Mười, chín, tám, bảy...". Đến tới hai dừng lại một lúc, sau đó nhìn chằm chằm vào cửa, hung hăng nói ra số "một".

Húc Nghiêu đứng ở bên cạnh xem mà lắc đầu, anh biết rõ tính tình của Tiểu Lam, có thể đoán được sắp có bi kịch rồi.

Lăng Vi cùng Tiểu Lam ra ngoài, tâm trạng của Tiểu Lam cũng không tệ. Húc Nghiêu nói muốn đưa hai người đi, nhưng Tiểu Lam kéo Lăng Vi lại nói: "Hai chúng em đi từ từ cũng đến, dù sao cũng không xa lắm, vừa vặn có thể tập thể dục buổi sáng".

Đối với lời từ chối này, Húc Nghiêu im lặng, bình thường Tiểu Lam là người vô cùng thích đi nhờ xe, bây giờ nói ra những lời này, dụng ý không phải chỉ là cùng Lăng Vi đi tập thể dục buổi sáng. Húc Nghiêu nhìn cửa phòng Ô Qua, lên tiếng nhắc nhở: "Tôi nói này người anh em, nếu cậu không ra, tớ cam đoan rằng, Tiểu Lam sẽ chinh cậu đến chết thôi".

Ô Qua vội vội vàng vàng từ trong phòng chạy ra, đeo một cái mắt kính đen, che dấu vết của vết bầm nơi khóe mắt, còn khóe miệng, mũi cũng không nặng lắm, giống như ngày hôm qua anh ta ngồi nghiên cứu cả đêm làm cách nào để nhanh tan máu bầm. Anh ta lo lắng hỏi: "Tớ như vậy được chứ?".

Ô Qua có dáng người không hề nhỏ, bình thường thích mặc đồ đen, bây giờ lại đeo thêm 1 cái kính đen, nhìn vô cùng giống xã hội đen. Húc Nghiêu giơ ngón cái lên và nói lời trái sự thật: "Được, cậu nhanh đuổi theo đi".

Dọc đường đi Tiểu Lam nói không ngừng, còn luôn lôi kéo Lăng Vi giới thiệu những thứ xung quanh cùng trang trí của những cửa hàng, nhưng mà có thể thấy được cô bé không hề để tâm đến những thứ đó. Lăng Vi có thể nhìn rõ chuyện này, nên bước chân cũng đi chậm lại hơn, thỉnh thoảng còn quay lại phía sau nhìn nhìn. Cho đến khi bóng dáng của Ô Qua xuất hiện, Lăng Vi vui mừng cho Tiểu Lam.

"Tiểu Lam". Một tiếng la hân hân vang đến, Ô Qua dừng chân phía sau Tiểu Lam mấy bước, giữ vững khoảng cách ba mét, không xa cũng không gần.

Tiểu Lam xoay người, cười tủm tỉm đem túi xách đánh lên người Ô Qua: "Từ đêm hôm qua cho đến sáng hôm nay, tôi cho anh rất nhiều cơ hội xuất hiện trước mặt tôi, vậy mà anh chạy đi đâu? Bây giờ còn đuổi theo làm gì? Anh không muốn gặp tôi, tôi cũng không muốn gặp anh đâu. Anh cút đi xa xa một chút cho tôi". Nói xong cô bé lôi kéo Lăng Vi bước nhanh về phía trước.

Ô Qua không có chút phản ứng nào. Lăng Vi đành phải để mặc cho cô bé lôi kéo, nhưng vẫn quay đầu nhìn lại, Ô Qua đang đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng mà vẫn bước theo phía sau, Lăng Vi nhìn hai người này chỉ thấy họ giống như 1 đôi kẻ thù, một người lạnh lẽ, thông minh, một người chất phác thật thà lại thô lỗ, coi như là bù trừ qua lại.

Mở cửa hàng, Tiểu Lam giới thiệu cho Lăng Vi mọi thứ trong đó, nhưng thứ này nọ phải để đâu, còn khách hàng bao giờ đến, thoát nhìn thì rất bình thường, nhưng lại có những kiểu áo mới mẻ, độc đáo, cho nên muốn phân biệt phải tìm vào kho, nói chung cũng hơi phức tạp. Tiểu Lam nói rất lâu, Ô Qua vẫn đi qua đi lại ngoài cửa, thỉnh thoảng lại nhìn vào cửa kính xem người ở bên trong, sau đó lại cúi đầu.

Lăng Vi đẩy Tiểu Lam nói: "Em gái tốt, chị hiểu là em nói lâu như vậy cũng mệt, qua đối diện mua ly trà sữa, sau đó nghỉ ngơi một lát rồi trở về".

Tiểu Lam liếc nhìn người ở ngoài cửa kính, tự tin nói với Lăng Vi: "Chị, em biết chị đang nói giúp cho thằng cha này, nhưng mà việc này chị cứ mặc kệ, em biết rõ tính cách của anh ta, nếu em đi ra ngoài, anh ta vẫn sẽ như vậy, chỉ sợ là mọi chuyện sẽ không rõ ràng là vì sao em giận anh ta rồi".

Khó có thể tin được Tiểu Lam lại nói ra những lời này, Lăng Vi có chút giật mình: "Vậy em có nói cho anh ta biết em đang giận cái gì sao? Hai người chẳng ai thắng thán nói thật, nếu như vậy sẽ gây ra vết nứt, có thể dễ dàng gây hiểu lầm cho đối phương, nếu vì hiểu lầm mà để lỡ mất nhau, như vậy rất đáng tiếc".

Tiểu Lam sửa sang lại giá treo quần áo, gật đầu nói: "Điều này thì em biết, chỉ tiếc là anh ta lại không rõ, cái đồ đầu gối kia cũng không biết là đang suy nghĩ và muốn điều gì, dùng cách gì em cũng đều làm thử, đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, ngay cả quyền rũ cũng đã được sử dụng, nhưng anh ta vẫn dùng thái độ khách sáo đối với em, em còn có thể làm sao?". Giống như ý thức được trong lời nói của mình có chút bị thương, cô xoay người tràn ngập niềm tin tưởng nói: "Hơn nữa, em đây tuổi trẻ lại xinh đẹp, muốn tìm đàn ông không khó, như cái người này cái gì cũng không hiểu, là người đàn ông chỉ biết động tay động chân. Chị, chị nói có đúng không?".

Lăng Vi thờ dãi, không biết khuyên nhủ thế nào, cô nhóc Tiểu Lam này so với cô càng rõ hơn, cũng càng phóng khoáng hơn.

Buổi sáng khách không nhiều, Lăng Vi nhân thời điểm rảnh rỗi gọi điện thoại cho Diệc Trúc, hỏi tình huống của cậu ấy giờ ra sao, nhưng người nghe điện thoại lại là Âu Chấn Gia.

"Cô Lăng, Diệc Trúc còn đang nghỉ ngơi, cô gọi đến là có chuyện gì sao?".

Lăng Vi cười yếu ớt, nếu sự cố ngoài ý muốn kia có thể làm cho vợ chồng bọn họ gượng vờ lại lành, chuyện này coi như cũng là một việc tốt. Nhưng mà nhớ lại hôm trước cô quên đem đồ mà Diệc Trúc nhờ đưa cho Âu Chấn Gia, vì thế mới nói: "Diệc Trúc còn để 1 ít đồ ở chỗ tôi, khi nào có thời gian thì qua chỗ tôi lấy".

Bên kia dường như ngắt quãng một chút, Lăng Vi nghe được những âm thanh ồn ào, giống như là âm thanh của người phụ nữ và đứa bé, cô nhớ Diệc Trúc cũng từng nói qua, Âu Chấn Gia vừa muốn Diệc Trúc về nhà, lại còn muốn tình nhân của mình sinh con. Một người nóng nảy như Diệc Trúc làm sao có thể chấp nhận sự an bài như vậy?

Một lúc sau, Âu Chấn Gia đã quay lại: "Cô Lăng, lúc này cô nói gì vậy, thật xin lỗi, tôi chưa nghe được".

"Tôi muốn hỏi thân thể Diệc Trúc thế nào, nếu ấy đã đỡ hơn có thể đưa điện thoại cho tôi nói chuyện không?"

Âu Chấn Gia nói rất nghiêm túc: "Cô ấy không có việc gì, nhưng mà cần nghỉ ngơi mấy ngày, cho nên trong khoảng thời gian này tôi không cho cô ấy ra ngoài, chờ thêm vài ngày nữa tôi sẽ dẫn cô ấy đi gặp mọi người".

Có người chăm sóc chắc cậu ấy cũng tốt hơn, Âu Chấn Gia chăm sóc cũng tốt, dù sao cũng từng là vợ chồng, đều quen thuộc lẫn nhau, vì vậy Diệc Trúc ở bên cạnh anh ta cũng sẽ không có chuyện gì lớn.

Sau khi Húc Nghiêu đến công ty, Tiểu C đem một thiệp mời đưa cho anh, nói: "Ông chủ, tin tức mới nhất, giấy công nhận chúng ta chăm chỉ của tổng giám đốc hình như là giả, nghe thư kí của ông ta nói, gần đây có một tập tài liệu về chân dung ở trong nhà ông ta, ông ta có chỉ thị phê bình, tình huống không được hay cho lắm".

Húc Nghiêu khẽ cười: "Việc này tôi đã biết, nhưng cái này là cái gì?". Anh giờ thiệp mời đang cầm trong tay.

Tiểu C cười rục rờ nói: "Ông chủ, tôi đã có nói qua, chính là hộp bạn học, chủ yếu vẫn là chào mừng Lăng Vi về nước. Các bạn học đã lâu chưa gặp Lăng Vi, nói rất muốn gặp cô ấy".

Húc Nghiêu thuận miệng hỏi một câu: "Quen biết cô ấy à?".

Tiểu C nói tự nhiên: "Đương nhiên là biết". Sau đó lại tiếp tục nói: "Chỉ là em cùng cô ấy biết nhau, nhưng mà chưa chắc cô ấy đã nhận ra em. Khi đó cô ấy là người trong hội học sinh, tính cách hiền hòa (hiền lành + hòa đồng), cho nên có quan hệ rộng rãi với nhiều người, chỉ tiếc là ba năm trước đây, không biết có ai hãm hại cô ấy, hại cô ấy bị nhiều người cho rằng là loại con gái không đứng đắn".

Húc Nghiêu ngắt lời cô khi đang nhớ lại, nói một câu quả quyết: "Được rồi, làm việc đi."

Tiểu C vô cùng thức thời, nghe giọng ông chủ nói, có thể hiểu ông chủ không muốn nói chuyện nữa, cô liền làm động tác im lặng, sau đó tự động nói lịch trình làm việc trong một ngày, về mặt nhanh chóng thay đổi chỉ trong tích tắc.

Thật vất vả mới đem công việc giải quyết đến giữa trưa, Húc Nghiêu muốn đi ăn cái gì, nhưng Tiểu C lại xuất hiện lần nữa, về mặt bắt đầu đi nói: "Ông chủ, thật không muốn làm phiền, nhưng dưới lầu có một người đàn bà muốn gặp anh".

"Bà ta tên gì?". Húc Nghiêu mặc áo khoác vào, đi ra ngoài.

"Bà ấy nói bà ấy họ Phó, sau đó không nói gì nữa". Tiểu C vừa nói xong, Húc Nghiêu dừng bước, trong trí nhớ của anh, quen biết người có họ Phó không nhiều lắm, chẳng qua vì Lăng Vi nên cô ta mới đến đây tìm.

Húc Nghiêu nói tiểu C đi ra trước, dẫn người phụ nữ kia đến quán cà phê gần đó, còn anh thì bớt chút thời gian gọi điện thoại cho Lăng Vi hỏi cô trưa nay ăn gì, nói chuyện một lúc mới cúp máy.

Khoảng thời điểm giữa trưa này trong quán cà phê không nhiều khách lắm, bởi vì bên cạnh quán đều là offices (văn phòng), thời gian này đều đi ăn cơm rồi. Phó Thanh Ngâm ngồi ở vị trí phía giữa, đợi chưa đến một phút thì Húc Nghiêu xuất hiện.

Ba ta nói lớn tiếng như muốn hù người: "Anh Tẩn, chúng ta lại gặp mặt rồi". Giọng nói mang hàm ý sắc bén, dường như có địch ý.

Húc Nghiêu biết được bà ta có rất sắc bén qua lần đầu gặp mặt, bà ta không nể nang gì đem nhà họ Lăng nói xấu ở ngay trước mặt anh, không khoan nhượng chút nào. Khi đó, người dày dặn kinh nghiệm như Húc Nghiêu cũng có chút giật mình.

Húc Nghiêu thu lại suy nghĩ, cúi mình chào: "Thật xin lỗi, có chút chuyện phải làm, đã tới trễ".

Phó Thanh Ngâm khoát tay: "không có việc gì, thời gian của tôi còn rất nhiều, không để ý đến việc phải chờ đợi. Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, tôi hôm nay tới tìm anh cũng chỉ muốn biết, Lăng Vi có phải đang ở cạnh anh? Quan hệ của các người là như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Theo dõi

Editor: Ly Ly

Giữa trưa mùa thu, nhiệt độ bình thường, ngồi trong quán cà phê có thể ngửi thấy hương vị cà phê tỏa ra nồng nặc, hít một hơi cũng có thể khiến Phó Thanh Ngâm đoán ra được có một mùi vị quen thuộc, đó là cà phê Lam Sơn. Sau mấy năm gả cho Lăng Tuấn, mọi việc trong nhà đều có quản gia làm, mà những chuyện bên ngoài đều do Lăng Tuấn làm. Ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm, bà bắt đầu nghiên cứu những thứ mà hồi trẻ mình thích, đó chính là cà phê. Cái mùi vị đắng đắng sau đó khi uống dần ta sẽ cảm thấy ngọt ngào, thật là kích thích vị giác mà, còn có sưu tập tranh, vàng bạc cùng tranh tĩnh vật, cuộc sống của bà chỉ có những đồ này làm bạn, không thể nói là thú vị, nhưng cũng không nhàm chán.

Kể từ lúc cà phê nóng được mang lên, Húc Nghiêu phát hiện người phụ nữ ngồi đối diện có chút mất hồn, anh cũng không nói, ngồi im uống cà phê chờ đợi những câu hỏi chất vấn của bà ta. Nhưng anh cũng có chút ngạc nhiên, Lăng Vi vào nhà anh còn chưa được 24 tiếng, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã có người biết được chuyện này, đây rõ ràng là do Phó Thanh Ngâm phát hiện hay người của Chung Nam Sơn phát hiện đây?

Chiếc muỗng đụng vào ly phát ra âm thanh khiến Phó Thanh Ngâm tỉnh lại, bà bắt đầu khôi phục là ánh mắt sắc bén: "Anh Tẩn, mặc dù không biết anh đến gần Vi Vi với mục đích gì, nhưng tôi muốn khuyên anh một câu, một là vứt bỏ những ảo tưởng không lành mạnh kia, cùng Lăng Vi trở thành bạn bè, hoặc là hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của nó, như vậy đối với nó cũng..."

Chữ "tốt" còn chưa kịp nói ra, liền nghe thấy tiếng cười giòn tan của Húc Nghiêu. "Phu nhân, chuyện này lần trước gặp mặt bà đã nói qua, lúc ấy tôi còn chưa có rõ nên trả lời bà, nhưng hôm nay tôi đã biết nên muốn nói rõ với bà. Đầu tiên, bản thân Vi Vi có khả năng nhận biết, cô ấy sẽ không bao giờ tin tưởng vô điều kiện một người, cho nên nếu như tôi có âm mưu gì, cũng không thể trông cậy vào cô ấy. Thứ hai, bà bây giờ quan tâm chuyện của Vi Vi với mục đích gì đây? Nếu như bà thật sự quan tâm cô ấy, sao để cho cô ấy sống một mình? Tại sao cô ấy tình nguyện đến nhà tôi, cũng không muốn đến nhà bà, nguyên nhân vì sao, chắc chắn bà rõ hơn tôi. Thứ ba, nếu bà có thời gian đến tìm tôi, chi bằng để thời gian đó mà xem Vi Vi đang làm gì có phải hơn không".

Phó Thanh Ngâm khép hờ mắt, sau đó mở ra, trong ánh mắt tràn ngập sự giễu cợt: "Người thanh niên, anh muốn lừa gạt Lăng Vi chẳng hề khó, nhưng anh không lừa được tôi, thân phận thật sự của anh, những điều này anh không chịu nói thật cũng không sao, tôi nhất định sẽ điều tra ra được, đến lúc đó tôi sẽ không dùng giọng điệu khách sáo như thế này nói với anh nữa, mà nói trực tiếp với Vi Vi". Bà nói xong dừng lại một chút, nhìn chằm chằm vào mặt Húc Nghiêu: "Thật ra thì cậu không cần phải đến gần Vi Vi, rồi sau đó qua con bé lấy được sự ảnh hưởng của Chung Nam Sơn, như vậy có phải đi vòng nhiều quá không, chẳng lẽ cậu còn không rõ ràng, Chung Nam Sơn quan tâm đến tôi chứ không phải con bé sao? Nếu như cậu đảm bảo sẽ không đến gần Vi Vi, tôi có thể..."

"Thì ra đây chính là cách mà bà giải quyết vấn đề sao, lợi dụng lão Chung để loại bỏ những người nguy hiểm bên cạnh Vi Vi, cho tôi hỏi một vấn đề, bà chính là người phụ nữ năm đó đã vô tình bỏ mặc chồng và con gái, hôm nay lại có thể lợi dụng tình cảm của con gái. Bà cảm thấy tôi có thể tổn thương Vi Vi sao, theo như tôi thấy đối với Vi Vi bà mới chính là một vết thương lớn". Húc Nghiêu bình tĩnh nói ra những lời vô cùng sắc bén.

Phó Thanh Ngâm im lặng, đôi tay khẽ run, bỗng nhiên bà nhớ ra cái gì, lấy từ trong túi xách ra một đồng hình ném tới trước mặt Húc Nghiêu. Đó là từ lúc tốt nghiệp lần đầu tiên hai người gặp sau đó là bữa tiệc ngẫu nhiên ở Belfast, rồi lại gặp ở thành phố C... Ảnh chụp rất rõ ràng, quả thật giống hệt như

đang kể lại diễn biến ở đó. Bà ta thở dài một hơi: "Tôi chưa bao giờ tin trên đời này có chuyện ba lần trùng hợp như vậy, ba lần cậu đều gặp Vi Vi, hơn nữa lúc nào gặp cũng là thời điểm con bé có dính dáng đến Chung Nam Sơn".

Mặt Húc Nghiêu thay đổi, hình cũng không có gì, nhưng anh chỉ không ngờ rằng, bên cạnh anh và Lăng Vi lại có người theo dõi, nếu như vậy, tại sao anh lại không cảm giác được đây? Người mà anh nghĩ đầu tiên chính là Phi Thúy, chính là người Ô Qua bắt được, coi như hấn ta có thể chụp ảnh được, nhưng hình ảnh cận kề anh và Lăng Vi gặp mặt tuyệt đối không có khả năng. Phải có năng lực vô cùng tốt, dù thám tử tư cũng chưa chắc làm được, trừ phi có người được đào tạo đặc biệt... Nghĩ đến đây, Húc Nghiêu đứng dậy, một tiếng chào cũng không nói, mà đẩy cửa bước ra ngoài, giống như đi tìm người nào đó

Húc Nghiêu mở xe của mình ra, đi vòng quanh không rõ phương hướng, nhưng ánh mắt của anh vẫn chăm chú nhìn về phía sau, những chiếc xe phàm là đi sát anh hoặc đến gần xe anh hơn 10 phút cũng không thể thoát khỏi sự quan sát của anh. Đường phố của thành phố G có phần chật chội, xe đi qua đi lại không ít, vậy mà trong cảnh đó, có một chiếc xe màu đen Volkswagen Cars (xe đại chúng) tiến vào tầm nhìn của anh, chiếc xe này cách anh không tới 20 mét, không nhanh cũng không chậm mà đi theo, thỉnh thoảng còn thay đổi vị trí, nếu không quan sát cẩn thận cùng tí mi sẽ không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó. Húc Nghiêu đạp chân ga, hướng về phía đoạn đường thưa thớt ra tăng tốc...

Ở một khúc cua của đường một chiều, anh vặn tay lái, điều khiển xe quẹo phải 90 độ, để ngang bên cạnh chỗ khúc quanh, phía sau chiếc Volkswagen Cars cũng bắt đầu chạy chậm lại, nhưng vì con đường này nhỏ hẹp cũng chỉ có thể đi qua chỗ của xe Húc Nghiêu đầu.

Nhìn chiếc xe dừng lại, Húc Nghiêu bước xuống xe, từng bước một đi qua đó, từ từ lấy trong áo sơ mi ra 1 con dao. Chiếc xe đang dừng trước mặt anh chưa tới 2 mét, ánh mắt anh như hồ rình mồi, chỉ cần có người bước xuống xe, trong thời gian ngắn anh nhất định sẽ đem người đó không chể, anh rất có lòng tin vào bản thân.

Người trên xe chần chờ, chờ đợi thời gian đang chậm chạp trôi qua, bàn tay đang cầm con dao của Húc Nghiêu cũng trở nên ướt, còn có thể nghe được âm thanh cạch cạch.

Bỗng nhiên chiếc xe Volkswagen Cars giống như phát điên, chọt gia tăng vận tốc, tông xe Húc Nghiêu đi thật xa, sau đó chạy ngược lại hướng đó. Húc Nghiêu không ngờ sẽ dùng chiêu như vậy, anh nhanh chóng đuổi theo, nhưng chiếc xe bị đụng đã bị lõm, ghế lái cũng bị trầy trụa, cửa không thể mở ra được, mà chiếc xe màu đen kia cũng sớm biến mất khỏi tầm mắt của anh

Húc Nghiêu thở ra 1 hơi dài, những người này theo dõi lâu như vậy, bây giờ bị phát hiện, nhất định sẽ cẩn thận hơn mà theo dõi không ngừng nghỉ đây.

Buổi chiều Húc Nghiêu trở lại công ty thì cũng đã trễ, tiểu C nhìn thấy anh như nhìn thấy bồ tát cứu nạn, mang theo giọng nói gần như khóc: "Ông chủ xảy ra vấn đề rồi, tài liệu của chúng ta và ông Chung đã mất rồi..."

Bởi vì dự án hợp tác cùng Ông Chung do Húc Nghiêu phụ trách, hơn nữa mấy ngày nay Tổng giám đốc cũng không xuất hiện, cho nên mỗi lần ký hợp đồng đều là Húc Nghiêu ra mặt. Anh an ủi tiểu C: "Trong máy tính không phải còn có tài liệu đề dùng sao? Lại lần nữa lấy ra in lại, dù sao còn một lần đến để trao đổi, có lẽ nội dung còn phải chỉnh sửa. Nhưng mà tiểu C, cô đi theo tôi lâu như vậy, cho đến bây giờ còn chưa bao giờ xảy ra chuyện mất tài liệu, sao lại như vậy?"

Tiểu C suy sụp, giày cao gót hướng về phía nền đá cẩm thạch mà giẫm chân, phát ra âm thanh chói tai, cô cũng bị âm thanh này dọa, càng khẩn trương nói với Húc Nghiêu: "ông chủ, máy tính của tôi buổi sáng xảy ra chút chuyện, cho nên đưa đến bộ phận kỹ thuật xem sao, lúc cầm về tôi thấy bình thường, nhưng đến khi người bên ông Chung gọi đến muốn xem lại hợp đồng, tôi mới phát hiện tài liệu trong máy tính đã biến mất rồi, tôi đi hỏi bộ phận kỹ thuật, bọn họ đều nói vẫn không động gì vào bên trong, hu hu lần này làm sao đây?"

Húc Nghiêu vỗ vỗ vai tiểu C: "bây giờ liên lạc với người của ông Chung nói hợp đồng sẽ được fax qua chỗ họ, sau đó đem máy tính của cô vào phòng làm việc của tôi"

Tiểu C định nói "nhưng" nhưng Húc Nghiêu đã sớm đi vào phòng mình, lúc này tiểu C mới phát hiện quần áo của ông chủ có chút nhếch nhác, hơn nữa sắc mặt cũng không tốt. Ngạc nhiên một lát, cô lập tức định thần, đi theo, gọi điện thoại, sau đó sách máy tính gỗ của phòng làm việc của Húc Nghiêu

Chỉ thấy Húc Nghiêu lấy ra một chiếc di động giao cho Tiểu C và nói: "bên trong có hợp đồng, cô đi ra saoc chép và fax cho người bên ông Chung, chuyện này không nên xảy ra nữa, nói xong anh đứng dậy lấy chiếc máy tính của tiểu C mà xem xét

Tiểu C không nhịn được hỏi: "ông chủ, còn hiểu biết về máy tính sao?"

Húc Nghiêu lạnh lùng nói: "không nhiều lắm, cô ra ngoài trước đi, sắp tới sẽ cho cô nghỉ mấy ngày, coi như thời gian nghỉ ngơi"

Tiểu C khóc không ra nước mắt: "ông chủ, sẽ không sa thải tôi chứ, lần này là do tôi không cẩn thận, nhưng mất tài liệu không quan hệ đến tôi, tôi cũng không biết là tên nào đánh lén. Từ khi tôi vào công ty đều đi theo anh, ông chủ, anh phải rõ cách làm của tôi..."

Húc Nghiêu có chút đau đầu, Tiểu C không tốt ở điểm là nói nhiều, và suy nghĩ thái quá. Ánh mắt của anh nhìn thấy 1 lỗ hổng nhỏ trên máy tính, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện, chắc có người gỡ trỏ. Anh thở dài, đem máy tính trả lại cho tiểu C, bắt đầu đi nói: "tôi đã sớm đề giành một bản tài liệu, như vậy có chuyện gì xảy ra cũng không phải luống cuống. Chuyện này coi như 1 lần dạy dỗ, lần sau không nên tái phạm, nếu không tôi thật sự cho cô nghỉ dài hạn"

Tiểu C mím môi, do dự hỏi: "Ông chủ, có thể tôi biết là do ai gỡ trỏ".

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Giam lỏng

Ugo đứng cách xa nơi Tuyết Lam bán một chút, gọi điện thoại cho Phương Kỳ, nói nơi mà ông Tào đang ở, sau khi nói xong cũng không quên uy hiếp mấy câu." Cô Phương, cô nên rõ, lần này chỉ là 1 cảnh cáo nhỏ nhỏ của tôi, còn lần sau nếu như tôi phát hiện cô lại làm gì, như vậy tôi không biết mình sẽ làm ra cái gì đâu. Cô tự mà lo liệu cho tốt...."

Anh ta quay người lại thấy Lăng Vi đang đứng ở phía sau, lập tức ngẩng người, cũng may anh ta đeo kính đen nên sự kinh ngạc không thể bị người khác phát hiện. Anh thu hồi lại vẻ mặt kinh ngạc, mà hỏi:" Cô Lăng, cô đứng ở đây làm gì?"

Sau khi nghe xong những câu nói kia của Tiểu Lam, lúc này đây Lăng Vi chỉ cảm thấy có chút tiếc:" Chỉ muốn nói cho anh một tiếng, Tiểu Lam mới đi ra ngoài, nếu anh có thời gian thì đi nói chuyện cùng cô bé đi

Ugo bước đi, nhưng khi đi lướt qua bên cạnh Lăng Vi thì dừng lại , nói nhỏ:" Cảm ơn". Nói xong cũng nhanh chóng đi

Lăng Vi nở nụ cười, nhưng nụ cười vừa chỉ dừng lại trên mặt, trong ánh mắt của cô lại có chút nghi ngờ, cô cảm đi động, tìm số của Húc Nghiêu, nhưng lại do dự không nhận gọi. Cuối cùng dứt khoát tắt máy, đi vào tiệm

Vào lúc cô vừa bước vào tiệm, có 1 vị khách đã đứng chờ ở đó, nhìn bóng lưng có chút gì đó quen thuộc. Chờ khi anh ta quay đầu, nở ra nụ cười ôn hòa:" Cô Lăng, chúng ta lại gặp"

Lăng Vi thấy rằng cảm giác của mình cũng khá chuẩn, người trước mắt cô chính là Du Bá Niên, con người này vô cùng bí ẩn, cái tên của anh ta dạo gần đây thường xuất hiện, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Lăng Vi bình tĩnh gật đầu:" Anh Du tới đây tìm người hay mua quần áo"

" Vốn là muốn đến tìm người, chỉ là cô ấy vừa mới đi ra ngoài". Du Bá Niên nói xong im lặng 1 chút, ánh mắt ôn hòa nhìn chằm chằm vào Lăng Vi

Loại ánh mắt này khiến Lăng Vi không thoải mái, cô nghĩ Du Bá Niên tới là tìm Tiểu Lam, bởi vì ngày đó Ugo nói với Húc Nghiêu:" Mau đi tìm Tiểu Lam đi, nếu để cho Du Bá Niên bắt trở về, không biết ông chủ sẽ xử lý tiểu Lam như thế nào đâu?". Lúc đó anh ta rất lo lắng, giống như sợ hãi sắp có chuyện xảy ra điều này khiến cô phải suy nghĩ ông chủ là ai, lần đầu gặp Du Bá Niên anh ta nói là cấp dưới của Tiểu Vũ,như vậy" ông chủ" kia là Tiểu Vũ sao?

Đang suy nghĩ, Du Bá Niên đã đứng dậy đi đến bên cạnh Lăng Vi, đưa tay vỗ trên vai cô 1 cái:" Nhưng bây giờ nhìn thấy cô Lăng cũng giống nhau, nếu như cô không đề ý, tôi muốn dẫn cô đến một nơi"

Theo bản năng của Lăng Vi là muốn né tránh, nhưng lúc này ngoài cửa đã xuất hiện mấy người đàn ông mặc áo T shirt ngắn cùng quần jean, trong lòng liền đề cao cảnh giác:" Anh Du đang muốn làm cái gì? Thật xin lỗi, tôi còn phải trang trí lại cửa tiệm để buôn bán, các người đứng ngăn cản ở đây, người ngoài tưởng rằng đây là nơi xấu, còn ai dám đi vào?". Giọng nói của cô mang chút đùa giỡn , nhưng trong lòng lại mong mình có giữ bình tĩnh

" Cô Lăng không đồng ý với lời mời của tôi, tôi tất nhiên sẽ không ép buộc, nhưng mà tôi vừa mới gặp cha cô, ông ta lại có chuyện nhờ vả tôi, muốn nói chuyện với cô, nếu cô không có tiện đi lại, vậy thì để ngày khác cũng không sao". Nói xong anh ta bắt đầu đi ra cửa, không hề để ý đến quyết định của Lăng Vi

Lăng Vi do dự mấy giây, cuối cùng vẫn đi cùng ra ngoài, mặc kệ anh ta có mục đích gì, cô muốn xem Du Bá Niên rốt cuộc đang bán cái gì

Xe của Du Bá Niên vừa đi chẳng bao lâu, thì Húc Nghiêu cũng bắt tắc xi đến chỗ Tuyết Lam, bây giờ vẫn chưa tan tâm, nhưng mà trong cửa tiệm đã treo biển đóng cửa rồi. Tiểu Lam đâu? Lăng Vi đâu? Nhớ tới mấy chiếc xe màu đen vừa gặp lúc nãy, anh căng thẳng đứng dậy, gọi điện cho Ugo

" Ugo bây giờ cậu đang ở đâu? Đang cùng ở chung với Tiểu Lam sao?"

" Ừ, Tiểu Lam đang giao hàng, có thể lát nữa mới về được. Sao vậy? Nghe giọng cậu đã xảy ra chuyện gì sao?"

Húc Nghiêu thờ phào, có Ugo ở đây Tiểu Lam sẽ không có chuyện gì:" Không có gì, tớ đang lo lắng cho đôi oan gia hai người muốn đối nghịch nhau đến bao giờ"

Cúp điện thoại, về mặt Húc Nghiêu từ từ tối hẳn, những người này là nhằm vào Lăng Vi, nếu vậy rốt cuộc hẳn ta muốn làm cái gì?

Anh nhớ tới mấy ngày nay Du Bá Niên vẫn ở thành phố G làm gì đó, một ý nghĩ không tốt bắt đầu hiện lên trong đầu anh

Đây là một khách sạn, mà Du Bá Niên lấy thân phận của Lăng Vi đặt cho cô 1 phòng, anh ta để lại thuộc hạ ở trên xe, chỉ có dẫn Lăng Vi đi lên

Khi đi vào thang máy, Lăng Vi vô cùng lo lắng dù sao cô vẫn chưa biết rõ mục đích của người đàn ông trước mắt này, mà tình cảnh này cũng khiến cô nghĩ đến cảnh bắt cóc, không khỏi nói ra." Anh Du, có chuyện gì thì anh cứ nói thẳng đi"

Du Bá Niên cười cười:" Cô đang lo lắng tôi đặt phòng là muốn làm gì với cô sao? Ha ha cô Lăng yên tâm, thị trưởng Lăng nghe nói nơi cô ở bị cháy, cho nên nhờ tôi giúp cô tìm nơi ở tốt, mọi chi phí đều do ông ấy chi trả"

" Anh đang nói đùa sao? Nhà họ Lăng bị tịch thu tài sản, anh cảm thấy cha tôi còn gì để trả cho anh? Lý do này làm tôi không thể tin". Khi đến tầng cao nhất, Lăng Vi nhấn nút đóng thang máy, cô tính toán cũng không muốn vào căn phòng kia

Du Bá Niên không có ngăn cản, chỉ cười nhạt:" Không ngờ cô Lăng lại ngây thơ như vậy, chẳng lẽ cô không biết vì sao thị trưởng Lăng lại vào tù sao? Ông ấy đã nhận hối lộ, sẽ lo lắng chuyện này sau khi bị phát hiện sẽ phải xử lý như thế nào? Cô cho rằng ông ấy sẽ nộp tất cả tài sản lại sao? Tóm lại chỉ cần gửi vào mấy ngân hàng ngoài nước, thì trong nước không thể tra ra được, cô nói đúng không?"

Lăng Vi khẽ cong môi, chỉ cảm thấy bản thân cô khi đối diện với người ngoài cô luôn có thể đoán được họ nghĩ gì, nhưng khi đối diện với anh ta cô chỉ có thể cảm thấy mơ hồ, không đoán được mục đích của anh ta

Thang máy mở ra, cô đi ra ngoài trước, đây chính là tầng cao nhất của khách sạn

Trên tầng cao nhất trông trải hơn, bình thường cũng không có người đi lên, là chỗ đến những người có tâm trạng phiền muộn lên đây suy nghĩ, cũng là chỗ khiến con người ta cùng đường mà phải nhảy lầu tự tử. Đối với Lăng Vi, chỗ này cũng là nơi tốt để nói chuyện

Cô cười khẽ:" Anh Du, tôi cảm thấy hình như anh khá quan tâm đến gia đình tôi, nhưng tôi có điều không hiểu, anh có thể giúp tôi giải đáp thắc mắc không?"

Gió trên tầng cao nhất có chút lớn, tiếng cười của Du Bá Niên theo gió truyền đến, khi vào tai Lăng Vi có cảm giác thật dài

" Cô Lăng thật sự là gan dạ, cô không sợ tôi sẽ làm chuyện xấu gì với cô sao. Chỗ này là nơi có thể giải quyết một người"

Lăng Vi nhướn mày:" Nếu anh muốn tôi chết, như vậy lần trước ở trường đại học không cần kéo tôi, cứ để chiếc xe đó đụng vào, như vậy có phải là tốt hơn không? Huống chi tôi chết cũng đâu có lợi gì, mà anh lại phải cùng quan tòa nói chuyện, điều này chẳng tiện chút nào"

Du Bá Niên vỗ tay:" Hay, đúng là hồ phụ sinh khuyến nữ, không hồ là con gái của Lăng Tuấn. Cô muốn hỏi cái gì, bây giờ có thể hỏi, cô hỏi chuyện gì, tôi có thể trả lời cô"

Lăng Vi nhìn anh ta, suy nghĩ một lúc mới nói:" Chung Nam Sơn có quan hệ gì với các anh?"

Du Bá Niên không ngờ cô lại hỏi câu này, lắc đầu thờ dãi:" Có cơ hội tốt như vậy, thế mà cô lại không hỏi chuyện của cha mình, chẳng lẽ cô không muốn biết năm đó vì sao ông ấy bí quá hóa liều hay sao?"

Ánh mắt Lăng Vi kiên định:" ANh hãy trả lời tôi"

" Được! Cô còn nhớ không Chung Nam Sơn nhiều năm đã ở Vân Nam, mà những nhân vật ở Vân Nam đều vô cùng quan trọng, chúng ta làm sao có thể bỏ qua? Vài năm nay từng có nói chuyện, gần đây ông ta có phải người đến tìm tôi, nói rằng cấp trên muốn tôi đến thành phố G một chuyến, cho nên tôi liền thay cấp trên đến đây"

Lăng Vi không thể giải thích rõ ràng chuyện này, cô liền hỏi tiếp:" Ông ta cùng thủ trưởng của các anh có giao dịch gì? Cha tôi có liên quan đến chuyện này không?"

Du Bá Niên mỉm cười:" một câu hỏi đã được trả lời, cô Lăng bây giờ phiền cô giúp tôi một chuyện. Nếu cô có thể giúp tôi, có thể tôi sẽ giải đáp những thắc mắc của cô"

Trở lại phòng, Lăng Vi còn đang suy nghĩ đến những câu nói của Du Bá Niên, anh ta nói trong mấy ngày này cô không cần liên lạc với người ngoài, nhưng lại không yêu cầu cô đưa di động. Anh ta nói mấy ngày này sẽ cho người bảo vệ cô, cái này chắc chắn phải là bảo vệ mà là giám sát đi

Nằm ở trên giường, Lăng Vi mở di động, đã có không ít cuộc gọi đến, Húc Nghiêu, Tiểu Lam, Tôn Viêm Thần.... Cô nhìn một cái, cũng không có gọi lại, trên di động còn hiển thị một tin nhắn, cô mở ra xem thấy anh nhắn:" nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tôi nhất định tìm được em!"

nhìn tin nhắn này khiến cô giật mình, cô đọc lại hai lần, chỉ cảm thấy dấu chấm than kia thật đáng yêu, Tân Húc Nghiêu chưa bao giờ dùng những ký hiệu như vậy. Cô vừa động ngón tay, ngón tay nhanh chóng ấn mấy chữ. Sau đó nhìn trên màn hình có mấy chữ" gửi đi thành công", cô nở nụ cười chế giễu....

Trong cùng một thời gian đó, có ba người cùng nhận được tin nhắn, biểu cảm cũng hoàn toàn khác nhau. Một là Chung Nam Sơn, một là Húc Nghiêu, và người còn lại là Cá Mè

Bác Thúc đưa điện thoại cho Chung Nam Sơn, phía trên màn hình có ghi:" không phụ lòng nhờ vả, người đã vào khách sạn, lời hứa cũng nên thực hiện thôi"

Chung Nam Sơn cười cười với Phó Thanh Ngâm mà nói: "ViVi đã rời khỏi Tần Húc Nghiêu, em có thể yên tâm rồi"

Phó Thanh Ngâm đang thưởng thức cà phê, bà ta bình tĩnh đứng dậy: "cảm ơn, còn có, thật xin lỗi, tôi đã mang lại phiền phức cho anh rồi". Nói xong bà ta quay người đi

Chung Nam Sơn nhìn bóng lưng bà, nói với bác Thúc: "Nhớ phái người đi theo cô ấy, không để cho cô ấy gặp chuyện không may nào"

Bác Thúc do dự hỏi: "Ông chủ, cô ta gần đây đang điều tra chuyện dứt lốt, có cần phái người ngăn cản không?"

Chung Nam Sơn xua tay: "tùy cô ấy, cô ấy không tin tôi, để cô ấy đi điều tra cũng được". Ông ta gần như thờ dài

Du Bá Niên nhìn hai tin nhắn gửi đi thành công, một cái là cho Chung Nam Sơn, một cái là cho một dãy số xa lạ, nội dung tin nhắn lại không giống nhau, ở phía số lạ ghi rằng: "Anh Phi Thúy, người đã ở khách sạn, tôi chờ biểu hiện ngày mai của anh". Du Bá Niên nở nụ cười, vào phòng bên cạnh phòng của Lăng Vi sau đó đóng cửa....

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Gặp gỡ

Phương Kỳ ở trên máy tính, thấy tin tức của Ngài Phi Thúy nhắn đến: trưa 12 giờ ngày mai đến lầu hai khách sạn Hoàng Đình, nhớ mang theo lão Tào, tin tức của cô bây giờ đáng giá rồi

Phương Kỳ do dự một chút, sau đó trả lời: lão Tào đi công tác rồi

Ngài Phi Thúy: Phải không? Vậy thì mai cô đi, đêm chuyện xưa của cô ta nói ra, ngày mai phải xem biểu hiện của cô rồi

Sắc mặt của Phương Kỳ tối sầm lại, cô biết người này nhắc tới "cô ta" là chỉ Lăng Vi, nhưng những ngày gần đây cô ta đi lại với khá nhiều người, ông Chung, Tần Húc Nghiêu, hai phe này chắc chắn đứng về phía Lăng Vi cùng Tôn Viêm Thần, mà bọn họ muốn lấy chuyện tốt để che miệng cô lại, mà người lần trước bắt cóc lại cảnh cáo cô không nên làm loạn, trong tình hình như vậy, nếu thật sự cô làm gì mọi chuyện sẽ không thể khống chế được mất

Cô nhanh chóng nhấn lại: tôi cũng không hề xa lạ với họ, nếu như tôi đến, sẽ không có ai nghi ngờ chứ? Tôi nghĩ anh nên tìm người khác đến giúp đỡ

Tay của Phương Kỳ có chút run rẩy, cô đem tin nhắn gửi đi rất lâu rồi, mà không thấy bên kia có phản ứng gì, đang muốn thoát ra thì đột nhiên điện thoại reo. Một giọng nam trầm thấp ôn hòa nói: "Cô Phương, sự hợp tác của chúng ta vẫn đang rất vui vẻ, sao cô lại nói ra lý do như vậy? Chẳng lẽ cô muốn kết thúc quan hệ của chúng ta?"

Phương Kỳ im lặng cười lạnh, nhưng giọng nói vẫn giữ thái độ cung kính: "Làm sao có thể trước đây anh cung cấp cho tôi ít tài liệu thực tế, nếu có thể giúp đỡ, tôi nhất định sẽ làm, nhưng anh có biết lần này, tôi không tiện xuất hiện, nếu không tôi sẽ tìm người giúp anh? Tôi có một bạn thời đại học, cô ấy ngày mai sẽ đi đến đó, để cho cô ấy nói mấy câu..."

Lời của cô ta còn chưa nói hết, bên kia điện thoại vang lên tiếng cười nhẹ: "Cô Phương đừng gấp, cô đã không rảnh, tôi sẽ tìm người khác, chỉ là hy vọng cô Phương đừng có bận rộn quá, tôi sợ là sẽ không khống chế nổi cái miệng của mình, các nhà báo luôn muốn tìm ra cô, cô chắc hẳn không thích tôi nói gì đó với bọn họ?"

Phương Kỳ còn tưởng sẽ nghe tiếp, nhưng bên kia điện thoại đã cúp máy. Tiếng điện thoại tút tút tút làm cho cô ta vô cùng tức giận muốn đập điện thoại

Lão Tào đi ra từ phòng tắm, vuốt nước trên mặt rồi từ phía sau ôm lấy Phương Kỳ, đôi môi ướt át hôn lên cổ cô ta, nói nhỏ: "bảo bối, ai chọc giận em vậy?"

Phương Kỳ chán ghét đẩy hán ta ra, mắng: "Cái đồ vô dụng này, làm sao lại bị người ta dễ dàng như thế? Nếu không phải tại anh, tôi sẽ không phải chịu cơn giận của Ngài Phi Thúy, thật là làm hỏng việc hơn là thành công"

Lão Tào cười ngượng ngùng, cầu xin tha thứ: "Em cũng không thể trách anh, ai biết người kia từ đâu xuất hiện, anh như vậy cũng là cẩn thận lắm rồi". Đang nói chuyện hán ta vạch áo, để lộ vết thương trên cánh tay, nhẹ nhàng trợn mắt mà nói: "Anh cũng vì em mà chịu khổ nhiều rồi, có phải em nên báo đáp cho anh không đây?.. Nói xong bàn tay bắt đầu sờ soạn trên người Phương Kỳ

Phương Kỳ đưa lưng về phía hán, hận đến cắn răng, nhưng không hề đẩy ra. Cô muốn thành công, nhất định phải mượn tay người này ra mặt giải quyết một số chuyện. Nhưng thời điểm áo ngực bị cởi ra, cô ta vẫn là khinh thường nhả nước bọt

Lão Tào nuốt nước bọt: "Chết tiệt, lần sau nếu như em thông minh hơn 1 chút, anh cũng không giữ nổi em"

Lúc Tông An về đến nhà, thì trời cũng đã khuya lắm rồi, chị Lý nói Viêm Thần đang tắm . Ở công ty mệt mỏi cả ngày, Tông An xoa xoa cái cổ, cô nói Chị Lý đi nghỉ ngơi trước, còn mình thì vào phòng, muốn nghỉ ngơi một lát

Viêm Thần để quần áo bừa bãi trên giường, Tông An buông tay ra đi thu dọn quần áo, nhưng trong lúc vô tình sờ trong túi áo có một vật gì đó. Nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm vẫn không ngừng, cô đem đồ đó lấy ra, thì ra là 1 tờ giấy

Mở ra xem, cô cười lạnh lùng. Bởi vì công ty có sự điều động nhân sự, vẫn đang còn trống chức vị giám đốc thị trường, chuyện này Tông An cùng Viêm Thần có nói qua, cũng cung cấp danh sách đưa cho anh, hy vọng anh có thể lựa chọn 1 người. Viêm Thần lúc đó chỉ nói anh có chủ ý của mình sau đó không nói chuyện này nữa, hai ngày nay thỉnh thoảng cô vẫn nhắc nhở anh về vấn đề này, nhưng anh vẫn không nói gì. Hôm nay rốt cuộc thì cũng quyết định rồi, chỉ là khi nhìn thấy tên này, cô chỉ có thể cười gượng

Nghe được tiếng động trong phòng tắm, Tông An để tờ giấy về chỗ cũ, cô ngồi bên giường, ổn định lại tâm trạng

Viêm Thần quần khăn tắm ngang hông, thấy Tông An đã đến, anh thuận tiện hỏi thăm" Em đã đến rồi? Anh tới cầm quần áo mặc, hôm nay anh ngủ ở phòng làm việc"

Tông An đứng lên nhận lấy khăn lông trong tay anh, cười nói:" Em có việc muốn bàn với anh, ngồi một lát với em được chứ". Nói xong còn nhường một chỗ cho anh ngồi bên giường, còn cô thì cầm lấy khăn lông lau tóc cho anh, động tác dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng:" Hôm nay phòng thị trường suýt chút nữa là loạn cả lên, không phải có người phía trên áp chế, em sợ hôm nay sẽ gặp chuyện không may, anh muốn ai tiếp nhận vị trí này?"

Về mặt Viêm Thần khẽ biến đổi:" Còn chưa có, chờ thêm một vài ngày chắc không sao chứ?"

Tông An mỉm cười nói:" Em thì ngược lại, thật ra có 1 người rất thích hợp vào làm ở vị trí này, anh hãy suy nghĩ một chút". Cô không chờ Viêm Thần cự tuyệt mà tiếp tục nói:" Là Vi Vi được không,lúc học đại học chúng ta cùng nhau học quản trị kinh danh, hơn nữa cô ấy cũng ở trong hội học sinh, em nghĩ chức vụ này cô ấy có thể đảm nhiệm. Hơn nữa lúc này cuộc sống của cô ấy, cần có 1 công việc ổn định"

Trong mắt Viêm Thần hiện lên 1 chút kinh ngạc, anh vẫn chưa muốn nói, anh hiện tại đang đề cử Vi Vi vào vị trí này, hôm nay cũng đã chuẩn bị ủy nhiệm, không ngờ Tông An cũng nghĩ như vậy. Giọng anh cũng mềm mại hơn, kéo Tông An cùng nhau ngồi xuống:" Em cũng biết tính tình của Vi Vi, chúng ta muốn giúp cô ấy, nhưng chưa chắc cô ấy đã đồng ý"

Trên mặt Tông An là nụ cười không hề thay đổi:" Không có việc gì, ngay mai là ngày gặp mặt bạn bè, chúng ta tìm 1 cơ hội nói với cô ấy, cô ấy là người hiểu chuyện, nhất định sẽ hiểu được tâm lòng của anh". Nói xong cô đứng dậy, đưa lưng về phía Viêm Thần:" Anh đi nghỉ ngơi đi, em còn chút công việc phải làm, tối nay để phòng làm việc lại cho em"

Viêm Thần có thể nghe ra Tông An đang mở ra cho anh một lối đi, cô biết rõ anh không muốn sống chung 1 phòng với cô, nhưng đó cũng không phải là lỗi của cô, cô tại sao lại dễ dàng chấp nhận như vậy? Trong lòng Viêm Thần không hề thoải mái chút nào giống như có thứ gì đang đục khoét, không thoải mái vô cùng

Vào lúc Tông An sắp đóng cửa lại, anh đưa tay khẽ ngăn lại, kéo Tông An vào phòng ngủ nói:" Đừng liều mạng vì công việc như vậy, đi tắm rồi ngủ, giường khá lớn"

Nghe ra được ý trong lời nói của anh, đáy mắt Tông An xẹt qua một niềm vui mừng, cô nói nhỏ:" Cảm ơn, anh đi ngủ trước, em không mệt". Nói xong xoay người vào phòng tắm...

Hôm nay khách sạn Hoàng Đình vô cùng nhộn nhịp, không ít học sinh tốt nghiệp đại học G cùng nhau tụ tập ở đây, còn chưa đến trưa mà đã có rất đông người tranh thủ thời gian để đến . Giữa họ có người biết nhau cũng có những người không biết, nhưng mà họ đều cầm trong tay chiếc thiệp mời xinh xắn, cũng có tin tức nói là chào đón Lăng Vi trở về. Nói thật, có bạn học nhìn thấy Lăng Vi xuất hiện ở sân bay, tin tức này truyền đi không ngừng, nhìn thấy trên báo nói tin tức của Lăng Vi cùng Tôn Viêm Thần tình cũ trở lại, rồi lại nghe tin tức Viêm Thần đính hôn cùng Tông An, 3 người bọn họ chính là bạn tốt như hình như bóng thời đại học, bây giờ lại có tiết mục trình diễn 2 người tranh giành đàn ông, thật sự không biết bọn họ muốn làm cái gì

Vài bạn học nữ mặc lễ phục đẹp để cùng nhau nói chuyện phiếm, không biết là ai nói ra một câu:" Các cậu nói xem, hôm nay Tôn Viêm Thần cùng Mộ Tông An có đến không?"

Lời của cô ta còn chưa nói hết, có người lại nói tiếp:" Nghe cậu nói tớ mới nhớ, tất cả chúng ta đều nghe qua chuyện từ 3 năm trước, khi đó Lăng Vi bị nói xấu,nên Tôn Viêm Thần mới chia tay cùng cậu ấy, nếu không hôm nay người kết hôn với Tôn Viêm Thần chính là cậu ấy rồi"

Lời này nói ra, cả bọn im lặng, sau đó có người nói nhỏ:" Nhớ lại năm đó bọn họ được công nhận là một cặp đôi đẹp, lại ngọt ngào, chỉ tiếc Lăng Vi không có phúc....". Giọng nói không lớn, nhưng chung quanh mọi người lại có thể nghe thấy được, vì thế mà không khí lại giảm đi đôi chút

" A, Vi Vi cậu đến rồi". Có bạn học nhìn thấy Vi Vi đứng ngoài cửa liền gọi Lăng Vi, những cô gái kia sợ quá bắt đầu chuyển đề tài, nói đến chuyện công việc

Lăng Vi nhìn tình huống này, thật sự là cười không nổi, vừa rồi phục vụ nói lâu hai có người tìm cô, cô còn tưởng rằng đó là Du Bá Niên hoặc ai đó. Cô cũng không biết rốt cuộc ai muốn cô đến tham gia cuộc chạm mặt vô cùng xấu hổ này, vừa muốn xoay người đi, lại có bạn học nhận ra kéo cô vào

Những lời nói vừa rồi, cô đều nghe thấy, tuy rằng đã là chuyện cũ, nhưng bị người khác lấy ra bàn tán cô vẫn không thích, nguyên nhân cô không muốn gặp mặt bạn bè cũng chính là đây

Không ít người lại hỏi mấy năm nay cô đi đây, cô bình tĩnh trả lời tất cả:" Tôi vẫn luôn ở Mỹ".

Bởi vì trên đường bị kẹt xe, nên lúc tiểu C đến cũng khá muộn, cô vội vàng lên lầu, cũng không có ít người đang nói chuyện với Vi Vi, cô xúc động kêu lên:" Vi Vi". Đồng thời nhanh chóng bước chân đến

Lăng Vi nhìn thấy cô gái này có chút quen, nhưng lại không thể nhận ra cô ta là ai, đã nhìn thấy cô ta nhanh chóng bước đến, bắt lấy tay cô:" Chị Vi Vi, chị còn nhớ em không, em là tiểu C "

Lăng Vi cẩn thận nhìn lại là nữa, có thể nhớ ra, tên gọi thật của tiểu C là gì thì cô không nhớ rõ, chỉ là năm đó cô bé này rất thích ăn thạch hoa quả CiCi, hơn nữa đáng người lại nhỏ, tính cách lại giống đứa trẻ, cho nên mọi người hay gọi là Tiểu C, khi đó ở trường học, cô bé thường xuyên đến gặp mặt, hơn nữa gặp ai cũng gọi chị, anh, làm cho người ta thích vô cùng.

Nghĩ ra, Lăng Vi nở nụ cười:" Làm sao có thể quên, em bây giờ còn thích ăn CiCi sao?"

Tiểu C oán trách nhìn cô, đang muốn cãi lại, lại nghe thấy ngoài cửa vang đến tiếng xôn xao, có người nói:" Bọn họ cũng tới rồi?"

Không ít người nhìn ra cửa chỉ thấy Tông An đang kéo Viêm Thần, đang hướng về phía Lăng Vi mỉm cười....

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hoảng hốt

Lăng Vi có thể nghe thấy âm thanh xì xầm xung quanh, lúc này ánh sáng đèn phòng tiệc đều có thể nhìn rõ ràng, không thể làm cho người ta có thể chạy trốn. Trong chốc lát, Lăng Vi có ý nghĩ muốn bỏ đi, nhưng làm sao cô có thể đi đây? Chẳng lẽ có thể trốn tránh không gặp họ mãi sao?

Có người đi tới chúc mừng họ, giọng nói có ý giảm thấp, chỉ là muốn chúc mừng họ, Tông An mỉm cười, không hề có một chút cảm giác khó xử. Viêm Thần thì ngược lại, kể từ lúc bước vào, ánh mắt của anh vẫn luôn dừng trên người Lăng Vi, những người nào sáng suốt có thể nhìn ra giữa hai người họ còn có gì đó, cùng với tám hình hôn mỗi ngày đó, đều thể hiện mập mờ không cần nói cũng biết

Viêm Thần nghiêng người về phía trước, hình như muốn bước gần về phía Lăng Vi, nhưng Tông An kéo anh lại, nói với người bên cạnh:" Thật xin lỗi, không thể tiếp được, chúng tôi đi chào hỏi Lăng Vi". Sau đó mới kéo Viêm Thần về phía Lăng Vi, cô ta nhỏ giọng nói với Viêm Thần:" Lúc không có người anh làm gì cũng được, nhưng ở chỗ này, có rất nhiều người, chẳng lẽ anh muốn biến em thành nhân vật bị cười nhạo?"

Cơ thể Viêm Thần hơi động, không có gãy gục, mặc cho Tông An dẫn đi

Tiểu C đứng bên cạnh Lăng Vi, trong tích tắc có thể cảm nhận được tất cả ánh mắt đều hướng đến nơi này, ánh mắt ba người này chạm nhau, có khả năng sẽ phát ra tia lửa điện, trong lúc đó cô linh hoạt, bước đến bên cạnh người phục vụ lấy 1 ly rượu đỏ, sau đó hướng giày cao gót bước nhanh về phía Tông An...

Chỉ nghe 1 tiếng" Ai da", giày cao gót của Tiểu C bị lệch một cái, ly rượu đỏ trên tay của cô bị lệch hất về phía người Tông An, trước ngực, cánh tay của cô ta đều bị nhiễm đỏ, còn có ống tay áo của Viêm Thần cũng bị bắn. Tiểu C hoảng hốt nói to:" Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, vốn là muốn đến mời hai người một ly, không ngờ lại đen như vậy, để tôi nói phục vụ mang hai người đi thay quần áo sạch...". Nhân lúc hỗn loạn, quay đầu về phía Lăng Vi nở nụ cười

Lăng Vi thờ ơ một hồi, có thể thấy Tiểu C đang giúp cô

Đột nhiên có người đứng lên, chỉ về phía Tiểu C nói:" Tiểu C, chúng tôi đều biết rõ cô thích theo sau Lăng Vi, nhưng cô cũng không vì chuyện này mà cố ý khiến cho hai người Tông An phải khó xử đi?". Người nói chuyện là 1 phụ nữ, cô ta lấy khăn giấy ra cho Tông An lau

Lăng Vi nhìn người đang nói chuyện, người này cô không có ấn tượng sâu sắc, nhưng nhìn hành động của cô ta rất quen, chỉ là hồi đại học cô với Tông An như hình như bóng, bạn của Tông An cô cũng không phải không thấy, nhưng cũng không có nhận ra người phụ nữ như vậy, cô ta là ai?

Tiểu C xì xì mũi, oán ức nhìn chằm chằm về phía người phụ nữ kia:" Ai giúp tôi đi tìm ít đá, chân của tôi thật là đau". Lời này nói xong, nhưng ánh mắt của cô vẫn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ kia, sau đó giống như không để ý mà nói:" Tiểu Kỳ tại sao cô lại nói vậy, tôi biết rõ trước đây mỗi lần có cuộc thi, tôi đều thắng cô rất nhiều lần nên cô khôn phục. Nhưng thời gian không thể quay về, sao cô lại có thể chấp nhận như vậy?"

Người vừa mới nói chính là Phương Kỳ, ánh mắt của cô ta liếc xung quanh, sau đó lại nhìn về phía tiểu C, mang theo một chút khinh thường:" Người nào rảnh rỗi đi nhớ chuyện cũ năm xưa, đứa bé, làm sao cô vẫn trẻ con như vậy, tôi vừa rồi mới thấy cô là cố ý đem rượu hất lên người người ta, bây giờ lại

đem những chuyện này ra nói, là do trứng tim đen sao?"

Trong lòng Tiểu C đè nén lại cơn tức, cô đang chuẩn bị cùng người kia tranh luận, lại nghe được Lăng Vi nói mạnh mẽ ở phía sau." Người bạn này, tôi nghĩ hôm nay chúng ta đến đây là vì muốn gặp mặt bạn bè, giống như cậu nói, những chuyện cũ trước đây không cần nhắc lại, tránh cho mọi người mất vui cùng lãng phí thời gian gặp nhau, bạn nghĩ sao?". Đành lúc mọi người nhìn chăm chú, cô đi từng bước đến bên Tông An, mỉm cười:" gần đây có một cửa hàng bán quần áo, nếu như cậu không ngại ,tôi dẫn hai người đi thay quần áo"

Viêm Thần ho nhẹ một tiếng, nói:" Chúng tôi không có sao, lau là được rồi"

Áo khoác màu trắng gạo của Tông An vẫn còn vết bẩn, cô ta gạt đầu với Viêm Thần, sau đó giúp Viêm Thần cởi áo vét, cùng áo khoác của mình, giao cho phục vụ, dịu dàng nói:" Có thể giúp tôi đi giặt khô không?". Sau đó cũng từ từ nói:" Điều là hiểu lầm, giống như Vi Vi nói, chúng ta thật khó khăn lắm mới có thể gặp mặt nhau, vì hiểu lầm nhỏ nhỏ như vậy thật không đáng . Hôm nay chúng ta không say không về...."

Không khí dần dần dịu lại, Viêm Thần cảm kích nhìn Tông An một cái

Lăng Vi cong miệng cười, Tông An hoàn toàn không để ý đến đề nghị vừa rồi của cô, vốn dĩ cô muốn mượn cơ để 3 người họ đi ra ngoài nói chuyện rõ ràng, tránh bị mọi người dị nghị, chỉ tiếc là cô ấy không muốn như vậy

Không để ý đến bọn họ nữa, Lăng Vi xoay người, cầm một ly rượu đỏ mà uống hôm nay rượu nhập ngoại khi cô uống lại chẳng có chút mùi vị nào, cô lại uống thêm một hớp

Tiểu C nhìn về phía Tông An đang náo nhiệt lại nhìn về phía Lăng Vi đang cô đơn uống rượu, trong lòng càng tức,cô đi đến chỗ vắng người, gọi 1 cuộc điện thoại, chỉ nghe cô nói:" Ông chủ, ông mau đến đây cứu người thôi"

Xoay người lại thấy Phương Kỳ ngăn cản, cô hất cằm lên:" từ đại học đã thấy cô làm đuôi nhỏ của người khác, thế nào bây giờ cũng không có tiền đồ như vậy. Trước kia là trong nhà Lăng Vi có quyền có thế, tôi không nói cô, nhưm bây giờ cô ta đã như vậy, cô cam tâm tình nguyện vẫn đi theo người ta sao?"

Tiểu C lườm cô ta 1 cái:" Cô cho rằng ai cũng giống như cô à, vì muốn thành công mà không từ 1 thủ đoạn nào? Đừng cho rằng tôi không biết, năm đó là ai phát tán ra lời đồn chửi Vi Vi"

Phương Kỳ nhẹ nhàng cười lạnh lùng:" hừ, cô có chứng cứ sao? Nếu như có, sao không lấy ra? Đừng nói với tôi, cô còn hoài niệm tình cảm cũ, tôi không tin cô là người tốt như vậy?"

Tiểu C dừng bước chân, cô đứng trước mặt Phương Kỳ, lộ ra vẻ mặt chế giễu:" Chị em mà như chúng ta như vậy thật là buồn cười! Nhưng mà tôi nói cho cô biết, Phương Kỳ, tôi mặc dù không cao thượng, nhưng cũng không hèn hạ. Tôi nghĩ cô nên đi soi gương một chút, xem bây giờ cô đã trở thành như thế nào rồi". Nói xong cUgoy đầu bỏ đi

Phương Kỳ cúi đầu bật cười:" Hèn hạ? Ai bảo cha mẹ chúng ta không để lại gì cho chúng ta, không hèn hạ có thể sánh bằng người khác sao?". Cô ta khôi phục lại trạng thái bình thường, hất cằm lên, hướng về phía cửa đi tới.

Mới vừa rồi cô ta nghe được tiểu C gọi điện thoại, không cần đoán cũng biết người Tiểu C muốn tìm là Tần Húc Nghiêu. Cô_ Phương Kỳ làm sao có thể để cho anh ta biết cô cũng ở đây? Cô ta cười lạnh bước nhanh

Lúc Tiểu C trở lại, thấy mặt của Lăng Vi có chút đỏ, mà Tôn Viêm Thần đang đứng đó không xa cũng đi đến, Mộ Tông An bị một đám người bên cạnh vây quanh hỏi về chuyện kết hôn

Cô muốn nhanh chóng đi đến, nhưng mắt cá chân đau nói, vừa rồi mặc dù là biểu diễn nhưng chân đúng là đau, mắt nhìn thấy Tôn Viêm Thần đang kéo cánh tay của Lăng Vi, hình như muốn mang cô đi ra khỏi phòng tiệc, nếu như nói to hơn, sẽ bị nhiều người phát hiện, không biết chừng lại có chuyện xảy ra

Lăng Vi để ly rượu xuống, cũng không hề quay đầu lại, giọng nói lạnh băng:" Tôn Viêm Thần , buông tay"

Trong mắt Tôn Viêm Thần nhói đau, anh đành cười khờ:" Hình như từ lúc em trở về vẫn luôn nói câu này với anh, anh thật sự khiến em ghét vậy sao? Chuyện ba năm trước đây, anh có thể giải thích, nhưng mà tại sao em không cho anh cơ hội?"

Một ít tóc rơi xuống trên khuôn mặt Lăng Vi, vốn là mặt được cài về phía sau, nhưng lúc này vẫn rơi ra, mặt của cô bây giờ đã rất đỏ rồi, cô giống Phó Thanh Ngâm ở điểm, chỉ cần có chút rượu là bắt đầu say

Viêm Thần chỉ cảm thấy tim đập mạnh, cái cảm giác trước đây lại bắt đầu xuất hiện, đây là Vi Vi của anh, là Vi Vi anh đã yêu nhiều năm rồi, trong lòng anh khẽ động, anh từ từ đến gần

Có một cổ không khí nóng đến gần,theo trực giác Lăng Vi đẩy 1 cái, trong mắt nhìn thấy rõ hình dáng của Viêm Thần, sau đó cầm ly rượu lên nói:" Anh có tin , tôi sẽ hất ly rượu này vào người anh?"

Viêm Thần bình tĩnh lại, anh đoạt ly rượu trong tay Lăng Vi, xin tha thứ:" Được, anh tin, anh không làm bây nữa. Thật là, hôm nay anh muốn nói chuyện dàng hoàng với em, nhưng nhìn thấy em là quên hết mọi chuyện rồi....". Anh không thể không thừa nhận, Vi Vi vẫn như vậy, có thể dễ dàng hấp dẫn anh

" Anh muốn em đến làm ở công ty anh, em bắt đầu từ giám đốc phòng thị trường, về sau anh sẽ từ từ thăng chức cho em, nhất định sẽ không bạc đãi em."

Viêm Thần mới nói xong, thì bên kia nghe thấy có người nói:" Sao lại không thấy chú rể đâu, chúng ta còn muốn nghe kinh nghiệm của anh ta, làm sao có thể cưới được người vợ thông minh như vậy, đây cũng chắc là do ăn ở"

Theo lời nói này, mọi người bắt đầu tìm kiếm Viêm thần

Trực giác Lăng Vi muốn đẩy Viêm Thần ra, chỉ tiếc là hụt chân, thiếu chút nữa thì té ngã, mà Viêm Thần rất tự nhiên đỡ cô. Khi mọi người nhìn thấy, chính là họ trong trạng thái ôm nhau

Nhìn hình ảnh kia làm cho tất cả mọi người kinh ngạc--- dưới biết bao con mắt mà lại làm ra hành động thân mật như vậy, mà quan trọng hơn chính là vợ chưa cưới của Viêm Thần còn đang ở đây. Tin tức lớn như vậy làm cho mọi người không thể tiêu hóa hết, vì vậy khiến mọi người lại bàn tán lại về chuyện xưa

Ba năm trước đây, Lăng Vi cùng với người đàn ông bí mật ở trong một phòng, mà hôm nay đáng về Lăng Vi ở trong lòng Viêm Thần, bọn họ nghĩ rằng giống như : nữ đang quyến rũ nam

Ngẩng đầu lên , có thể nhìn thấy ánh mắt đồng tình cùng khinh bỉ , khiến Lăng Vi cảm thấy có vô số chiếc đinh nhọn đang cắm vào người mình, cô đứng thẳng lên , đề cao giọng nói với Viêm Thần:" Cảm ơn". Giọng nói khá lớn đủ để mọi người nghe thấy, sau đó cô liền bước ra ngoài cửa, cô sắp say, cô biết lúc này mình không thể đối phó được, cho dù là bị chế giễu cũng phải nhanh chóng rời đi

" Vi Vi"

"Vi Vi"

Hai tiếng gọi đồng thời vang lên, một là ở bên trong, 1 là ở bên ngoài, 1 là phụ nữ, 1 là đàn ông

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Húc Nghiêu mỉm cười bước đến, gạt đầu với cô, lúc này cô không hiểu tại sao, đi nhanh hơn, giống như ngã nhào về người anh, giống như đó là nơi an toàn, để cho cô có thể dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bạn gái

Editor: Lyly93

Người bên trong kêu Lăng Vi là Tòng An, khi cô ta nhìn thấy Húc Nghiêu xuất hiện, tỏ vẻ vui mừng, đồng thời cũng phào nhẹ nhõm, hiền lành nói: "Vi Vi, từ lượng của cậu vẫn như vậy, uống một ít là đã đứng không vững". Lời này nói ra, đúng là ý tại ngôn ngoại (ý ở lời nói), ý của cô là do Lăng Vi uống say nên đứng không vững, cho nên Tôn Viêm Thần mới đỡ cô.

Cuối cùng cũng vào trong lòng ngực Húc Nghiêu, Lăng Vi nói nhỏ 1 câu, sau đó khoe miệng Húc Nghiêu nở nụ cười rực rỡ. Anh thoải mái ôm lấy Lăng Vi, cười nói với mọi người:" Bạn gái của tôi đang say, tôi muốn dẫn cô ấy đi, lần sau còn nhiều cơ hội, tôi nhất định sẽ mời mọi người gặp mặt lần nữa

Nói xong, cũng không để ý đến đám người Tòng An mà mang luôn Lăng Vi rời khỏi đó, lúc đi vẫn rất bình tĩnh , không hề có dáng vẻ đang chạy trốn

Mà nơi gặp mặt, bị câu nói kia của anh giống như giáng một đòn sấm sét:" Bạn gái", anh dùng từ này dẫn đến suy đoán của vô số người. Bọn họ không ngờ, người này từ đâu đến mà làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi

Tiểu C khẽ cười,cũng đi theo ra ngoài: nhân vật chính của buổi gặp mặt đi rồi, ở lại còn gì thú vị nữa?

Ra cửa được 1 đoạn đường dài, đoán được chắc không còn ai thấy, Lăng Vi bật cười:" Anh đến thật đúng lúc, nếu như anh đến trễ 1 chút, tôi thật sự có thể té ở cửa, như vậy là bị cười nhạo nữa rồi"

Đang nói chuyện cô muốn rời khỏi người anh, lại phát hiện cánh tay của Húc Nghiêu ôm chặt, cúi người, đồng thời miệng ở sát lỗ tai cô nói:" Đừng động đây, đi thẳng, chờ lên xe rồi nói, có người nhìn"

Nghe lời này,Lăng Vi không dám cử động, dựa sát trong ngực Húc Nghiêu, theo bước chân của anh mà đi, cô cảm giác có một ánh mắt đang quan sát bọn họ ở phía sau. Từ ngoài cửa đến chỗ đậu xe, bình thường chỉ là 1 đoạn đường ngắn, nhưng hôm nay bước đi lại vô cùng khó khăn, giống như lo lắng mình đi không chính xác

Thật khó khăn mới lên được xe, Lăng Vi quay đầu nhìn thoáng qua bên kia, nhìn thấy ở đó không có ai, chỉ có 2 người bảo vệ, làm gì có ai? Cô lờm

Húc Nghiêu 1 cái, sau đó nở nụ cười: "Tôi bị anh lừa".

Húc Nghiêu nhún mày cười: "Nếu không nói như vậy, làm sao có thể có được mỹ nhân trong ngực?". Qua động tác này, bản tính phong lưu của anh lại được lộ ra

Lăng Vi ngạc nhiên một chút, không cười nữa: "Anh lại đùa rồi". Sau đó quay mặt nhìn về phía cửa sổ, bây giờ mặt của cô vẫn đang đỏ, nhưng mà cô lại rất tỉnh táo, biết mình không thể thất hứa

Húc Nghiêu cũng không nói gì nữa, lái xe đi, nhưng trong đầu vẫn luôn nghĩ đến lúc Lăng Vi nói ta câu nói kia "Anh cuối cùng cũng đến", không thể không thừa nhận, lúc đó anh thật sự có cảm giác rung động, giống như là có người đang chờ đợi anh, chờ đợi anh xuất hiện. Tối hôm qua anh vẫn còn lo lắng làm sao có thể tìm được Lăng Vi, tuy Lăng Vi nói anh nhất định có thể tìm được cô, nhưng anh biết, việc này anh không hề chắc chắn chút nào. Nếu không phải tiểu C kịp thời gọi điện báo, anh thật sự là tới không kịp

Lại nhìn về phía Lăng Vi, bây giờ cô đang ngủ, nghiêng đầu dựa vào ghế ngủ, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười, không biết là đang mơ đến chuyện gì buồn cười. Nhất là có 1 chùm tóc nhỏ vắt qua ngang mũi cô, theo hơi thở của cô mà lên xuống nhấp nhô, Húc Nghiêu cười, cẩn thận thay cô gạt chùm tóc ra sau tai, đột nhiên có tiếng còi xe bên cạnh vang lên, anh bỗng dừng quay đầu lại nhìn, thì ra anh thiếu chút nữa là đụng vào xe người ta

Anh vội vàng điều chỉnh tay lái, nhớ đến việc làm của mình vừa rồi, không khỏi nở nụ cười, vừa rồi anh giống hệt cậu bé gặp mối tình đầu, mới chạm vào tóc của cô thôi mà đã căng thẳng như vậy, thiếu chút nữa đã quên việc lái xe

Mà Lăng Vi dựa vào trên xe, hơi thở đều đều, khó có thể phát hiện cô đã say mà mệt đến rã rời, nhưng mà cô còn chưa ngủ sao?

Xe dừng lại trước cửa nhà, Húc Nghiêu mở cửa xe,, muốn ôm Lăng Vi xuống, lại thấy Lăng Vi mở to hai mắt nhìn anh, cô giống như mới tỉnh ngủ, ngáp 1 cái rồi hỏi: "Đến đâu rồi?"

Đến khi cô thấy rõ được đây là đâu, thì lại do dự: khi Húc Nghiêu đến cô cũng quên luôn lời nói của Du bá Niên, anh ta bảo là cô đợi anh ta ở khách sạn. Nghĩ đến đây, cô xuống xe: "Hôm nay cảm ơn anh, nhưng mà tôi đã tìm được chỗ ở mới, cho nên không cần phiền anh nữa, tôi sẽ bắt xe về, anh mau vào nhà đi"

Húc Nghiêu gật đầu, cụp mắt xuống, sau đó mờ mắt ra hỏi: "Có thể nói cho tôi em đang ở đâu không? Ngày hôm qua em nói là gặp người quen?"

"Đúng vậy, gặp 1 người quen, anh ta giúp tôi sắp xếp chỗ ở, nơi đó điều kiện rất tốt, đầy đủ mọi thứ". Nhưng quan trọng hơn là, cô cảm thấy đi theo người này có thể mọi được chút tin tức, cuộc nói chuyện của cô và Du Bá Niên vẫn chưa kết thúc, cô còn đang chờ nghe được đáp án tiếp theo.

Cô không chú ý đến gương mặt đang tươi cười của Húc Nghiêu đã biến mất, khi nghe được giọng nói nghiêm túc của Húc Nghiêu, Lăng Vi có chút bất ngờ

"Nếu như tôi đoán không sai, người quen của em muốn em rời nhà tôi đi?"

Du Bá Niên thật sự có ý này, về mặt Lăng Vi im lặng. Cô tưởng bản thân mình thật không thể che giấu, chỉ có thể thừa nhận: "Cũng không khác mấy"

Húc Nghiêu nghiêm túc nói: "Em có nghĩ người kia tại sao lại làm như vậy, anh ta rốt cuộc là vị bạn tốt nào, hay là chính anh ta còn có mục đích khác? Nếu là lời giống như em nói, thì nói anh ta có thể yên tâm, sống ở đây vô cùng an toàn. Nếu như là về sau, thì em nên lo lắng về đề nghị của anh ta rồi".

Lăng Vi vỗ một cái lên vai Húc Nghiêu: "Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi tìm được chỗ ở mới, chẳng lẽ anh không vui sao?"

Húc Nghiêu nhún mày: "Em...". Nhưng nhìn dáng vẻ thoải mái của Lăng Vi, anh cũng chỉ có thể bỏ, những lời nói khuyên bảo nuốt lại hết vào bụng, sau đó cười nhẹ nói: "hãy cẩn thận, điện thoại của tôi luôn luôn mở, có việc gì thì gọi cho tôi"

Lăng Vi vẫy vẫy tay anh, xoay người đi cực kỳ tự nhiên

Húc Nghiêu nhìn 1 lúc đang muốn xoay người, trên vai đột nhiên nặng hẳn, theo phản xạ anh muốn vặn tay người kia. Thì 1 người bên cạnh cũng nhanh chóng ra tay, cùng Húc Nghiêu ra mấy đòn

Sau khi xoay người lại mới thấy rõ, thì ra là Tiểu Lam cùng Ô Qua

Tiểu Lam đi vòng vòng xung quanh Húc Nghiêu, lại còn phát ra âm thanh chắc chắn, sau đó đi đến trước mặt Húc Nghiêu, bắt đầu nghiến cứ: "Anh trai, có vấn đề, rốt cuộc anh cùng chị Vi Vi có quan hệ gì?". Cô khoát tay lên vai Ô Qua, nói đùa: "Lần đầu tiên anh dẫn chị ấy đến tiệm của em, em đã có cảm giác hai người có vấn đề, sau này còn dẫn chị ấy đến nhà chúng ta, nói thật, anh là người không thích tiếp xúc với người ngoài". Ngón tay cô chỉ vào mặt Húc Nghiêu, giống như đang nói nếu không nói thật sẽ không buông tha anh

Húc Nghiêu không chú ý đến cô, chỉ đi vào cửa

Tiểu Lam đứng tại chỗ, trừng mắt hỏi Ô Qua: "Tôi có nói gì sai sao?"

Ô Qua cứng chiều vuốt tóc cô: "Em nói không sai"

Tiểu Lam nở nụ cười: "Như vậy còn kém lắm, xem như hôm nay anh giúp tôi đi dạo cả buổi trưa lại còn cầu xin tha thứ, tôi tạm thời tha cho anh, nhưng

mà tại sao anh lại bị thương, chuyện này phải nói rõ ràng, nếu không tôi tuyệt đối không tha cho anh".

Ô Qua chạy nhanh vào cửa nói to với Húc Nghiêu:" Đứng rồi, Tiểu Tấn, tớ có việc muốn tìm cậu bàn bạc.....". Nói xong vội vã chạy đi.

Tiểu Lam đứng nguyên tại chỗ, nhìn hai người đàn ông đang né tránh vấn đề này mà thấy dở khóc dở cười

Húc Nghiêu sau khi tắm rửa xong, ngồi trong phòng đọc sách, nhưng mà tâm trạng của anh cũng không hề yên bình, hôm nay trang sách này giống như có gì đặc biệt, mà một chữ cũng không đi vào đầu, nhìn chăm chăm vào trang sách, lại nghĩ đến hình ảnh khi ở trong xe, rõ ràng là không có chuyện gì, nhưng vẻ mặt hơi say của Lăng Vi lại hiện lên trong đầu anh

Buông sách, Húc Nghiêu đi hút một điếu thuốc, khi khói thuốc đi vào đến phổi, mang theo chút gì đó thả lỏng, anh đang suy nghĩ lại hành vi của bản thân mình. Khi nghe thấy điện thoại của Tiểu C gọi, nói là Lăng Vi xuất hiện ở buổi gặp mặt, anh giống hệt như bị điên, mà bỏ hết tất cả công việc, chạy như bay, trên đường đi không hề nghĩ ngợi chuyện gì, đây là chuyện không phải là Tân Húc Nghiêu anh nên làm

Cửa mở ra, Húc Nghiêu thu hồi suy nghĩ, khi hình dáng tiểu Lam xuất hiện bên ngoài, anh cũng không bắt ngờ. Em gái của anh, khi mà chưa biết rõ mọi chuyện sẽ tra hỏi tới cùng, xem ra hôm nay không thể nào tránh được những câu hỏi nghi ngờ của cô em này rồi

Tiểu Lam ôm gối nhảy lên giường của Húc Nghiêu, nghiêm túc nói:" Nghe này, đồng chí Húc Nghiêu, em tính toán đêm nay sẽ cùng anh nói đến cùng, anh có thể lựa chọn không nói ra, nhưng em nhất định sẽ ở đây mà chờ anh đến cùng"

Húc Nghiêu tự động nhích lại nhường vị trí cho cô bé đặt chân vào, dụi tắt điếu thuốc trong tay, xin tha thứ : "Đừng ồn, ngày mai anh còn phải đi làm"

Mặt tiểu Lam trở nên nghiêm nghị:" Ai làm ồn anh, anh nói đi, gói thuốc này anh để trong ngăn tủ bao lâu? Mấy tháng em cũng chỉ thấy anh lấy ra có 1 vài lần, nhưng sao hôm nay lại lấy ra rồi?"

Thấy Húc Nghiêu không nói chuyện, cô nghiêm chỉnh nói:" Xem này, anh cũng không nói ra được. Nhưng mà anh trai, em thật sự không hiểu, nếu anh thật sự thích chị ấy, tại sao đêm nay lại để chị ấy đi? Em nghe nói hôm nay chị ấy bị người ta dẫn đi. Nói không chừng còn gặp khó khăn gì đó, nếu như chị ấy xảy ra chuyện gì, anh cũng đừng có hối hận!"

Húc Nghiêu dựa vào gối đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói:" Nói tới chuyện này, anh cũng muốn hỏi em, sao mà đi ra ngoài có buổi trưa thôi, mà em đã cùng Ô Qua bình thường, cậu ta lại làm chuyện gì khiến em vui rồi hả?"

Một cái gối chuẩn bị bay đến người anh, lại bị anh bắt được gọn gàng, cười nói:" Đừng ồn, nhanh về phòng ngủ đi".

Tiểu Lam đi ra ngoài, 1 lúc sau lại quay lại, cô đem túi ném trên giường Húc Nghiêu, mà cười thần bí : " Những gì em có thể giúp anh em đều giúp, để xem anh có nắm được cơ hội này không, cái này nhớ cất kỹ".

Đây là lúc dọn dẹp phòng thấy, Húc Nghiêu kéo khóa ra nhìn thấy đồ vật bên trong nhất thời dở khóc dở cười, nhìn về phía cửa mà lắc đầu: Tiểu Lam này!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chuyển biến

Editor: Từ Thiên Băng

Tiểu C vẫn đang sắp xếp tài liệu, thấy ông chủ đi ra ngoài, lúc lướt qua người cô thì để lại một câu: “Tôi đi ra ngoài một chút, chuyện của hôm nay dời lại hết, nhớ giải thích sao cho tốt với Phó tổng đó.” Nói xong đã mất dạng sau cửa, để lại Tiểu C khóc không ra nước mắt nhìn theo.

Gần đây Phó tổng đối với việc ông chủ cứ ra ngoài mãi đã phê bình không ít, thư ký của Phó tổng thường xuyên mượn cớ công việc ần dụ vụ này, tiểu C thật sự lo lắng lần này Phó tổng sẽ bốc hỏa, sau này cho dù có Tổng giám đốc che chở cũng khó mà thoát khỏi.

Thật ra thì lúc Âu tổng còn làm việc, Phó tổng luôn luôn bắt bẻ Húc Nghiêu. Anh là “lão thần tử” trong công ty, thậm chí làm việc ở đây còn sớm hơn Âu tổng hai năm, mấy năm trước lúc Tổng giám đốc chuyển đi nơi khác, tất cả mọi người ai cũng bảo Phó tổng sẽ được thăng lên làm Tổng giám đốc. Không ngờ, tổng công ty lại điều Âu tổng hiện tại đến nhậm chức, lúc ấy vì chuyện này mà Phó tổng đã gây ầm lên một trận, nghe nói còn có tin đồn Phó tổng muốn từ chức nữa.

Sau khi Âu tổng nhậm chức, rất nhanh tạo dựng được thế lực của mình, mà Húc Nghiêu chính là “lão đại” trong cái thế lực đó. Hai năm qua anh là bạn tốt của Âu tổng, địa vị ngang bằng với Phó tổng. Bởi vì có Âu tổng khống chế nên hai năm nay hai người không có chuyện gì quá lớn với nhau. Nhưng bây giờ Âu tổng xin nghỉ, Phó tổng nghiễm nhiên trở thành Tổng giám đốc tạm thời, mà Tân tổng giám nhà ta cứ bỏ việc đi đâu mất, chuyện này hết sức bất lợi cho Tân tổng giám, thật sự không biết anh nghĩ cái gì nữa? Tiểu C nghĩ mãi mà chẳng thông suốt được.

Đang buồn rầu thì Tiểu C trông thấy thư ký của Phó tổng đi đến, cô lập tức đứng dậy, trong tay nắm tài liệu, khoe miệng nở nụ cười sáng lạn: “Hi, Rose, hôm nay chị trang điểm rất đẹp. Tôi đi photo tài liệu, một lát sẽ gặp chị sau.”

Khuôn mặt tinh xảo của Rose lộ ra nụ cười tự tin: “Tiểu C, cô gấp gì chứ, vừa rồi tôi mới thấy giám đốc của cô ra ngoài, vốn định chào hỏi lại thấy anh ấy rất vội vã nên thôi, không phải dự án trên tay hai người đã thất bại rồi chứ?”

Tiểu C dừng bước, nhếch môi cười: “Có lẽ là người đẹp đang đợi, chị không cần lao tâm vì dự án của chúng tôi đâu.”

Mặc dù Tiểu C nói vậy, nhưng trong lòng cô cũng không có bao nhiêu tự tin, Chung gia cứ yêu cầu sửa nội dung hợp đồng, điều kiện càng ngày càng hà khắc, hơn nữa họ còn tỏ thái độ không thích hợp tác với TB. Tiểu C không thể hiểu nổi, tại sao đột nhiên Chung gia lại thay đổi lớn vậy?

Xe của Húc Nghiêu vẫn còn ở xưởng sửa xe, anh đi bộ cách công ty xa một chút rồi mới bắt taxi, trên suốt đường đi, anh luôn cẩn thận chú ý chung quanh, đảm bảo không có ai theo dõi. Hy vọng vì hành động của anh hôm đó mà bọn họ thu liễm lại một ít. Lên xe, Húc Nghiêu lấy điện thoại vừa mới báo có tin nhắn ra: Tiểu Tần, tôi cá là cậu không lấy được hợp đồng với Chung gia, cậu thì sao?

Số điện thoại này Húc Nghiêu quá quen thuộc, là Du Bá Niên. Chỉ là anh thấy rất buồn cười, bọn họ ai cũng vậy, cả đời chỉ dùng có một số điện thoại, dòng số này có thể xem như chứng minh thư của họ luôn. Húc Nghiêu biết rất rõ lý do bọn họ làm những chuyện kia ở Vân Nam, họ vốn nên nấp trong bóng tối mà thao túng người khác, nay lại mưu toan muốn lộ mặt ra ánh sáng.

Gan rất lớn, quả nhiên đủ điên cuồng mà.

Hôm nay Chung gia đặc biệt náo nhiệt, lúc Húc Nghiêu đến cửa đã có không ít xe đỗ. Nhìn một lượt, anh bất giác nở nụ cười, chiếc Audi A6 màu bạc dưới ánh mặt trời phản xạ ra những tia sáng lóa mắt: Tôn Viêm Thần cũng tới.

Kiến trúc Chung gia mang phong cách cổ xưa mấy thế kỷ trước, cửa sơn vòng đồng, trên biển tên có khắc hai chữ “Chung trạch” to lớn bằng kiểu chữ Lệ. Nghe nói ở thời Mạt Thanh Chung gia cũng xem như là nho sĩ nổi danh một phương, trải qua loạn thế gia cảnh sa sút nên tổ phụ của Chung Nam Sơn không thể không bán hết gia sản. Cho đến mấy năm trước, Chung Nam Sơn trở lại mới có thể mua lại căn biệt thự này.

Khi được nghe những điều này, Húc Nghiêu không khỏi nghĩ: Chung Nam Sơn mặt dù là nhân viên nhà nước, nhưng lương tháng tuyệt không thể quá cao, rốt cuộc ông ta làm thế nào mà kiếm được một số tiền lớn như vậy trong vòng có mấy năm? Chỉ sợ là bí ẩn trùng trùng rồi. Anh nhớ lại chuyện Lăng thị trường bị tố ba năm trước, hẳn là phải có liên quan đến Chung Nam Sơn chứ nhỉ?

Một bóng người nhanh chóng xuất hiện trước mặt Húc Nghiêu, giọng nói trầm thấp lạnh lùng khiến Húc Nghiêu giật mình: “Tần tổng giám, mời đi theo tôi.”

Húc Nghiêu cẩn thận quan sát người trước mặt, người này trên dưới ba mươi, thân hình nhỏ nhắn, cặp mắt như không muốn nhìn anh, trên người mặc bộ đồ xám trắng kỳ quái, nhìn cứ như diễn viên đang đóng phim --- phong cách này hiện tại khó mà tìm được người thứ hai. Húc Nghiêu đi theo anh ta, không thấy rõ vẻ mặt nhưng nhìn cách đi bộ chân bước tay lui, gót chạm nhẹ xuống đất đã lập tức bước tiếp, mang tư thế một vận động viên điền kinh của anh ta, không khỏi tự hỏi đây rốt cuộc là ai?

Đèn nén nghi ngờ trong lòng xuống, anh thử thăm dò: “Chung tiên sinh có đang bận không, tôi không thông báo đã đến viếng thăm, không phiền chứ?”

Người này bỗng dừng chậm chân lại, cúi mình chào người trước mặt.

Sau đó nhanh chóng tránh qua một bên, Húc Nghiêu nhìn thấy Du Bá Niên đang đứng không xa, anh ta đang khoanh tay đứng ở hành lang, mỉm cười gật đầu với Húc Nghiêu, ánh mắt tràn đầy tự tin.

Lúc này, Húc Nghiêu chợt hiểu anh ta gửi tin là vì muốn dẫn dụ mình đến Chung gia, chắc chắn rồi, Du Bá Niên nhất định đã được Chung Nam Sơn ngầm cho phép, nếu không anh ta sao có thể xuất hiện trước mặt Húc Nghiêu một cách há hê như vậy. Húc Nghiêu chậm rãi hít sâu một hơi lạnh, bình tĩnh nói: “Anh làm nhiều chuyện như vậy chỉ để tôi đến tìm anh?”

Du Bá Niên tiếp tục dẫn anh đi vào trong, âm thanh anh ta vô cùng lôi cuốn: “Để tôi đoán xem tại sao năm đó cậu lại rời khỏi Vân Nam nhé? Là vì sợ ông ta ép buộc cậu làm chuyện cậu không muốn hoặc sẽ khiến cậu thành loại người như ông ta? Chỉ là cậu có từng nghĩ, công việc cậu làm bây giờ cũng chẳng khác ông ta bao nhiêu.” Ánh mắt Du Bá Niên như có khả năng nhìn thấu người khác, anh ta ở bên cạnh Tiêu Vũ từ khi còn rất nhỏ, chịu sự dạy dỗ của Tiêu Vũ, sớm đã trở thành một người không đơn giản.

Húc Nghiêu không rõ Du Bá Niên đã làm cái gì nên không biết rốt cục anh ta muốn gì. Chỉ có thể cẩn thận ứng đối: “Không ngờ anh vẫn quan tâm đến tôi như vậy, thật vinh hạnh. Chẳng qua tôi cũng đã theo ý anh đến đây rồi, anh đâu phải đi vòng lớn như vậy. Nói thẳng đi, mục đích của anh là gì?”

Du Bá Niên đẩy một cánh cửa khép hờ ra, căn phòng được quét dọn rất sạch sẽ nhưng hình như không có người ở, bởi vì nơi này thiếu rất nhiều vật dụng sinh hoạt. Có giường lại chẳng có nệm chằng, bàn ghế cũng không, hơn nữa rất tối tăm.

“Vào đi, đây là chỗ thích hợp để nói chuyện nhất ở Chung gia, nhớ khi xưa lần đầu tôi đến đây, tôi thích nhất chính là căn phòng này.”

Du Bá Niên gõ gõ hai cái lên một góc tường, sau đó liếc nhìn Húc Nghiêu, ý bảo anh lắng nghe cho cẩn thận.

Âm thanh trong trẻo trống rỗng, trong phòng này có cơ quan? Kèm chế mỗi nghi ngờ trong lòng, Húc Nghiêu dạo quanh phòng một vòng, trước sau như một nở nụ cười tươi: “Anh Du à, anh đang định nói cho tôi biết anh rất thông thạo kiến trúc Chung gia hay định bảo anh có giao tình rất tốt với Chung

Nam Sơn? Thế nhưng vậy thì liên quan gì đến tôi?”

“Ha ha, không liên quan sao? Tiểu Tấn, tôi nhớ là hình như bây giờ cậu vẫn luôn thường xuyên lui tới Chung gia, hơn nữa...” Anh ta thần bí dừng lại một lát, lấy tay đẩy khối gỗ mới gỗ vào tường, âm thanh máy móc di động vang lên, vách tường xuất hiện một lỗ hổng, có ánh sáng hắt vào. Mặt mày Du Bá Niên vui vẻ, anh ta nói tiếp: “Lại đây xem đi, người này cậu có quen không?”

Trong lòng Húc Nghiêu đã thầm dậy sóng, hành động của Du Bá Niên khiến anh không hiểu nổi, thậm chí là hoảng loạn, lúc đầu cứ cho rằng Du Bá Niên xuất hiện vì muốn dẫn anh về Vân Nam, nhưng xem ra, anh ta còn có mục đích khác, mà cái mục đích khác này lại dính dáng đến Chung gia?

Không hiểu nổi, anh đành nghiêng đầu nhìn vào lỗ hổng, không ngờ lại trông thấy Lăng Vi. Lúc này Phó Thanh Ngâm đang giờ tay tát vào mặt cô, mơ hồ thấy môi cô động đậy nhưng không thể nghe thấy họ đang nói gì.

Âm thanh Du Bá Niên bỗng nhiên vang lên: “Lăng Vi, con gái duy nhất của Phó Thanh Ngâm và Lăng cự thị trưởng, bây giờ Phó Thanh Ngâm đang ở cùng Chung Nam Sơn, mặc dù không danh phận nhưng ai cũng nhìn ra, Chung Nam Sơn đối với bà ta yêu không chỉ dừng từ “nhiều” là đủ. Chỉ cần điều tra một chút là biết được, tới tận bây giờ Chung Nam Sơn vẫn không lấy vợ sinh con. Vậy tài sản khổng lồ của Chung gia, ông ta sẽ để lại cho ai? Tiểu Tấn, cậu là người thông minh, hiểu được cái gì gọi là ra tay trước thì chiếm được lợi thế, giá trị của Lăng Vi thật sự không nhỏ...”

Vài lời đã nói lên quan hệ lợi ích của bọn họ, chỉ là không biết trong mối quan hệ này Du Bá Niên đóng vai nhân vật nào? Húc Nghiêu cười khế, nói: “Tôi xem như lớn lên bên các người, “lợi ích trên hết, nắm mọi thứ có thể lợi dụng được” là câu Tiểu Vũ thường nói nhất, tôi cũng học được mấy phần.”

Du Bá Niên “cách” một tiếng lấp lỗ hổng lại, đi đến bên cạnh Húc Nghiêu, vỗ hai cái lên vai anh, bình tĩnh cười: “Rất tốt, xem ra cậu vẫn chưa quên bản chất của mình, đáng tiếc là, chưa học hết được bản lĩnh của ông ta đã muốn pháng kháng, cậu biết kết quả là gì không?” Nói xong cũng chẳng để ý phản ứng của Húc Nghiêu, ánh mắt nâng lên nhìn trần nhà, vẻ mặt vô cùng tự tin.

Húc Nghiêu rất quen thuộc với biểu cảm này, đây là khuôn mặt tự phụ thường thấy của Tiểu Vũ.

Nhìn bộ dáng này, anh cảm giác mình hình như đã rơi vào bẫy của Du Bá Niên, nhưng anh rút cuộc sai lầm ở chỗ nào? Húc Nghiêu đứng yên trong phòng, tâm trí trăm mối ngón ngang không lời giải. Anh nghĩ đến lỗ hổng lúc nãy, từng bước đi lại, làm theo Du Bá Niên ngồi xuống lấy tay gõ vào vách tường, nhưng hình như chạm vào vật gì đó cứng cứng...

Trái tim đập liên hồi, anh vén tầng ga giường mỏng lên. Phía dưới xuất hiện một hộp điều khiển màu đen, đèn led màu đỏ chớp nháy leo lắt như nơi này có thứ gì đó đang vận hành, rốt cuộc đây là cái gì, rốt cuộc Tấn Húc Nghiêu đã bỏ qua bước nào chứ?

Một cảm giác lo lắng ngẹn trong cổ họng Húc Nghiêu, anh không để ý tới rốt cuộc sau vách tường Lăng Vi đang làm gì nữa, cúi đầu, ánh mắt lướt qua cả gian phòng, vẫn không thể phát hiện ra điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Lợi dụng

Editor: Từ Thiên Băng

Anh mở cửa, định đuổi theo Du Bá Niên nhưng bóng dáng Du Bá Niên đã biến mất, anh hướng mắt ra phía cửa, không ngờ Lăng Vi đang từ phía xa đi tới, về mặt cô... tức giận? Là vì cái tát trước đó của Phó Thanh Ngâm?

Húc Nghiêu ép mình tỉnh táo lại, bình tĩnh cười nói: “Thật trùng hợp, sao cô lại ở đây?”

Lăng Vi nhìn anh chăm chăm, khuôn mặt càng trở nên lạnh hơn, cô giờ di động lên: “Anh xem trước đã, xem xong chúng ta sẽ nói chuyện đằng hoàng với nhau.”

Điện thoại đang mở một đoạn video, đã bị ấn tạm dừng, hình ảnh trong video chính là cảnh Húc Nghiêu đi vào căn phòng vừa nãy. Trong ảnh có hai người, còn ai khác ngoài Du Bá Niên và Húc Nghiêu? Về phần hoàn cảnh trong ảnh, khỏi nhìn Húc Nghiêu cũng đoán được rồi.

Anh tắt điện thoại trả cho Lăng Vi, rốt cuộc đã hiểu Du Bá Niên muốn làm gì, cái hộp đen kia là máy quay phim, mục đích của Du Bá Niên đơn giản là muốn dụ anh nói ra câu kia, sau đó cho Lăng Vi nghe, khiến cô nghĩ Tấn Húc Nghiêu anh là kẻ lòng lang dạ sói. Khó trách anh ta lại hành động khác thường như vậy, vào cửa thì nhìn chăm chăm lỗ hổng, tất cả cũng chỉ là tiểu tiết, anh ta chỉ muốn làm như hợp tình hợp lý ngồi xuống bên mép giường để ấn nút máy quay, phân tán lực chú ý của Tấn Húc Nghiêu, dụ anh sa vào bẫy.

Khóe miệng Húc Nghiêu hơi cong cong: Mới nãy anh còn cho rằng Du Bá Niên có mục đích khác, xem ra Du Bá Niên không hề thay đổi, vòng vo qua lại vẫn cũng chỉ để anh ngoan ngoãn trở về Vân Nam. Chỉ là cách làm quá dư hơi, khiến người ta phí công suy nghĩ...

Hiểu rõ được mọi chuyện, Húc Nghiêu ngược lại cảm thấy rất thoải mái, anh thở phào nhẹ nhõm nói: “Nếu như người ta đã cố ý đưa cô xem, vậy tôi

cũng chẳng cần hao tâm tổn sức che giấu cái gì. Không sai, những gì cô nghe thấy đều là thật, tôi chính là loại người như thế.”

Lăng Vi tức giận quay đầu sang chỗ khác, hừ một tiếng: “Ha ha, hay cho hai từ “che giấu”, anh cho rằng anh thông minh nhất thế giới này à, nói lời này định gạt trẻ con sao!” Thấy Húc Nghiêu không giải thích, cô hận không thể đánh một phát lên đầu anh cho anh bớt điên đi. Hôm nay Du Bá Niên đột nhiên nói muốn dẫn cô đi gặp một người, Lăng Vi đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, không ngờ lại đến Chung gia.

Lúc Lăng Vi gặp Phó Thanh Ngâm, bà nói rất nhiều lời, nhưng đều xoay quanh một vấn đề, đó chính là tránh xa khỏi Tần Húc Nghiêu. Bởi vì anh quá phức tạp. Lăng Vi rất muốn bật cười, Phó Thanh Ngâm đã đoạn tuyệt với Lăng gia từ ba năm trước, bây giờ bà lấy thân phận gì quyết định chuyện của cô? Huống chi cô không phải đứa trẻ lên ba, người bên cạnh mình thế nào chẳng lẽ cô không biết?

Trước đây chuyện của Tôn Viêm Thần cũng vậy, Phó Thanh Ngâm xem Lăng Vi như một đứa nhỏ không hiểu gì hết, thế nào cũng bị đàn ông lừa gạt chịu tổn thương. Nhưng chẳng lẽ bà không biết, Phó Thanh Ngâm bà mới là người vô lý trí nhất ---- đã chùng đó tuổi lại phải dựa vào đàn ông mới sống nổi, nếu rời khỏi Chung Nam Sơn, bà còn cái gì đây? Lăng Vi hết sức xúc động, đến khi cô ý thức được mình đang nói những lời này ra khỏi miệng, Phó Thanh Ngâm đã tát một cái lên mặt cô rồi.

Một khắc kia Lăng Vi vô cùng sững sốt, cô thừa nhận mình lỡ lời nhưng nếu không phải Phó Thanh Ngâm làm ra chuyện bỏ nhà rồi con thì làm sao cô có thể nói những lời đó được?

Lúc hai người kết thúc cuộc gặp mặt không mấy vui vẻ này, có một người đàn ông mặc quần áo quái lạ đến đưa cho cô chiếc di động, nội dung trên điện thoại chính là những gì cô đã cho Húc Nghiêu xem. Phó Thanh Ngâm cầm điện thoại đưa lên trước mắt cô, nói rằng cô còn quá non nớt, suy nghĩ đơn thuần, không biết đề phòng Tần Húc Nghiêu – một kẻ bụng dạ khó lường còn để cho anh ở bên cạnh.

Suy nghĩ một hồi, Lăng Vi thờ dãi nói với Húc Nghiêu: “Bây giờ tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, rốt cuộc anh muốn lợi dụng tôi làm gì?”

Rốt cuộc muốn phá thùng mùng giấy rồi sao? Giữa anh và Lăng Vi nhất định không thể có bí mật, anh vẫn luôn thắng thắng với Lăng Vi, chỉ cần Lăng Vi muốn biết anh chắc chắn sẽ nói hết, không bởi cái gì, chỉ đơn thuần vì lòng kiêu ngạo mà thôi. Tần Húc Nghiêu anh từ nhỏ đã vô cùng kiêu ngạo, anh tin chắc Lăng Vi cũng là người như thế!

Vườn hoa Chung gia, người làm bị bảo tránh mặt, Lăng Vi ngồi trên băng đá nhìn Tần Húc Nghiêu chăm chú, chờ anh mở miệng.

Tần Húc Nghiêu cời áo khoác xuống, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như thường: “Chắc cô cũng biết, tôi và Du Bá Niên có mâu thuẫn với nhau, anh ta xuất hiện khiến tôi rất phiền toái, có một số chuyện tôi không thể tự xử lý một mình được nên tôi muốn tìm người có thực lực để hợp tác. Trùng hợp là, tôi lại gặp được cô ở Belfast, trùng hợp hơn nữa là cô còn có quan hệ với Chung gia...” Anh ngừng một lát vì thấy Lăng Vi có vẻ dăm chiêu.

“Anh cần Chung Nam Sơn giúp đỡ, tôi có thể hiểu, nhưng anh rốt cuộc có thù oán gì với Du Bá Niên?” Lăng Vi chợt nhớ đến đêm đó Du Bá Niên cứu cô, anh ta đã nói có người nào đó rời bỏ Văn Nam, cô hơi cao giọng: “Nhà anh chính xác là ở đâu?”

Húc Nghiêu gật đầu, thấy trên bàn đá có bình trà, thuận tay cầm lên rót cho mình một ly. Mặc dù đã lạnh nhưng vị trà vẫn chưa phai. Giọng anh có phần hoài niệm: “Đây là trà Phổ Nhĩ của Văn Nam, ở thành phố G bán khoảng hơn ngàn đồng một kg nhưng ở Văn Nam không như thế. Cô biết không, mẹ tôi cũng trồng trà Phổ Nhĩ, tự tay sào, sau đó pha mà uống... mùi vị đó, mặc dù không khác mấy với trà được sản xuất bằng công nghệ chuyên nghiệp, nhưng lại hơn ở chỗ vị nước.”

(Một ngàn: (nhân dân tệ) bằng khoảng

(Trà Phổ Nhĩ: Một loại trà được sản xuất ở vùng Văn Nam, Trung Quốc, được ép thành từng bánh.)

Lăng Vi lấy được đáp án mình mong muốn, cô cũng bắt đầu đoán được không ít chuyện, những mẩu chuyện nhỏ về Tần Húc Nghiêu dần dần xâu chuỗi lại, cô bình tĩnh mở miệng: “Tôi nhớ anh biết rất rõ hoàn cảnh của xóm nghèo, về mặt lúc anh nói về nơi đó khiến người ta nghĩ anh xuất thân từ đây... Văn Nam có một nhóm người, vì cuộc sống khó khăn, họ gia nhập vào một tổ chức, sau đó họ phải nghe theo lệnh lãnh đạo cao tầng của tổ chức đó, bất kể lãnh đạo muốn họ làm gì bọn họ cũng không được phép phản đối... Anh và O Qua dường như sợ hãi sự xuất hiện của Du Bá Niên, bởi vì một khi anh ta có mặt thì các anh sẽ vướng vào rắc rối... đó là vì anh chính là thành viên của cái tổ chức kia, ông lớn của các anh là ai? Du Bá Niên? Không đúng, anh ta không có năng lực lớn như vậy. Người đó phải có quyền cao chức trọng hoặc tài phú hơn anh ta...”

Lăng Vi nói xong ngừng đầu, đáp án như hiện lên trong ánh mắt xinh đẹp của cô.

“Tiêu Vũ.” Húc Nghiêu nói ra cái tên này trông thì có vẻ không quan tâm, nhưng đôi má cứng đờ cùng khóe mắt như sâu thẳm của anh khiến anh bị vạch trần ---- anh rất hồi hộp!

Lăng Vi càng thêm chắc chắn, Húc Nghiêu hẳn là đào tẩu khỏi tổ chức, nhưng Tiêu Vũ không cho phép, cho nên ông ta phái Du Bá Niên dẫn anh về. Lăng Vi không biết Du Bá Niên đã làm bao nhiêu chuyện trong bóng tối, nhưng rốt cuộc cô đã hiểu, lý do tại sao mình lại nhận được đoạn video này. Du Bá Niên muốn Lăng Vi thấy, Húc Nghiêu có ý đồ với cô, khiến quan hệ chẳng mấy bền chắc giữa cô và Húc Nghiêu tan vỡ, dứt đứt đường lui của Húc Nghiêu, khiến anh không thể không ngoan ngoãn trở về Văn Nam.

Ngậm trà trong miệng của Húc Nghiêu còn chưa kịp nuốt xuống, Lăng Vi lại bình bình hỏi thêm: “Bây giờ anh định làm gì, hình như Chung gia không có ý muốn hợp tác với anh như anh muốn hợp tác với họ, ít nhất là đã có một người không thích rồi, mà bà ta lại có ảnh hưởng rất lớn đến Chung Nam Sơn, anh cũng biết ai rồi đấy.”

Cảm giác toàn thân cứng đờ khi nhắc đến Tiêu Vũ của Húc Nghiêu dần biến mất, bởi vì anh phát hiện cô gái trước mặt này thật lòng quan tâm anh, trong

lòng trở nên ấm áp. Anh nở nụ cười, nụ cười không cứng nhắc như nãy: “Cô đang lo lắng cho tôi sao?”

Lăng Vi phát hiện mình phản ứng hơi quá, giọng nói của cô nhất thời lạnh xuống: “Hiển nhiên là tôi không rảnh xen vào việc người khác, đây là chuyện của anh, căn bản không liên quan đến tôi. Tôi chỉ khuyên anh một câu, nếu như anh muốn thông qua tôi để lôi kéo Chung gia thì anh thất bại cái chắc. Tôi không có quan hệ gì với Chung gia, khi xưa không có, sau này càng không có!”

Húc Nghiêu đặt ly trà xuống, vẻ mặt có phần bất đắc dĩ: “Tôi hiểu, sau khi về nước thấy được quan hệ giữa cô và mẹ cô, tôi biết ngay mình không có cơ hội ning bộ Chung gia rồi. Hơn nữa cô cũng thấy đó, mẹ cô không thích tôi, bây giờ chúng ta chưa ở bên nhau bà ấy đã phản đối như thế, nếu tôi thật sự trở thành bạn trai của cô, chắc bà ấy sẽ lấy chổi đánh chết tôi quá?”

Lăng Vi đứng dậy muốn đi, cô quay đầu liếc Húc Nghiêu một cái: “Thật xin lỗi, lời nói đùa của anh không hề thú vị, ngược lại, anh cố ý đánh trống lảng khiến tôi hiểu thêm được một việc.” Cô gắng từng chữ nói: “Anh vẫn còn muốn lợi dụng tôi, có điều mục đích không phải Chung gia, mà là có ý đồ khác.”

Húc Nghiêu nở nụ cười, thẳng thắn nói: “Thật sự tôi có gạt cô vài chuyện, hơn nữa tôi cũng không dám đảm bảo có thể nói hết cho cô, nhưng vẫn hy vọng cô hiểu cho, chuyện giữa tôi và Du Bá Niên đã liên lụy cô, tôi thật lòng xin lỗi, nhưng Du Bá Niên là loại người một khi đã cho rằng cô có quan hệ với tôi thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay, cho nên, cô trốn không nổi đâu!”

Mấy chữ cuối cùng anh nói bằng giọng khẳng định, trong giây lát đó, anh bỗng nhiên đứng dậy, thừa dịp Lăng Vi còn kinh ngạc vì những lời này, một tay kéo cô lại, cúi đầu hôn lên môi Lăng Vi.

Môi Húc Nghiêu truyền đến cảm giác lạnh lạnh, còn có mùi hương trà Phở Nhi, Lăng Vi mở to mắt nhìn bản thân phản xạ trong ánh mắt của Tần Húc Nghiêu, giờ khắc này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: Khiếp sợ! Cường hôn... đến tận bây giờ cô vẫn không tin được chuyện này lại xảy ra. Có lẽ do quá ngạc nhiên, Lăng Vi nhất thời không đẩy anh ra ngay, chỉ là trong vài giây sững sờ đó... trên môi truyền đến sự tê dại như có tia lửa kích thích, cảm giác nóng rực chột phờng lên...

Húc Nghiêu một tay giữ chặt Lăng Vi, khiến cả người cô bị anh bao phủ, một tay khác cũng nắm chặt tay Lăng Vi, mặc kệ cô giãy dụa, mười ngón tay đan chéo vào, bộ dạng tuyệt đối không chịu buông tay. Anh giống như đem tất cả những lời khó nói đưa hết vào nụ hôn này, đầu lưỡi cường thế xâm nhập, bắt Lăng Vi phải mở hàm răng ra. Cơ thể Lăng Vi vừa mềm mại vừa thơm ngát, khiến Húc Nghiêu cứ muốn hôn mãi như vậy. Lúc xuất hiện suy nghĩ đó, anh cả kinh thiếu chút nữa buông lỏng tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đánh giá cao

Editor: Từ Thiên Băng

Lý trí từ từ hồi phục, Lăng Vi thử đẩy Tần Húc Nghiêu ra, nhưng môi của anh như có lực hút, muốn ngấu nghiến luôn cả cô. Cơ thể bị ôm chặt, cô biết lúc này cạy mạnh để đẩy anh ra là vô ích, cô không giãy dụa nữa, chỉ dùng ánh mắt chất vấn bình tĩnh nhìn thẳng vào Húc Nghiêu.

Đột nhiên anh buông lỏng ra một chút, sau đó lại đưa tay ấn đầu Lăng Vi vào ngực mình, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Cô cứ xem như mình bị lợi dụng lần nữa đi.” Nói xong anh buông Lăng Vi ra, vẻ mặt thỏa mãn vô cùng, khoe môi mấp máy tựa hồ như đang hồi tưởng dư vị nụ hôn kia: “Anh rất vui vì em đã lo lắng cho anh, mặc kệ người khác nói thế nào, anh cũng không để tâm, em nhất định cũng phải như thế đó.”

Lăng Vi nghiêng đầu nở nụ cười: Lời này sao giống như kịch bản quá, anh muốn diễn cho ai xem đây? Chợt nghĩ đến một người, cô đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng chung quanh ngoại trừ hai người cô đâu còn ai nữa? Trong khi, ở phía sau cô, Tôn Viêm Thần yên lặng đứng nhìn, ánh mắt của anh tràn ngập trách cứ và sự khó tin, anh chần chờ, rốt cuộc nên đi tới hay nên bỏ đi đây.

“Đây chính là nguyên nhân anh bị gọi là điên cuồng, thì ra anh và Tôn Viêm Thần là cùng một loại, cho rằng một nụ hôn thì có thể khiến phụ nữ mê mết? Ở trong mắt hai người, phụ nữ là cái gì? Công cụ để các người tùy ý phát tiết? Trước kia còn cho rằng anh không phải người xấu, xem ra là do tôi đánh giá anh quá cao rồi.” Lăng Vi lạnh lùng nói, chán ghét không thèm nhìn Húc Nghiêu, trên môi còn lưu lại mùi hương của anh khiến cô ghê tởm thấy buồn nôn.

Hôn là hành động thân mật giữa hai người yêu nhau, bọn đàn ông lại luôn cho mình cái đặc quyền, mỗi khi hôn thì nghĩa là người phụ nữ này thuộc về họ sao? Ngu xuẩn!

Nếu Tôn Viêm Thần là nhất thời xúc động, vậy Tần Húc Nghiêu thì sao? Anh đang muốn khoe khoang với Tôn Viêm Thần? ... Trong đầu Lăng Vi hò hét loạn cả lên, cô không thể phân biệt đâu là đúng đâu là sai nữa, có lẽ cô nên nghe theo lời của Phó Thanh Ngâm, trên thế giới này sẽ chẳng có ai tự nhiên đối tốt với cô, trừ khi người ta có dụng ý khác.

Sau khi Lăng Vi bỏ đi, Viêm Thần bước nhanh đến, không nói hai lời nên một quyền lên mặt Húc Nghiêu. Mặc dù Húc Nghiêu đã theo bản năng hạ người né xuống, nhưng vẫn không thể tránh hoàn toàn. Trong miệng trào ra vị máu tươi, Húc Nghiêu khẽ mỉm cười, trầm trầm nói: “Tôn thiếu gia, anh tức giận gì vậy? Có gì thì chúng ta ngồi xuống rồi nói rõ. Thật ra tôi cũng không ngại cho anh đánh vài quyền, đáng tiếc nơi này là Chung gia, hành động của anh không chừng sẽ bị người khác bắt gặp, đến lúc đó không biết sẽ bị thiên hạ đồn thành cái dạng gì nữa.” Bộ dáng nhàn nhả uống trà của anh khiến người ta tức sôi máu nhưng lại không thể làm gì được.

Viêm Thần lạnh mặt liếc, trong mắt đầy địch ý, thật ra thì ngay từ lần đầu tiên gặp người tên Tấn Húc Nghiêu này anh đã cảm thấy không thoải mái, người này tuy nhìn trông rất tao nhã lịch sự nhưng trực giác phái nam nói cho Viêm Thần biết, từ trong xương cốt của Tấn Húc Nghiêu phủ đầy màu âm u, cho tới bây giờ, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt. Anh cảnh cáo nói: “Tôi không cần biết anh rốt cuộc có mục đích gì nên mới ở bên cạnh Vi Vi, nhưng tôi khuyên anh, nếu như không tránh xa cô ấy ra, tôi sẽ không tha cho anh. Bao gồm dự án của Chung gia, công việc của anh, tôi nhất định sẽ khiến anh chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Húc Nghiêu tự rót rồi tự uống một hớp Phở Nhi, mùi trà lẫn vào mùi máu trôi xuống cổ họng. Sau đó anh mới chậm rãi nói: “Anh nói sẽ khiến tôi thâm, chắc không phải anh có ai nằm vùng ở TB chứ? A, đúng rồi, Tiểu Lý gì đó ở bộ phận kỹ thuật có tay nghề sửa chữa computer không tồi, tôi đang suy nghĩ có nên bảo Âu tổng thăng chức cho cậu ấy không. Nghe nói mẹ cậu ấy là người làm công ở nhà anh, đã làm mấy chục năm rồi, anh gọi là gì nhỉ... di Lý?”

Nghe đến cái tên đó, Viêm Thần không khỏi lui về sau một bước, di Lý làm ở nhà anh lâu lắm rồi, trước kia là người giúp việc trong nhà cũ của Tôn gia, khi Viêm Thần chuyển ra ngoài, bà cũng chuyển đến chăm sóc việc ăn uống cho anh. Mặc dù gọi là người giúp việc nhưng Viêm Thần từ lâu đã xem bà là một thành viên trong nhà.

Sau mấy giây, Viêm Thần như hiểu được gì đó, đột nhiên cười: “Anh muốn dùng Tiểu Lý đe dọa tôi? Thì ra anh chẳng qua cũng chỉ có thế. Anh đã nói Tiểu Lý làm việc ở TB rất tốt thì cậu ấy có thể xảy ra chuyện gì chứ? Tôi cũng không tin anh dư hơi sức để đi đối phó một người không có sức uy hiếp đến mình.” Anh thờ phào: “Tấn Húc Nghiêu, anh xem thường tôi quá.”

Húc Nghiêu nhếch môi cười, nụ cười vừa nhìn Viêm Thần đã thấy rõ được ý giễu cợt. Người ngoài bảo Tôn Viêm Thần anh là một cậu ấm vô dụng chỉ biết hưởng thụ, không sai, anh đúng là không thích nhúng tay vào việc buôn bán, bởi vì anh không có hứng thú, nhưng như thế không có nghĩa là người khác có thể coi thường anh!

“Lại tức giận nữa à? Tôn thiếu gia, thay vì núp sau lưng phụ nữ và người nhà, không bằng anh đàn ông một chút thẳng tay cược một lần, anh chắc cũng không thích bị người ta gọi là đồ vô dụng mà nhỉ? Còn về phần Vi Vi, tôi sẽ không buông tay, nếu như anh có năng lực cạnh tranh với tôi, tôi lúc nào cũng hoan nghênh. Nhưng mà, nhìn lại đi, hình như cô ấy không thích gặp anh cho lắm.” Nói xong, Húc Nghiêu khẽ mỉm cười, sau đó sai bước đi về phía đại sảnh, để lại một mình Viêm Thần trầm ngâm ở đó.

Trên đường đi, Húc Nghiêu rất chú ý chung quanh, anh không tin Du Bá Niên chỉ đơn giản gắn máy quay trong phòng, chắc chắn nơi này phải có người của anh ta. Suy nghĩ lung tung, anh bất giác không nhận thấy có người đang đến gần mình.

“Tần tiên sinh, ông chủ đang ở tiền sảnh đợi ngài, mời đi theo tôi.” Âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên khiến Húc Nghiêu kinh hãi, gã đàn ông mặc đồ cổ quái lại xuất hiện lần nữa. Xuất quỷ nhập thần khiến người ta hoảng sợ. Húc Nghiêu đã có thể khẳng định người đàn ông này là người của Du Bá Niên, nếu không vừa nãy anh ta sẽ không tự mình dẫn anh đi gặp Du Bá Niên, về phần anh ta có phải người có Chung Nam Sơn hay không thì hơi khó nói. Cái lão hồ ly Chung Nam Sơn này, ai biết ông ta có quan hệ gì với Du Bá Niên chứ.

Đây là lần thứ hai Húc Nghiêu gặp mặt Chung Nam Sơn, đối với ông ta Húc Nghiêu chỉ biết có bề ngoài, đây là một người đàn ông truyền thống, nhìn từ cách bố trí nội thất cũng biết rồi, ông là loại người nhìn lần đầu sẽ chẳng ai liếc thêm cái nữa, bởi vì ông so với các lão niên khác chẳng có gì khác biệt. Chỉ là một người bình thường như thế, lại có thể trong vòng vài năm gần gũi tích lũy một mỏ tài sản khổng lồ ở Vân Nam, mua lại được tổ trạch. Chưa từng nghe nói Chung gia có châu báu gì truyền lại, thế nhưng ông ta càng làm càng lớn, rốt cuộc ông ta lấy được cái gì ở Vân Nam?

Lúc Húc Nghiêu vừa đến, vừa hay thấy một người đang đi vào trong, là Phó Thanh Ngâm. Nhìn bộ dáng của bà rõ ràng là rất không vui khi nhìn thấy Húc Nghiêu.

“Tần tiên sinh, mời ngồi. Cậu là một trong số ít khách được đến đây, trước đây tôi nghe người ta nhắc đến cậu rất nhiều, thông minh giỏi việc, có thể nói là tân tú tài trong ngành đá quý.” Chung Nam Sơn ôn hòa nói.

“Ngài cứ gọi tôi là Tiểu Tấn thôi, so với ngài, tôi thật sự chẳng là gì cả.”

Chung Nam Sơn khẽ gật đầu, có vẻ rất hài lòng. Ông chậm rãi xoay xoay chiếc nhẫn lục bảo trên ngón tay, nụ cười càng ngày càng thân thiết: “Không lâu trước đây tôi có phái người đến tòa soạn báo, nghe bọn họ nói, cậu định hợp tác với tòa soạn làm một chuyên mục về vật phẩm xa xỉ, có chuyện này không?”

Húc Nghiêu không đoán được chiều này của ông, không biết ý ông là gì, chỉ có thể bị động trả lời. Sau đó Chung Nam Sơn càng nói càng khó hiểu, theo ý ông có nghĩa là, anh sẽ là đại diện hiệp nghị với tòa soạn báo, dự án này sẽ góp mặt nhiều người hợp tác, bao gồm Chung gia, công ty TB, tòa soạn, không chừng còn có Tôn gia tham gia... Ông nói vì sự phát triển phồn vinh của vật phẩm xa xỉ ở thành phố G.

Húc Nghiêu lâm vào trầm tư, anh và Phương Tử Kỳ làm ra vụ này, một mặt vì giải quyết cái tên Phi Thụy tiên sinh, mặt khác là vì tiềm năng phát triển của những thứ vật phẩm xa xỉ. Báo chí tuyên truyền sẽ tạo ra dư luận tốt đẹp, kéo được nhiều khách hàng cho công ty và việc hợp tác, bây giờ Chung Nam Sơn bỗng nhiên muốn nhúng tay, hơn nữa còn kéo cả Tôn gia vào? Anh cảm thấy nếu xét về góc lợi ích thì chẳng có gì khả nghi, nhưng Húc Nghiêu vẫn cảm thấy có gì không đúng, ông ta tại sao lại biết kết hoạch hợp tác này? Có thể nói, trừ anh và Phương Tử Kỳ, hẳn sẽ không có nhiều người biết nữa, cho dù là người trong công ty, Húc Nghiêu cũng chưa thông báo với mấy ai, vì anh định đợi chuyện này đập khuôn mới báo cho Âu tổng. Nói vậy,

chỉ có thể là Phương Tử Kỳ... chẳng lẽ người phụ nữ kia không thỏa mãn với điều kiện của TB, muốn nuốt chửng thêm lợi nhuận?

“Vi Vi ở một mình bên ngoài không dễ dàng, đứa nhỏ này thật mạnh mẽ, nghe nói cậu là bạn của nó, hy vọng cậu có thể giúp đỡ nó nhiều hơn.”

“Nghe nói nhà cậu ở Vân Nam, nơi đó phong cảnh như tranh, dân tộc phong tình nồng hậu, hơn nữa còn có tài nguyên khoáng thạch phong phú, có thể nói là nơi tuyệt vời để khai thác...”

Trong quá trình trò chuyện, Húc Nghiêu mấy lần muốn hỏi về vấn đề hợp tác nhưng đều bị ông ta lảng tránh, điều này khiến Húc Nghiêu không thể không nghi ngờ là Chung Nam Sơn đã thay đổi ý định hợp tác với anh. Tự biết chẳng cần bàn lui, Húc Nghiêu nhìn đồng hồ rồi xin cáo từ, Chung Nam Sơn cũng không giữ lại.

Ra khỏi cửa, Húc Nghiêu vẫn suy nghĩ chuyện này, Du Bá Niên và thái độ của Chung Nam Sơn, hai người này tỏ vẻ giống nhau như thế... Anh vừa ra khỏi cổng thì điện thoại đổ chuông, số gọi đến là số của công ty.

Giọng của Tiểu C có phần hối hả dồn dập: “Giám đốc, vừa rồi Phó tổng phát đại hóa, ông nói anh lấy danh nghĩa công ty tự ý hợp tác với tòa soạn, đây là hành vi xem thường quy củ của công ty, ông còn bảo muốn nói chuyện này với Tổng giám đốc...”

Chung Nam Sơn bên đây vừa nói xong, công ty anh đã nhận được tin tức, thật đúng là nhanh quá mà. Húc Nghiêu bắt đầu dĩ cười, mấy ngày nay anh đúng là chìm trong núi phiền toái, hết cái này đến cái khác.

Hình như có người muốn phá hủy mọi con đường của anh.

Khi cúp điện thoại, anh thấy Lăng Vi đứng bên cạnh xe anh. Cô đưa lưng về phía Húc Nghiêu, nghe thấy tiếng bước chân thì chậm rãi xoay người lại, ánh mắt bình tĩnh: “Tôi thật sự không hiểu, rốt cuộc anh làm đến cùng thì có lợi ích gì chứ, chọc người ta chẳng qua khiến mình có thêm kẻ thù. Mặc dù tôi không phải rất hiểu anh nhưng tôi cũng rõ, anh tuyệt sẽ không làm chuyện tổn hại đến bản thân. Cho nên, xin anh nói hết với tôi.”

Húc Nghiêu bỗng nhiên cười, nhìn Lăng Vi như nhìn một kho bảo thạch hiếm có: “Tôi vốn định tha cho cô, nhưng cô lại nhảy vào nữa rồi, làm sao tôi có thể tha cô đây? Cho nên tôi quyết định, lần này nhất định không để cô đi nữa.” Không đợi Lăng Vi phản ứng, anh kéo tay của cô chạy về phía trước.

“Anh mang tôi đi đâu?” Lăng Vi vừa chạy vừa kêu.

“Dẫn cô về nhà!” Nụ cười trên mặt Húc Nghiêu vô cùng chói mắt, tim Lăng Vi như bị thứ gì đó nhẹ nhàng cào một phát.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Dịu dàng âm hiểm

Editor: Từ Thiên Băng

Chẳng hiểu tại sao, lúc nghe hai từ “về nhà”, Lăng Vi cảm thấy rất buồn cười: Cô có một quãng thời gian rất dài không nhớ cả nhà mình ở đâu. Sau khi về nước, cô có từng định ghé thăm nhà một chút, đáng tiếc là Lăng gia đã bị phong tỏa rồi, nghe nói chẳng bao lâu nữa sẽ bị đưa đi đấu giá. Hơn nữa cho dù có vào ở được nhưng ba không có ở đây, mẹ cũng không có, một nhà trống rỗng chỉ có mình cô, vậy còn gọi là nhà sao?

Lăng Vi liếc mắt nhìn Húc Nghiêu bên cạnh, anh nói muốn dẫn cô về nhà, nghe thú vị thật. Cô theo bản năng nắm chặt tay Húc Nghiêu, giống như chỉ cần nắm tay anh là thật sự có thể tìm được nhà.

Không biết đã chạy bao lâu, Húc Nghiêu dừng lại trước một quán cà phê, thở dốc nói: “Trước khi về nhà, vào chỗ này đã, chúng ta cần nói vài chuyện.” Nói xong anh chỉ tay vào quán cà phê, trên bảng hiệu viết: Two Sides Café.

Lăng Vi hít sâu, cố gắng giữ cho tim đừng đập quá nhanh, nhìn cái tên trên bảng giật mình: “Đây chính là nơi anh muốn tôi vào? Sao anh tìm được vậy? Tôi cứ ngỡ mình đang ở Belfast đây.”

Tay Húc Nghiêu vẫn không buông tay cô, anh đẩy cửa đi vào, thần thần bí bí nói: “Bí mật, sau này sẽ nói.”

Trong tiệm vắng tanh không có người nào, một nam phục vụ đang pha cà phê, nghe tiếng động cũng không ngẩng đầu lên: “Quý khách muốn dùng gì?”

“Hai tách Moka, cảm ơn!” Húc Nghiêu nói xong nhìn Lăng Vi một cái, trong ánh mắt tràn đầy sự tự tin như nắm giữ được mọi thứ trong tay.

Người phục vụ kia nghe thế, ngẩng đầu lên. Lăng Vi bây giờ mới nhìn thấy bộ dáng của anh ta, anh ta thanh tú và rất trắng, mặt mày sắc sảo nhưng trông vẫn có vẻ dịu dàng, chỉ là còn có... hơi thâm hiểm. Lúc anh ta nhìn thấy Húc Nghiêu thì lập tức buông thứ trong tay xuống chạy vọt ra khỏi quầy. Tốc độ nhanh đến giật mình, dường như chỉ trong một chớp mắt anh ta đã đứng trước mặt Húc Nghiêu.

Tiếp theo, một cảnh tượng khiến Lăng Vi hoảng hồn xuất hiện, phục vụ đó ôm chầm lấy Húc Nghiêu, trong mắt còn mơ hồ có lệ, âm thanh cũng run rẩy: “Thằng nhóc chết tiệt này, rốt cuộc mình đợi được cậu đến rồi.”

Tay Lăng Vi rời khỏi tay Húc Nghiêu, cô lui về sau một bước, dành không gian cho hai người nói chuyện. Người đàn ông này rõ ràng có giao tình không tầm thường với Húc Nghiêu, lúc ở Mỹ cô đã từng chứng kiến cảnh này rồi vì vậy trong đầu cô xuất hiện một suy nghĩ rất thần kỳ.

Húc Nghiêu vỗ vỗ lưng anh ta, giống như dỗ ngọt một đứa trẻ: “Được rồi, không phải mình đến rồi sao, cậu xem, mình còn dẫn bạn đến chơi này.”

Húc Nghiêu giới thiệu hai người lẫn nhau, người đàn ông kia tên là “M”. Lăng Vi cảm thấy đó không phải là tên mà giống một loại danh hiệu hơn, nhưng càng kỳ quái hơn nữa, ánh mắt người này, rõ ràng không có chút hiền lành nào thậm chí còn có địch ý với cô. Sau khi “M” đi, Lăng Vi vẫn nhìn chăm chăm bóng dáng người ta.

Húc Nghiêu ho nhẹ một tiếng: “Tôi biết M rất trẻ lại tuấn tú, chỉ là cô cũng không cần biểu hiện đến vậy chứ, không sợ tôi ghen sao?”

Lăng Vi trừng mắt liếc anh một cái: “Tôi phát hiện gần đây anh nói chuyện câu nào cũng không đứng đắn. Còn nữa, sao tôi cứ cảm thấy bạn bè anh khác người nhỉ?” Cô còn nhớ hồi ở Belfast, Húc Nghiêu tham gia hôn lễ là vì có quen biết với chủ nhà. Cô cũng đã gặp chủ nhà, cao lớn uy mãnh, nếu ở thời cô đại tuyệt đối sẽ là tướng sĩ dũng mãnh, ở hiện đại bây giờ thì cứ như xã hội đen. Còn người tên Ô Qua, bảo là bác sĩ, Lăng Vi lại chưa từng thấy qua vị bác sĩ nào ít nói thô lỗ như vậy. Hiện tại xuất hiện thêm một M, anh ta không thô lỗ, nhưng khiến người khác cảm thấy âm hiểm lại dịu dàng thế nào ấy.

Húc Nghiêu nhích lại gần cô một chút, nhỏ giọng dè dặt nói: “Nếu như tôi nói tôi là xã hội đen, cô tin không?”

Lăng Vi cũng lại gần, nhìn thẳng vào anh, không do dự: “Anh dám nói, tôi dám tin. Vậy tôi hỏi anh, anh là nhân vật nào trong xã hội đen, giết người hay bán người? Hay bắt cóc, cái gì cũng đã làm rồi?” Mặt hai người gần sát nhau, vô tình có thể cảm thấy hơi thở của nhau.

Hai người cùng nhau cười xấu hổ, vừa lúc M đưa lên một đĩa bánh ngọt, mỉm cười nhìn Lăng Vi: “Đây là món Húc Nghiêu thích nhất, cô thử đi.” Nói xong anh ta quay đầu bỏ đi, dường như hết sức không vui khi thấy cô.

Ánh mắt Lăng Vi sâu kín, nhẹ giọng nói: “Anh ta sao thế?” Chưa nói dứt câu, M bỗng nhiên xoay người, nói: “A, đúng rồi, Lăng tiểu thư, quên hỏi cô, cô thích nhất cà phê Moka, trước kia Húc Nghiêu thích Lam Son, cậu ấy từng nói...” Đang nói anh ta thấy Húc Nghiêu khẽ nhủ mày, lập tức thu lại câu tiếp theo: “Thật xin lỗi, tôi nói nhiều quá rồi, tôi đi pha cà phê, hai người thong thả dùng.”

Nhìn dáng vẻ uất ức bỏ đi của M, lại nhìn Húc Nghiêu vẻ không vui, Lăng Vi như hiểu ra điều gì đó, tròn to hai mắt: “Anh và anh ta...”

Chiếc nĩa bạc trong tay Húc Nghiêu rớt xuống bàn, mẫu bánh ngọt nhỏ lăn lộn mấy vòng, có nhiều lúc anh hy vọng mình ngốc một chút, để khỏi phải mỗi khi nghe người ta nói chưa hết câu thì đã biết ý người ta là gì. Anh bắt đầu dĩ cười: “Xem ra tôi dẫn cô đến đây đúng là sai lầm, vốn cứ tưởng ở nơi khiến cô hoài niệm, lại ít người sẽ thuận tiện cho đôi ta nói chuyện phiếm. Không ngờ khiến cô này ra ý tưởng như vậy.” Anh thở dài.

Hết màn đùa vui, Lăng Vi ngồi thẳng chờ Húc Nghiêu mở miệng.

“Mấy năm nay, mẹ tôi luôn giục tôi tìm bạn gái, bà lo tôi sẽ chỉ biết công việc mà quên chuyện nối dõi tông đường, hôm bữa bà vừa mới gọi điện giục, bảo nếu tôi không tìm được ai thì về nhà, bà sẽ tìm giúp tôi, chỉ cần tôi chịu về thôi. Ý của bà chính là muốn ép hôn, có lẽ cô không biết, nhà tôi ở khu Vân Nam Sơn, ở đó còn lưu lại không ít truyền thống, tôi một chút cũng không nghi ngờ lần sau trở về mẹ tôi sẽ thật sự nhét một người phụ nữ lên giường tôi.”

Lăng Vi nửa tin nửa ngờ nghe, chỉ là nhìn bộ mặt nghiêm túc của Húc Nghiêu, chắc là có thật. Mặc dù không ngờ Húc Nghiêu lại xuất thân từ nơi đó, chỉ là cô có một nghi vấn: “Nhưng mà, chuyện này thì liên quan gì tới?”

Húc Nghiêu bắt lấy tay Lăng Nghiêu, vô cùng chân thành nói: “Có người nói cho mẹ tôi rằng tôi đã có bạn gái, hơn nữa còn đang ở chung với nhau.”

Lăng Vi dẩy rồi quẳng tay anh qua một bên: “Cho nên? Đây chính là mục đích của anh?”

“Vi để tránh mẹ tôi làm chuyện gì đó cực đoan, tôi cảm thấy mình thật sự nên tìm bạn gái rồi, thời gian này tôi hay đi chung với cô, cảm thấy hai ta rất hợp nhau, hơn nữa cô cũng quan tâm tôi mà, điều này chứng minh cô cũng hơi có cảm giác với tôi nên chúng ta làm thành một đôi sẽ rất hợp. Lại nói, mẹ tôi bây giờ gần như đã coi cô là con dâu tương lai rồi, nếu như tôi đi tìm một người bạn nữ khác nhờ người ta, bà sẽ không chấp nhận nổi mất.” Về mặt Húc Nghiêu vẫn vô cùng chân thành.

Lăng Vi quay đầu thấy M đang bê cà phê đến, cô đứng dậy, đứng trước mặt M: “Anh có biết cách liên lạc với mẹ của Húc Nghiêu không?”

M nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn Húc Nghiêu một cái, cuối cùng có vẻ đã hiểu nói: “Di luôn ở ru rú trong nhà, không thiết bị thông tin truyền thông gì hết, cũng chẳng quen biết ai, cho nên chỉ có một cách là đến Vân Nam tìm bà.”

Lăng Vi nhìn Húc Nghiêu, thờ dãi cười: “Quả nhiên là bạn của anh, không hề bán đứng anh nhỉ. Anh đoán chắc tôi sẽ không đến Vân Nam, cho nên tìm lý do này bắt bẻ tôi. Anh lo nghĩ chu toàn thật, chỉ là tôi nói thật, tôi không cần lời nói dối như vậy đâu. Thật ra, tôi chỉ muốn anh nói sự thật mọi chuyện cho tôi, bởi vì khi tôi biết mình bị lợi dụng, trong lòng tôi cảm thấy rất không thoải mái. Nhưng mà, anh lại dùng cái lý do mơ hồ này chống chế, thật sự quá coi thường IQ của tôi.”

M định nói gì đó, lại bị Húc Nghiêu cản, Húc Nghiêu kéo Lăng Vi ngồi xuống: “Đừng nói nhiều vậy, uống cà phê trước đi, mấy tay mơ không thể nào so được với tay nghề của M đâu.” Anh tỏ ý bảo M đi làm việc, ánh mắt nói mình có thể xử lý tốt chuyện này.

Dưới ánh mắt sắc bén soi mói của Lăng Vi, Húc Nghiêu lần nữa giơ tay đầu hàng: “Tôi rất dỏ kể chuyện xưa, lời vừa rồi mặc dù có phóng đại nhưng căn bản đó là thật. Tôi rời khỏi Vân Nam đã bảy năm rồi, mấy năm nay vẫn chưa trở về, mà mẹ tôi ở đó rất buồn chán, tôi cũng nhiều lần muốn đón bà lên đây rồi nhưng vì đủ loại nguyên nhân nên không làm được. Thật ra thì mỗi bậc cha mẹ nào cũng sẽ rất quan tâm đến con cái, chỉ có điều cách thức khác nhau thôi, mẹ tôi thì trực tiếp tỏ ý muốn gặp tôi, muốn biết tôi sống bên ngoài có ổn không. Lại có người kín đáo hơn, không tỏ ra ngoài, ví như... mẹ cô.”

Lăng Vi hơi chấn động, nhớ đến cuộc cãi nhau ở Chung gia, trên mặt như vẫn còn đau rát vì cái tát của bà: “Tôi có thể hiểu ý anh, nhưng chuyện nhà tôi xin anh đừng nhúng tay.”

“Sẽ là chuyện của tôi.” Húc Nghiêu dừng một lát nói, “Nếu như cô chịu đồng ý với đề nghị tôi.”

Lăng Vi lắc đầu: “Anh lại nói giỡn, lúc đầu còn cảm thấy anh rất đứng đắn, bây giờ càng quen càng lâu thì tôi càng hiểu anh có bao nhiêu tài năng đống kịch.”

“Cô nhìn tôi đi, tôi rất nghiêm túc, hơn nữa nếu như chúng ta thành một đôi, tôi sẽ đem giấy tờ nhà cửa xe tiền gì đó nộp hết cho cô, chỉ cần mỗi tháng cô cho tôi tiền ăn vặt là được. Dĩ nhiên nếu như cô thỉnh thoảng làm nhiệm vụ của một người bạn gái, để tôi nắm tay hay tiến một hai ba bước gì đó, tôi sẽ càng vui hơn, đảm bảo mỗi ngày tan việc về nhà đứng giờ, làm tận nghĩa vụ của người chồng...”

Nghe Húc Nghiêu càng nói càng khoa trương, Lăng Vi buồn cười hết sức, giơ tay chạm vào trán anh, đáng vẻ nghi ngờ hỏi: “Không sốt mà, sao lại nói mê sảng thế này?”

M đứng sau quầy, nhìn cử chỉ thân mật của hai người, âm thầm thở dài một cái. Xem ra lần này Húc Nghiêu thật sự thật lòng, chỉ hy vọng anh không quên, mặc kệ vì người phụ nữ này hay vì có mục đích khác, bây giờ cái chính là phải đối phó với Du Bá Niên. Hiện tại để cho bản thân xuất hiện một gánh nặng, anh không sợ Du Bá Niên động tay với cô ấy sao? Trước khi tới đây, quả thật mẹ Húc Nghiêu đã từng dặn dò M, khuyên Húc Nghiêu tìm bạn gái và sống cho tốt, nhưng Húc Nghiêu có thể từ bỏ tất cả cùng người bình thường bắt đầu lần nữa được sao? Đối với chuyện này, M hoài nghi trừ phi... .

Một vở kịch nhỏ tệ hại sau hậu trường (Định cắt bỏ phần này cơ mà không nổi, cái này tác giả viết đó :)) bá đạo lắm nhá, Băng sắp chết cười mất thôi.)

Vi Vi: “Chẳng lẽ anh và anh ta...”

M lao ra khỏi quầy, nổi giận nói: “Cô... cô... cô chém gió gì vậy chứ!”

Húc Nghiêu: “Khụ khụ, cái này là do cậu ta ngưỡng mộ tôi, thật sự không liên quan tới nha.”

M giơ “lan hoa chi”, chỉ vào hai người: “Khốn kiếp, hai người cái đôi gian phu dâm phụ này, làm ô uế danh tiết của tôi!”

(Lan hoa chi: Ngón tay uyển chuyển, đẹp như hoa lan.)

Vi Vi nói khẽ với Húc Nghiêu: “Danh tiết? Từ này không phải dành để nói con gái sao? A~ Thì ra là “chị M” nha!”

Húc Nghiêu cười thầm

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Trà chiều

Editor: Từ Thiên Băng

Diệc Trúc rút cuộc chủ động hẹn Lăng Vi đi uống trà trưa, địa điểm là khách sạn C-Art gần nhà Âu Chấn Gia, nhà Âu Chấn Gia ở khu buôn bán trong thành phố G, nơi đó có không ít chỗ hẹn gặp gỡ xa hoa, khách sạn hạng sang, quán ăn... có thể nói một tác đất là một tác vàng. Đối với khách sạn C-Art, Lăng Vi đã từng nghe nói: Lối kiến trúc Âu Mỹ phong tình, hoa văn và cách trang trí vô cùng đặc sắc, thiết kế đơn giản lại không thiếu hoa mỹ, thật sự đúng với câu “hoa lệ trong khiêm tốn”. Những thứ này, mấy năm trước cô gặp không ít, chỉ là những năm nay cô và Diệc Trúc mở tiệm may cần kiếm làm việc, không hiểu tại sao Diệc Trúc lại hẹn ở nơi có cấp bậc cao như vậy.

Phục vụ dẫn Lăng Vi đi qua hai khu hành lang, đến vị trí ở cạnh cửa sổ thì thấy Diệc Trúc. Cô đeo một đôi kính màu râm nắng, thân vận tây trang bó sát người, đai lưng màu xanh dương đậm tôn lên vòng eo thon, vô cùng hợp với chiếc quần jean bó, trông rất hấp dẫn. Diệc Trúc xuất thân là người mẫu, thân thể đạt tiêu chuẩn 5:8 nên cô mặc quần áo thể này khiến thân thể hoàn mỹ của cô càng đẹp hơn. Lăng Vi tươi cười, thờ nhệ: “Bà chị thân mến, sao mới mấy ngày không gặp đã trở nên mềm mại thướt tha quá thế?”

Diệc Trúc tháo kính mát xuống, lườm cô một cái: “Cậu dám chọc mình? Lâu lâu mình mới ăn mặc trang điểm đẳng hoàng một chút, chẳng lẽ cậu ghen

ty?”

Lăng Vi ngồi xuống chiếc ghế sa lon rộng rãi, cười hùa theo: “Người ta đều bảo phụ nữ khi yêu là đẹp nhất. Bây giờ nhìn cậu, có lẽ là tình cũ không rũ cũng đến rồi. Bộ dạng cậu thế này chắc anh ta chăm sóc cậu rất tốt. Lần trước mình gọi điện cho cậu, anh ta không chịu để cậu nghe máy, mình còn tưởng anh ta nhốt cậu lại chứ, dạo này còn đang bận suy nghĩ có nên báo cảnh sát hay không đây...”

Diệp Trúc lộ ra vẻ phẫn hận, bất giác nói lớn: “Mình nói với cậu nhé, cậu nên báo cảnh sát. Anh ta gần đây uống lộn thuốc hay sao đó, một khắc không rời cứ nhìn mình chăm chăm, hận không thể kéo mình nằm trên giường hai tư trên hai tư, cho dù là điện thoại hay internet đều không cho mình chạm đến chứ nói gì ra khỏi cửa nhà. Nếu không phải bác sĩ bảo thân thể mình bây giờ khỏe như trâu thì chắc chắn hôm nay mình không thể ngồi đây với cậu đâu. Mình thật sự không hiểu, đối với một bà vợ trước như mình anh ta chấp nhất cái quái gì nữa!”

Lăng Vi lẳng lặng ngồi nghe Diệp Trúc phát hỏa, không ít người xung quanh xoay đầu nhìn về hai người, bạn cứ tưởng tượng trong một bầu không khí du dương với lời kiến trúc ưu nhã, có một người phụ nữ xinh đẹp mặc quần áo cũng hợp mốt mở to miệng mắng chửi người, thật sự là không hợp hoàn cảnh. Chờ Diệp Trúc nói đến mệt, lúc này Lăng Vi mới tiếp lời: “Đàn ông đều có ham muốn chiếm hữu mãnh liệt với phụ nữ, rất dễ nhận thấy chồng trước của cậu còn chưa có quên cậu. Hơn nữa hôm đó anh ta nghe tin cậu gặp nguy hiểm đã lập tức bỏ mọi công việc đến cứu cậu, mấy ngày nay lại bỏ mặc công ty ở nhà chăm sóc cậu, dựa vào bấy nhiêu, anh ta quả thật đối với cậu rất tốt.” Nói xong cô gian xảo cười một tiếng: “Mình chúc mừng cậu trước nhá, gương vỡ sắp lại lành rồi.”

Diệp Trúc khinh thường nhìn Lăng Vi một cái: “Cậu là đồ thấy sắc quên bạn! Đừng cho là mình không biết quan hệ giữa cậu và Tần Húc Nghiêu càng ngày càng khấn khít nhé, có muốn mình nói tốt với cấp trên giùm anh ta không?” Cô đổi vị trí hai chân, vẻ mặt hứng thú: “Cậu nói một chút nào, Tần Húc Nghiêu theo đuổi cậu bằng cách nào vậy, lúc ở Mỹ mình giới thiệu không ít đàn ông tốt cho cậu nhưng chẳng ai hợp mắt cậu hết, người phụ nữ như cậu sao có thể dễ dàng chấp nhận anh ta thế?”

Cách nói chuyện của Diệp Trúc vẫn khoa trương như ngày nào, không hề kiêng kỵ. Nghe vào cứ như giữa cô và Tần Húc Nghiêu đã xảy ra chuyện gì oanh oanh liệt liệt lắm vậy. Cô bắt đầu dĩ nộ nụ cười, giọng như hỏi lỗi: “Bà chị tốt à, làm ơn thu lại cái trí tưởng tượng phong phú của chị đi, em với Tần Húc Nghiêu không có gì đâu...” Nhưng nhìn thấy vẻ mặt tuyệt không cho qua của Diệp Trúc, cô chỉ có thể đổi lời: “Đứng đúng, anh ta bảo muốn mình làm bạn gái của anh ta...”

Lời cô còn chưa dứt, Diệp Trúc đã tiếp lời: “Cái này thì đúng rồi, mình thấy tên gốc kia cũng được, nhớ đến hồi còn bên Mỹ, anh ta trực tiếp chạy đến nhà tại mình, tốc độ hành động không phải nhanh bình thường. Sau khi về đây, anh ta đối với chuyện của cậu lại đặc biệt ân cần, mình đã nói người đàn ông này rất tốt mà. Nhìn đi, ánh mắt của chị không bao giờ sai đâu nhé.”

“Dạ dạ dạ, mắt chị là mắt thần nhìn thấu anh hùng. Chẳng qua anh ta và mình không có quan hệ như cậu nghĩ đâu, mình với anh ta... ờ, chắc là bạn đó.” Lăng Vi thật vất vả mới tìm được từ hợp lý để hình dung quan hệ của mình và Tần Húc Nghiêu, cô chăm chú nhìn Diệp Trúc, hy vọng cô ấy có thể hiểu được ý mình.

Bộ dạng Diệp Trúc như “hận không thể gả con gái”: “Mình nói này Vi Vi, cậu có hiểu giữa đàn ông và phụ nữ không bao giờ có hai từ bạn bè không, nếu không có cảm tình với nhau, sao có thể dễ dàng thổ lộ tâm tình với nhau như tri kỷ? Cậu nói cho mình biết, có phải lúc ở bên anh ta cậu sẽ rất thoải mái? Có phải sẽ lo lắng cho an nguy của anh ta không...?” Cô nói vô cùng nhiều cái “có phải”, nói nửa chừng nhìn thấy bộ mặt sừng sờ ngậy ngậy của Lăng Vi, cô đành dứt khoát nói: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều, khuôn mặt chán chường của cậu đã cho mình câu trả lời rồi... nhất định cậu có tình cảm với anh ta, hơn nữa hai người còn rất có tương lai đó.”

Lăng Vi nghiêng đầu cười: “Cậu biết đoán lòng người từ bao giờ thế? Mặc dù mình thừa nhận lời cậu rất có đạo lý nhưng Tần Húc Nghiêu đã thừa nhận, anh ta chỉ đang lợi dụng mình. Hơn nữa cho tới bây giờ, anh ta luôn không chịu nói cho mình biết anh ta muốn lợi dụng mình để làm gì. Không giống muốn tiền, càng không giống muốn để mẹ anh ta an tâm như anh ta nói, mình thấy Tần Húc Nghiêu thật sự rất phức tạp.”

Diệp Trúc nhún mày: “Cậu nghĩ nhiều rồi, mà thôi, đừng nói đến những chuyện này nữa. Cậu ném thử cả chua nước với pho mai húng quế đông lạnh và chocolate vị dầu hương mai này đi, rất ngon đó.”

Lăng Vi nhướn mày: “Cậu có vẻ biết rất rõ, thường đến đây à?”

Diệp Trúc nhún vai một cái: “Âu Chấn Gia là VIP nơi này, tiền mình tiêu đều tính cho anh ta, lúc đòi ly hôn mình ngày nào cũng điên cuồng tiêu phí, khi đó cứ nghĩ sẽ hành anh ta thành cái giẻ, tạo nên một khoản nợ cho anh ta, như vậy bản thân mới dễ chịu được. Ừm, lúc đó ngây thơ dễ sợ.” Nói tới đoạn này, ánh mắt cô có phần mất mát.

“Xin lỗi, mình không nên hỏi chuyện này.” Lăng Vi đã sớm đoán có liên quan đến Âu Chấn Gia, hơn nữa bây giờ Diệp Trúc vẫn chưa có hết giận anh ta nên cô cố ý để cho Diệp Trúc tự động nói ra.

Thật sự cũng hơi miễn cưỡng.

Diệp Trúc bình thần nhếch môi, nhún mày: “Không sao, cũng chẳng phải chuyện gì không dám nói ra. Cho nên hôm nay cậu cứ an tâm mà ăn, dù sao cũng là đồ miễn phí, mà miễn phí thì ai mà không muốn!”

Lúc nói câu này trong mắt cô có vài tia đắc ý hả hê, Lăng Vi đại khái có thể tưởng tượng ra bộ dáng điên cuồng tiêu phí năm đó của Diệp Trúc rồi. Không thể không nói, Âu Chấn Gia thật sự rất cưng chiều Diệp Trúc, nếu không phải anh ta ngầm cho phép, Diệp Trúc làm sao có cơ hội tiêu hoang tiền của anh ta chứ. Giữa bọn họ chắc chắn có mối liên hệ tình cảm rất sâu, không thì Diệp Trúc đã chẳng hận anh ta đến vậy, thậm chí lúc trước còn gọi anh ta là “kẻ cặn bã”, câu “đánh mắng tức là yêu” dùng trên bọn họ tuyệt đối thích hợp.

Khi phục vụ đưa điểm tâm và cà phê lên, hai người nhìn lướt qua cô ta, Diệc Trúc tỉnh mắt, thấy một cô gái hình như quen quen, cô lục lại trí nhớ, vội nói với Lăng Vi: “Vi Vi, cậu nhìn thử xem cô gái kia có phải bạn học cũ của cậu không?”. Chỉ là lúc Lăng Vi nhìn qua thì đã không thấy bóng người rồi.

Cảnh vật nơi này tĩnh mịch, rất thích hợp để thưởng nghệ nói chiêm phiếm, gặp bạn học cũng không có gì lạ nên Lăng Vi không coi trọng việc này, lại hàn huyên với Diệc Trúc. Hai người phụ nữ mấy hôm không gặp nói mãi vẫn chẳng hết chuyện.

Diệc Trúc đang nói thì có một mùi hương nhẹ nhàng truyền đến, khiến cô rất dễ chịu, lúc đó giọng một người phụ nữ không xa đó vang lên: “Đây là mùi nước hoa mới mà nhà pha chế nước hoa D. Noah làm theo yêu cầu của khách sạn, là sản phẩm mà công ty Pháp mới tung ra thị trường Trung Quốc, nó mang phong cách pha trộn giữa lãng mạn cao quý của Phương Tây và thần bí hoàn mỹ của Phương Đông, đây cũng là chỗ độc đáo của khách sạn C-Art.”

Diệc Trúc liếc mắt nhìn, chính là người phụ nữ cô thấy lúc này, không ngờ cô ta sau khi ra ngoài lại vòng vào. Lúc Diệc Trúc quay đầu nhìn Lăng Vi, cô phát hiện về mặt Lăng Vi có chút không được tự nhiên.

Lăng Vi tỏ vẻ bình thản, mỉm cười chào hỏi: “Thật trùng hợp, Tông An, cậu cũng đến đây.”

Mộ Tông An khẽ gật đầu với hai người, lễ nghĩa chu toàn: “Mình cùng khách hàng bàn chuyện làm ăn ở đây, không ngờ gặp cậu nên đến chào hỏi. Mình không làm phiền cậu chứ?”

Diệc Trúc theo bản năng cảm thấy người phụ nữ này có quan hệ không đơn giản với Lăng Vi, cô cẩn thận quan sát người phụ nữ này, ấn tượng đầu tiên chính là nghiêm túc. Sau đó lại cảm thấy hành động của cô ta quá mức nghiêm chỉnh, ngược lại khiến người ta thấy rất giả tạo. Diệc Trúc xưa nay không thích loại người ra vẻ, ngay cả là bạn thân của Lăng Vi, cô cũng rất khó chấp nhận loại bé ngoan hiền thực như Lăng Vi. Người phụ nữ này vừa đến đã khoe khoang mình thấu hiểu cái khách sạn này lắm, càng khiến cô không thích. Nghĩ một hồi, cô lên tiếng: “Mộ tiêu thư à? Cùng ngồi xuống hàn huyên với chúng tôi đi.”

Tông An ngồi bên cạnh Lăng Vi, cô ta mỉm cười nói với Lăng Vi: “Vi Vi, dạo gần đây cậu và Húc Nghiêu có khỏe không? Lần trước anh ta cường thế mang cậu đi giữ tiệc họp lớp, khiến nhiều bạn thấy hoảng sợ nhưng cũng rất hâm mộ cậu đó.”

Về mặt Lăng Vi rất bình tĩnh, ánh mắt cô đưa về chiếc sa lon sau lưng Diệc Trúc: “Hôm đó các bạn không sao chứ, nếu vì mình mà hiểu lầm gì thì mình thật sự rất áy náy.”

Diệc Trúc hứng thú dò dẫm, nhướn mày hỏi Tông An: “Trong buổi họp lớp của hai người đã có chuyện gì vậy, nghe hình như rất thú vị. Tên nhóc Tần Húc Nghiêu kia có phải đã diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Tông An gật đầu: “Lúc đó các bạn học hiểu lầm Vi Vi có gì đó với Viêm Thần, vô ý nói những lời không đúng, ngay cả tôi cũng khó xử muốn tránh, may là Húc Nghiêu xuất hiện kịp thời nên hiểu lầm được hóa giải.”

Lăng Vi không có biểu cảm gì, giống như chuyện này không quan hệ đến cô, chỉ là lạnh lùng chọt lóe lên trong đáy mắt thể hiện cô không có bình thản như bên ngoài. Cô muốn “chuyện quá khứ mãi mãi là quá khứ” nhưng hình như người ta không muốn, thích nghiêm trọng hóa vấn đề lên.

Trong âm nhạc du dương, Diệc Trúc lại lần nữa cao giọng: “Ha ha, thật thú vị, sao tôi cứ tưởng tượng ra cảnh hai người đàn ông tranh giành Vi Vi nhà tôi nhỉ? Đúng rồi, cô tên là Tông An phải không? Cô cho tôi hỏi nhé, cái tên Viêm Thần gì đó chắc có ý với Vi Vi hả? Tôi cứ tự hỏi thẳng nhóc Húc Nghiêu kia sao có thể giác ngộ đi làm anh hùng cứu mỹ nhân được, thì ra là gặp tình địch...” Mắt Tông An tối sầm lại, nụ cười trên mặt trong chốc lát trở nên cứng ngắc.

Lăng Vi đảm bảo trong lúc nói những lời đó về mặt Diệc Trúc vô cùng ngây thơ đơn thuần, cô không thể không thừa nhận, Diệc Trúc đúng là có tài diễn xuất, diễn đến lộ hóa thuần thành. Lăng Vi biết Diệc Trúc rất rõ là Tôn Viêm Thần và Tông An đang ở bên nhau, vậy mà cô ấy còn kích thích Tông An, thật sự rất biết “nói đùa” mà.

(Lô hóa thuần thành: Tương tự câu “hước chảy mây trôi”, ý chỉ Diệc Trúc diễn quá đạt luôn.)

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Công việc của quản gia

Sau khi Tông An đi, Diệc Trúc hung hãn trợn mắt liếc Lăng Vi một cái: “Cậu dư hơi quá trời đi khách sáo với cô ta, có loại bạn bè phụ nữ thế này thật quá xấu hổ.”

Lăng Vi thật bất đắc dĩ: “Nếu cô ấy thật sự là người như thế mình nhất định không nói hai lời cho cô ấy hai bạt tay, đáng tiếc mình đã chia tay với Tôn Viêm Thần từ ba năm trước, chẳng lẽ thứ mình không cần cũng cảm người ta lấy à?”

Diệp Trúc vui lên, vẻ rất hài lòng: “Không ngờ cậu vẫn còn tinh táo đó, rất tốt! Cái loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ như Tôn Viêm Thần tốt nhất đừng dính tới, mà không nhờ thế cậu cũng không gặp được đồ tốt như Tấn Húc Nghiêu.” Cô vừa nói hết câu thì điện thoại réo inh ỏi, nụ cười trên mặt cô lập tức cứng ngắc. Chắc chắn rồi, cuộc gọi này là do Âu Chấn Gia gọi, ra ngoài mấy giờ, quản gia phiền phức là anh ta cũng đến lúc thực hiện công việc của mình rồi.

Lăng Vi đưa mắt nhìn biểu cảm của Diệp Trúc, cô ấy hiện tại... chính xác là lúc Âu Chấn Gia gọi đến, tùy hứng, xảo trá, dã man, hình như tất cả mọi khuyết điểm của cô đều bộc lộ ra một cách tự nhiên... Nếu như anh ta không phải khiến cho cô hoàn toàn yên tâm, có thể cho cô ấy lệ thuộc vào thì bất kể ra sao, Diệp Trúc cũng sẽ không lộ ra thái độ này.

Nụ cười của Lăng Vi còn chưa tắt đã thấy Diệp Trúc khinh thường nhìn mình: “Nhìn cậu cười hề hề như vậy, người ta không biết còn tưởng cậu có ý với mình đó!”

“Đừng vậy ah, Thư tiểu thư xinh đẹp động lòng người như vậy, dù cùng là phụ nữ nhưng tôi vẫn muốn quý dưới váy tiểu thư đó, cho nên cầu xin tiểu thư đi theo tôi đi.” Lăng Vi làm vẻ nghiêm túc, khiến Diệp Trúc cười mãi không dừng được. Cuối cùng, Diệp Trúc lạnh lẽo trừng mắt: “Cô nương ơi, cô đừng có hối hận đó, đợi Tấn Húc Nghiêu đến coi mình có chịu cho cậu đi với anh ta không!”

“Không cho cũng không sao, cùng lắm thì mình theo cậu về nhà Âu tổng, chỉ cần đến lúc đó mình không làm phiền hai người làm việc là được thôi...” Lăng Vi không chút suy nghĩ nói, nhưng vừa nói xong, cô bỗng giật mình, nghi ngờ hỏi: “Giờ, Húc Nghiêu sẽ đến?”

“Ừ, quả nhiên không giống nhau, vừa nhắc đến anh ta thì lập tức thay đổi sắc mặt, bé con nghĩ gì đều viết hết lên mặt nhá. Vừa rồi mình nói chuyện điện thoại với Âu Chấn Gia, anh ta nói thủ hạ của anh ta ở gần đây, bảo hai chúng ngồi đợi rồi cùng về, sau đó mỗi người một nhà.”

Ngồi trong xe Húc Nghiêu, điệu bộ rảnh rang, Âu Chấn Gia mở miệng hỏi: “Dự án bên Chung gia xử lý sao rồi?”

Hôm nay là ngày đầu tiên Âu tổng trở lại công ty, mặc dù mỗi ngày đều có người đến báo cáo với anh nhưng những cách như điện thoại fax, video clip... chung quy vẫn có giới hạn, rất nhiều chuyện phải gặp mặt mới nói rõ ràng được. Húc Nghiêu không biết Âu tổng hiểu được bao nhiêu, chỉ là có một điều có thể khẳng định, Âu tổng sẽ đứng bên phía anh, nếu anh bại bởi Phó tổng vậy nghĩa là Phó tổng trong công ty quyền thế ngày càng khó chống chọi.

Húc Nghiêu sửa lời nói: “Chung gia muốn ép giá đến cùng, tôi đã nhượng bộ lắm rồi, chỉ là cái gì cũng có ranh giới, mà Chung gia vẫn đòi thấp hơn, đành buông tay mà thôi. Quyết định cuối cùng thế nào thì còn khó nói, tôi muốn thử lại lần nữa những biện pháp khác xem có thể thay đổi cục diện không.”

Âu Chấn Gia thú vị hỏi: “Tôn gia bên kia chuyên lừa gạt, bọn họ có dư người, xử lý công việc gì cũng rất dễ dàng. Lão hồ ly Chung Nam Sơn này hẳn sẽ không bỏ qua miếng thịt béo này đâu? Lúc này còn có cách gì nữa chứ?”

“Tôn gia dựa vào cấu kết quan chức mà làm giàu, bất kể Tôn gia có làm hoàn mỹ đến đâu, nhất định không thể không để lại dấu vết nào. Hơn nữa nội bộ Tôn gia bây giờ chia làm hai, Tôn thiếu gia không nhúng tay vào chuyện trong gia tộc, ngược lại Mộ Tông An là người rất đáng trọng dụng, Tôn phu nhân thì trước giờ luôn rất thương con trai, bà ta quyết sẽ không để Mộ Tông An vượt mặt con trai mình. Nếu như có thể khiến hai người này cắn lằn nhau còn sợ hợp đồng không đến tay công ty chúng ta sao?” Húc Nghiêu bình thản nói, trông có vẻ rất tinh táo, rất hiểu đời.

Âu Chấn Gia cong cong miệng tỏ vẻ đồng ý: “Xem ra cậu rất hiểu nhân tình thế thái, đối với cái loại tranh đấu gia tộc vô cùng quen thuộc nhỉ. Chỉ là có một vấn đề cậu chưa nói, đó chính là người Tôn gia từ trước đến giờ đều lòng dạ độc ác, nếu như ép quá gấp, nói không chừng có biến. Xe cậu tại sao phải đưa đi sửa, năm đó Lăng gia tại sao gặp chuyện? Khi đó Tôn gia rút lui nhanh như gió, một chút nhược điểm cũng không lộ ra, gia tộc như thế, cậu có đủ lòng tin không? Nói thật, dự án lần này với Chung gia không phải rất cần thiết, tôi nói với cậu từ lâu rồi, bên Vân Nam quảng thô rộng lớn, là một thị trường rất có tiềm lực, nếu cậu có thể khai thác ở đó thì cần gì phải phí thời gian với Chung gia.”

Húc Nghiêu chuyển tâm lái xe, giọng nói bất giác lạnh lùng: “Âu tổng, ba năm trước vào ngày đầu tiên tôi đi theo anh tôi đã từng nói, không được ép tôi. Anh đã đồng ý rồi, không quên chứ?”

Húc Nghiêu nhìn Âu Chấn Gia một cái, trong mắt lộ ra vẻ hung ác. Nhìn thấy ánh mắt đó, Âu Chấn Gia vô cùng giật mình. Trong ấn tượng của anh, Tấn Húc Nghiêu là người rất kín đáo, vẻ mặt buồn bán càng như vậy, anh ta sẽ không dễ trưng biểu lộ của mình ra.

Nhớ hồi công ty anh tuyển dụng, lần đầu nhìn thấy Tấn Húc Nghiêu, lúc đó anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, trông rất trẻ trung hơn nữa còn có vẻ bài xích người khác, bởi vì lúc tuyển chỉ cần có người đến gần anh ta một chút, anh đều sẽ quan sát người ta kỹ lưỡng. Chính vì điểm này, Âu Chấn Gia mới có ấn tượng sâu sắc với anh như vậy. Mà sau khi có cơ hội phát triển rồi, những người khác không thể có được ý tưởng như anh, hơn nữa trông anh còn rất quái gở, không thích hợp tác với người khác nhưng anh rất thông minh, biết lợi dụng vị thế rồi chỉnh sửa phương án của bản thân sao cho tốt nhất. Cuối cùng có ba người được thông qua, sự thể hiện của Tấn Húc Nghiêu khiến Âu Chấn Gia kinh ngạc, bởi vì trong một khắc đó, Âu Chấn Gia nhìn thấy được khí phách trong mắt Tấn Húc Nghiêu. Một thiếu niên hướng nội lại có được khí phách, điều này làm Âu Chấn Gia rất hứng thú. Cho nên anh đã sai người đi điều tra thân phận của Tấn Húc Nghiêu và phát hiện được sự thật khiến người ta hoảng sợ kia.

Âu tổng đang say sưa hồi tưởng thì nghe Húc Nghiêu nói: “Âu tổng, nhìn xem đó là ai?”

Nhìn theo phương hướng tay Húc Nghiêu chỉ.

Một chiếc xe hơi màu đen lướt qua họ, cửa sổ xe nửa mở, để lộ gương mặt quen thuộc --- Phó tổng! Anh ta trông hình như rất hả hê, mở nhạc lớn tiếng, mắt thì cứ nhìn chằm chằm một cái hộp được bỏ trong túi bên ghế phụ lái.

Cả buổi chiều hôm nay, Phó tổng không hề xuất hiện, Húc Nghiêu vốn đang nghi ngờ: Anh ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội tố cáo Âu tổng? Hôm nay

vừa nhìn đã hiểu, anh lên tiếng nói với Âu tổng: “Chuyện Phó tổng nhận hối lộ anh có biết không?”

Âu Chấn Gia cười cười: “Bây giờ có ai hai tay sạch sẽ, chẳng qua là khác nhau ở chỗ có thông minh hay không thôi.”

Nhìn bộ dáng bình tĩnh tự tin của Âu tổng, Húc Nghiêu cảm thấy anh lo xa quá rồi. Âu tổng cũng coi như là ông lớn trong giới giang hồ, sao có thể đến chuyện cảnh giác cũng không biết, nhưng mà anh vẫn không hiểu tại sao Âu tổng lại xin nghỉ lâu như vậy trong quãng thời gian này? Mấy ngày này thường xuyên có tin nói Tổng công ty sẽ điều chỉnh nhân lực của các công ty chi nhánh khu Trung Hoa, theo lý thuyết lẽ ra lúc này anh ta nên giữ vững cương vị mới đúng. Anh thử dò xét một câu: “Âu tổng, gần đây công ty có mấy đơn đặt hàng tương đối lớn, có cần mở phòng tài chính dự trữ không, báo với Tổng công ty?”

Âu tổng đang xem tin nhắn trên di động, mấy cái tin nhắn lúc yêu nhau của anh và Diệc Trúc, bây giờ đọc lại thật buồn nôn ghê gớm, anh trả lời: “Không cần, hôm qua Tổng công ty đã cho tôi thêm một quyền, sau này tiền dự phòng chúng ta đều được tự ý xử lý.”

Câu nói này khiến Húc Nghiêu sửng người, tiền dự phòng không phải con số nhỏ, năm đó khủng hoảng tài chính, mười mấy công ty con khu Trung Hoa phá sản, kiểm kê rồi nộp tiền lên. Khi đó TB cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ nên cái khoản tiền này trở thành tiền dự trữ của TB, được đưa vào ngân hàng. Qua tám năm trời, TB bắt đầu phát cò, leo ra khỏi cái hố hao hụt, mà cái khoản tiền kia vẫn nằm im trong ngân hàng. Trước kia mỗi một Tổng giám đốc nào muốn dùng số tiền này đều phải báo cáo với Tổng công ty, chỉ là thường không được phê, không ngờ lần này Tổng công ty rộng rãi đột xuất, để Âu tổng toàn quyền xử lý. Đột nhiên, Húc Nghiêu thông suốt một chút, có lẽ chuyện này quan hệ tới mấy ngày nghỉ ở nhà của Âu tổng, mặc dù không rõ thế nào, nhưng đại khái chắc là chiêu “lấy lui làm tiến”, nghĩ đi nghĩ lại, Húc Nghiêu nở nụ cười.

Suốt dọc đường hai người không nói câu nào nữa, rất nhanh đã đến khách sạn C-Art. Vừa xuống xe hai người rất tự giác dẹp công sự, chỉnh sửa cà vạt và nút tay áo, sau đó sóng vai vào quán rượu. Chuyện công nói xong ở trên xe rồi, bây giờ là không gian của chuyện riêng.

Đối diện với cửa, lúc Diệc Trúc nhìn thấy hai người đàn ông hào phong mỉm cười đi đến, cô cố ý đưa mắt nhìn Tần Húc Nghiêu, sau đó còn nở một nụ cười rất quý dī, cô vẫn đang thăm lăm lăm trong lòng: Tên này ra tay nhanh ghê.

Âu Chấn gia nhìn thấy ánh mắt đó, mặt lập tức trầm xuống. Anh bước nhanh, còn chưa ngồi xuống sa lon tay đã nằm trên vai Diệc Trúc, sau đó dùng lực đè một cái, Diệc Trúc bất đắc dĩ ngã vào người anh. Anh hà hê cười, nói với Lăng Vi: “Lăng tiểu thư, trong nhà còn có việc, tôi mang Diệc Trúc đi trước, lần sau có rảnh rất hoan nghênh cô đến nhà làm khách.”

Diệc Trúc cũng cười hết sức tươi tắn, lấy khuỷu tay đè xuống, nhắm ngay chính giữa hai chân Âu Chấn Gia mà dùng lực, trong nháy mắt đó, mọi người ai cũng hóa đá nhìn. Mặc dù nhìn Diệc Trúc bình thường cái gì cũng tùy tiện, nhưng cũng chỉ là chua ngoa, chân chính thấy cô động thủ là rất ít, hôm nay không ngờ cô lại làm động tác thô lỗ này, chọn ngay vị trí đó...

Húc Nghiêu nhìn sắc mặt trắng bệch của Âu tổng, đều là đàn ông, đau đớn này Húc Nghiêu rất hiểu, vì vậy khi anh thấy Âu tổng còn có thể giữ bình tĩnh kéo Diệc Trúc đứng dậy, cáo từ rồi đi, trong lòng hết sức khâm phục, hận không thể cảm khái một câu: Đúng là đại trượng phu.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Số tiền bí ẩn

“Chúng ta cũng nên về nhà thôi.” Húc Nghiêu nói xong cúi người xuống, rất lịch sự đưa tay mời Lăng Vi.

Lăng Vi vươn tay định để lên, chỉ là nửa chừng thì thu tay, cười hỏi: “Một khi tôi đưa tay cho anh nắm, anh có thể bị đè chết đấy, anh lo liệu nổi không?”

Húc Nghiêu gật đầu đồng ý, giây kế tiếp bỗng nhiên “bốp” một tiếng sau đó tay truyền đến cảm giác đau --- xem ra, Lăng Vi quả thật rất nghiêm túc.

Nhưng anh vẫn thông thả cười, kể từ khi rời khỏi quán cà phê, cô đối với anh vẫn không mặn không nhạt, mặc dù cô nghe lời chịu về nhà anh nhưng hai người căn bản không nói với nhau được bao nhiêu câu. Dù sao trong lòng cô đã có bóng ma, nếu không rõ ràng xem chừng hai người khó mà tiến thêm bước nữa. Vì thế, Húc Nghiêu đã tốn không ít tâm tư để chuẩn bị hoàn cảnh sao cho hai người hòa hợp hơn. Vừa đúng lúc hôm nay Âu tổng về làm, anh có thời gian để xử lý chuyện này giúp cô rồi.

Mục đích Húc Nghiêu lái xe lúc này là vì bây giờ không phải giờ cao điểm, nên đường đi rất trống trải.

Lăng Vi nhìn con đường, cảm thấy hình như có gì đó không đúng, nhất là khi nhìn thấy tòa cao ốc của chính quyền, trí nhớ trong khoảnh khắc đó tuông trào ra như thủy triều.

Lúc còn rất nhỏ, cô đã từng hỏi ba: “Ba, ba làm việc ở đâu vậy?”

Khi ấy Lăng Tuấn Dật nói: “Con thấy tòa cao ốc kia không, ba làm ở đó, Vi Vi ngoan, ba tan việc lập tức đến đón con đi chơi...”

Cô nhớ rất rõ, từ lâu hai nhà cô nhìn ra ngoài có thể nhìn thấy tầng năm của tòa cao ốc chính phủ, mà phòng làm việc của ba cô lại nằm ngay tầng đó, nên khi còn nhỏ cô rất lo lắng, sợ ba nhìn thấy cô ở trong phòng phá tài liệu của ông.

Hàng xóm nhà cô cũng không có nhiều cô chú, họ đều giống ba làm việc ở đó, thường xuyên đến nhà làm khách, bàn công việc với ba. Lúc đó cô sẽ chạy ra ngoài tìm mấy người bạn đi chơi, cô rất được mọi người hoan nghênh, chỉ là khi đó cô không biết họ tốt với cô chỉ vì quan hệ của ba cô, cô nghĩ mình được mọi người yêu thích nên rất vui. Vì thế cô cứ kể cho ba mẹ nghe rất nhiều, nào là đi Mạc nhà cách vách tặng cô một con búp bê, chú Trương dẫn cô đi đâu đó... Khi đóng cửa lại, cô không rõ ba mẹ nói cái gì, chỉ nghe loáng thoáng vài câu “bọn họ bây giờ thủ đoạn ngày càng cao tay, không hỏi lộ được người lớn thì đi tìm cách với trẻ con...” Lúc bấy giờ cô vẫn không biết hỏi lộ là cái gì, chỉ mơ hồ cảm thấy, đồ đạc của cô chủ kia cho mình không nên tùy tiện lấy. Thật không ngờ sau cùng người lấy loạn đồ không phải là cô, mà là người cha anh mình cơ trí nhất của cô.

Nhớ đến đây, mặt cô dần tối sầm lại, đề phòng hỏi: “Anh đưa tôi đi đâu vậy?”

Húc Nghiêu hạ cửa sổ xe xuống, để gió lùa vào, anh thông thả nói: “Đã có tin xác định, thứ hai sẽ bắt đầu bán đấu giá căn nhà cũ của cô. Đây cũng không phải lần đầu tiên đem ra đấu giá, qua tay trung gian rất nhiều lần rồi nhưng vẫn bị phong kín. Mà thân phận của cô hơi bị đặc biệt, nếu lấy danh nghĩa của cô mua lại, chỉ sợ vẫn đều thủ tục khó qua được.”

Điểm này Lăng Vi cũng đã nghĩ qua, bởi vì cô là người thân của Lăng Tuấn Dật, cho nên lúc tham gia đấu giá khẳng định khó thoát khỏi phiền phức, lúc đó chắc chắn không mua được, cô cũng đã nhờ Diệc Trúc giúp đỡ, mua căn nhà với tên của cô ấy, đợi một thời gian sau hai người sẽ đi làm thủ tục sang yên, như thế sẽ dễ dàng hơn. Chỉ là việc này hiện nay bế tắc rồi, bây giờ Âu Chấn Gia cứ một bước không rời khỏi Diệc Trúc, muốn cô ấy giúp nhất định phải qua ải của anh ta, mà ải này độ khó có phần quá cao. Bởi vì Âu Chấn Gia hẳn sẽ không muốn Diệc Trúc vì Lăng Vi mà sa vào vũng lầy này.

Giữa lúc Lăng Vi đang do dự, thì nghe Húc Nghiêu nói: “Nếu cô cần, tôi có thể để cô lợi dụng tôi, cũng như tôi lợi dụng cô vậy, cứ coi như tôi trả lại nhân tình cho cô đi, cùng lắm...”

Thấy bộ dạng anh rất thông dong, Lăng Vi rất phối hợp tiếp lời anh: “Cùng lắm cái gì?”

“Cùng lắm, sau lần này cô làm một bộ VCR với tôi, tôi bảo người mang về nhà cho mẹ xem, để bà bớt suốt ngày bảo tôi lo chuyện cưới vợ.”

(VCR: Video Cassette Recording – Đầu ghi video.)

Lời vừa hết, Lăng Vi lập tức nở nụ cười: Cái tên Tần Húc Nghiêu này, thật sự không biết anh ta đang nói thật hay giả nữa. Nếu như giả, vậy thì anh ta diễn có hơi quá rồi. Huống chi mua nhà không phải chuyện nhỏ, nếu mượn danh nghĩa của anh ta mua lại căn nhà, rồi ngổ ngở giữa hai bên xuất hiện mâu thuẫn ảnh hưởng đến quyền sở hữu căn nhà thì sao? Quen biết với Tần Húc Nghiêu cũng đã được một thời gian, Lăng Vi biết anh không phải là kẻ thất tín. Do dự một hồi, Húc Nghiêu lại nói: “Nếu cô vẫn chưa yên tâm, chúng ta có thể ký một bản cam kết, tôi tự nguyện cho cô mượn danh nghĩa mua lại căn nhà, hơn nữa đảm bảo nó vĩnh viễn thuộc quyền sở hữu của cô.”

Đây đúng là một đề nghị khiến người ra phải động lòng, Lăng Vi nghiêm túc nói: “Được, mỗi tháng tôi sẽ trả tiền cho anh cho đến khi tôi trả đủ sẽ lấy lại căn nhà, về phần bao nhiêu, tôi sẽ bảo kế toán lo liệu, nếu như anh còn yêu cầu gì thì cứ nói ra, tôi nhất định cố gắng hoàn thành cho anh.”

Lời của cô chưa hết đã bị Húc Nghiêu cắt ngang: “Nhưng có một việc tôi muốn hỏi trước cho rõ ràng, cô ở đâu có nhiều tiền như vậy?”

Húc Nghiêu nghiêm túc hỏi vấn đề này khiến Lăng Vi hơi chần chờ, khoản tiền Lăng Tuấn Dật gửi ngân hàng nước ngoài cho cô cô không muốn người khác biết, bởi vì tài sản có dính liểu đến Lăng Tuấn Dật đều rất phiền phức, nhất là thời gian này tòa báo luôn đề ý đến cô, nếu như họ biết sự tồn tại của số tiền kia, nhất định sẽ nổi lên một trận sóng gió nữa. Cô bình tĩnh nói: “Lúc trước ba mẹ tôi chuẩn bị của hồi môn cho tôi, phần khác là khi tôi làm việc ở Mỹ mà tiết kiệm được, không quan tâm đến mấy, bây giờ nhìn lại cũng tương đối nhiều.”

Húc Nghiêu khẽ thờ dài một hơi: “Tôi gấp gáp quá, cô không muốn thì đừng trả lời. Nhưng mà tôi không muốn cô dính đến nguy hiểm gì đâu, ba năm trước lúc thăm vấn ba cô về số tài sản. Có một số lớn không rõ ở đâu, nghe nói lúc đó chuyện này rất rắc rối, không ít người tham gia điều tra, may mà lúc đó cô ở nước ngoài nên vừa hay không bị liên can. Mặc dù chuyện đã qua ba năm, nhưng liệu có người còn điều tra hay không thì không biết. Cho nên tôi thật sự hi vọng cô cho tôi biết số tiền cô có rốt cuộc từ đâu ra...”

Lời của anh khiến Lăng Vi lần nữa lo lắng, trừ thân phận cô không được bình thường, số tiền trong tay cô rốt cuộc có sạch sẽ hay không cô cũng chẳng biết. Huống chi hôm nay Húc Nghiêu bảo năm xưa có một số tiền không rõ tung tích, nói thật, lúc nghe mấy chữ đó, Lăng Vi đã nghĩ chính là cái khoản tiền gửi ở nước ngoài kia. Lăng Tuấn Dật còn có thể cất giấu chúng ở đâu chứ? Nếu Phó Thanh Ngâm Không giữ, vậy thì chỉ có cô – đứa con gái mà thôi.

Bây giờ nghĩ lại, ba sắp xếp cho cô đến Belfast – Mỹ có phần đáng nghi, Lăng Tuấn Dật làm vậy có thể hiểu do ông không muốn con gái bị thị phi, nhưng cô đã lớn, dù có là hai bàn tay trắng cô cũng không phải không thể chấp nhận. Cho nên, nguyên nhân chỉ có thể vì: Lăng Tuấn Dật muốn cô mang theo số tiền không rõ lai lịch này trốn ra nước ngoài, để tránh được sự kiểm tra trong nước... Đây mới thật sự là mục đích của ông!

Nghĩ đến đây, lòng bàn tay Lăng Vi rét run cả tay, trong đầu ông ông mơ hồ, một đạo lý đơn giản như vậy, thế mà ba năm sau cô mới hiểu được, cô nên nói mình quá ngu xuẩn hay quá đơn thuần đây? Nếu không phải năm đó mọi chuyện đến quá đột nhiên, nếu không phải mẹ bỗng dưng quyết tuyệt bỏ đi, nếu không phải Tôn gia trong nháy mắt nước sông không phạm nước giếng... Nếu không phải vì những nhân tố kia, có lẽ cô sẽ không ra nước ngoài, vậy tình cảnh bây giờ sẽ như thế nào?

Húc Nghiêu cảm thấy Lăng Vi không ổn, thử kêu cô một tiếng, cô lại bỗng nhiên nắm chặt lấy tay anh, run rẩy, nhưng âm thanh rất kiên định: “Đưa tôi đến nhà tù chính!”

Ở trên xe, cô quay đầu nhìn căn nhà mình từng ở, rõ ràng ngay trước mắt nhưng hôm nay đã không thể chạm đến. Nếu như khoản tiền kia thật sự có vấn đề, cô nên làm sao đây? Suốt đường đi cô vô cùng hoảng loạn, ý nghĩ duy nhất chính mà muốn hỏi Lăng Tuấn Đạt cho rõ ràng, nhất định phải biết rõ. Đột nhiên cô cảm thấy tay mình chạm vào thứ gì đó, phản xạ có điều kiện rút tay ra, ngẩng đầu lên nhìn, là tay của Húc Nghiêu. Cô thờ phào một cái, ý thức được mình phản ứng hơi quá, nên cười cười xin lỗi.

Húc Nghiêu cũng không ép cô nói gì, vội vì anh đã đoán được nguyên nhân. Anh thông thả nói: “Thời tiết chuyển lạnh, gần đây trời sẽ có nhiều mây, cô ra khỏi nhà nhớ mặc áo khoác. Phải rồi, phía sau có một cái gối ôm nhỏ, do tiểu Lam mua, cô lấy ra ôm để sưởi ấm tay đi, tay cô lạnh quá.”

Lăng Vi nói tiếng cảm ơn, chỉ là cô cũng không có lấy cái gối, chỉ thu hai tay mình lại, chà xát, dùng cách này để khiến tay ấm lên một chút.

Húc Nghiêu dừng xe, đem cái gối để lên tay Lăng Vi mới chịu lái xe tiếp. Trong lòng anh thâm nghĩ, cô đúng là không biết dựa vào người khác gì hết, cô là loại người rất dễ dàng bị người ta đọc được cảm xúc.

Lái xe một đoạn ngắn nữa, Húc Nghiêu quẹo cong, đổi thành đường vòng. Mắt thấy hướng đến nhà tù chính ngày càng xa, Lăng Vi bật dậy khỏi ghế, lớn tiếng nói: “Chuyện gì vậy, đừng nói với tôi anh không biết nhà tù chính ở đâu! Dừng xe, tự tôi gọi xe đi một mình!”

Húc Nghiêu đưa tay tóm lấy cô, trầm giọng nói: “Bình tĩnh, bây giờ chúng ta không thể đến nhà tù được, phía sau có người theo dõi, trước mắt không biết người kia có mục đích gì, nếu như người này vì chuyện năm xưa, cô sẽ gặp rắc rối.”

Nghe thế, Lăng Vi theo bản năng quay đầu lại nhìn, lại nghe Húc Nghiêu nói: “Đừng quay đầu, chiếc xe kia ở không xa, nói không chừng đang quan sát chúng ta, tôi vừa rồi quẹo cua đã đá tháo kính xà, nếu cô không tin thì nhìn kính chiếu hậu đi.”

(Đá tháo kính xà: Đánh rần động cò.)

Trong kính hiện lên ảnh một chiếc Volkswagen Cars màu đen đậu trong ngõ, cùng với chiếc hòm đỏ đựng Húc Nghiêu y chang nhau, Húc Nghiêu chỉ lo một điều, lần trước họ dám tông xe, lần này không biết có mạnh tay hơn không. Dù là một mình cũng chưa chắc anh có thể đối phó với bọn này nói chi bên cạnh còn có một Lăng Vi.

Lăng Vi ngồi ngay ngắn lại, nhìn chằm chằm vào mặt Húc Nghiêu, giọng lạnh như băng: “Sao anh biết có người theo dõi?”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Giọng của bé trai

Xe Húc Nghiêu như vận động viên bị chuột rút, lúc gia tốc lúc chậm chạp, nhìn vào rất buồn cười. Lăng Vi nắm chặt tay vịn không dám buông ra, trái tim cô như lơ lửng giữa cuồng hống. Mãi đến khi xe chạy ổn định lại, cô mới có thể mở miệng nói chuyện: “Anh thấy được chưa vậy? Chúng ta đã đi vòng vo mấy con đường này được vài vòng rồi đó.”

Về mặt Húc Nghiêu nghiêm túc, linh hoạt chuyển động tay lái. Anh nhìn đường xá chung quanh vô cùng cẩn thận nói: “Ừ, hôm nay chúng ta không về nhà, đi lại chỗ M, chỗ đó sẽ không có người mai phục theo dõi.”

Nghe giọng điệu nghiêm trọng của Húc Nghiêu, Lăng Vi hơi lo lắng hỏi: “Nếu không về nhà thì tiểu Lam làm sao đây? Cái đám người trong miệng anh có thể làm hại họ không? Hơn nữa, chúng ta không nói tiếng nào tự nhiên đến chỗ M, không tốt cho lắm nhỉ?”

Húc Nghiêu khôi phục nụ cười thường ngày: “Đừng lo, thứ nhất, mục tiêu những người đó không phải cô thì cũng là tôi, cho nên bọn tiểu Lam sẽ an toàn thôi, hơn nữa còn có Ô Qua ở đây, một đại ca như cậu ta chẳng lẽ không biết chút võ nào sao? Thứ hai, chỗ ẩn rất an toàn cũng không có gì không tốt hết, cho nên hai chúng ta cứ yên tâm đến đó.”

“Nhưng mà, nếu như không biết ai đang theo dõi, chẳng lẽ chúng ta phải tránh ở bên ngoài cả đời à? Dù sao anh còn làm việc, tôi cũng có chuyện phải xử lý.” Lăng Vi vừa nói xong thì xe lần nữa tăng tốc, thân thể cô vốn hơi nghiêng về trước bị đập ngược vào ghế, vất vả ổn định lại, cô theo bản năng đưa mắt nhìn, lại kinh ngạc phát hiện trong kính chiếu hậu đã không còn bóng chiếc xe kia.

Húc Nghiêu bên kia nở nụ cười tự tin, quay mặt nói với Lăng Vi: “Được rồi, thuận lợi thoát khỏi, xem ra kỹ thuật của tôi cũng không tệ.”

Không ngờ phía trước xe anh chưa tới mười mét, có một bé trai nhỏ tuổi đột nhiên chạy vọt ra, mắt thấy sẽ bị xe anh đụng, Lăng Vi hoảng sợ vội vàng hô: “Mau dừng xe!”

Húc Nghiêu vỗ vai trấn an cô, bình tĩnh nói: “Không việc gì, mặt dù tôi đã mấy năm không có đua xe, nhưng kiến thức cơ bản vẫn còn nhớ, cô cứ an tâm ngồi yên trong xe đi.” Anh vừa nói vừa ấn xuống một cái chốt mở, chỗ ngồi phía sau cửa xe hơi giãn ra, Lăng Vi không hiểu anh muốn làm gì.

Lăng Vi làm gì rảnh đi nghe anh nói chuyện đua xe, sắp đụng chết người ta đó! Cô kinh hoàng quát Húc Nghiêu: “Phía trước có...”

Chữ “người” còn chưa kịp nói, bé trai lúc này đã biến mất không thấy đâu nữa, Lăng Vi không thể tin được, cô cẩn thận nhìn kỹ xung quanh lần nữa, không hề có bóng dáng của bé trai kia.

Húc Nghiêu khoác tay lên vai nàng: “Sao? Chuyện gì?”

Lăng Vi bình tĩnh nhìn hân, mở miệng định nói chuyện nhưng lời đến miệng thì cô nuốt ngược xuống. Nếu như vậy giờ cô nói với Húc Nghiêu, vừa này cô mới nhìn thấy một đứa bé trai, nhưng đột nhiên nó biến mất. Lời như thế, ai tin cô?

“Chị là bạn gái anh tiểu Tấn sao?” Một âm thanh thiếu niên đột ngột vang lên trong xe, toàn thân Lăng Vi chấn động, chậm rãi quay đầu lại. Trước mặt cô là một đôi mắt đen láy, dưới hàm răng chảy ra một dòng chất lỏng đỏ, hình ảnh này y như phim kinh dị. Lăng Vi túm lấy tay Tần Húc Nghiêu, dùng sức cầu, khẩn trương hỏi: “Đau không?”

Húc Nghiêu hít sâu, mặt anh vô cùng vô tội: “Vi Vi, cô bắt tôi làm gì? Muốn cầu bầu gì đó cũng phải là thằng nhóc kia chứ!” Anh chỉ vào đứa bé trai ngồi phía sau.

Lăng Vi tuy hoảng sợ nhưng dần ý thức được chuyện đang diễn ra, chò chàn hỏi một câu: “Anh cũng hình thấy cậu bé này hả?”

Vừa nói ra lời này, hai người trong xe đều nở nụ cười, Húc Nghiêu giảm tốc độ xe, bởi vì trước mặt chính là chỗ âm ỉ. Bé trai ngồi ghế sau hạ kính xe xuống, khạc ra ngoài vài ngụm gì đó bầy hầy, sau đó lại lấy một trái cà chua to lớn trong túi ra, nhét vào miệng... Lăng Vi thật sự hết biết nói cái gì luôn, cô chỉ thấy màn này y như đóng phim điện ảnh vậy, bọn họ ai cũng biết đang diễn kịch, chỉ có cô hoảng sợ tay chân luống cuống.

Đến nơi, Lăng Vi vẫn chần chừ chăm chăm bé trai kia, nhìn nó chạy vào trong hẻm, la hét: “Chị M, anh tiểu Tấn đến...” Đến khi Lăng Vi hồi thần lại, cô mới phát hiện chân mình sớm đã mềm nhũn.

(Chị M: Chỗ này tuyệt đối không phải edit sai, lát sẽ rõ nha mọi người.)

Húc Nghiêu mở xe cho cô, đỡ cô xuống, thấy cô sững sờ đứng chết trân ở đó anh khẽ mỉm cười, sau đó bế bổng cô lên, đóng cửa xe rồi đi theo đứa bé...

Lăng Vi nghi ngờ nhìn anh một cái, hỏi cái vấn đề lúc này không dám hỏi: “Rốt cuộc chuyện quái gì vậy, nói cho tôi biết, đứa bé kia chính xác là người hay ma?” Thân thể Lăng Vi hơi run, cảnh lúc này khiến cô bị ám ảnh, cô thật sự bị dọa đến nói không ra lời, nếu không phải Tần Húc Nghiêu đang ở đây, cô nhất định không thể tiếp nhận chuyện này.

“Đừng sợ, nó là người, người sống sờ sờ.” Húc Nghiêu tỷ cầm lên trán cô, nhỏ giọng an ủi.

Hỏi bình tĩnh một chút, Lăng Vi giùng giàng muốn nhảy xuống, cô thở hỗn hển, lạnh lùng nói: “Nếu nó là người vậy thì anh đang đùa tôi, như thế vui lắm hả? Tôi thật sự không biết hai người đang diễn xiếc kịch gì, nhưng bây giờ yêu cầu anh thả tôi xuống, tôi có thể tự mình đi!”

Lúc rời khỏi ngực Húc Nghiêu, chân Lăng Vi còn hơi mềm, cô lao đảo, theo bản năng túm lấy người bên cạnh để đứng vững.

Cô nhìn về mặt ân cần của Húc Nghiêu, cảm thấy rất giả dối: “Tần Húc Nghiêu, tôi rất muốn nói tiếng cảm ơn với anh, bởi vì mỗi khi tôi cần sự giúp đỡ anh luôn vươn tay cho tôi nắm. Nhưng anh có thể đừng làm những hành động này không, tôi là người bình thường, tôi không thể tiếp nhận mấy cái hành động kinh hãi của anh. Nói thật, lúc này tôi vẫn không hiểu, dù cho có người theo dõi, nhưng có thể bọn họ chỉ đơn thuần theo dõi, chưa chắc sẽ làm hại chúng ta, anh cẩn thận như thế rốt cuộc là vì cái gì?”

Húc Nghiêu bình tĩnh nhìn cô, chỉ vào cách đó không xa, thấp giọng nói: “Chúng ta vào trong rồi nói, nơi này không tiện, đợi vào trong tôi sẽ giải thích rõ ràng. Nếu lúc đó cô vẫn chưa hả giận, vậy tôi nhất định sẽ không nói hai lời dẫn cô đến bất kỳ nơi nào cô muốn. Được không?”

Lăng Vi nhìn qua hướng anh chỉ, thấy đứa bé trai kia đang đứng với âm ỉ ở cửa. Cô bình ổn tâm tình nói: “Hi vọng anh có thể nói cho thật rõ.” Nói xong, đi thẳng đến chỗ M.

Bé trai là lừa với Húc Nghiêu một cái, nắm quần áo của M, nhỏ giọng nói: “M, ch...” Nó chưa kịp nói hết một câu, thấy âm liếc mình, nó lập tức nuốt chữ “chị” ngược vào: “Anh có cảm thấy không, anh tiểu Tấn trước mặt chị kia một chút khí thế cũng không có? Anh ấy trước mặt chúng ta rất hung dữ mà, sao khác biệt xa quá vậy?”

Âm vô thức vỗ đầu bé trai, thuận tiện nhìn nó một cái: “Còn có thể vì sao hả, đương nhiên là thấy sắc vong nghĩa rồi. Tiểu Kiệt, em nhớ sau này gặp phụ nữ thì phải đi đường vòng, ngộ ngộ bị dính vào thì rất khổ, em nhìn bộ dạng anh tiểu Tấn là hiểu rồi đó.”

Bé trai gọi là “tiểu Kiệt” cười quỷ dị, sau đó chạy đến phía Húc Nghiêu, vừa chạy vừa nói: “Anh tiểu Tấn, chị âm nói anh thấy sắc vong nghĩa...” Tốc độ vô cùng nhanh, cơ hồ chớp mắt đã lao vào ngực Húc Nghiêu.

Lăng Vi nhìn tốc độ của bé trai, không khỏi sợ hãi, trong lòng vẫn luôn hoài nghi: Đứa nhỏ này đến cùng có phải người hay không?

Mi đứng đó dậm chân, anh lại quên một điểm: Nhân chi sơ tính bản ác. Nhìn qua như một đứa bé đơn thuần ngây ngô, như tính tình rất quý quai, tiểu Kiệt chính là trường hợp này, anh đã chịu qua không ít trò của nó. Không ngờ hôm nay lại chịu thêm một đoạn, thật là uống công sống trên đời bấy nhiều năm mà.

(Nhân chi sơ tính bản ác: Con người từ khi sinh ra vốn đã ác.”

Trong hẻm tĩnh mịch yên lặng, nhìn không thấy bóng một ai, chỉ là vừa vào trong nhà đã đổi sang cảnh tượng khác: Trần nhà treo đèn chùm khiến căn phòng sáng rỡ, dụng cụ gia đình đầy đủ chỉnh tề, rất sạch sẽ. Dưới chân phủ một lớp thảm, nhìn qua hết sức xa xỉ, mỗi lối đi là một loại thảm, ước chừng có năm sáu kiểu.

Lăng Vi ngồi đối mặt với Húc Nghiêu trên ghế sa lon áp tường trong phòng khách, âm kéo tiểu Kiệt đi pha cà phê. Trong phòng chỉ có tiếng dụng cụ va chạm và âm thanh hô hấp của lẫn nhau. Giữa cái yên tĩnh đó, Lăng Vi nhìn Húc Nghiêu chăm chăm, đợi anh nói rõ chuyện đêm nay.

Húc Nghiêu liếc mắt nhìn một lớn một nhỏ đang nghe lén trong phòng khách, khóe miệng hơi hạ xuống, ánh mắt dần tối đi, sau đó có tiếng đóng cửa ---- một lớn một nhỏ rất biết điều vào trong. Lúc này anh mới lên tiếng: “Mấy ngày trước tôi cũng bị theo dõi như thế, cho nên sai người đi điều tra thì phát hiện mục tiêu của họ không chỉ tôi mà còn có cô nữa. Đến giờ họ vẫn không có hành động gì, cho thấy họ chưa tìm thấy vật muốn tìm. Tôi không muốn lừa cô, vậy này có thể ở chỗ cô, cho nên thời gian này cô phải ở gần tôi, đợi tôi tra ra mục đích và thân phận của họ.”

“Theo dõi? Vật? Sao cứ như chuyện của xã hội đen ấy, tôi về nước chưa bao lâu, đâu có cái gì đáng giá khiến người khác phải tốn tinh lực đối phó?” Lăng Vi nhìn ra Tần Húc Nghiêu đang nói thật, nhưng tiếc là nhưng lời này đã vượt khỏi phạm vi suy tư của cô, cô không thể không hoài nghi.

“Cô còn nhớ khoản tiền lớn không rõ tung tích tôi nói hồi chiều không?” Húc Nghiêu gần từng chữ nói, “Trong mắt nhiều người, nó là một khoản tiền có số chữ số khiến người ta phải đổ mắt, thử hỏi có ai không muốn?”

Lời anh vốn chỉ là cảm khái bình thường, Lăng Vi nghe lại không có cùng cảm xúc như vậy: Năm đó Lăng Tuấn Dật làm sao không biết số tiền này sẽ gây sóng gió, ai có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của đồng tiền? Mặc dù xúc động, nhưng cô vẫn nhận thấy được lời nói của Húc Nghiêu có sơ hở: “Anh nói ai cũng sẽ bị dụ dỗ, còn anh?”

Húc Nghiêu thoải mái cười: “Tôi cũng là người, dĩ nhiên không ngoại trừ được. Chỉ là không phải tiền mới có sức hấp dẫn --- thử tôi muốn không chỉ có tiền.”

Nghe thấy anh thẳng thắn nói như thế, Lăng Vi bị chấn động, nóng nảy nói: “Tôi hỏi anh, rốt cuộc anh muốn cái gì? Hay chính xác hơn tôi có thể mang lại lợi ích gì cho anh?”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trúc đuôi phụng

“Phịch” một tiếng, cửa phòng mở ra, âm chạy vọt ra, làm bộ bình tĩnh nói với bọn Húc Nghiêu: “Đừng nói chuyện phiếm nữa, tới uống coffee đi.” Nói xong, anh ta cẩn thận lấy một bình thủy tinh chứa cà phê, hơi khuấy nhẹ, sau đó rót ra hai tách.

Mặc dù không biết là loại cà phê nào, nhưng Lăng Vi vẫn có thể ngửi thấy mùi vị nó rất đặc biệt. Khi âm nâng tách cà phê lên, Lăng Vi bị tách cà phê hấp dẫn lực chú ý, cô hơi giật mình: Trên tách có vẽ hoa văn, màu sắc thuần trắng, dưới ánh mặt trời khiến cô có cảm giác nó trở nên trong suốt. Khi cầm trên tay, cô thể cảm nhận được sự dịu dàng, xúc cảm thông thả. Bởi vì Phó Thanh Ngâm rất thích cà phê nên trong nhà Lăng Vi có rất nhiều tách, đương nhiên cũng không ít đồ tinh xảo, có lẽ do nhớ đến chuyện nhà, nhất thời Lăng Vi cảm khái nói: “Cái tách này thật tinh xảo.”

Âm nở nụ cười, vô cùng tự tin nói: “Đương nhiên rồi, tôi đã cố ý bảo người sang Anh đem loại tách Wedgwood này về, cô biết nó kỳ diệu nhất ở chỗ nào không?” Anh ta hỏi, không thèm chờ Lăng Vi trả lời đã tự nói: “Tháng 9 năm 1988, trong lần trình diễn sản phẩm lần đầu tiên, bốn chiếc tách này đã có thể chống đỡ được sức nặng 15 tấn của chiếc xe tải, có thể thấy phẩm chất nó ra sao rồi. Chẳng qua tôi chưa có tự thử qua, sau này thí nghiệm nhất định mời cô đến xem, cho cô thấy cái gì là tai nghe không bằng mắt thấy.”

Lăng Vi cúi đầu khẽ mỉm cười: âm cứ nói đến cà phê là hưng phấn đến thế, xem ra rất si mê cà phê, nhưng mà anh ta sẽ thật sự thí nghiệm sao? Chỉ là sau khi nghe xong, Lăng Vi có thể nhìn ra âm rất thích cái tách này, ngộ ngờ có chút hư hại nào thì không ổn rồi. Cô không uống ngụm nào đã để cái tách trở lại đĩa: “Quý giá như vậy dùng để uống cà phê thì thật lãng phí, tôi chiêm ngưỡng là được rồi.”

Âm che miệng, đồng ý cười, sau đó nhướn lông mày lên, khiêu khích nhìn Húc Nghiêu nói: “Nhìn người ta hiểu chuyện ghê chưa, chỉ có cậu mỗi lần dùng đều muốn tôi sử dụng đồ tốt nhất, cẩn thận chút à... tuyệt đối đừng có làm hư tách của tôi.” Bộ dáng của anh ta khiến Lăng Vi bất giác nổi da gà. Cô quay đầu nhìn Húc Nghiêu một cái, lúc này Húc Nghiêu đang vô cùng bình tĩnh nâng cái tách lên miệng, không bị một chút ảnh hưởng nào.

Màn này có rất nhiều ý nghĩa, Lăng Vi nghĩ đến một ý nghĩa khác: Theo cách âm nói, cái tách này giá trị nhất định không rẻ, lại nhìn bày trí trong phòng đèn chùm thủy tinh, thảm, gia cụ, mặc dù không thể xác định xuất xứ của từng thứ, nhưng chắc chắn là danh phẩm, thân phận thế nào mới mua được đây? Một vấn đề lại nảy sinh trong đầu Lăng Vi: Tần Húc Nghiêu rốt cuộc là ai? Trong đại học, anh chẳng có tiếng tăm gì, lúc ấy anh ăn mặc cũng không phải thuộc dạng giàu có, nhưng vì sao chỉ mới mấy năm, bên cạnh anh lại xuất hiện nhiều người khác thường như vậy?

Tiểu Kiệt không biết từ khi nào đã đến bên cạnh Lăng Vi, nó nhanh chân lẹ tay, chớp lấy cái tách trước mặt Lăng Vi, sau đó đưa lên miệng ngay lập tức như sợ bị ai đánh. âm tức giận liếc nó, chỉ là sợ ném chuột vỡ bình, không dám làm gì tiểu Kiệt, anh ta vô cùng lo cho cái tách nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó uống cà phê như hồ đỏi. Đối với chuyện này, âm đau lòng hết sức, kiệt tác của anh lại bị một đứa nhóc đáng ghét phá hoại như vậy.

Uống cà phê xong, tiểu Kiệt tiện tay xoay vòng cái tách trong tay, còn làm mặt quỷ với M. âm vừa sợ vừa tức, quả thật nói không ra lời, rốt cuộc ai mang thằng nhóc ma quỷ này đến vậy hả! Vừa nghĩ thế, ánh mắt anh ác độc nhìn chăm chăm Húc Nghiêu, đậm chân quát: “Tần Húc Nghiêu! Tôi đã nói với cậu, không được đem thằng nhóc này về đây nữa, nếu không tôi nhất định quậy cậu đến gà chó không yên!”

Húc Nghiêu giật giật khoe miệng, ngoắc tiểu Kiệt: “Lại chỗ anh này.”

Tiểu Kiệt gật đầu một cái, sau đó đột nhiên trượt tay, cái tách trên tay cứ thế nhảy dù xuống đất...

Trong khoảnh khắc đó, trái tim âm muốn nhảy ra ngoài, anh cái gì cũng mặc kệ phi thân nhào qua, giờ hai tay ra, rốt cuộc cái tách đáp vào hai tay anh. Nhảy mất đó lòng anh như chảy nước mắt, kích động bá trời lay Phật, cảm kích cả vùng trời xanh.

Tiểu Kiệt le lưỡi chạy đến ngực Húc Nghiêu, trừng mắt nhìn chuyện xấu mình vừa làm.

Húc Nghiêu nói với Lăng Vi: “Nó gọi là tiểu Kiệt, thân thể linh hoạt hơn người bình thường nên lúc trước tôi cố ý mở cửa xe, thằng bé này rất thích trêu người khác.”

Tiểu Kiệt nhường cổ nói: “Nếu không phải thích ai đó em cũng chẳng rảnh trêu làm gì! Chị Lăng thấy có đúng không?”

Nhớ tới chuyện bị tiểu Kiệt trêu trên xe, Lăng Vi chỉ đành cười khổ, cô sợ gần chết, trong lòng đứa bé này lại là đặc biệt yêu thích nên đối xử như thế?

Cấp cứu cái tách thật kỹ càng, âm hung hăng bắt đầu xử lý tiểu Kiệt, tiểu Kiệt nhanh nhẹn nên không bị bắt, hai người cứ một đuổi một trốn, nhanh chóng mất bóng trong mấy căn phòng.

Lần nữa yên tĩnh, tâm trạng Lăng Vi cũng thả lỏng hơn nhiều, mỗi khi ở bên Húc Nghiêu là cô lại được trải qua mấy chuyện kỳ quái. Cô rõ ràng có rất nhiều chuyện muốn hỏi, tiếc là bây giờ một câu cũng không hỏi được, ngồi trên ghế sa lon, cô tự nói với mình: Thôi thì hôm nay cứ vậy đi.

Húc Nghiêu nhẹ giọng ngâm nga một bài hát, điệu nhạc dịu dàng, cảm giác mông lung thoải mái, rất hợp với giọng nam trầm, khiến người ta rất an tâm. Lăng Vi bỗng nhiên nhớ đến một cái gì đó, khé miệng hơi cong, nhỏ giọng nói: “Là bài “Trúc đuôi phụng dưới ánh trăng”, năm đó tôi đến Vân Nam với ba, có một đêm từng nghe dân bản xứ hát qua. Tôi nhớ bọn họ dùng dây bầu đàn, lúc đó tôi lại ngồi dưới bụi trúc đuôi phụng, thêm ánh trăng trên trời, rất tuyệt vời.”

Húc Nghiêu ngừng hát rồi gật đầu, nửa đùa nửa giỡn nói: “Không chừng lúc đó chúng ta đã từng gặp nhau, chỉ là không nhớ thôi.”

Lăng Vi liếc anh một cái nói: “Chưa đủ, anh nên nói là chúng ta quen biết từ kiếp trước cho nên kiếp này mới có duyên như vậy, đi đâu cũng gặp.”

Lời này hiển nhiên không giống lời nịnh nọt của anh, Húc Nghiêu nhún vai một cái, không nói tiếp cái đề tài này, chỉ hát tiếp bài vừa rồi. âm thanh chậm rãi du dương, dần ông hát bài này có hiệu quả thôi miên rất cao. Lăng Vi hừ mấy tiếng, vì lúc trước bị hao tổn tinh lực khi ngồi trên xe anh nên cô dần dần ngủ thiếp đi.

Húc Nghiêu đợi cô ngủ say, đi lấy một cái mền thật dày đắp cho cô, làm xong thì rón rén đi vào một cái phòng. âm đã sớm chờ ở đó từ lâu, anh ta thu hồi dáng vẻ xem kịch vui lại.

Húc Nghiêu đốt một điếu thuốc, khói trắng bay lượn lơ trước mặt anh, ánh mắt anh hơi mông lung: “Có biết ai đang theo dõi không?”

Âm nghiêm nghị nói: “Hiện tại không rõ, chỉ là có thể khẳng định không phải người của Du Bá Niên.”

Húc Nghiêu hơi kinh ngạc hỏi: “Sao cậu dám chắc chắn?” Trong ấn tượng của anh, Du Bá Niên là người chuyên làm mấy chuyện này nhất.

“Lúc tiểu Kiệt ở Vân Nam rất thích chọc các anh em, đối với bọn họ không thể nào quen thuộc hơn nữa, mắt của nó thì sáng như ống nhòm ấy, nó không nhìn lầm đâu. Trừ phi Du Bá Niên xài người ngoài, nhưng tình huống này xác suất rất nhỏ.”

Húc Nghiêu rất rõ điểm này, thù hằn của người kia rất cuồng ngạo, bọn họ dùng biển xe cố định, không hề quan tâm có bị người ta phát hiện thân phận hay không. Bởi vì bọn họ nghĩ, sẽ không ai ngu xuẩn đụng đến một cọng tóc gáy của họ. Nhưng nếu không phải là Du Bá Niên, vậy là ai?

Âm do dự một chút, nói: “Có một anh em của mình trong ngực nhìn thấy Lăng Tuấn Dật...”

Mắt Húc Nghiêu sáng lên: “Ông ta sao rồi, có nói gì không?”

“Người anh em kia nói, hình như có người mua chuộc mấy phạm nhân trong đó làm khó dễ ông ta, nghe nói vì muốn bắt ông ta nói ra bí mật gì đó, cụ thể thì không biết.”

Húc Nghiêu cười lạnh, lòng người vốn tham lam, năm đó thanh tra tịch thu tài sản nhà đất của Lăng Tuấn Dật, tổng duyệt tài sản của ông ta, bề ngoài coi như đã xong nhưng sự thật vẫn còn một lỗ trống khổng lồ đang chờ ngày lộ diện ra ánh sáng. Phạm là người hữu tâm đều biết số tiền đó nhất định trên tay người nhà của Lăng Tuấn Dật, tiếc là không ai dám làm gì Phó Thanh Ngâm vì bà có Chung Nam Sơn, có thể lực Chung gia bảo vệ, nhất thời không

ai dám làm vậy. Lăng Vi lại xuất cảnh ra nước ngoài, không mấy ai biết chỗ ở. Lăng Tuấn Dật mặc dù đang bị giam nhưng ông ta vẫn lo chu toàn như thế, khiến người ta không bắt được một chút nhược điểm nào. Nhưng ông ta không ngờ, Lăng Vi trở về. Ông ta càng không biết, Lăng Vi sau khi trở về không những có quan hệ với Tần Húc Nghiêu anh còn có quan hệ với Chung gia.

Trận chiến này người tham gia ngày càng nhiều, rốt cuộc ai sẽ chiến thắng, ai sẽ làm vua? Nghĩ đến đây, Húc Nghiêu lại hút một hơi thuốc, khói thuốc cay nồng xuyên qua phổi, kích thích thân thể, giúp anh có thể bình tĩnh suy nghĩ lợi ích.

Âm im lặng này giờ lên tiếng hỏi: “Tiểu Tần, cậu định xử lý Lăng Vi thế nào?”

Sắc khói một cái, Húc Nghiêu ho khan vài tiếng, ho đến mặt ửng đỏ, anh dập tắt thuốc vào gạt tàn, đánh trống lãng: “Lâu không đụng đến, không ngờ lại không quen đến vậy.”

Âm như phát hiện chuyện gì đó đáng ngạc nhiên, khuôn mặt tỏ vẻ không thể tin, từ xưa luôn lạnh mồm lẹ miệng cũng phải cà lăm: “Tiểu Tần... không phải... thật sự quá vui rồi...”

Lời sau còn chưa kịp nói, Húc Nghiêu đã đứng dậy, lạnh lùng nói với anh: “Ngủ sớm đi, ngày mai cậu còn phải làm việc, đừng tưởng rời khỏi Vân Nam thì có thể vô tư, người của tôi thì phải làm việc cho đảng hoàng!”

Âm chặc chặc lắc đầu, âm thanh không lớn nhưng đủ để Húc Nghiêu nghe, âm thầm nhắc anh coi chừng làm người bên ngoài tỉnh: “Lòng người lúc không bình thường sẽ xuất hiện những phản ứng không bình thường, ví như đe dọa...”

Húc Nghiêu vừa đi tới cửa thì quay đầu lại, nhẹ nhàng nhìn anh ta: “Tôi không cần biết cậu có tin hay không, chỉ là tôi nói được thì làm được.”

Nhìn Húc Nghiêu đóng cửa bỏ đi, âm khẽ cười, anh nghĩ: Nha đầu tiểu Lam quả nhiên không nói dối, xem ra Húc Nghiêu không lâu nữa sẽ thoát kiếp độc thân, không biết phu nhân nghe tin sẽ vui đến chừng nào. Chỉ là anh lại lo lắng, đây là chuyện tốt nhưng cũng là chuyện phiền phức, Du Bá Niên đến thành phố G, một trong những mục đích nhất định là Húc Nghiêu, phạm là việc có thể chặn đứt đường sống của Húc Nghiêu đều trở thành mục tiêu của họ. Nếu cứ thế này, kết cục sẽ ra sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nặng hương khói

Mấy ngày nay Tôn Viêm Thần luôn đối với Tông An rất ôn hòa, nguyên nhân một nửa là vì thái độ của Lăng Vi, một nửa kia thì là vì Tông An. Từ ngày trở về từ khách sạn Hoàng Đình, Viêm Thần đã say mềm không ít lần, nhưng anh vẫn cảm thấy rất phiền não, vì vậy lại một mình uống hết chai Palme đỏ. Ngày thứ hai khi anh tỉnh lại thì phát hiện mình và Tông An nằm trên cùng một cái giường, trên đất, khắp nơi tán loạn quần áo đồ lót. Thấy cảnh này, Viêm Thần dĩ nhiên hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ là điều khiến anh có cảm giác tội lỗi chính là, đêm đó anh chỉ suy nghĩ đến Lăng Vi, sau đó nảy sinh ra quan hệ, anh rốt cuộc đã làm quá quấy gì vậy chứ!

Sau hôm đó, Viêm Thần vì muốn tỉnh táo lại, một mình dời đến ở khách sạn.

Đối với việc này, Tông An không nói gì, mấy năm nay cô luôn bên cạnh Viêm Thần, không phải chưa từng lau súng cướp cò, nhưng rất tiếc, mỗi lần quan hệ Viêm Thần đều không được tỉnh táo, cô rất rõ, trừ những lúc đó cô tuyệt đối không có tư cách nằm trên giường Viêm Thần. Viêm Thần có tính cách khá mềm yếu, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm. Như Lăng Vi nói, nếu năm đó thái độ anh kiên quyết hơn cũng chưa chắc Lăng Vi sẽ ở lại, nhưng tuyệt không dây dưa một mồi như bây giờ.

Trước mặt người khác Tông An luôn là một người phụ nữ mạnh mẽ, lần này cô đến công ty nhưng tâm hồn lại đầu đầu, nếu không phải chuông điện thoại khiến cô hồi thần, cô nhất định vẫn còn ngất ngẫn.

Người gọi là Tôn phu nhân, giọng nói của bà vẫn bén nhọn như xưa, cũng không quan tâm Tông An có bận hay không kêu cô về nhà một chuyến. “Nhà” trong miệng Tôn phu nhân đương nhiên là biệt thự Tôn gia, ý Tôn phu nhân có thể diễn giải thế này: Nếu có thể gọi cô về nhà bản thân bà nhất định không “ngự giá dĩ”, bà là người có thân phận cao quý sẽ không đi làm mấy việc này, đối với con dâu tương lai cũng không có ngoại lệ. Hơn nữa, cô con dâu tương lai này bà cũng không hài lòng mấy.

Xử lý tốt chuyện công ty, Tông An dọn dẹp một chút rồi đi, cô cố ý đi đường vòng để mua bánh Trung Thu nướng bằng dầu ô liu hoa hồng cho Tôn phu nhân. Tôn gia rất khó khăn phục vụ được bà, cho nên khẩu vị của bà, Tông An nhớ rất rõ.

Sắc mặt Tôn phu nhân âm trầm, lạnh giọng quát quản gia đóng cửa lại. Đợi đến khi trong phòng chỉ còn hai người, bà mới đi đến bàn trang điểm lấy một lá thư màu vàng ném vào phòng Tông An, hung hãn nói: “Cô thế này là sao, Thần nhi thì ở khách sạn, cô thì không quan tâm. Tôi thật sự hoài nghi cô không yêu con trai tôi đấy!”

Nghe bà chỉ trích, trong lòng Tòng An đã gào thét thầm phản bác vô số lần: Cô không đi tìm Viêm Thần vì không muốn ép anh, nếu không quan hệ hòa hợp vất vả tạo nên sẽ sụp đổ trong nháy mắt, đáng tiếc Tôn phu nhân không hiểu được, chỉ muốn tạo áp lực cho cô.

Tòng An cẩn thận bồi tội nói: “Phu nhân, con sẽ đưa Viêm Thần về nhà nhanh thôi, xin người yên tâm.”

Tôn phu nhân cười lạnh: “Hừ, yên tâm? Tôi đã nói với cô, mấy năm nay tôi vẫn chưa bao giờ yên tâm về cô, đối với con bé Lăng Vi càng không, bây giờ Lăng Vi đã về, lo lắng của tôi càng lớn hơn. Đừng nói tôi đã kích cô, Thần nhi đối với Lăng Vi thế nào, chúng ta ai cũng biết. Cho nên tôi hy vọng cô có thể khiến tâm tư Thần nhi thay đổi, cô hẳn phải có thể khiến nó yêu cô chứ?” Bà đột nhiên lên giọng: “Tôi hỏi cô, mấy năm rồi, tại sao bụng cô không có tin vui hả. Đừng nói là Thần nhi chưa từng chạm vào cô nhé!”

Nhìn bộ dạng trừng mắt lạnh lùng của Tôn phu nhân, Tòng An có một loại cảm giác: Tầng phấn son dày cứng trên mặt bà sẽ bong từng mảng rơi xuống. Nghĩ đến trường hợp tức cười này, tâm tình cô tốt hơn nhiều, bằng không phải đối mặt với lời cay độc của Tôn phu nhân, Tòng An thật không chịu nổi. Cô hơi cúi đầu, dịu dàng nói: “Viêm Thần với con còn trẻ nên không muốn có con sớm...” Mỗi lần hai người quan hệ, cô đều rất tự giác uống thuốc tránh thai, để anh yên tâm. Chỉ là lần quan hệ mấy ngày trước cô chưa uống, vì sáng sớm Viêm Thần đã đến khách sạn. Cô đành đánh cược, cô đang ở giai đoạn nguy hiểm, nếu lần này cô có thai đây sẽ là một lợi thế lớn của cô, ít nhất ở trong cái Tôn gia chú trọng hương quả này, đứa bé tượng trưng cho địa vị. Nghĩ đến đây, cô đổi giọng: “Chỉ là, sau này con sẽ nỗ lực.”

Móng tay đỏ sẫm của Tôn phu nhân kẹp một tấm danh thiếp, sau đó từ trên cao nhìn xuống đem nó đưa cho Tòng An, nhướn mày: “Bác sĩ Mạc, tay nghề cô ấy rất tốt, cô rành thì đi cho cô ấy kiểm tra cơ thể, có vấn đề cô ấy sẽ chữa cho cô, không sao cũng phải điều dưỡng cho tốt, tuổi còn trẻ sao có thể không sinh được đứa nào chứ.” Bộ dáng của bà khiến Tòng An rất buồn cười. Tôn phu nhân nghĩ là cô không sinh được? Cô thật sự muốn hỏi Tôn phu nhân một câu, nếu cô không sinh được bà sẽ làm gì?

Lúc quán gia tiễn Tòng An đi thì gặp phải Tôn Như Hải, Tòng An cung kính chào hỏi vị ba chồng tương lai này. Tôn Như Hải nghiêm nghị nhìn cô một cái rồi không nói gì đi thẳng vào trong. Tôn Như Hải sẽ không dùng lời độc ác khiêu khích Tòng An như Tôn phu nhân, nhưng ông cũng chẳng vui vẻ gì với cô mấy, lạnh lùng xem thường cô. Bọn họ vốn cao cao tại thượng nhìn người khác, Mộ Tòng An dựa vào quan hệ mà bước được nửa bước vào nhà Tôn gia đã tể thiên bá Phật lắm rồi, làm sao dám đòi Tôn gia trên dưới đều coi cô như Bò Tát mà đối xử đây? Tòng An bất giác cười lạnh.

Tôn Như Hải vừa vào trong đã đi tìm phu nhân, ông lạnh mặt hỏi: “Thần nhi với Tòng An lại xảy ra chuyện gì rồi?”

Tôn phu nhân thở dài một cái: “Còn có thể là gì? Đứa con gái này một chút bản lĩnh cũng không có, đã hơn hai năm vẫn không thay thế được Lăng Vi. Không bằng thì thôi, tại sao nó không chịu nghe cách chứ? Chúng ta cũng đã cho nó và Thần nhi ra ngoài ở, hai đứa nó, một củi khô một lửa lạnh, thế nào cũng không có cơ hội, làm sao có thể...” Tôn phu nhân lại bắt đầu bực mình.

Tôn Như Hải ho một tiếng: “Được rồi, bây giờ nói mấy chuyện này có ích lợi gì đâu, chuyện của tụi nó tạm gác đi. Tôi hỏi bà, bên Phó Thanh Ngâm sao rồi, bà đưa ảnh cho bà ta, bà ta có nói gì không?”

Nói đến chuyện này Tôn phu nhân còn giận hơn, bà lớn giọng: “Người đàn bà kia thật kiêu ngạo, cho rằng cứ ở bên Chung Nam Sơn là cao lắm, còn nói con gái bà ta trong sạch cỡ nào, mấy tấm ảnh kia vô ích rồi. Ông, ông nói chúng ta có nên giúp bà ta một tay không?”

“Giúp thế nào?” Tôn Như Hải cười áo khoác mắng lên móc áo, sau đó thả lỏng ngồi xuống ghế mây.

Tôn phu nhân đi lại bên ông, nhỏ giọng nói: “Chúng ta dứt khoát bảo người theo dõi giết phứt Lăng Vi với cái thằng tên Tấn Húc Nghiêu kia.”

Nghe nói thế, Tôn Như Hải hung hăng lườm bà một cái, cao giọng mắng: “Bà nghĩ đơn giản quá nhỉ? Số tiền kia hiện tại không biết ở đâu, ngộ nhờ tiền trên tay Lăng Vi, bây giờ chúng ta lại lấy mạng nó, đến lúc đó đi tìm quỹ mà đòi tiền! Hơn nữa còn có một Chung Nam Sơn cản trở, bà cho rằng chúng ta muốn là làm được sao?”

Tôn phu nhân xoa người, ngồi bên giường, thờ phỉ phò nói: “Đúng, là tôi ngu ngốc, mà tôi ngu là vì ông, hiện tại công ty trên dưới chỗ nào không cần tiền, người ta không biết chẳng lẽ tôi cũng không hiểu? Mấy năm trước nếu không phải ông đi đầu tư cái quỹ gì đó, chúng ta làm sao phải khổ sở như vậy...”

Tôn Như Hải bịt miệng bà, làm dấu im lặng, cả giận nhỏ giọng nói: “Bà nhỏ giọng một chút đi, nói lớn thế làm gì! Tôi là vì tin người bạn, lại muốn giúp đứa con trai nhà mình có nền tảng tốt hơn, bà nói đi, sinh chỉ có một đứa con trai mà nó lại không hứng thú với việc làm ăn, nếu tôi không chuẩn bị cho nó đầy đủ thì nó làm sao đây?”

Tôn phu nhân liếc xéo ông một cái, trong miệng lầm bầm, lại nghĩ đến một việc, nói: “Tôi đi tìm Phó Thanh Ngâm hóng gió đây, khiến mẹ con bà ta đầu đá, chúng ta cũng tiết kiệm được một mớ tiền bạc.”

Phó Thanh Ngâm bên đây vừa nghe nói Lăng Vi đến khách sạn Hoàng Đình, trong lòng bà vừa nóng vừa giận, vội hỏi Chung Nam Sơn: “Sao ông không cản nó, nó còn nhỏ không hiểu chuyện, không biết bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm nó, một thân một mình nhất định sẽ bị người ức hiếp.”

Chung Nam Sơn ngậm trà Phở Nhị, bình tĩnh uống một hớp: “Yên tâm, Vi Vi đâu phải con nít, làm gì cũng sẽ biết lợi hại. Huống chi, nó đâu phải một thân một mình, nghe nói bên cạnh nó còn có Tấn Húc Nghiêu.”

Nghe cái tên này, Phó Thanh Ngâm nhúm mày: “Thằng nhóc họ Tấn kia tôi từng gặp, quá hoàn mỹ rồi, bề ngoài thì không thấy có gì không ổn cả, đáng tiếc tôi cảm thấy cậu ta không bình thường, ông không phải đi điều tra được cậu ta đến từ Vân Nam sao? Rốt cuộc có điều tra ra thân phận cậu ta không? Tôi vẫn có cảm giác đi với cậu ta Vi Vi sẽ không an toàn.”

Chung Nam Sơn giờ tay với người làm đang đứng một bên, ý bảo bọn họ đưa thuốc đến. Từ lần Phó Thanh Ngâm nằm viện đến nay, ông đặc biệt mời danh y thuốc bắc về, mỗi ngày nhất định phải nhìn bà uống thuốc xong mới được.

Phó Thanh Ngâm nhìn ông một cái, tha thờ nói: “Thật ra thì ông không cần phải tốt với tôi như vậy, mọi chuyện đã qua, tôi và ông đều không như xưa nữa rồi.”

Chung Nam Sơn hóp một ngụm trà, nhíu mày: “Nhưng ai biết bà và Lăng Tuấn Dật sẽ trở thành quá khứ? Đến lúc đó chúng ta bắt đầu lại, không phải sao?”

Những lời này của ông rất buồn cười, giống như một thiếu niên háo thắng, nhưng Phó Thanh Ngâm lại không cười nổi, bà hoài niệm nói: “Không giống nhau, ông ấy đối với tôi và đứa nhỏ rất tốt, năm đó nếu không phải nhờ ông ấy, không biết tôi có còn sống để mà đứng ở đây không nữa. Trước kia nghe trưởng bối nói, hôn nhân đại sự không nhất định phải có tình yêu, chỉ cần có thân tình và ôn tình là đã đủ lắm rồi. Ông ấy, khiến tôi thật sự hiểu được câu này.”

Hắn những lời này cười đã, trong giống không hiểu chuyện thiếu niên, nhưng

Ly trà trong tay Chung Nam Sơn run một cái, nước trà hơi đập dề. Nhưng ông vẫn cười, ông trầm mặc cũng không có nghĩa là không phân bác. Thứ ông muốn không người nào có thể ngăn cản, dù là A Ngâm cũng không được, tựa như năm đó ông có thể đứng vững ở Vân Nam, chịu nhiều khổ cực vẫn không ngã xuống, bởi vì ông biết vẫn có một người đang đợi ông, đợi ông thuận lợi trở về cưới bà, mang hạnh phúc cho bà!

Lúc hai người trầm mặc, chủ Chung vội vã đi tới, ông mở miệng nói một câu: “Lão gia, Tôn phu nhân tới, bảo là đến tìm Lăng phu nhân đi dạo phố.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Không cần lo

Rạng sáng, lúc lẽ ra phải say sưa mộng đẹp lại có một người không ngủ. Trong gạt tàn chứa rất nhiều tàn thuốc, trên tay anh còn kẹp một điếu thuốc, ánh lửa lấp láy trong đêm. Người này dĩ nhiên là Tần Húc Nghiêu, anh để điện thoại trong tầm tay mình, có vẻ đang chờ một cú điện thoại quan trọng.

Âm gọi đến, âm thanh của anh ta hết sức hưng phấn: “Mình và tiểu Kiệt đã tìm thấy chiếc xe theo dõi cậu trong bãi đỗ xe của một căn nhà hoang, canh mấy giờ cuối cùng cũng thấy có người đến lấy xe, mặc dù không rõ thân phận, nhưng mình phát hiện một chuyện rất thú vị.” Anh thừa nước đục thả câu ngừng lại, muốn Húc Nghiêu tự đoán.

Trong lòng Húc Nghiêu vốn đã có đối tượng hoài nghi, anh nhỏ giọng hỏi: “Có phải là người của Du Bá Niên không?”

“Ha ha, hiếm thấy cậu đoán sai. Mình kiểm tra thì biết bãi đỗ xe này đã được Tôn gia mua hồi mấy tháng trước, hình như muốn làm nhà xưởng.”

Tôn gia, lúc từ này xuất hiện trong đầu anh, Húc Nghiêu bắt giác thờ phào nhẹ nhõm, tình huống này đối với anh quả là tốt nhất rồi. Tôn gia động thủ lúc này, chắc chắn sẽ đem cái thế lực long ngư hỗn tạp kia tặng miễn phí cho Húc Nghiêu. Chỉ là, mục đích của Tôn gia khi làm việc này là gì? Anh chợt nhớ lại lúc Phó Thanh Ngâm tìm đến, bà đã lấy tấm hình kia ra. Nói vậy, Tôn gia theo dõi anh và Lăng Vi là vì muốn có chứng cứ hai người ở bên nhau sao? Lý do này quả khó hiểu.

Nghĩ đến đây, anh nói với M: “Hai người không sao chứ? Làm xong việc thì về nhanh đi.”

Âm ngập ngừng: “Bị thương chút đỉnh, không sao.”

Nghe thế, Húc Nghiêu cau mày. Bọn họ là những người luôn không quan tâm đến thương tích, làm sao có thể là chút đỉnh? “Đang ở đâu? Tôi đến đón hai người.”

Âm cười cười: “Đừng lo, bọn mình sắp về tới cửa rồi. Yên tâm, thôi, gấp lại rồi nói sau.”

Lời của âm mập mờ, không rõ rốt cuộc anh bị thương nặng cỡ nào nữa, Húc Nghiêu lập tức liên lạc với Ô Qua bảo anh ta đến ngay. Trời nhanh chóng đã sáng hừng, hôm nay cũng nên gặp người đó rồi. Nghĩ thế, Húc Nghiêu nở một nụ cười lạnh lùng, anh lưu loát cởi bộ tây trang đã nhả trên người, vào phòng tắm.

Bây giờ đã là mùa thu, nước hơi lạnh, tiếp xúc với thân thể khiến cơ lòng đều run rẩy, loại kích thích này càng làm Húc Nghiêu tỉnh táo hơn. Thân thể anh có mấy vết sẹo, trên ngực là vết dài nhất, từ ngực trái dài đến eo phải, anh bị chém lúc mười mấy tuổi. Nếu không phải anh nhanh chân, chỉ sợ không phải là sẹo thôi. Những năm nay anh đã quên không ít chuyện ở Vân Nam, nhưng ngày đó tiểu Hắc chết, anh buộc phải nhớ lại những ký ức ở Vân Nam, từ đó anh thầm quyết tâm muốn thoát khỏi cái cuộc sống trắng đen lẫn lộn kia, ai cũng không thể ngăn cản anh! Mấy năm này anh cảm nhận được cái gì gọi là cuộc sống sinh hoạt bình thường, đối với cảm giác đó, anh rất hài lòng. Cho nên, lần này anh tuyệt đối không cho phép ai quấy nhiễu cuộc

sống của mình!

Hai tay anh vò rối mái tóc, làm cho nước văng ra bốn phía.

Chiếc kim đồng hồ chỉ đúng vào số bảy, Lăng Vi đã rửa mặt xong, cô mở cửa sổ ra cho ánh nắng xuyên vào trong.

Mấy hôm nay cô vẫn ở chỗ của M, né tránh mấy kẻ theo dõi. Cô lo lắng chuyện của quá khứ, tương lai rồi sẽ là một màu mờ mịt. Húc Nghiêu, âm và tiểu Kiệt ra ra vào vào, hình như rất bận rộn, cô đã từng hỏi chuyện gì đang xảy ra nhưng đều bị Húc Nghiêu từ chối trả lời. Anh cứ nói “đợi chút”, rồi cuộc đợi chút là bao lâu, ba ngày? Ba tháng? Ba năm? Hay là lâu hơn... Ngày nhà cũ của cô bán đấu giá chính là mấy ngày này, nếu cô không biết số tiền ở nước ngoài kia từ đâu tới, cô kiếm mấy triệu ở đâu ra để đấu giá bây giờ?

Lúc Húc Nghiêu mở cửa ra, anh quán một cái khăn bông màu trắng, thấy Lăng Vi ở phòng khách thì kinh ngạc: “Sao thức sớm vậy?”

Lăng Vi nhìn anh một cái, thấy dưới khóe mắt anh có một vàng thâm tím, chắc là do thức đêm, tóc anh vẫn còn nhỏ nước, từ gương mặt chảy xuống xương quai xanh rồi lồng ngực. Cô nhìn chỗ khác, quyết định đem nỗi lòng chất chứa bao ngày nói ra: “Chùng nào tôi có thể ra ngoài?”

Húc Nghiêu nói mà không có biểu cảm gì: “Đi thay đồ đi, hôm nay tôi dẫn cô ra ngoài.” Nói xong anh xoay người ý muốn vào phòng.

Lăng Vi vội vàng gọi anh lại: “Đi đâu?” Vừa nói xong, cô thấy Húc Nghiêu chậm rãi quay đầu, cười nói: “Đầu tiên là đi ăn sáng, sau đó dẫn cô đến một chỗ rất thú vị, nhân lúc rảnh rồi tranh thủ chơi.”

Lăng Vi không hiểu, đối với tình huống trước mắt càng mơ hồ hơn, Húc Nghiêu thay đổi thất thường càng khiến cô không đoán nổi anh có ý gì, chỉ là có một điều, bây giờ anh bảo muốn dẫn cô đi chơi, anh thật nhân hạ quá nhỉ? Lăng Vi tỉnh táo lại: “Ý anh là bây giờ chúng ta có thể yên tâm ra ngoài? Không còn ai theo dõi nữa? Hừ, vậy thì tốt, tôi muốn đi gặp một người. Anh vất vả mấy ngày nay rồi, nghỉ ngơi đi.” Nói xong cô xách túi ra cửa.

Húc Nghiêu giận tái mặt: “Tôi biết cô muốn đi đâu, tiếc là muộn rồi, thời gian thăm tù của ông ta tháng này hết rồi, muốn đi gặp ông ta ít nhất phải đợi đến tháng sau. Còn nữa, vẫn còn cuộc hẹn với mẹ cô đấy, nếu cô không chịu bồi dưỡng quan hệ của hai người lại, muốn gặp ông ta cô còn phải đợi dài dài.”

Lăng Vi liếc anh một cái: “Anh cuộc hẹn trước đây? Tôi nhớ, bởi vì tôi chính là người hẹn. Chỉ là anh sai rồi, người hôm nay tôi muốn gặp không phải ba tôi.”

Nhìn bóng lưng Lăng Vi, Húc Nghiêu giận quá hóa cười, anh nên sớm biết Lăng Vi không phải loại yếu đuối dựa dẫm vào người khác, cô độc lập hơn bất cứ ai. Lần đầu tiên gặp Lăng Vi trong khách sạn năm xưa, Húc Nghiêu đã hiểu điểm này, nếu không anh cũng chẳng ấn tượng cô đến thế. Anh cười thư thái, bỗng nhiên phát hiện mình không hiểu một chuyện, tiểu Lam, M, thậm chí là Du Bá Niên đều biết: Lăng Vi không phải là người thích hợp với anh. Đáp án vốn đã ở trong lòng anh rồi.

Lăng Vi ra khỏi nhà không lâu thì Húc Nghiêu chạy xe theo, anh tỏ vẻ nhân rồi nói: “Thuận đường, tôi chờ cô đi.”

“Tôi hình như không có nói mình sẽ đi đâu, làm sao thuận đường hả?”

Húc Nghiêu cười cười: “Cô nhất định bắt tôi phải thừa nhận rằng tôi rất thích rất muốn được làm tài xế cho cô à?”

Lăng Vi không nhịn được bật cười, thấy Húc Nghiêu đã nói như vậy, cô ngồi vào vị trí phụ lái. Trong xe đang phát tin tức sớm, giọng nói quen thuộc của nữ phát thanh mấy năm nay vẫn không thay đổi: “Tin mới nhất, sáng nay ở một bãi xe hoang thành Tây đã phát nổ lúc năm giờ rưỡi sáng, hiện cảnh sát đang điều tra, căn cứ vào thông tin đã có cho thấy không có người bị thương, cảnh sát suy đó, có thể do thời tiết quá khô nên dẫn đến cháy nổ, tình hình cụ thể vẫn đang được điều tra...”

Lăng Vi thấy sắc mặt Húc Nghiêu không được tốt, cô hỏi: “Anh sao thế?”

Húc Nghiêu thở dài nói: “Không có gì, tôi hôm qua vội trở lại công ty làm chút việc nên không có ngủ, hơi mệt thôi.” Vừa nói anh vừa khởi động xe.

Đến một quán ăn, Húc Nghiêu bảo Lăng Vi vào mua, còn anh thì lấy đi động ra gọi cho Ô Qua.

Hồi tối anh nhận được tin nhắn của Ô Qua, nói là đã tìm được M, thương thế cũng không nghiêm trọng. Húc Nghiêu cứ tưởng âm bị thương do giao thủ với người kia, không ngờ chuyện chẳng đơn giản như vậy. Bởi vì khi âm tắt máy, lúc đó khoảng năm giờ, nếu cái bãi xe nổ tung là chỗ âm nói, như vậy âm tuyệt không thể bị thương nhẹ.

Điện thoại được nói, bên kia hơi ảm ỉ, có âm thanh của âm và tiểu Kiệt, Húc Nghiêu an tâm không ít nhưng vẫn hơi tức giận, âm không nói thật cho anh biết, đám bạn này cứ tốt khoe xấu che, một khi bị thương sẽ không chịu nói với ai, thật sự không có nghĩa khí mà!

“Ô Qua, đưa máy cho M, tôi biết cậu ta chưa có chết.” Lần đầu Húc Nghiêu lạnh lùng như vậy.

Bên kia truyền đến tiếng cười gian của M: “Gi thế, xưa giờ có thấy cậu nhớ thương mình đâu?”

Húc Nghiêu vô cùng giận: “Trước khi lành thương không được đi đâu hết, Ô Qua, cậu cũng nghe rồi chứ?”

Âm cười đùa, Húc Nghiêu tưởng tượng ra cảnh âm cầm đi động nháy mắt ra hiệu với Ô Qua, cậu chàng luôn khiến người ta bực cười. Khi điện thoại lại nằm trên tay Ô Qua, Húc Nghiêu ép hỏi không ít chuyện, biết chỗ bọn họ đang ở, thương thế của M, Húc Nghiêu nhất định muốn đến xem thử.

Lúc cúp điện thoại, Lăng Vi đã đứng ở ngoài xe, mặt cô không tỏ vẻ gì, chỉ thuận miệng hỏi một câu: “Nói chuyện điện thoại với ai vậy? Thần bí quá, đến cửa sổ xe cũng đóng.”

Húc Nghiêu bắt đắc đồ buông tay nói: “M dẫn tiểu Kiệt quậy phá khắp nơi, nhờ anh ta làm chút chuyện cũng không được, mới hỏi họ đang ở đâu.”

Lăng Vi chỉ ừ một tiếng. Cô đưa một hộp giấy nhỏ, nói: “Cháo trứng muối với thịt nạc, ăn lúc còn nóng đi.”

Thấy không có phần của cô, Húc Nghiêu kỳ quái: “Cô thì sao?” âm chắc chắn sẽ không làm điểm tâm, cho nên khẳng định Lăng Vi chưa ăn.

“Tôi thấy anh nói chuyện quá chăm chú nên trên đường đi đã ăn rồi. Được rồi, ăn cho nhanh đi.” Cô tình cờ thấy một món trang sức bằng gỗ huân màu xanh dương, nghiền cứu một lát nói: “Anh có nó bao giờ thế, trong xe còn có cảm giác có mùi gió biển?”

Húc Nghiêu nhìn món trang sức một cái, ánh mắt thâm thúy: “Lúc trước sau khi sửa xong, âm thấy chiếc xe này không hợp phong thủy nên đã mua vật này. Thăng nhóc này từ nhỏ đã thích đồ chơi con gái, khó trách mẹ cậu ta nuôi cậu ta như con gái.”

Lăng Vi hơi cười, đôi mắt lấp lánh: “M cùng anh lớn lên bên nhau à? Nên hai người đều đến từ Vân Nam? Nhưng sao anh ta cũng đến thành phố G? Đến tìm anh sao?”

Húc Nghiêu thuận miệng trả lời: “Anh chị em chơi chung lúc nhỏ có rất nhiều, nhưng bây giờ không còn mấy ai ở cùng nhau nữa, âm tới đề...” Nói đến đây, anh khẽ cười một tiếng, giọng mềm mại, “Tôi thiếu chút nữa quên cô từng học tâm lý học, trong đó có phải có một bài hướng dẫn khi muốn hỏi, đầu tiên phải khiến đối phương nhớ lại, để đối phương không đề phòng bắt cần nói ra mọi thứ trong lòng?”

Lăng Vi thôi cười, sắc mặt bình tĩnh nói: “Từ lời của anh, tôi nghe được hai từ: Đề phòng. Rất tốt, đây là đáp án chân thật nhất tôi được nghe từ anh.”

Lời vừa dứt, không khí trong xe trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ngắm hoa

Lăng Vi không nói tiếp nữa, có một số việc nên biết điểm dừng. Cô nói một cái địa chỉ khiến Húc Nghiêu kỳ quái, cô nói một gấu một người, địa chỉ này là ở ngoại ô thành phố G, người đó là ai?

Xe dừng trước một nông trang, hai người xuống xe. Trước mặt họ là một hộ nông trại, dùng xi măng đỏ xây nhà, mái hiên bằng nhói, đỉnh nóc làm cao nhon khác với những tòa nhà cao tầng hiện nay. Vì thành phố G nhìn mưa nên nhà trong thành ai cũng có ống thoát nước, ngoại ô thì không phải ai cũng có các thiết bị như vậy, xây mái thế này thuận lợi cho việc thoát nước hơn.

Lăng Vi tiến lên gõ cửa, không ngờ cửa kéo kẹt một tiếng đã mở ra. Bên trong là một căn phòng, hai bên trồng rau dưa, miếng đất giữa phòng rải đầy thóc vàng, một cảnh tượng rất ư là điền viên.

Húc Nghiêu thấy lạ, Lăng Vi sao lại quen biết người ở đây, anh nhỏ giọng hỏi, Lăng Vi cười nói: “Ý anh là, tôi một cô gái thành thị sao lại quen biết với một nông hộ ở ngoại ô phải không? Thật ra chẳng có gì lạ cả, lúc còn trẻ ba tôi thường xuyên đến nông thôn làm thanh niên trí thức, khi đó ông cũng dẫn tôi theo vài ngày, ông nói hai loại cuộc sống này rất khác nhau, nhưng nếu hỏi bên nào tốt hơn thì rất khó nói, nhìn anh là tôi biết anh chọn cái nào rồi.” Cô nhìn bộ dáng suy nghĩ sâu xa của Húc Nghiêu, bất giác cười: “Sao? Bây giờ bắt đầu phân vân sau này mình nên sống thế nào rồi hả? Đừng nghĩ nhiều, anh rất thích hợp với cuộc sống đô thị.”

Húc Nghiêu nhú mày: “Làm sao cô biết, có lẽ nơi đây mới thích hợp với tôi?”

Lăng Vi còn chưa kịp mở miệng, trong phòng có âm thanh truyền đến: “Hai người còn trẻ tuổi, ở đô thị sẽ tích lũy được kinh nghiệm sống, tìm được vùng trời thích hợp của mình, cần gì miễn cưỡng mình sống ở cùng nông hộ này? Chẳng khác gì phượng hoàng giữa bầy gà --- tài hoa bị vùi dập.” Một ông lão khoảng sáu mươi cầm cái bừa bằng gỗ đi ra, sau đó bắt đầu lật hạt thóc.

Lăng Vi hơi kinh ngạc, sau đó mắt lấp lánh, kích động hô một tiếng: “Chú Quý! Con là Vi Vi!”

Ông lão ngừng đầu lên, nhìn kỹ một lượt, sau đó cười hiền lành đi đến chào đón nói: “Con là Vi Vi? Lần trước gặp con con vẫn còn đi học, mặc đồng phục học sinh...” Ông không ngờ chỉ mới có vài năm, Lăng Vi đã lớn như vậy, còn ông thì sắp gần đất xa trời. Quả nhiên thời gian không tha cho một ai.

Húc Nghiêu ở một bên nhìn hai người ôn chuyện, khi hai người hàn huyên anh cũng rõ quan hệ của họ: Chú Quý là bạn già của Lăng Tuấn Dật, từng cùng ông xuống nông thôn để khảo sát, sau đó Lăng Tuấn Dật thăng quan cũng dẫn ông theo, từ đó về sau ông ta vẫn luôn làm việc bên cạnh Lăng Tuấn Dật,

là một trong những người Lãng Tuần Dật tin tưởng nhất. Ba năm trước khi Lãng Tuần Dật ở tù, chú Quý cũng đã đến nông thôn sinh sống, không mản đến chuyển trong thành phố nữa.

Húc Nghiêu đã hiểu mục đích Lãng Vi đến đây, bên Lãng Tuần Dật khó mà hỏi được, vậy thì tìm người bên cạnh ông ta mà hỏi, chú Quý này không thể nghi ngờ là người có khả năng biết nhiều chuyện nhất.

Lãng Vi hỏi thăm tình hình gần đây của chú Quý, cô lựa lời hỏi chuyện của ba năm trước đây: “Chú Quý, gần đây con về nước thì biết chú đã xin về hưu sớm, sao vậy ạ?”

Chú Quý khẽ cười, nếp nhăn hằn sâu trên mắt: “Lớn tuổi rồi, thân thể càng ngày càng yếu, nên về hưu sớm về đây ở coi nhưng đường thợ. Không thôi đứa bé Văn Bác kia cứ cầu nhàu bắt chú nghỉ ngơi cả ngày.

“Anh Văn Bác còn đang làm việc trong thành phố ă? Anh ấy sao rồi?” Lãng Vi đối với Quý Văn Bác cũng chẳng có ấn tượng tốt gì, có thể vì khi đó còn nhỏ, cô luôn cảm giác rằng Quý Văn Bác rất mềm yếu cô độc, rất khác với chú Quý hiền lành. Chỉ là dù sao anh ta cũng là con trai của chú Quý, Lãng Vi đương nhiên theo lý kính trọng anh ta mấy phần. Mấy năm Lãng Vi học đại học thì nghe tin anh ta thôi học, hình như là vì gánh tội thay người ta. Cụ thể cô cũng không rõ lắm.

Lúc ấy Lãng Vi rất không hiểu, tại sao Quý Văn Bác không có dũng khí nói sự thật, tình nguyện bị thôi học để chịu tội thay. Cô từng nói thể với Lãng Tuần Dật, ông thờ dài một hơi nói: Có lúc muốn có dũng khí cũng phải xem tư cách, đầu phải ai muốn là được. Khi đó cô vẫn không hiểu những lời đó là ý gì, bây giờ mặc dù đã thể nghiệm, nhưng đối với hành động năm đó của Quý Văn Bác cô vẫn xem thường.

“Đúng vậy, nó vẫn còn trong thành phố, lâu lâu sẽ đến thăm chú.”

Húc Nghiêu để ý thấy lúc nói chuyện chú Quý luôn liếc mắt ngang dọc, không dám nhìn thẳng người đối diện, đây là biểu hiện khi muốn che giấu gì đó, nhưng ông che giấu cái gì?

Lãng Vi ngập ngừng, nghiêm nghị nói: “Chú Quý, thật ra hôm nay con đến tìm chú là vì có chuyện muốn hỏi chú.”

Chú Quý nghe thế, phản ứng đầu tiên là nhìn Húc Nghiêu một cái, ông biết chuyện này nhất định lớn nên Lãng Vi mới trình trọng như vậy, trong khi Húc Nghiêu là một người xa lạ, không biết anh có thể tin được không.

Húc Nghiêu đứng dậy, ung dung nói: “Xe con còn chưa tắt máy, hai người cứ nói chuyện, con đi một chút.” Nói xong anh gạt đầu với Lãng Vi.

Ra cửa sau, Húc Nghiêu ngồi trên xe rất lâu, Lãng Vi sẽ hỏi chuyện năm xưa với chú Quý, chỉ là Húc Nghiêu cho rằng Lãng Vi sẽ không moi được cái gì từ miệng ông ta. Chú Quý sau khi Lãng Tuần Dật bị tù thì xin về hưu sớm, chuyện này nhìn sao cũng không giống tình cờ, hơn nữa ông là một trong những người thân cận Lãng Tuần Dật nhất. Nếu thật sự Lãng Tuần Dật có bí mật gì đó, ông ta nhất định đã bị thể lực các phương “hỏi”. Ông ta ở chỗ này, có lẽ là để tránh những thứ sóng gió kia. Dưới tình huống này, cho dù ông ta biết cái gì thì làm sao chịu nói cho Lãng Vi? Chính ông ta cũng hiểu, lúc này ngậm cho kín miệng là tốt nhất.

Một lát sau, Lãng Vi đi ta, trên mặt cô không vui mấy, điều này khẳng định suy đoán của Húc Nghiêu. Anh mở cửa xe cho Lãng Vi, an ủi nói: “Chỗ này phong cảnh đẹp, không khí trong lành, chúng ta đến đây cũng không coi là uống phí.”

Lãng Vi chỉ đứng mà không lên xe: “Xuống đi, chú Quý muốn chúng ta ở lại ăn cơm trưa.”

Húc Nghiêu ồ một tiếng, hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đi theo Lãng Vi. Trước khi vào cửa, anh kéo Lãng Vi lại nói: “Cơm trưa thì có thể, nhưng tôi muốn cô đồng ý trước bốn giờ phải về.”

“Bốn giờ có chuyện quan trọng ă?”

“Từ đây và nội thành cũng mất 1-2 tiếng đường xe, qua năm giờ thì trời tối đen, chỗ này ngã ba đường xá nhiều như vậy, nếu về muộn rất dễ lạc đường. Tôi thì không ngại qua đêm nơi hoang giao dã ngoại rồi, chỉ là cô...” Húc Nghiêu cười xấu xa.

Biết tiếp theo anh lại đùa giỡn, Lãng Vi đưa tay làm động tác dừng nói: “Được được, anh quản gia à, tất cả đều theo anh.”

Hai người đi vào thì thấy chú Quý vừa gác điện thoại, thái độ rất không vui. Húc Nghiêu hỏi ông vừa nói chuyện với ai, vừa dứt câu thì bị Lãng Vi liếc xéo --- cô ngại Húc Nghiêu quá thẳng thắn, cứ như hỏi phạm nhân.

Chú Quý cười nhạt một tiếng nói: “Không có gì, Văn Bác vừa gọi, nói mấy ngày nay công việc nó bề bộn không đến thăm chú được, đứa nhỏ này không biết lo cho bản thân, chú sợ thân thể nó sẽ chịu không nổi.”

Lãng Vi tiếng lên vỗ vỗ lưng ông, an ủi nói: “Anh Văn Bác làm việc ở đâu? Đợi khi về con ghé xem anh ấy giùm chú.”

Chú Quý vội vàng khoát tay: “Không cần, nó làm tùm lùm, không có chỗ cố định. Hơn nữa chỗ của nó không phải nơi con nên đi, thôi, chúng ta mặc kệ nó, lại ăn thử thức ăn nông thôn nào.”

Bầu trời tối dần, chú Quý vốn muốn hai người họ ngủ lại một đêm, chỉ là nông trại không có nhiều phòng lắm, ông cũng hiểu hai người ở nông thôn không quen, nên cũng không ép buộc. Lúc đi, chú Quý kéo tay Lãng Vi nói rất lâu, vẫn muốn cô ở lại, điều này khiến Lãng Vi rất khó xử.

Thật vất vả Húc Nghiêu mới đem cô lên xe được, lái đi được một đoạn vẫn thấy xe của chú Quý tiến phía sau, Lăng Vi quay đầu nhìn xe chú Quý, không khỏi cảm khái: “Có người dù lâu lắm không gặp, nhưng vẫn đối với anh như xưa, lại có người, cho dù luôn bên cạnh anh, vẫn khó mà tin được.”

Húc Nghiêu bật cười: “Hiếm thấy cô có loại suy nghĩ này, hi vọng suy nghĩ của cô là đúng.”

Lăng Vi nghe thấy trong lời nói của anh có ý giễu cợt, cô hơi nhú mồm, không vui nói: “Tôi phát hiện hôm nay anh hơi không bình thường, anh chưa từng gặp chú Quý, theo lý mà nói, tại sao anh lại tỏ ra thù địch đề phòng chú ấy như vậy?”

Húc Nghiêu quay đầu, đối mặt với cô, hết sức nghiêm túc: “Chính là vì tôi không biết ông ta, cho nên tôi quan sát ông ta kỹ hơn cô, cô có đề ý không, khi ông ta nói đến con trai mình rõ ràng là đang giấu cái gì đó, lúc cô nói muốn đến thăm Quý Văn Bác, ông ta rất hồi hộp lập tức cự tuyệt, mặt dù lý do rất chính đáng nhưng nhìn bộ dạng của ông ta, tôi chắc chắn ông ta có chuyện gì đó.”

Lăng Vi lạnh lùng cười hai tiếng: “Chỉ vì người ta biểu hiện khác với những gì anh đoán nên anh cảm thấy đáng nghi, vậy tôi có cho anh cảm giác đó không? A, không đúng, anh giấu giếm tôi cũng không ít, như vậy tôi có nên nghĩ anh rất không bình thường, gian xảo, mưu mô không?”

Húc Nghiêu thật không hiểu thế nào mà lời vào lỗ tai cô lại có nghĩa khác như vậy, anh lo lắng Lăng Vi vì giao tình mà bị người ta lừa gạt, bây giờ cũng đã đi rồi, không ngờ cô vẫn phản ứng mạnh như vậy. Húc Nghiêu nghĩ có lẽ vừa rồi mình thể thiện địch ý quá rõ, vì vậy anh mềm giọng nói: “Được rồi, là do tôi sai, hay bây giờ tôi quay lại, tôi với cô cùng nói vài lời êm tai với chú Quý?”

Lăng Vi bình tĩnh nhìn anh một cái, thấy anh chịu nhận sai cũng không chấp: “Không phải vừa rồi anh bảo ban đêm khó lái xe sao, nhanh nhanh đi.”

Nói xong cô đưa mắt ra ngoài cửa sổ xe, nhìn vào con đường nhỏ bên ngoài. Trước khi lúc đọc sách, cô nhớ có một bài thơ: Vân mầu man tiên tác tín lai, giải nhân mạch thượng khán hoa hồi. Thiếp hành bất tự đồng phong cấp, vi báo hoa tu hoàn hoãn khai. Bảy chữ “mạch thượng hoa khai hoàn hoãn” đúng là khiến người ta ấn tượng sâu sắc, thử nghĩ một phu quân thâm tình nói với thê tử: Phu nhân, đồng hoa tên đường đến Hoa Đô nở hoa rồi, nắng có thể vừa ngắm hoa vừa trở về. Không có câu văn hoa lệ, lại tỏ rõ ý bảo vệ chân tình.

Ánh mắt Lăng Vi lúc này bắt gặp nhìn vào người đàn ông duy nhất trong xe, không thể không chế nghĩ: Nếu anh mặc thanh sam trường bào vào, sau đó dịu dàng nói một câu --- bên đường hoa nở chậm rãi về, thật không biết sẽ mê đảo bao nhiêu người phụ nữ, ít nhất là cô...

Giống như thần giao cách cảm, Húc Nghiêu bỗng nhiên xoay đầu nói một câu, khiến Lăng Vi trong khoảnh khắc đó ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đã xảy ra chuyện

Lăng Vi nhìn Húc Nghiêu chằm chằm, như muốn xác nhận anh không có nói đùa.

Húc Nghiêu cũng rất chân thành cường điệu: “Chúng ta có thể lạc đường rồi, cô nhìn xung quanh xe, có phải không giống với lúc đến không?”

Đồng ruộng rải khắp nơi, nhìn đâu cũng như nhau, Lăng Vi không thể nhớ nổi đây là đâu, nhưng bảo lạc đường, cô vẫn không thể tin nổi, xem ra người cẩn thận như Tần Húc Nghiêu cũng có lúc lạc đường. Nghĩ đến một thứ, Lăng Vi hỏi: “Trên xe anh chắc có GPS chứ?”

(GPS: Thiết bị định vị toàn cầu).

Húc Nghiêu bắt đầu cười: “GPS cũng chỉ có thể chỉ ra một phương hướng đại khái, phạm vi chi tiết rất lớn, mà vị trí trên bản đồ so với thực tế không phải chỉ khác có một chút.”

Lăng Vi bắt gặp nở nụ cười: “Lúc này tôi còn nghĩ anh lo xa, không ngờ đúng như anh nói, quả nhiên trời tôi là lạc đường. Anh thử xem bản đồ coi, nếu có nhà dân thì xuống xe hỏi đường, chắc không đến nỗi hai người còn sống khỏe mạnh bị lạc suốt đời chứ?”

Húc Nghiêu vừa lái xe vừa hàn huyên với Lăng Vi: “Trước đó tôi có bảo cô chuẩn bị phương án dự phòng, chỗ này vắng vẻ, nếu chúng ta thật sự không tìm thấy căn nhà nào, trở lại nhà của chú Quý càng không khả thi. Cô xem điện thoại cô có tín hiệu không, nếu có tín hiệu ngoài ý muốn nào thì gọi.”

Nghe thế, Lăng Vi hơi khản trương: “Ngoài ý muốn? Ý anh là gì?” Góc trái màn hình di động của cô trống không, quả nhiên không có tín hiệu.

Húc Nghiêu cảnh giác nhìn chung quanh, tận lực dùng giọng bình tĩnh nói: “Ồ nông thôn ngoài trừ đặc điểm ít người, cô trùng thú dữ cũng không ít, hơn nữa chúng ta mở đèn xe, càng dễ trở thành mục tiêu. Chỉ là cô yên tâm đi, chỉ cần không xuống xe thì an toàn thôi. Nếu cô tin lời tôi, trước tiên đánh một giấc đi. Nói không chừng khi cô thức dậy, tôi đã chờ cô về nhà rồi.”

Lúc này làm sao có thể ngủ được, Lăng Vi cố gắng nhớ về lúc đi, khi đó bên đường tuy yên tĩnh nhưng thỉnh thoảng vẫn có người qua lại, hơn nữa nhờ mấy cái bản hiệu chỉ dẫn cũ rách nên tìm nhà chú Quý cũng không khó. Cột mốc đường? Lăng Vi chợt nhớ đến vật này, âm thanh kích động nói: “Anh còn nhớ lúc đi chúng ta rõ ràng đi qua mấy cái bảng chỉ đường, bây giờ tìm được chúng có phải sẽ ra được không?”

Khỏe miệng Húc Nghiêu hơi cong, anh còn chưa có nói với Lăng Vi, khi đến đây nhìn thấy mấy tấm bảng, anh chính là dựa vào chúng mà biết đường lái. Mặc dù anh thấy kỳ quái nhưng bảng chỉ đường lúc này anh xem rõ ràng không sai, nên anh không hề hoài nghi đi theo hướng nó chỉ, hẳn là sai rồi. ... Anh nghĩ, trong chuyện này nhất định có vấn đề, chẳng qua không phải tìm không tìm được bảng chỉ đường, mà là họ bị dẫn đến một nơi xa lạ. Anh bình tĩnh lại, hi vọng đây chỉ là phỏng đoán bừa.

Húc Nghiêu đưa cái gối ôm ở ghế sau cho Lăng Vi, nhỏ giọng nói với cô: “Trời càng lúc càng tối, chúng ta không thể như ruồi mà đi chuyện loạn xạ không kết quả, thế này nhé, tôi đi tìm một nơi dừng lại được, chúng ta nghỉ ngơi vài giờ, đợi trời sáng rồi tìm đường về. Lúc đó có thể sẽ có nông dân ra đồng canh tác, họ biết đường ra mà.” Anh nhạo báng nói: “Tôi sống hơn hai mươi năm, chưa từng trải qua đợt cắm trại qua đêm giống thế này, hơn nữa bên cạnh còn có mỹ nhân làm bạn.”

Hiếm thấy anh có tâm trạng nói đùa, Lăng Vi phớt lờ cười cười, sau đó bắt đầu suy nghĩ.

Bốn phía im ắng yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng tru của con gì đó, xuyên qua lớp cửa sổ thủy tinh vang vào tai Lăng Vi, giống như tiếng húc xa xôi, rất kinh khủng. Cô nhìn Tấn Húc Nghiêu một cái, lại thấy anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Anh ngủ rồi sao?” Lăng Vi không nhịn được hỏi.

Húc Nghiêu im lặng vài giây, đột nhiên mở mắt, áp thấp giọng nói: “Đừng nói chuyện.”

Mắt anh lạnh lùng, trầm ngâm lắng nghe, vẻ mặt ngày càng lạnh hơn, anh tóm lấy tay Lăng Vi, nói: “Một lát dù có xảy ra chuyện gì, cô cũng đừng xuống xe, nhớ đó!”

Cô không hiểu lời của anh, Lăng Vi nghi ngờ hỏi: “Sao thế? Một mình anh muốn đi đâu?”

Húc Nghiêu nhắm mắt, đột nhiên nói hai chữ: “Đến rồi!” Anh chỉ vào vật phía dưới bệ nói: “Bên trong có một thanh dao găm Thụy Sĩ, nếu cô sợ thì cầm nó phòng thân. Tôi nói lại, sau khi tôi xuống xe, cô phải luôn khóa chặt cửa!” Nói xong anh nhanh chóng mở cửa xe, cơ thể linh hoạt nhảy xuống, sau đó bảo Lăng Vi khóa xe lại.

Ngồi trong xe, Lăng Vi vẫn chưa kịp hiểu rốt cuộc anh muốn làm gì, cô nhìn theo bóng dáng Húc Nghiêu, không ngờ lại phát hiện chúng quanh có mấy bóng đen đến gần. Những bóng đen đó tại sao lại xuất hiện ở đây? Cô khẩn trương không dám phát ra âm thanh gì, thân thể bất giác run rẩy. Cô nhìn chằm chằm vị trí Húc Nghiêu đứng, chỉ hơn mười giây sau cô sợ đến ngây người.

Rốt cuộc bóng đen kia đến gần phạm vi đèn xe, Lăng Vi lúc này mới thấy rõ: Năm sáu người đàn ông, bọn họ ai cũng cầm vũ khí, vũ khí dường như ánh đèn xẹt qua tia ngân quang dọa người ---- là đao!

Trái tim như lọt ra khỏi lồng ngực, Lăng Vi lục lọi tìm cây dao găm Thụy Sĩ Húc Nghiêu nói, đáng tiếc tay run tinh thần sợ, cô lục mãi vẫn không thấy. Trước mắt cô, Húc Nghiêu đang chân đạp quyền đá với những người đó.

Có lẽ anh là người kinh doanh rất giỏi, nhưng Lăng Vi chưa từng thấy anh động võ, một mình anh làm sao đối phó nổi mấy hung thần ác sát kia đây? Một người trong đám chém về phía cổ Húc Nghiêu, Lăng Vi hoảng sợ mở to mắt, đưa tay định mở cửa.

Húc Nghiêu hạ người tránh, vừa thoát khỏi cây đao kia, anh lập tức nhìn về phía Lăng Vi, khỏe mắt nháy một cái, ý cảnh cáo rất rõ ràng: Ngoan ngoan ở trong xe đi!

Lúc anh phân tâm, lại có hai người tiến lên, mục tiêu của chúng là hông anh, những người này ra tay đều muốn đoạt mạng!

Húc Nghiêu giơ chân phải đá một người, đao tiếp xúc với giày da bị đá bay, người bên phải kia nhất thời tê dại. Lúc anh ta muốn chém tiếp, Húc Nghiêu đã đến gần sát mình. ...

Giữa màn giao đấu, người bên trái phát hiện đối phương định đánh trả đồng bọn, anh ta lập tức đổi phương hướng đao, trượt qua cánh tay đồng bọn. Dao găm dính máu, nhất thời trong mắt mấy người kia trở nên hung hãn, ai cũng thở phì phì.

Lăng Vi ngồi trong xe, tim đập loạn xạ, cô dùng sức gõ cái điện thoại di động của mình, hy vọng có thể có một gạch sọc. Kết quả lỡ tay, điện thoại rơi xuống trước mặt cô. Còn bên Húc Nghiêu, mấy người đàn ông kia nhào tới, đao trong tay không lưu tình chào hỏi với Húc Nghiêu. Chợt người đàn ông bị đá bay kia, thừa lúc hỗn loạn đã chụp lấy đao, chém xuống bấp chân anh. ...

Một khắc kia cô không quan tâm đến cái gì nữa, cô kiên định mở cửa xe, hét lớn: “Cẩn thận chân phải!” Nói xong, nắm thật chặt con dao găm Thụy Sĩ xuống xe.

Nghe tiếng Lăng Vi, Húc Nghiêu theo bản năng lùi chân phải về, một cước đạp người đàn ông kia bay mấy mét. Lúc anh không phòng bị thì có một tiếng --- đó là tiếng cắt đứt quần áo.

Lúc này Lăng Vi như muốn xỉu, cô nhắc nhở Húc Nghiêu tránh chân lại khiến Húc Nghiêu phân tâm mà quên phòng bị! Cô không biết nên phản ứng thế nào, chỉ nhớ một điều: Phải cùng Tấn Húc Nghiêu chạy trốn.

Cảm giác đau đớn xuất hiện sau mấy giây, mùi máu tươi nhàn nhạt thấu qua tây trang, Húc Nghiêu không quan tâm lắm, dậm mạnh chân, xoay tròn. ... Hai ba kẻ không phản ứng kịp lao đảo lủi ra sau mấy bước.

Bất được khe hở này, Húc Nghiêu chạy đến chỗ Lăng Vi, anh tức giận trợn mắt liếc Lăng Vi một cái, đương nhiên là trách cô không chịu nghe lời. Lúc này mình anh đối phó đã khó lắm rồi, lại thêm Lăng Vi xen vô, cầm chắc cái chết! Trong khi đó Lăng Vi cứ nhìn chăm chăm vào cánh tay trái của anh, cô không dám chạm vào, lại nhìn máu huyết thấm ướt tây trang, hẳn là vết thương rất sâu.

Những người kia vây quanh hai người, bọn họ lạnh lùng nhìn Húc Nghiêu và Lăng Vi, một người trong đó có hình xăm con hổ âm trầm mở miệng nói: “Một con đàn bà, cũng tốt, chờ xử thằng này thì anh em chúng ta tha hồ hưởng, nhìn cô em da thịt mịn màng, đề lên chắc chắn rất đã...”

Bọn còn lại cười rộ lên theo, ánh mắt như đèn nhìn chăm chăm vào Lăng Vi, giống như cô là một món ăn ngon.

Lăng Vi cảm thấy hết sức buồn nôn, cô nắm chặt tay Húc Nghiêu, muốn mượn độ ấm trên người anh áp chế nỗi sợ hãi xuống.

Húc Nghiêu dùng tay trái ôm lấy cô, từng bước một lui về sau, mắt chăm chú nhìn vào đám người trước mặt, giọng lạnh như băng: “Các anh bất chấp tất cả để trừ khử tôi để làm gì? Trước khi các người động thủ, có biết tôi là ai hay không?”

Tên đàn ông xăm hình hổ lớn tiếng cười: “Tần Húc Nghiêu, mày chẳng phải là một Tổng giám của một công ty sao? Làm một nhân viên như vậy, ở thành phố G này mày có bao nhiêu quan hệ chứ? Dù giết mày rồi cũng chẳng có chuyện gì lớn, đừng có coi trọng bản thân như vậy!”

Húc Nghiêu lui từng bước về phía sau, nhìn cây cối ở sườn dốc, anh cẩn thận trả lời: “Ha ha, thật buồn cười, không biết tôi là ai mà bọn anh đã muốn mạng tôi, quả nhiên là muốn chết oan mà.”

Lời này chọc giận những kẻ kia, mấy người muốn xông lên, tên xăm đầu hổ hí mắt: “Thằng nhóc chết tiết kia, đừng có đùa dai, mày cho rằng nói vài lời này là có thể khiến đại gia đây tha cho hả? Tao cho mày biết, đừng có mơ! Đại gia hôm nay nhất định phải lấy cái mạng của mày!”

Húc Nghiêu cất tiếng cười to: “Đề tôi đoán nhé, là người Chung gia hay Tôn gia? Hay... Du Bá Niên?!” Lời xuối anh đặc biệt nhấn mạnh rõ ràng, anh nhìn chăm chăm tên đầu hổ, phát hiện trong mắt đầu hổ thoáng hiện lên tia kinh hoàng, sau đó anh nói: “Quả nhiên là anh ta.” Một loại cảm giác thất vọng trào lên trong cơ thể, ngay cả anh cũng không phát hiện cánh tay đang ôm Lăng Vi không ngừng siết chặt, tay anh càng ngày chảy càng nhiều máu.

Lăng Vi phát hiện anh khác thường, nhỏ giọng nhắc nhở: “Mau buông tay, tay anh chảy máu rất nhiều!”

Đang nói chuyện, mấy tên kia chần chờ, trao đổi ánh mắt với nhau rồi đồng thời nhìn về phía hai người.

Trong nháy mắt Húc Nghiêu tỉnh táo lại, anh kéo Lăng Vi là một tiếng “chạy!”, sau đó bắt đầu chạy như bay về phía sườn dốc. Sườn rất dốc, đi bình thường còn có thể té lăn chứ nói chi chạy, cái dốc này nhìn không thấy đáy, cho dù không sâu, lăn mấy mươi vòng đập đầu không chết cũng bị thương. Lăng Vi khẩn trương nhìn về phía sau, mấy người kia càng đuổi càng gần, đao kiếm chỉ vào hai người. Lúc này Húc Nghiêu nói bên tai cô: “Ôm chặt lấy tôi.”

Còn chưa kịp phản ứng, một trận trời quay đất cuồng, bầu trời đen đen nhánh và sườn dốc không thấy đáy, hai người cứ thế ôm nhau lăn xuống dưới...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Không thể nào

Một khắc lúc lăn xuống, cơ thể hai người vô cùng gần, Lăng Vi nhìn thấy cặp mắt sáng trong của Húc Nghiêu, cảm giác rất an tâm. Cô ôm chặt Húc Nghiêu, cẩn thận che cho cánh tay trái của anh. Cố gắng giảm bớt gánh nặng cho anh.

Hiểu ý Lăng Vi, Húc Nghiêu cười thầm, dùng ngôn ngữ miệng nói “cám ơn”. Lăng Vi cho là anh sợ lên tiếng sẽ bị đám người kia nghe thấy, nhưng cô lầm rồi, lúc này Húc Nghiêu đã nói không nên lời, vết thương dưới quá trình lăn lộn bị đè ép, mạch máu sợ đã vỡ hết. Anh lại dùng cơ thể của mình che chở cho Lăng Vi, chịu phần lớn sát thương. Mặc dù bóng tối che đi sắc mặt tái nhợt của anh, tiếng va chạm át đi tiếng thở dốc, nhưng nếu cứ thế mà lăn xuống, cho dù không bị sao, cho dù trốn thoát khỏi đám người kia, anh cũng sẽ vì mất máu quá nhiều mà bất tỉnh thậm chí là... chết!

Nghĩ đến điều này, anh cố tập trung, dùng âm thanh suy yếu nói với Lăng Vi: “Tìm cách dừng lại... tìm một chỗ... trốn kỹ...” Anh đã không rõ mình đang nói những gì, trời đen kịt, hình như anh và phải thứ gì đó, trong đầu anh dần trắng xóa, ý thức trở nên mơ hồ.

Cảm thấy Húc Nghiêu ngày một yếu ớt, Lăng Vi giật mình đoán tình trạng của anh chắc rất tệ, cô dùng sức nắm lấy một cái cây to, móng tay cắm thật sâu vào vỏ cây. Sức nặng của hai người dồn hết vào một tay của cô, cô cắn răng, gắng nắm chặt. Húc Nghiêu bây giờ đã hôn mê, tay anh dần buông lỏng, trượt từ người Lăng Vi xuống.

Lăng Vi hoảng sợ, cuống quýt tóm lấy tay anh, một cái nắm này khiến hai người lại lăn thêm một đoạn nữa, cho đến khi va phải một cái cây khác. Phần lớn thân thể của Lăng Vi đè lên rễ cây, Húc Nghiêu thì nằm lên người cô. Hai mặt giáp công khiến cô thở không nổi, trên người chỗ nào cũng đau đớn.

Thở hổn hển một lúc lâu, cô mới hồi hồn lại, sau đó kéo Húc Nghiêu từ từ đứng dậy, đưa Húc Nghiêu dựa vào cây khô, run rẩy cời áo khoác bên trái của anh xuống, chất lỏng sền sệt dính trên quần áo, nhiễm một mảng lớn. Khi Lăng Vi sờ tới chiếc áo sơ mi trắng bên trong, cô cảm thấy cổ họng chưa xót vô cùng. Cô dùng đầu ngón tay sờ nhẹ, trên tay lập tức dính đầy chất lỏng màu đỏ, một ngón dính máu, cô tiếp tục đưa tay xem xét... Trong đêm nay, kinh khủng xung quanh hai người khiến Lăng Vi rung động. Vết thương anh ở cánh tay trái, máu đã nhuộm ướt hơn nửa chiếc áo sơ mi, anh có thể còn bao nhiêu máu chứ...

Mắt mắt nóng lên, nước mắt nóng bỏng chảy xuống mặt, từ ba năm trước đến giờ cô vẫn chưa từng khóc, cô cho rằng trải qua cảm giác gia đình tan vỡ, cô đã lý lợm rồi, không ngờ lúc này, cô mới hiểu được thì ra mình còn có thể sợ, lo lắng cho cái người cô vừa chỉ trích mấy giờ trước.

Cô tùy tiện lau nước mắt, kéo cánh tay anh đặt lên vai mình, sau đó chậm rãi để anh dựa vào người anh. Trên vai rất nặng, trên người rất đau, nhưng lại có một lực lượng không tên giúp Lăng Vi chống đỡ, giúp cô đi từng bước nghiêng ngả trên sườn dốc, lật nhánh cây tìm nơi ở được.

Bên tai có tiếng động nối tiếp nhau, là tiếng bước chân? Cái ý nghĩ này khiến cô hoảng sợ, cô đi nhanh hơn.

Chân không biết vấp phải cái gì, cô ngã nhào về phía trước, nghĩ đến thương thế của Húc Nghiêu, cô cong khuỷu tay, chống trên mặt đất dùng thân thể mình làm đệm cho Húc Nghiêu nằm, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Không thể để anh xảy ra chuyện.

Con gì đó nhảy xẹt qua, cô thờ phào nhẹ nhõm: Thì ra không phải bọn họ đuổi tới.

Trên người truyền đến một âm thanh rất nhẹ: “Tôi đang đè nặng cô...”

âm thanh rất nhẹ, nếu không chú ý lắng nghe, Lăng Vi xém hoài nghi mình nghe lầm, thế nhưng nước mắt cô lại tuôn rơi không thể khống chế nổi. Tốt quá, anh còn có thể nói chuyện, anh sẽ không sao, nhất định sẽ không sao!

Húc Nghiêu miết cường nâng tay lên, chạm phải thân thể Lăng Vi, cảm thấy cảm giác sền sệt, cơ thể anh hơi run rẩy, nhỏ giọng hỏi: “Mau để tôi xuống, cô bị thương ở đâu?”

Lăng Vi nắm lấy tay phải anh lau mặt mình một cái, nói: “Là do sợ quá nên tôi khóc thôi.” Đáng tiếc cô không biết, Húc Nghiêu sao có thể nhảm lẫn giữa nước mắt và máu, cô nói dối thật quá tệ. Húc Nghiêu khẽ mỉm cười, an tâm nhắm mắt lại.

Tựa vào lồng ngực Lăng Vi nghỉ ngơi thật lâu, Húc Nghiêu cảm giác mình khá hơn, anh đứng dậy. Không ngờ Lăng Vi lại ôm cứng hông anh nói: “Anh muốn làm gì? Mau nằm xuống.” Nhìn cô khẩn trương, Húc Nghiêu cười từ tận tâm, ngồi xuống bên cạnh Lăng Vi, cầm tay cô kiên quyết nói: “Yên tâm, tôi sẽ luôn ở đây, không bỏ lại cô một mình đâu.”

Nghe thế, khoe miệng Lăng Vi giật giật, cười không nổi, cô lo lắng vết thương của anh lại nứt ra, nhưng cô nói ra không được. Suy nghĩ một chút, đành thuận theo gật đầu, sau đó yên tâm nắm tay anh, thật chặt, mười ngón đan xen.

Húc Nghiêu cảm giác trên tay trái mình có thực vật nát vụn đắp lên, anh ngạc nhiên hỏi: “Cô đắp thuốc cho tôi à?”

Lăng Vi gật đầu một cái, lúc Húc Nghiêu nghỉ ngơi, cô cũng không có rảnh, tìm xung quanh được một ít thảo dược, dùng miệng móm rồi lấy vải quần quanh tay anh. Khi còn bé thường lên núi với ba, lần đó gặp phải rắn, ba đã học về các loại thảo dược để sau này cho dù có gặp nạn trên núi cũng có thể tự sơ cứu. Lâu lắm rồi, cô gần như quên hết các loại cây thuốc hữu dụng, lúc này đáp cho Húc Nghiêu cô còn lo sẽ hái nhầm cây độc. Cũng may, cô nhai thử, cho nên dù có là cây độc cô cũng sẽ là người bị trước. Về phần vải... cô sờ sờ cánh tay thiếu một đoạn tay áo của mình, mỉm cười.

Húc Nghiêu vỗ vỗ đầu Lăng Vi, buồn cười nói: "Ngoan, làm tốt lắm."

Lúc này, trong đầu Lăng Vi xuất hiện cảnh một con chó trung thành nằm bên chân chủ nhân, tay chân cô nhất thời cứng ngắc.

Trời sáng, nơi này mọc đầy cây cối, Húc Nghiêu nhìn bầu trời một lát, sau đó cười nói: “Yên tâm, chúng ta có thể ra ngoài.”

Lăng Vi chần chờ, cô kéo tay phải không bị thương của Húc Nghiêu nói: “Đừng đi vội, cho tôi xem vết thương trên tay anh đã, hơn nữa không chừng đám người kia còn chưa đi, bây giờ chúng ta ra ngoài chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới?”

“Tin tôi, dù tự chui đầu vào lưới cũng đỡ hơn ở đây chờ chết, hơn nữa...” Anh dừng lại, nhìn Lăng Vi mấy vòng, áy náy nói, “Cô cũng bị thương.”

Tối hôm qua lúc lạng xuống, Húc Nghiêu cắn hết đa phần sát thương, chỉ là sau khi anh mất máu mà bất tỉnh, Lăng Vi đã mang anh đi một đoạn đường, đường chỗ này gập ghềnh dốc cao, chỉ sợ thương tích trên người cô cũng không ít hơn Húc Nghiêu bao nhiêu. Lăng Vi không để ý mình bị trầy nhiều chỗ, nhưng cũng không đáng ngại. Những vết thương này đề vậy cũng không sao, có điều nếu để lâu sẽ lưu lại sẹo, đối với một người phụ nữ thì quá là đau đớn.

Quan trọng hơn, anh muốn tìm cho ra kẻ đã xuống tay với bọn họ! Tần Húc Nghiêu anh không phải người hiền lành, bị khi dễ mà chịu thua tuyệt không phải là anh.

Lăng Vi không biết tia lạnh xẹt qua trong mắt Húc Nghiêu có phải ảo giác hay không, cô chỉ cảm thấy rất có lỗi với Húc Nghiêu, nếu không phải cô muốn đến đây cũng sẽ không xảy ra chuyện này. Nếu không phải... nghĩ đến đây, một nghi vấn xuất hiện trong đầu cô: Tại sao bọn người đó biết hai người ở đây, chẳng lẽ có người theo dõi? Cô giật mình nhìn Húc Nghiêu, hỏi: “Độc đường đi chúng ta có bị theo dõi không?”

Húc Nghiêu nhắm mắt lắc đầu, dường như đang nghĩ gì đó, khi anh mở mắt ra, anh rất bình tĩnh nói: “Không thể nào, dọc đường đi tôi rất cẩn thận, một khi có người đến gần tôi đều chú ý. Nếu cô muốn biết chỗ nào có vấn đề, vậy cố nhớ đi, suốt đường đi chúng ta đã gặp ai.”

“Ông chủ quán ăn sáng? Người chỉ đường?” Lăng Vi lắc đầu, “Tôi thật sự không đoán ra ai khả nghi.”

Húc Nghiêu thở dài một cái: “Cô để sót một người.”

Lăng Vi không chút suy nghĩ lập tức phản bác: “Không thể nào. Chú Quý là người thân tín của ba tôi, từ nhỏ tôi đã biết chú ấy, chú Quý rất hiền, tuyệt không làm ra chuyện hại người đâu!”

Húc Nghiêu kéo cô ngồi xuống, trấn an nói: “Hiện tại tôi không thể nói chính xác có phải chú Quý làm hay không, chỉ là cô nhớ lại xem, biết cụ thể vị trí của chúng ta, trừ ông ta còn có thể là ai? Cô có nhớ không, lần thứ hai chúng ta đi vào nhà, ông ta đã gọi một cú điện thoại, có phải gọi cho con trai ông ta thật không, chúng ta không thể khẳng định.” Nói một đoạn dài, anh hơi mệt, tối qua mất không ít máu, lại chẳng có gì ăn, cảm giác mơ hồ dần xuất hiện, anh đành tựa đầu vào cây.

âm thanh phản bác của Lăng Vi dần yếu đi, cô thừa nhận boăn khoăn của Húc Nghiêu là chính xác, hơn nữa trước đây anh cũng đã nói có cảm giác không tốt, nhưng Lăng Vi vẫn không tin chuyện chú Quý giết người làm hung, hơn nữa giết bọn họ thì có lợi ích gì chứ.

Húc Nghiêu hoàn hoàn nói tiếp: “Được rồi, chuyện này để sang một bên, chúng ta trước hết nên nghĩ cách tìm được đường ra ngoài.”

Lăng Vi nhìn Húc Nghiêu, thở dài.

Nhìn theo ánh mắt của cô, Húc Nghiêu phát hiện trên tay mình chỗ quần vải máu lại bắt đầu loang ra. Anh định nói vài vời an ủi, không ngờ Lăng Vi khăn trương quỹ trước mặt anh, sau đó gỡ vải ra, nhìn vết đao trên tay anh. Vết thương sâu dài lại lần nữa nứt ra, máu lẫn vào màu xanh của thực vật trông rất đáng sợ. Không để ý đến, Lăng Vi cẩn thận lấy thảo dược xuống, sao đó dùng tay áo sạch từng li từng tí lau xung quanh vết thương.

Húc Nghiêu nhìn cô nói: “Cảm---” Còn một chữ “ơn” chưa kịp nói, phía xa truyền đến âm thanh, hai người Lăng Vi liếc mắt nhìn nhau, sau đó không để ý đến vết thương đau nhức đứng lên, tránh khỏi hướng truyền đến âm thanh. Húc Nghiêu thật sự không ngờ, đã qua một đêm nhưng những người đó vẫn không buông tha, lần này hai người bị thương bọn họ làm sao trốn được đây?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chân tình hiện ra

Nghe giọng nói càng ngày càng đến gần, Lăng Vi cau mày, giảm dần tốc độ nói: "Như vậy không được, hau chúng ta nếu ở chung một chỗ sẽ chạy không nhanh, hơn nữa tay của anh cũng không thể nào chịu được khi cử động mạnh". Cô giống như đã ra một quyết định gì, ánh mắt kiên định nói: "Chúng ta tách ra thôi, ít nhất có thể phân tán lực chú ý của họ, có lẽ như vậy một trong hai người có cơ hội chạy trốn".

Sắc mặt Húc Nghiêu hơi tái nhợt, trên trán còn thấm mồ hôi lạnh, anh nhỏ giọng nói: "Em sợ chết sao?"

"Sợ, làm sao lại không sợ? Chỉ có điều anh không biết, em đã từng chết một lần rồi". Cô sờ sờ vết sẹo ở gáy, khóe miệng lại nở nụ cười lạnh lẽo. Năm đó cô đem mảnh sứ cửa vào cổ, trong nháy mắt cô có thể cảm nhận mình sắp chết, khi đó trạng thái của cô giống như rơi vào trạng thái chân không.

Húc Nghiêu cũng dừng bước chân, kiên định nói: "Được, nếu vậy anh đi bên phải."

Lăng Vi cũng nở nụ cười với anh: "Em đi bên trái".

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó xoay lưng đối diện nhau, cùng làm tư thế chuẩn bị chạy, sau đó cùng chạy....

Chờ chạy được một đoạn, Lăng Vi xoay người, không nhìn thấy bóng dáng của Húc Nghiêu: có lẽ anh đã đi xa rồi. Nghĩ đến đây, khóe miệng cô khẽ nâng lên, cô còn quay đầu lại liếc nhìn nơi mà bọn họ mới vừa chạy qua-- giọng nói của họ chắc cũng gần đây thôi. Vừa rồi cô hạ quyết tâm, không thể để anh gặp chuyện gì. Tối hôm qua nhìn thấy anh bị thương loại đau ấy... Rất đau lòng, cô không muốn mình phải trải qua lần nữa, hơn nữa từ chuyện ngày hôm qua cũng có thể nhận ra được, mục tiêu của đám người kia là anh.

Cô từng bước từng bước đi về nơi nguy hiểm ban nãy, khóe miệng vẫn nở nụ cười, tâm tình cũng thả lỏng, từ tối hôm qua thì lo lắng sợ hãi nhưng bây giờ thì ngược lại, chuyện này rất đáng. Trong đầu cô nhớ lại thời gian sống chung cùng Tấn Húc Nghiêu. Bọn họ lần đầu tiên gặp mặt là ở buổi lễ tốt nghiệp, sau đó vô tình chung phòng, mặc dù điều tiếc nuối chính là, hai người không xảy ra chuyện gì... Nghĩ đến đây, Lăng Vi đột nhiên lắc đầu một cái, không đúng, bọn họ đã từng gặp mặt trước đó rồi, gặp ở đại học G thì phải? Còn có ở đâu nữa nhỉ? Cô tự cười; có lẽ ở trong sân trường bọn họ đã gặp nhau vô số lần, chỉ là không có ấn tượng thôi. Vậy mà điều đáng mừng chính là, thời điểm hai người gặp lại nhau ở Mỹ. Lăng Vi không biết tại sao đã qua 3 năm, cô còn nhớ rõ tên của Tấn Húc Nghiêu, chẳng lẽ là do lần ấy anh báo tên sao?

Một lần gặp mặt nữa, Lăng Vi đối với anh là ấn tượng của người bạn cũ, người này có chút quen thuộc, cũng có chút lịch sự pha lẫn chút lưu manh, nhưng hình như anh cũng thường xuất hiện bên cạnh cô. Anh thậm chí e ngại mà nói muốn lợi dụng cô, nhưng cô biết rõ một chuyện đó là, anh cũng không muốn giấu diếm cô, có những chuyện anh sẽ nói cho cô biết, về phần những chuyện anh không nói rõ-- Lăng Vi cảm thấy, anh đã thể hiện hết khả năng có thể của mình rồi. Nghĩ đến đây nụ cười trên mặt Lăng Vi càng rực rỡ hơn, may mắn là cô được gặp anh.

Bên tai tiếng ầm ĩ càng ngày càng gần, trong đầu Lăng Vi lại hiện lên cảnh tượng ấm áp hạnh phúc ngày trước, có lẽ là do cô quá hạnh phúc, cho nên ấn tượng của cô về ba mẹ hình như họ chưa từng cãi nhau, hai người vẫn êm ả. Mặc dù ở bên ngoài, ba là người lãnh đạo uy nghiêm, nhưng về đến nhà ba liền thu hồi lại bộ dạng đó, bất kể mẹ nói gì, ba cũng đều nghe theo răm rắp, Lăng Vi có cảm giác Phó Thanh Ngâm là nữ hoàng còn ba là vệ sĩ trung thành. Còn mẹ thì hoàn toàn trái lại, bà là con gái quyền quý, chưa bao giờ oo thấy mẹ làm cứ chỉ hành động thân mật gì, mẹ thích cà phê, thích tranh, thích châu báu thích thưởng thức nghệ thuật, bà có thể thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, bà có thể đắm chìm thưởng thức các bức tranh ấy mà không nói gì. Bây giờ Chung Nam Sơn hiểu rõ với mẹ nghệ thuật là tất cả, cho nên ông ấy có thể chạm tới nội tâm của mẹ. Nếu như mẹ theo ông ấy có thể có được hạnh phúc, thì chỉ cần hạnh phúc là đủ. Lăng Vi cũng chợt nhớ tới thời điểm gặp ba ở trong tù, nhớ lời ba nói: như vậy cũng tốt, chắc ba cũng hiểu rõ tâm tư của người phụ nữ mà sống cùng mình mấy chục năm trời.

Đột nhiên chân của cô vấp phải cái gì, sau đó cơ thể ngã xuống mặt đất, cảm đập xuống đất, cảm giác đau nhức lan ra, ánh mắt của cô cũng ươn ướt, theo bản năng cô nhắm mắt lại. Nghe tiếng bước chân từng bước từng bước đến gần, cô lại cười lên một tiếng.

"Đồ ngốc". Một giọng nam truyền vào tai cô, cô thật lâu mới có thể phản ứng: lại là anh?

Lăng Vi vội vàng mở mắt, sau đó trong ánh mắt của cô, có một chút gì đó khó chịu. Một giây sau đó, cô dụi dụi mắt, sau đó có người đỡ cô đứng lên, đôi mắt khép hờ của cô nhìn thấy nụ cười của người kia.

Cánh tay mát mẻ nâng cầm cô lên, sau đó hai tay cố định kẹp mắt cô. Chỉ cảm thấy một luồng khí nóng thổi qua mắt cô.....

Lăng Vi mở mắt lần thứ 2, cô nhìn thấy Húc Nghiêu đang đứng trước mặt cô, không có nụ cười, mà tràn đầy nghiêm túc. Trong đầu cô như nhớ ra điều gì: "Làm sao anh lại quay lại, nếu như không tách ra, hai người chúng ta càng dễ bị bắt hơn".

Lăng Vi đẩy anh: "Đừng nói những chuyện này nữa, em dẫn anh đi tìm chỗ trốn, nhìn bộ dạng yếu ớt của anh, bây giờ chỉ cần 1 trận gió thổi qua cũng dễ dàng thổi bay".

Húc Nghiêu xì xì ra tiếng, hình như bị Lăng Vi đụng phải vết thương. Lăng Vi vội vàng rút tay về, lo lắng hỏi: "Tôi... Anh... Này. Tôi làm anh bị thương sao? Trên người anh có nhiều vết thương lắm sao?". Mới lúc này bị đập đau vô cùng nhưng Lăng Vi cũng không khóc, nhưng lúc này trong hốc mắt dâng lên một luồng khí nóng.

Húc Nghiêu nhếch miệng nở nụ cười, một tay ôm lấy cô vào lòng: "Anh lừa gạt em thôi, không có việc gì, anh thật sự không có việc gì, em đừng khóc nữa. Anh biết Lăng Vi là một người phụ nữ không bao giờ khóc".

Anh nói như vậy, cô cảm thấy mình giống như bị lừa, cô hít vào một hơi thật dài: "Anh cảm thấy đùa như vậy rất vui sao? Đúng, tôi sẽ không khóc, đó là do tôi biết dù có khóc cũng không thể nào giải quyết được vấn đề gì, mà tôi cũng giống anh, cũng có thất tình lục dục (hi vọng ái ố, trạng thái tình cảm của con người), anh nghĩ rằng tôi và anh có thể thấy người khác bị thương mà không có một chút cảm xúc nào sao? Tôi cũng sẽ đau lòng mà".

Tôi cũng sẽ đau lòng... Tôi cũng sẽ đau lòng... Một câu nói như vậy, nhưng lại khiến Húc Nghiêu cảm thấy vô cùng ấm áp, anh càng thêm xác định tình cảm trong lòng mình. Niềm vui trên mặt không cách nào che giấu được, anh bước đến, hôn lên môi cô.

Hai người chặt vật tại nơi hoang tàn vắng vẻ này mà ôm nhau, đắm đuối, ặc dù lúc này là thời điểm nguy hiểm, nhưng trong lòng họ đều không quan tâm đến, chỉ có nụ hôn ngọt ngào cùng áp áp.

Húc Nghiêu từ từ buông Lăng Vi ra, lấy tay chạm vào khuôn mặt cô, cười nói: "Anh thích nụ cười tự tin của em trước đây, trước đây trong trường học lúc em đứng trên bục luôn luôn như vậy, lúc ấy em rực rỡ như ánh mặt trời, lúc ấy anh nghĩ người đàn ông có thể đứng cạnh em phải là một người cũng phải xuất sắc như em. Em biết lúc gặp lại ở khách sạn, anh có cảm giác gì không, đó là rất xúc động, nhưng lúc ấy vẻ mặt của em lạnh lùng khiến anh rất không thoải mái. Lúc ấy anh có cảm giác anh với em là người của hai thế giới, em là tiểu thư được nuông chiều từ bé, mà lúc ấy anh cái gì cũng không có-- anh không thể đứng ngang hàng cùng em được. Lúc ở Mỹ gặp em lần nữa, anh tin rằng nhất định là duyên phận. Em từng nói em không tin anh lợi dụng em vì chú Chung, nhưng lại không đoán ra được mục đích. Anh nghĩ không phải là em đoán không được, mà vì em không thể tin được. Em không tin anh muốn em làm bạn gái của anh, thật ra đừng nói là em, nya cả anh còn không thể tin được. Ngược lại thì Tiểu Lam là người ngoài cuộc lại càng rõ ràng hơn, bọn đều nhắc nhở anh, hỏi anh, em với anh cùng nhau có tốt không? Đáp án này chưa có câu trả lời cụ thể, lúc ấy anh cũng chưa nghĩ ra, nhưng anh lại cố gắng nghĩ thử một chút, thật lòng mà nghĩ".

Anh nói một đoạn dài như vậy, Lăng Vi mấy lần nhép nhép miệng, muốn chặn lại lời nói của Húc Nghiêu, nhắc nhở anh bây giờ không phải là thời điểm để tỏ tình, đáng tiếc lời nói dừng lại trên miệng không nhen nhúm nói ra, bởi vì Lăng Vi lo lắng nếu như bây giờ không nghe có thể vĩnh viễn không có cơ hội, nếu như vậy, cô không muốn tiếc nuối. Cứ như vậy đi, cô buông tất cả, mà im lặng nghe anh nói xong những lời thật lòng, chẳng cần phải nghĩ đến những tiếng bước chân đang đến gần, chẳng quan tâm đến những người hung dữ kia, cô không cần quan tâm nhiều như vậy, cô chỉ cần quan tâm đến cảm giác hạnh phúc lúc này thôi.

Húc Nghiêu kéo tay cô, không để ý đến tay mình có dính bao nhiêu là máu khô, về mặt tràn đầy chân thành nói: "Có lẽ chúng ta không thấy được ánh mặt trời sáng mai, nhưng trong giờ phút này, em có thể đồng ý ở cùng với anh không?"

Lăng Vi lấy tay vuốt ve nhẹ lên cánh tay trai của anh, đầu ngón tay run nhẹ: "Nãy giờ, em chỉ có một suy nghĩ, là không thể để anh gặp chuyện gì, nếu

không em sẽ không chấp nhận được. Sau này em mới hiểu ra, em đã quen có anh bên cạnh, giống như khi em gặp chuyện gì đều có anh đến che chở cho em"

Bỗng nhiên có mấy giọng nói xen vào: "Đó chính là yêu". Chữ "yêu" được cố ý kéo dài ra

Trong lòng cô rung động, sau đó có mấy bóng người từ trong bụi cây bước ra....

Lăng Vi nhìn chỉ muốn cười, cô cầm tay Húc Nghiêu nói: "làm sao lại là bọn họ, chúng ta không sao rồi đúng không? Ai có thể nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra?"

Húc Nghiêu gật đầu với mấy người kia một cái, họ chính là Ô Qua, âm, Tiểu Kiệt

Trên tay âm còn quần thạch cao, nhưng trên mặt lại nở nụ cười như tên trộm: "Hoạn nạn mới thấy chân tình, thật sự là không dễ dàng gì".

Tiểu Kiệt chạy tới, giật giật góc áo của Lăng Vi hỏi: "Chị Vi, chị đồng ý ở cùng với anh Tấn sao? Thật vậy sao, thật vật sao...". Cậu luôn lặp đi lặp lại ba chữ cuối, hình như là phải xác định đáp án chính xác mới ngừng.

Âm còn sợ chưa loạn mà nói: "Nhóc con, vấn đề như vậy mà phải hỏi sao, đây không phải là nói nhảm nhí sao? Lão Ô, anh nói đúng không?"

Ô Qua chỉ biết cười khúc khích, nhưng nụ cười của anh so với khóc càng khó coi hơn: "Trước khi đến Tiểu Lam đã đe dọa, phải dẫn anh cùng chị dâu của cô ấy về, những chuyện khác tôi hoàn toàn không biết"

Nghe được giọng nói đùa của bọn họ, Lăng Vi có cảm giác như sống đi chết lại, cô liếc nhìn anh một cái, giật mình vì vẻ mặt trấn định cùng bình tĩnh của anh, cô giống như nghĩ ra điều gì, ngừng đầu lên nói: "Anh đã sớm biết bọn họ sẽ đến?"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lòng người khó đoán

Ở trên đường trở về, Lăng Vi nói cô không quay về, ở lúc cô và anh liếc nhìn nhau một cái, trong mắt hai người có thể đoán được đối phương đang nghĩ gì

Húc Nghiêu nói với Ô Qua: "Quay đầu, trở về".

Âm sốt ruột nói: "Anh điên rồi, anh xem vết thương ở tay trái của anh, chảy nhiều máu như vậy, vừa rồi miệng vết thương...". Cậu ta còn chưa nói xong đã bị Húc Nghiêu chặn lại.

Húc Nghiêu nháy nháy mắt với anh một cái, cười nói: "Không có việc gì, dù sao thì cũng đã đến đêm, cũng có thể tránh tạm thời. Lại nói, có một số việc nên xác nhận rõ ràng mới được. Ô Qua lái xe đi".

Lăng Vi ngồi sau xe, nên không nhìn thấy ánh mắt trao đổi của họ, chẳng qua là lời âm nói quả thật không sai, vết thương trên người Húc Nghiêu không thể nào chậm trễ, cô do dự một chút rồi nói: "Thôi, chúng ta về đi, nếu ông ta làm việc này một ngày nào đó đuôi cáo sẽ lòi ra." nói đến đây, ánh mắt của cô dần lạnh lại, cô không thể tưởng tượng ra bác Bá là người hòa ái dễ gần lại có thể làm ra chuyện tàn khốc đến vậy, ông ta cùng ba cũng có một chút giao tình, hơn nữa từ trước đến nay nhà họ Lăng luôn đối xử tốt với bác Quý, vậy nguyên nhân làm sao mà ông ta trở nên một người không có lương tâm như vậy?

Ô Qua ngồi trước tay lái do dự, anh không biết nên làm sao, vẫn tiếp tục lái về thành phố. Anh liếc nhìn Húc Nghiêu một cái, chỉ thấy ánh mắt của anh kiên định mà nói: "Quay đầu lại Ô qua, cậu phải biết, lời tớ nói ra sẽ không rút lại, đừng làm tớ nổi điên".

Âm tức giận nhảy dựng lên, anh chỉ vào mũi Húc Nghiêu mà nói: "Tên nhóc kia, đầu óc của cậu bị quăng đi đâu rồi, vào lúc này còn muốn làm anh hùng? Cậu không phải muốn Lăng Vi quan tâm ư, cô ấy cũng nói chúng ta nên quay về, vậy mà cậu còn cố chấp làm gì. Cậu có thể không cần cánh tay của mình, nhưng mấy anh em chúng tôi không thể để cậu chà đạp mình như vậy.....". Anh nói xong mà mặt đỏ đến tận mang tai, khiến không khí trong xe vô cùng căng thẳng.

Tiểu Kiệt núp ở bên cạnh Lăng Vi không dám nói lời nào, lần đầu tiên cậu thấy âm tức giận vậy, Tiểu Kiệt luôn biết rằng âm là người đàn ông rất giống đàn bà, cho nên mọi người hay gọi anh là chị M. Nếu không phải chứng kiến cảnh này vào ngày hôm nay, tiểu Kiệt thật sự không thể tin được, âm cũng có lúc men (đàn ông) như vậy.

Dù sao mọi chuyện cũng là do cô, Lăng Vi cảm thấy áy náy, thật ra cô muốn nói là một mình cô đến là được rồi, đáng tiếc là mọi người lại hiểu lầm cô đang giận dữ, không chừng sẽ làm cho không khí trở nên tệ hơn. Nhưng mà cô lại nhớ ở gần đây có một người làm bác sĩ, cô nói: "Từ nơi này về thành

phổ phải mất hơn 2 tiếng, như vậy sẽ ngược lại làm vết thương của Húc Nghiêu chuyển biến xấu, không bằng chúng ta về lại chỗ bác Quý, ở đó điều kiện tuy đơn sơ, nhưng sẽ có những thứ có thể cấp cứu, Ô Qua chấp nhận lời Húc Nghiêu mà đến đó đi". Khi cô nói lời này thì mắt nhìn âm không chớp, hi vọng có thể làm dịu cơn tức giận của anh ta.

Húc Nghiêu một lần nữa lại nhếch khóe miệng, anh phát hiện cô gái này thật sự bình tĩnh, không hổ là người mà anh yêu.

Âm thờ phi phi quay mặt qua hướng khác, nhưng mà anh ta không phản đối nữa rồi.

Xe đến nhà họ Quý, chỉ thấy người ngoài cửa đứng bất động. Lăng Vi nhìn thấy người đứng đấy là bác Quý, chính là người đã gần sáu mươi tuổi, là ông lão có thể làm ra những chuyện giết người sao?

Lăng Vi ổn định lại cảm xúc của bản thân, đi đến trước mặt ông, bình tĩnh hỏi: "Bác Quý, nơi này có thuốc cầm máu không? Phiên bác sửa sang lại căn phòng sạch sẽ cho tụi cháu mượn để xử lý vết thương một chút".

Bác Quý nhìn cô thật sâu, trong đáy mắt ông ta ẩn chứa áy náy mà cô có thể dễ dàng nhận ra. Lăng Vi nghĩ: rốt cuộc thì cũng cảm thấy áy náy, nhưng áy náy cũng có thể chứng minh ông ta chính là người làm ra chuyện này. Cô không thể không chế bản thân mà trừng mắt nhìn ông, vì sao, vì sao, cô thật muốn nắm cổ áo ông ta mà hỏi vì sao lại làm ra loại chuyện này.

Húc Nghiêu được Ô Qua đỡ vào nhà xử lý vết thương, đi vào trước, anh ghé vào tai cô và nói nhỏ một câu: "Anh luôn ở bên cạnh em". Chỉ một câu nói như vậy, nhưng khiến ánh mắt Lăng Vi đầy thù hận lại có thể bình tĩnh lại. Mọi chuyện từ lúc cô lên máy bay về nước mất đầu, liền có thể trở nên rõ ràng, chuyện năm đó cũng không có kết thúc, và cũng có khá nhiều phiên toái, nhưng khi sắp biết tất cả mọi chuyện, cô lại không thể không chế cảm xúc của bản thân. Cô thở dài một tiếng.

Bác Quý đứng ở cửa, hình dáng so với ngày hôm qua càng yếu, giống như lung lay sắp đổ, mặt ông lại có thêm một chút ưu thương. Từ lúc mấy người Lăng Vi rời đi, ông luôn luôn đứng ở cửa chờ, ông không biết bản thân mình đang chờ đợi gì, nhưng khi ông vào nhà, thì đáy lòng của ông lại lo lắng và lương tâm có một chút gì đó cắn rứt, nhưng đến khi mấy người Lăng Vi còn sống quay lại, ông lại thấy may mắn cùng thất vọng.

Lăng Vi cùng bác Quý đối mặt, cô nhanh chóng mở miệng nói chuyện: "bác Quý, bác còn nhớ lúc bé con hay giận dữ ba mẹ nên bỏ đi, nhưng mà lại lạc đường, khi đó bác mất ăn mất ngủ một ngày mà tìm con, cũng lo lắng cho con giống ba mẹ. Con nghĩ khi đó bác thật sự là lo cho con, nhưng mà bây giờ thì sao? Bác còn giống như vậy không?"

Về mặt của cô đang chờ đợi ông, mong muốn ông sẽ phủ nhận lời phán đoán của cô, nói cho cô biết, bác quý trước đây và bây giờ đều giống nhau.

Bác Quý chép chép miệng, mí mắt rũ xuống, từ từ mở ra, trong ánh mắt là ngoan độc cùng ác nghiệt. Lăng Vi kinh sợ, thật sự không hiểu tại sao ông ta lại có phản ứng này.

Ánh sáng lóe lên vụt qua trước mắt, giống như một chiếc đao nhọn, bay thẳng đến phía cô, cự ly gần như vậy, căn bản không cho cô có thời gian phản ứng.

Trước mắt của Lăng Vi xuất hiện cảm giác cái chết đang đến, cô không thể tưởng tượng ra, bác Quý vừa một giây trước còn mang theo áy náy sẽ đột nhiên phát điên như vậy.

Phù một tiếng, có tiếng dao cắm phập vào cơ thể, sau đó phịch một tiếng, tiếng cơ thể ngã xuống đất. Lăng Vi mở mắt ra nhìn thấy, người đang quỳ trước mặt cô là bác Quý, bụng còn cắm một con dao phẫu thuật, mà con dao trong tay ông ta thì rút xuống. Lăng Vi không thể tin được, theo ánh mắt nhìn của Quý bá, nhìn thấy âm vẫn còn duy trì tư thế phi tiêu.

Có máu trên người bác Quý chảy xuống, ông ta giãy giụa đến bên cạnh Lăng Vi, ôm chân của cô mà nói: "Van cầu các người cứu Văn Bác, nó còn trong tay bọn họ....."

Hồn của Lăng Vi chấn động còn chưa khôi phục lại, nghe thấy ông ta nói vậy, cô lập lại 1 câu hỏi: "Vì sao lại muốn làm như vậy?"

Âm nhanh chóng đi tới, thấp giọng mà quát: "Nếu muốn chúng tôi cứu nó, nói với chúng tôi bọn họ là ai? Rốt cuộc là ai sai ông làm như vậy?". Nhìn đến biểu hiện do dự của ông ta, anh không chút lưu tình nào mà cắn sâu con dao một chút, cái loại đau đớn do dao gây ra rất ít người có thể chịu được, huống chi ông ta còn là một ông lão càng không thể chịu được. Về mặt ông ta run rẩy, đau đớn, cổ họng nóng lên, trong miệng phun ra đầy máu tươi, quyd rấp trên mặt đất, ánh mắt nhìn Lăng Vi, giống như khát vọng được cô tha thứ.

Lăng Vi học cách nhẫn tâm, xoay người sang chỗ khác

Tuyệt vọng nên ông ta quay qua cầu xin M, thấp giọng nói: "Tim.. Chung.. Bang..., a, cầu anh...". Ông ta không chịu nổi đau đớn này, dùng đầu cúi xuống đất, cơ thể run rẩy từng đợt, âm muốn ông ta nói rõ ràng, nhưng đáng tiếc ông ta cuối cùng không thể mở miệng. Chỉ còn lại tiếng khóc nghẹn ngào. Âm tách miệng ông ta ra, chỉ thấy trong miệng ông ta toàn máu.

Lúc Lăng Vi xoay người lại, lại nhìn thấy ông ta cứng người, mắt mở lớn. Cả người cô run lên, run rẩy đến gần, muốn vươn tay ra nhưng nhanh chóng rút tay lại, cả người phát run, chạy vào trong phòng, đứng trước mặt Húc Nghiêu, há miệng muốn nói nhưng lại không thể thốt lên lời gì.

Ô Qua cuối cùng cũng hoàn thành xong công việc, anh ta tự giác rời khỏi phòng, để cho hai người bọn họ có không gian riêng tư.

Lúc này Húc Nghiêu còn nửa nằm, nửa ngồi trên giường, anh ngồi dậy, dùng bàn tay phải không bị thương kéo Lăng Vi vào lòng, nhẹ giọng nói: "Tất cả

đều đã qua, em chỉ cần nhớ rằng mình không hại ông ta, là ông ta tự hại mình".

Lăng Vi áp sát vào lòng Húc Nghiêu, thất thần nói: "Em không biết sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, em suy nghĩ có phải mình không nên đến đây, bác Quý cũng sẽ không có việc gì? Tất cả mọi việc đều là do em, em nên làm gì bây giờ? Húc Nghiêu, anh có thể nói cho em biết được không?"

Húc Nghiêu cúi xuống, hôn lên trán cô: "Nếu như không nghĩ ra phải làm gì, vậy cái gì cũng không cần làm, chỉ cần giao cho chúng ta. Nhanh chóng ngủ một giấc, chờ lúc em tỉnh dậy, mọi chuyện đều ổn rồi".

Lăng Vi nở một nụ cười lạnh: "Người cầm đầu gây ra mọi chuyện là em, mà cái gì cũng không làm? Không thể như thế được, ít nhất em muốn làm một chuyện, mà chuyện này cũng không thể không làm". Trong mắt cô lóe lên một chút hận thù, suy nghĩ muốn thoát khỏi cái ôm của anh

"Em muốn làm gì?". Húc Nghiêu lo lắng hỏi.

"Bác Quý vừa rồi mới nói ra một cái họ 'Chung'. Ông ta theo ba em nhiều năm, cũng có tiếp xúc với bác Quý, cho nên em không thể không nghi ngờ ông ta...". Trong mắt cô là kiên định, cùng bộ dạng thật khủng bố, khác hoàn toàn với cô ngày thường.

Húc Nghiêu nắm chặt tay cô, bởi vì dùng sức khá mạnh, nên dưng vào vết thương, anh hít một hơi. Muốn Lăng Vi phục hồi lại tinh thần, trong mắt cô nóng nảy hoàn toàn biến mất, nhìn cánh tay Húc Nghiêu một cái, ngón tay dưng vào bả vai anh, ý bảo anh nằm xuống, mà cô ở bên cạnh cũng ngồi xuống: "Anh đừng làm mình bị thương, chờ anh hồi phục lại, tội nghiệt của em cũng nhẹ một chút". Nói xong cô ngẩng đầu lên, quyết định một chuyện gì đó: "Bây giờ em thật rối loạn, em không biết trong lòng mình muốn làm cái gì, nếu nếu quả thật đến lúc em kích động mà làm ra chuyện gì, thì anh đừng do dự, hãy đánh ngất em hoặc trói em lại".

Nghe được lời nói này của cô, Húc Nghiêu thay cô đau lòng, dù sao thì trước đây cô chưa từng chứng kiến cái chết, giết người, bị giết, những từ này lần đầu tiên tiến vào trong thế giới của cô, quả thật khiến cô khó có thể chấp nhận được. Nhưng điều này cũng không phải chuyện xấu, người phụ nữ của anh cần phải chịu đựng những thứ này, mới có thể trở nên sáng suốt cùng gan dạ, hơn nữa anh có lòng tin, sau sự kiện này Lăng Vi sẽ trở nên rạng rỡ hơn trước.

Húc Nghiêu lấy tay vuốt ve mặt Lăng Vi, giọng nói trầm ấm: "Remember, when you want to cry on somebody's shoulder, I will always stand before you".*

* Hãy nhớ, vào lúc em cần có một bả vai, anh sẽ xuất hiện trước mặt em (câu dịch của tác giả nhưng theo ta là hãy nhớ rằng, vào lúc em muốn khóc và cần có một bả vai để dựa vào, anh sẽ luôn luôn xuất hiện trước mặt em)

Lăng Vi ngẩng đầu, khoe miệng khẽ nhấp nháy, trong ánh mắt dần dần bình tĩnh lại. Lại trở về vị trí ban đầu, cô khẽ cười: "Anh sao lại thích khoe khoang tiếng anh rồi hả?"

Húc Nghiêu cũng nở nụ cười, anh nhất định không nói cho cô biết, bởi vì anh cảm thấy nói ra những lời nói sến súa thì dùng anh vẫn nói vẫn hay hơn, ít nhất anh sẽ không phải hồi hộp. Nhưng mà Tấn Húc Nghiêu anh, sẽ tuyệt đối không bao giờ thừa nhận anh hồi hộp.....

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Không thể buông tha

Húc Nghiêu dẫn Lăng Vi đi trước, còn về chuyện của ông Quý thì giao cho âm mưu xử lý.

Lái xe như ngựa phi chạy vào nội thành, Lăng Vi thở một hơi dài, đáng tiếc là sợ hãi cùng căng thẳng vẫn còn tồn tại trong lòng, cũng không vì sự náo nhiệt của thành phố mà giảm bớt phần nào.

Bởi vì cánh tay của Húc Nghiêu bị thương, cho nên Lăng Vi là người lái xe. Còn Húc Nghiêu thì chớp mắt một lát, lúc anh mở mắt tỉnh lại, là khi nhìn thấy đèn đường báo hiệu đèn đỏ, nhưng Lăng Vi vẫn đi về phía trước.

Húc Nghiêu lên tiếng nhắc nhở, chỉ thấy Lăng Vi xoay đầu lại, ánh mắt mờ mịt hỏi: "Sao vậy?". Nhưng xe vẫn tiến về phía trước, cũng may trước mặt không có xe nào đi và cũng không có người đi trên đường, cho dù vượt đèn đỏ, cũng lắm là nộp phạt. Anh cười khẽ trấn an cô, dùng giọng nói nhẹ nhàng: "Vi Vi, đèn đỏ, dừng xe".

Lăng Vi giống như là tỉnh lại mộng, lúc mới nhớ ra là đã đi tới đèn xanh đèn đỏ, cô đạp chân ga, kết quả lại khiến xe nhanh chóng lao về phía trước, cô khôn đạp vào thắng mà lại đạp vào chân ga. Cơ thể Húc Nghiêu bị va đập, dưng vào vết thương ở cánh tay, kết quả là mảnh vải mà Ô Qua mắt công bằng bỏ lại bắt đầu xuất hiện vết máu hồng. Mặt của anh hơi nhú lên một chút, và Lăng Vi đang mất hồn cũng nhanh chóng tỉnh lại.

Lăng Vi chưa từng luống cuống như vậy, chờ đến lúc xe dừng lại, xe cũng đã sớm băng qua vạch dừng một đoạn, mà hai chiếc xe chạy hai bên cũng vì xe của cô đột ngột xuất hiện mà vội vã dừng xe, hoặc là lái xe vòng lại. Cô thả lỏng tay lái, cơ thể hướng về sau, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng làm thế nào, trong đầu cô vẫn chỉ có hiện lên cơ thể đầy máu của bác Quý. Ngay vào lúc này, thì giọng nói của Húc Nghiêu vang lên: "Vi Vi,

lấy lại tinh thần nào, anh cần em giúp đỡ".

Lăng Vi nhìn anh một cái, phát hiện anh đang giờ cánh tay của mình, mà phía trên đó thấm vết máu ,chứng tỏ vết thương đã rách ra. Như vậy nên đến bệnh viện, mấy ngày nay anh đã chảy máu rất nhiều, mà máu của anh là do cứu cô mà chảy ra . Nghĩ đến đây, cô gật đầu với anh một cái, miễn cưỡng lấy lại tinh thần mà chạy thẳng đến bệnh viện gần nhất.

Nơi đây cách một bệnh viện nhỏ không xa chờ Lăng Vi lái xe đến thì cảnh sát giao thông cũng không có đuổi theo. Cô đỡ tay của anh đến bệnh viện. Về mặt Húc Nghiêu thoải mái nói: "Bây giờ anh chỉ có bị thương ở tay, em không cần phải dìu anh như vậy, đợi đến ngày nào đó, anh bị thương ở chân thì sẽ để em như vậy"

Lăng Vi biết Húc Nghiêu đang muốn an ủi mình, vì vậy khước miệng khẽ chép chép, cố nở một nụ cười: "Đừng nói mấy lời này, em không cho phép anh bị thương, tuyệt đối không cho phép".

Húc Nghiêu nhếch môi nở nụ cười, sau đó từ từ cúi người, hôn lên trán cô, nụ hôn mang theo chút an ủi.

Cái cảnh này hiện ra trước mắt Tông An, cô hôm nay tới để kiểm tra cơ thể, hai ngày nay cô có cảm giác không thoải mái, lần trước bà Tôn cho cô danh thiếp, của bác sĩ tại bệnh viện này.. Tông An không ngờ lúc cô đến kiểm tra lại vô tình gặp được Lăng Vi, chứng kiến một cảnh làm người ta vừa vui lại vừa sợ: Xem ra Tần Húc Nghiêu có vẻ bị thương, mà anh ta cùng Lăng Vi hình như là đã xác định rồi.

Tông An mỉm môi, bước chân về phía bọn họ chào hỏi: "Vi Vi., Húc Nghiêu, sao hai người lại ở đây?"

Húc Nghiêu cảm thấy cơ thể Lăng Vi run lên, anh theo bản năng dùng tay nắm lấy vai cô, nhìn Tông An và nói: "Tôi không cẩn thận làm tay mình bị thương, Vi Vi không yên tâm, nên nhất định bắt tôi đến bệnh viện kiểm tra. Còn cô thì sao? Sao cô lại một mình đến bệnh viện? Anh Tôn rất bận rộn sao?"

Trong nháy mắt Tông An tối sầm lại, Viêm Thần mấy ngày này không biết bận cái gì, cô đã lâu không gặp anh. Mà hôm nay cô đến đây, chính là muốn ôm giấc mộng, vọng trong bụng của cô có con của Viêm Thần, nếu như vậy cô có thể danh chính ngôn thuận ở lại bên cạnh Viêm Thần rồi. Những chuyện này mà nói, cô không thể để mấy người khác biết trước được, cho nên cô giải thích: "Tôi giúp mẹ chồng tôi lấy thuốc, anh cũng biết người lớn tuổi thì cơ thể không được tốt lắm". Cô ta nói chuyện với dáng vẻ rất tự nhiên khiến người ta hoàn toàn không thấy có lỗi gì.

"Thì ra là vậy, như vậy chúng tôi đi khám bệnh trước đây". Húc Nghiêu nói xong muốn dẫn Lăng Vi đi. Chỉ là không ngờ thời điểm vừa bước qua Tông An , Lăng Vi chợt quay đầu nhìn cô ta một cái , cái nhìn này mang theo lạnh lùng cùng xa cách, chỉ nghe thấy cô từ từ mở miệng: "Bà Tôn thật sự nói cô đến lấy thuốc sao? Tôi nhớ được trước kia bà Tôn không thoải mái nhất định sẽ phải bác sĩ đến tận nhà họ Tôn để khám bệnh, còn thuốc,.... Có người giúp việc sẽ đến lấy, sao hôm nay lại cần cô đi lấy thuốc?". Nói xong cô và Húc Nghiêu đi ra ngoài.

"Người giúp việc" (người hầu) hai chữ này vô cùng chói tai, cô rõ ràng mọi chuyện không phải như vậy, nhưng bị Lăng Vi vạch trần quá thật vô cùng mất mặt, Lăng Vi lại còn so sánh cô với người giúp việc. Khi bọn họ đi rồi, vẻ mặt tươi cười của cô trong tích tắc sụp đổ, cho đến giờ, Lăng Vi đều dùng thái độ từ trên cao mà nhìn cô như vậy. Hồi trước khi đến trường cô ta chính là có bộ dạng như vậy. Tông An không tin cô ta tốt bụng muốn làm bạn tốt của cô, chắc cô ta muốn thể hiện cho người khác xem, chứng minh bản thân cô ta tốt bụng như thế nào.

Tông An bình tĩnh nở nụ cười, từ từ bước vào phòng khám của bác sĩ, nếu bây giờ trong bụng cô có đứa bé của nhà họ Tôn, chỉ cần như vậy, rất nhanh thôi, những người nào kinh thường cô sẽ phải thất bại rồi.

Lăng Vi phát hiện Húc Nghiêu nhìn chăm chăm mình, cô sờ sờ mặt, nghi ngờ hỏi: "Trên mặt em có dính gì sao?"

Húc Nghiêu nở nụ cười: "Không có, mặt của em rất sạch".

"Vậy sao anh lại nhìn em chăm chăm như vậy?"

Húc Nghiêu tạm dừng bước, lông mày hơi nhếch lên: "Em có phát hiện hay không, từ lúc em và anh ở cùng nhau, em càng lúc càng giống anh rồi?" nói xong anh nở nụ cười, một nụ cười tự tin cùng thỏa mãn.

Bởi vì lời nói của anh, Lăng Vi cuối cùng cũng bật cười, cô liếc mắt nhìn Húc Nghiêu một cái, cười bất đắc dĩ mà nói: "Anh đang tự dát vàng lên mặt mình rồi".

Húc Nghiêu nhếch miệng nở nụ cười, bộ dạng thật vô tội, mà lòng của anh cũng tạm thời thả lỏng: nói đùa, đây chính là một điều tốt, chính anh cũng từng có sự sợ hãi này, năm đó vào lúc đen tối, anh bị nhốt một mình trong căn phòng tối trong ba ngày. Cuối cùng vẫn là mấy người Ô Qua, cùng các anh em đồng môn mới giúp anh thoát ra. Khi đó anh không nói chuyện, cũng không muốn gặp ai, tâm trạng rất tệ, cũng may vẫn luôn một đám anh em luôn luôn nói chuyện bên tai anh, giúp anh đi ra từ trong bóng tối. Anh kiêu ngạo liếc nhìn cô: người phụ nữ của anh so với anh phải kiên cường, ít nhất cô không có trở thành người như anh.

Nghĩ đến đây, tay phải của anh ôm chặt cô hơn.

Người khám bệnh cho Húc Nghiêu là một người phụ nữ tuổi hơn 40, bà ấy nhìn vết thương, cau mày: "Sao lại như thế này? Nếu sâu hơn 1 chút, cánh tay của anh sẽ bị tàn phế đó. Còn có, xem tình huống vết thương này, chắc là đã hơn mấy chục tiếng rồi đúng không? Nhìn vết thương như vậy, thật là người không biết thương bản thân mình....". Nghe bà ấy trách móc như vậy, Húc Nghiêu và Lăng Vi nhìn nhau cười: có thể nghe được những lời nói như vậy, thật là tốt.

Cách mười mấy tiếng phía trước, bọn họ còn phải lo lắng bị đuổi giết, nguy cơ trùng điệp, nếu không phải mấy người Ô Qua đến kịp thời, họ không biết có thể ngồi đây mà nghe bác sĩ cần nhân không.

Miệng vết thương vừa dài, lại rất sâu, tổng cộng phải khâu mấy chục mũi. Bác sĩ kê cho anh không biết bao nhiêu là thuốc, còn viết rõ phương pháp, sau đó còn dặn dò: "Gần nhất là nửa tháng không được đụng vào nước, còn phải kiêng những món ăn như tránh ăn cay, hải sản lạnh đều phải tránh xa.". Bà ta nói xong ánh mắt nhìn chăm chú về phía Lăng Vi và nói: "Cô phải chăm sóc cẩn thận, không để cho chồng cô không hút thuốc, không uống rượu còn có chuyện vợ chồng, chuyện này có thể tránh được cũng phải tận lực mà tránh...".

Vừa nghe những lời này, mặt Lăng Vi đỏ lên, cô lắc đầu: "Tôi không phải..."

Đáng tiếc lời con chưa nói xong, Húc Nghiêu liền kéo tay cô, tiếp nhận lời nói này: "Bác sĩ, tôi bị thương ở tay, còn phương diện kia thì hoàn toàn không có vấn đề"

Trong tích tắc Lăng Vi muốn lập tức mở cửa đi ra ngoài, nhưng sau đó bác sĩ nói một câu: "Anh ta là ai thế, thật ra tôi không biết anh ta". Cô thật sự không hiểu tại sao Húc Nghiêu lại có thể thích thú cùng bác sĩ nói chuyện như vậy.

Bác sĩ tròn mắt nhìn anh ta: "Theo tôi thấy anh như vậy, miệng vết thương còn chưa phục hồi đã không thể khống chế nổi cảm xúc, kết quả chỉ là đến lúc hưng phấn sẽ làm miệng vết thương rách ra, hơn nữa vết thương của anh rất nghiêm trọng, nếu vì một chút nông nổi mà hủy đi đôi tay này, tôi xem đến lúc đó các người khóc kể với ai..."

Nhìn mặt Húc Nghiêu từ từ đen đi, Lăng Vi thấy tâm trạng của mình bỗng nhiên tốt hơn, thoải mái hơn, không biết tâm trạng của cô bỗng nhiên vui lên, cô vỗ vỗ vai Húc Nghiêu, và nói: "Đừng như vậy, anh kiên nhẫn một chút, không phải là mười ngày nửa tháng, chúng ta còn nhiều thời gian".

Bác sĩ gật đầu nói: "Vẫn là phụ nữ biết cảm thông, nhưng mà em gái, em cũng đừng quá nóng vội, vết thương kia tầm mười ngày nửa tháng là tốt hơn thôi".

Nhìn Lăng Vi cũng bị nói, trên mặt Húc Nghiêu tươi cười cùng vui vẻ, anh nhún mày nhìn Lăng Vi, ánh mắt dường như muốn nói: chúng ta cũng như nhau.

Rời khỏi bệnh viện, lúc hai người đều bị bà bác sĩ kia chế nhạo, tay phải của Húc Nghiêu vẫn rất linh hoạt, anh một tay kéo Lăng Vi đến trước ngực, cười nói: "Bà xã, chúng ta về nhà đi".

Lăng Vi lo lắng sẽ đụng trúng vết thương của anh, không dám đẩy ra, cô cũng nghĩ đến điều gì, sau đó ôm lưng Húc Nghiêu: "Ông xã....xã, anh cẩn thận 1 chút, đừng để ngã".

Hai chữ "ông xã" làm cho người ta cảm thấy thật mơ mộng viễn vông, mà Húc Nghiêu nghe cô nói như vậy, cũng chỉ có cười cười. Ánh mắt của anh khóa chặt vào người Lăng Vi, ánh mắt uy hiếp nói: "Được, chúng ta về nhà, đợi đến lúc đó anh thu thập em".

Lăng Vi ngừng một chút, nghi ngờ hỏi: "Trở về nhà nào? Chúng ta còn phải tiếp tục ở lại âm sao?". Nghĩ tới điều này, lại suy nghĩ đến những chuyện xảy ra nhiều chuyện, trong đáy lòng của Lăng Vi cảm giác bất an lại tiếp tục dâng lên.

Húc Nghiêu nhìn về phía trước liếc mắt một cái, cười khỏ mà nói: "Bây giờ chúng ta không cần trở về, chúng ta còn có việc quan trọng hơn phải làm". Anh nâng nâng cằm, ý bảo Lăng Vi nhìn xem.

Chỉ thấy gần chỗ đậu xe của họ, có vài cảnh sát giao thông đang đứng.

Lăng Vi khản trương nhìn Húc Nghiêu nói: "Thật ra thì bằng lái xe trong nước của em hết hạn rồi".

Húc Nghiêu trả lời vô cùng nghiêm túc: "Theo quy định thì không có bằng lái xe sẽ bị cấm 15 ngày không được lái xe và phạt 2000 đồng". Anh dẫn cô từng bước từng bước đến về phía cảnh sát giao thông.

Lăng Vi bị câu nói của anh dọa cho sợ, sau đó lôi kéo Lăng Vi đến phía cảnh sát giao thông, sau đó cảnh sát giao thông tránh ra, làm Lăng Vi nhắc nhở anh có thể đi, đáng tiếc ở mỗi chiếc xe đều có đăng ký, thật có thể dễ dàng tra được ai là chủ xe. Ánh mắt của Húc Nghiêu như muốn nói: "Yên tâm xe đều có tên của chủ xe, cảnh sát muốn tra cứu, cứ việc tìm người đó".

Lăng Vi đột nhiên tỉnh ngộ, kinh ngạc nhìn lời nói của Húc Nghiêu: "Thì ra là vậy, khó trách anh lại trấn định như vậy. Anh thật đúng là..."

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nói trúng tim đen

Xe của Húc Nghiêu đã bị đám người kia đập tan tác, Ugo cùng âm mưu người đi kéo xe về, mà xe Lăng Vi lái cũng là xe của M. Đáng thương M, khi anh ta trở về sẽ bị mời vào đồn cảnh sát rồi.

Nghe nói vậy, Húc Nghiêu cũng cười cười: "ngược lại âm cũng không có việc gì, vì chiếc xe kia không phải của cậu ấy"

Lăng Vi nghi ngờ hỏi: "Không phải của anh ta, chẳng lẽ là của Ô Qua? Mà em nghe là âm mờ khóa mà".

"Chẳng qua chỉ là mờ khóa thôi, còn chủ nhân của chiếc xe lại là của người khác". Trên mặt anh lộ ra vẻ mặt lạnh lùng cùng tự tin.

Một câu nói khác lại khiến Lăng Vi tò mò, cô còn muốn nói điều gì, lại nghe Húc Nghiêu nhếch miệng nở nụ cười: "chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm". Nói xong anh dùng tay phải kéo Lăng Vi, mang cô đi về hướng khác.

Khi Lăng Vi thấy được bảng chỉ đường, cô hiểu rõ câu trong miệng Húc Nghiêu nói "chuyện quan trọng" rốt cuộc là gì.

Nói đến quán này, chính là thức ăn ngon. Ở thư viện cũng có một số sách nói về ẩm thực, trong đó có thể tìm được hai tấm hình cũ: trong đó có hình vào năm 1990 nói về ẩm thực đường phố lần đầu tiên được khai trương, được 14 người cắt băng khánh thành vô cùng khí thế. Mà ở cái thời đại những năm 90, một cái khách sạn mà có chỗ ẩm thực rất to. Kích thước to lớn thế kia giống như muốn đem tất cả ẩm thực ngon đến đây rồi. Trước đây, vào lúc Lăng Vi theo ba đến ăn, cũng có nhiều lần đến đây, nhưng mà mỗi lần thấy là mỗi lần kinh ngạc.

Húc Nghiêu nói sát bên tai cô: "Đã qua mấy tiếng, anh chưa được ăn một chút gì, chẳng lẽ em muốn anh bị thương bên ngoài mà còn nội thương bên trong nữa sao?"

Phát hiện ra chân của anh đã bước đến một nhà hàng hải sản, Lăng Vi nhanh tay lẹ mắt giữ chặt anh: "Nơi này chính là cá muối Long Hà, cần gì phải lãng phí tiền như vậy, nếu anh thật sự muốn anh, thì, đi qua mấy ngã tư là tới Thiên đường, nơi đó anh cũng được mà giá cả lại phải chăng....".

Húc Nghiêu nhìn chằm chằm cô, sau đó bật cười: "Em còn chưa gả cho anh mà đã thay anh quản lý tiền bạc rồi? Không sai, không sai, anh muốn nhanh chóng đem toàn gia sản và cả bản thân của anh giao hết cho em".

Lăng Vi tức giận liếc mắt nhìn anh: "Nói chuyện càng ngày càng không đứng đắn,, khiến em nghi ngờ anh có phải là người em quen lúc trước không"

Húc Nghiêu kéo tay của cô đặt trên khuôn mặt mình, dùng giọng điệu vô tội nói: "Nếu em không tin, có thể dùng sức mà kéo, xem anh có phải đang dùng mặt nạ không?"

Lăng Vi nghe những lời này, tay cũng không rút về, mà dùng sức kéo kéo mặt anh hai cái, cho đến khi mặt anh đỏ lên mới nói: "Đây chính là anh tự nói, không thể trách em". Nói xong cô dừng lại một chút lại tiếp tục: "Hy vọng anh nhớ cảm giác đau này, vết thương trên tay của anh còn chưa có lành, làm sao anh còn tâm tình mà đi dạo phố? Nếu anh muốn ăn cái gì, chúng ta tới M. Ở gần đó có siêu thị, em đi mua ít đồ ăn, sau đó tự nấu cho anh ăn".

Khuôn mặt Húc Nghiêu dần dần ôn nhu, anh bắt đầu đi nở nụ cười: "Em thật đúng là lo xa, được rồi, anh biết em đang lo lắng điều gì. Mấy ngày hôm trước có người theo dõi cùng đuổi giết, quả thật làm cho chúng ta không thể an tâm, mà lúc này, chúng ta lại đến đây, nếu không đi vào thì thật đáng tiếc. Lại nói những người kia sẽ không thể ra tay được, nói không chừng hiện tại ở chỗ âm cũng an toàn rồi. Nếu đã như vậy, chúng ta nên hưởng thụ. Hơn nữa.....". Sắc mặt của anh trở nên nghiêm chỉnh: "Có anh ở đây, em yên tâm".

Sau khi nghe mấy chữ này, trong lòng Lăng Vi xúc động vô cùng, nỗi buồn cùng lo lắng trong lòng cũng dần vơi đi đôi chút. Lời nói của anh đúng là rất có đạo lý, nếu có người có ý muốn hại bọn họ, thì dù có đề phòng cũng không xong.

Vừa bước vào chỗ hải sản, Húc Nghiêu liền nói căn phòng quen thuộc. Nơi này trang trí hoàn toàn khác, trong phòng có điện thoại cùng tivi, mà cái bàn cũng được sơn bằng màu xanh, chân bàn còn bọc một lớp màu vàng, nhìn có vẻ cổ kính. Vừa vào cửa Húc Nghiêu liền gọi điện thoại cho mấy người Ô Qua, đem địa chỉ đọc một lần, sau đó ngồi xuống thay Lăng Vi gọi món ăn.

Bên cạnh bàn ăn cũng có ghế sofa làm bằng vải bố để nghỉ ngơi, Lăng Vi nửa nằm trên đó, trên khuôn mặt có chút do dự, nhớ lại lời nói của bác Quý trước khi mất, cô không thể an tâm. Việc này cùng ông Chung có quan hệ, liệu có phải hay không? Đáp án của vấn đề này, Lăng Vi rất muốn biết, nhưng cô lại lo lắng khi biết chân tướng thì mình không thể nào chấp nhận được.

Húc Nghiêu bỏ thực đơn, đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, dùng tay phải ôm cô vào lòng: "Em đừng như vậy, để người khác thấy được, lại cho rằng anh đang bắt nạt em, nói không chừng cánh tay phải của anh cũng khó thoát được rồi".

Lăng Vi tức giận tròn mắt nhìn anh: "Nói chuyện ngốc nghếch vậy, ai dám động vào anh? Em nói rồi, không cho phép anh bị thương nữa, nếu còn gặp nguy hiểm, anh phải tự bảo vệ mình, như vậy em mới có thể an tâm được".

Phòng mở ra, Diệc Trúc dẫn đầu đi vào, cô tỉ mỉ nhìn hai người, phát hiện Lăng Vi không có việc gì mà tay trái của Húc Nghiêu thì bị thương, cô thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lộ ra vẻ mặt tươi cười: "Thật đúng là người phụ nữ khẩu Phật tâm xà, mấy ngày hôm trước còn nói với tớ cái gì, kết quả chỉ trong ít phút mà đã gán bó như keo sơn, nhìn bộ dáng oai như vậy, thật là giống đang đóng phim truyền hình". Cô quay đầu lại, hỏi người phía sau: "Anh nói có phải hay không?"

Người mà Diệc Trúc hỏi từ từ tiến đến bên cạnh cô, nắm vai cô, bình tĩnh nói: "Lời nói của em từ trước đến nay đều nói trúng tim đen".

"Tất nhiên, cho nên tôi mới nói anh là đồ cặn bã". Diệc Trúc nói năng cũng chẳng khách khí.

Âu Chấn Gia bị cô nói đúng, sắc mặt của anh ta cũng không thay đổi, hình như đã quen với kiểu nói chuyện của Diệc Trúc, nhưng mà anh ta vẫn nói nhỏ: "Ồ trước mặt cấp dưới của anh, có thể giữ cho anh chút mặt mũi được không?"

Diệc Trúc cười ha ha, sau đó trong tích tắc thu lại nụ cười, mặt lạnh nói: "Không thể. Mặt mũi của anh đâu liên quan đến tôi, tôi còn muốn đem chuyện xấu của anh nói cho mọi người cùng biết anh dựa vào đâu mà yêu cầu tôi". Nói xong cô cũng không để ý Âu Chấn Gia có phản ứng gì, bước đến trước mặt Lăng Vi. Cô vỗ nhẹ trên người Lăng Vi vài cái, nói: "Đứng lên đi một vòng, cho chị đây kiểm tra một chút".

Biết Diệc Trúc nói một không nói hai, Lăng Vi theo đó mà đứng lên. Đứng lên, đi 1 vòng, thuận tiện vặn vẹo cơ thể nói: "Chị gái tốt, em thật sự không có việc gì". Ai biết lời của cô còn chưa nói xong, Diệc Trúc liền dùng sức vỗ lên vai cô một cái, lớn tiếng nói: "Cậu không có việc gì nhưng tớ lại có việc, có biết mấy ngày nay tớ gọi điện cho cậu nhiều lắm không, đều là không liên lạc được, còn tưởng rằng cậu không xảy ra chuyện gì. Nếu không phải hôm nay người đàn ông kia gọi điện đến, tớ còn không biết cậu đang ở đâu".

Húc Nghiêu nhìn Lăng Vi giống học sinh tiểu học đang bị dạy dỗ, thật sự đáng thương, thế nên anh liền nói đỡ vài câu: "Việc này cũng không thể trách Vi vi, hai ngày này chúng tôi thật sự bận rộn, hơn nữa di động của cô ấy ở trên xe tôi, nếu thấy cô gọi điện đến, làm sao cô ấy lại có thể không nghe được?"

Diệc Trúc nhìn anh một cái, mỉm cười: "Đúng, thật không thể trách Vi Vi, vậy thì nói anh đi, tại sao anh lại bắt được lòng của Vi Vi? Tại thời điểm ở Belfast, tôi giới thiệu cho con bé không ít người đàn ông, trong số đó có người so với anh còn tốt hơn, đáng tiếc con bé không để vào mắt, làm sao anh vừa ra tay thì nhanh chóng thành công?"

Cô nói xong câu này, sắc mặt của Âu Chấn Gia càng khó coi, anh biết trong thời gian Diệc Trúc rời khỏi anh làm quen không ít người đàn ông, và cái nhân vật nguy hiểm là K cũng xuất hiện. Anh tin rằng để Diệc Trúc ở ngoài lâu vậy, chính là tin rằng cô cũng có tình cảm với mình, nghĩ rằng sau khi giải quyết chuyện nội bộ cho tốt, sẽ đón cô trở về, đáng tiếc rằng sau khi nghe xong những chuyện kia, anh nhanh chóng không kiềm chế được, nhanh chóng chấm dứt chuyện ở đây, sau đó mượn chuyện giấy thỏa thuận ly hôn có vấn đề bắt cô quay về. Anh vẫn rất tự tin, sẽ không thể để cho Diệc Trúc thoát khỏi cuộc sống của anh, nhưng mà loại tự tin này cũng gặp phải sự thử thách.

Húc Nghiêu nhìn tổng giám đốc Âu, biết điều đứng dậy nói: "Tổng giám đốc Âu, tôi có việc muốn bàn bạc với anh, chúng ta ra ngoài kia nói chuyện một lát".

Diệc Trúc gợn tay ngăn cản: "Đi đâu mà đi, cậu cho rằng tôi tới đây để nghe các người nói chuyện sao". Nói xong cô không cười nữa, quay đầu nói với Lăng Vi: "Thành thật khai báo, các người đã gặp chuyện gì, nếu không phải có chuyện, Tần Húc Nghiêu sẽ không cho người tới tìm tôi? Có ma mới tin"

Húc Nghiêu dùng ánh mắt nhìn tổng giám đốc Âu, ý bảo: "Người phụ nữ của anh thật mạnh mẽ....."

Lông mày của tổng giám đốc Âu nhíu lên, tự tin ý nói: còn phải nói, có chồng như vậy thì vợ cũng phải xứng chứ!

Bốn người ngồi trên bàn ăn, Lăng Vi ngồi cùng Húc Nghiêu đối diện là Diệc Trúc cùng Âu Chấn Gia.

Lăng Vi ngồi sát lại, dán vào mặt Húc Nghiêu nói: "Vừa rồi anh gọi điện chính là gọi họ tới?"

Húc Nghiêu nhỏ giọng nói: "Anh chỉ nói âm đi tìm Diệc Trúc, về phần người kia, em nên hiểu là anh ta theo tới".

"Anh tìm Diệc Trúc làm gì?"

Húc Nghiêu mỉm cười, khoe mắt cũng thể hiện niềm vui. Anh đang muốn nói, lại nghe thấy một tiếng vang mạnh. Thì ra là Diệc Trúc đem chén nước để trên bàn.

Diệc Trúc nói với khí thế hùng hồn: "Hay lắm, các người nói nhỏ như vậy, giống như đang tìm các nói dối sao? Để cho tôi nghe một chút, các người muốn tìm cái cơ gì?"

Húc Nghiêu khoát tay lên vai Lăng Vi, bộ dạng của anh rất bình thường: "Tôi trình trọng tuyên bố, Lăng Vi bây giờ là người phụ nữ của tôi".

"Cái gì?"

"Cái gì?"

Giọng nói của Diệc Trúc cùng Lăng Vi đồng thời vang lên, Diệc Trúc càng khoa trương hơn, cô đứng lên, lớn tiếng hỏi: "Các người đã tiến lên giường rồi sao? Thật quá nhanh đi"

Âu Chấn Gia cũng có chút giật mình, nhớ tới mình và Diệc Trúc ở chung nhiều ngày mà anh vẫn chưa có coi hội đề lên tới giường.

Lăng Vi ho khan vài tiếng, cô nghĩ Húc Nghiêu nhất định cố ý, anh cố ý làm cho mọi người tò mò, cùng tưởng tượng, đáng tiếc giữa bọn họ rất trong sạch, trừ hôn cùng nắm tay. Chính sửa lại giọng nói Lăng Vi trấn định nói: "Không nghiêm trọng như lời anh ấy nói, chúng tôi chỉ quyết định quen nhau thôi"

Diệc Trúc ngồi xuống, khó mà không nghĩ đến vấn đề sâu xa: "Đây cũng là chuyện tốt, nhưng mà trên tay của cậu ta bị thương là sao? Còn có Vi Vi, mẹ cậu hai ngày trước tới tìm tớ, cậu tính toán nói làm sao với bà ấy?"

Về mặt Lăng Vi trở nên lạnh, cô nhất định phải tới nhà họ Chung một chuyến, dù sao cô cũng có chuyện cần phải hỏi rõ ràng.

Tay Húc Nghiêu siết chặt hơn: "Sau khi ăn xong, tôi sẽ dẫn Lăng Vi đi gặp người lớn, chỉ là tổng giám đốc Âu, kỳ nghỉ phép của tôi có lẽ còn phải tiếp tục kéo dài".

Âu Chấn Gia nhìn Húc Nghiêu một cái, vẻ mặt không chút biểu cảm: "Có thể, chỉ cần cậu có thể cùng hoàn thành tốt công việc của mình là được".

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đối thoại nồng nàn

Húc Nghiêu đã tuyên bố tin vui, cho nên bữa ăn này anh mời, Diệc Trúc cùng Âu Chấn Gia xuống tay không hề khách khí, gọi những món ăn ngon nhất trong tiệm. Ăn xong còn đến phố khác chơi tiếp. Hai người đàn ông đều muốn hút thuốc, nhưng mà trong phòng lại có hai người phụ nữ khỏe mạnh, vì vậy bọn họ cũng tự giác đi ra ngoài hút.

Ngoài lối thoát, hai người đứng hai bên, khói thuốc lá từ từ bay lên.

Âu Chấn Gia khẽ bắn mẩu thuốc, khói bụi trong tay rơi xuống gạt tàn, sau đó mở miệng: "Cậu có ý tìm tôi và Diệc Trúc đến là muốn nói cho tôi chuyện gì?".

Húc Nghiêu từ từ nhả ra một ngụm khói, tán thành nhìn anh: "Chính xác. Tôi nghĩ ông chung có khả năng buông tay rồi".

Âu Chấn Gia đối với chuyện này cũng không có ý kiến: "Tôi đã từng nói với cậu, hợp đồng này không phải quan trọng nhất, có thể lấy thì tốt, nếu không thể cũng không phải là không được. Nhưng mà tôi có một việc chưa hiểu rõ, tại sao thái độ của cậu lại nhanh chóng thay đổi như vậy?"

"Tôi biết là không lừa được anh, nguyên nhân là chuyện cá nhân của tôi--- tôi đã gặp mặt vị trưởng bối của nhà họ Chung. Húc Nghiêu dụi tắt điếu thuốc trong gạt tàn sứ màu trắng, lộ ra nụ cười trong đáy lòng. Anh là người không có thói quen đem cảm xúc của mình lộ ra hay nói ra ngoài, nhưng mà vì tương lai của mình, anh chấp nhận thử. Sự thật chứng minh rằng, anh ngay nói thật chẳng có khó như vậy.

Tổng giám đốc Âu cũng kinh ngạc, trong ấn tượng của anh, Tân Húc Nghiêu là người có nhiều thủ đoạn cùng bối cảnh phức tạp, còn có một khí phách tiềm tàng, bây giờ lại phát hiện cậu ta cũng có tình cảm với phụ nữ, đây cũng thật là thần kỳ rồi. Suy nghĩ xong rất nhanh, tổng giám đốc Âu nở nụ cười: "Không thể ngờ là cậu cũng không thể nào qua khỏi ái mỹ nhân. Nhưng mà, tôi luôn tin tưởng cậu sẽ không phải vì nguyên nhân chuyện cá nhân mà làm công ty bị tổn thất, lúc này cậu định dùng cái gì để đền bù mối làm ăn này đây? Nếu trước đây cho cậu đi đàm phán với lão Chung, là vì cậu cam đoan có thể ở trong tay lão Chung tìm được nguyên liệu, bây giờ lại muốn rút tay về...".

Anh không nói tiếp, đôi mắt lợi hại nhìn về phía Húc Nghiêu, giống như đang ép anh phải cam kết điều gì.

Húc Nghiêu thờ dãi: "Tổng giám đốc Âu, quả nhiên không buông tha bất kỳ cơ hội nào để ép nhân viên cả". Anh dừng lại, vẻ mặt tối dần: "Anh cũng nói, họ chung trong truyện này chỉ là vật thay thế, cũng không thể nào bằng với vật chính. Ý của tôi là muốn nẩy ngày nữa đi Vân Nam"

Nghe được hai chữ Vân Nam, Âu Chấn Gia giống như đang đợi hai chữ này, khói nguyên liệu ở Vân Nam anh đã nhắm chúng từ lâu rồi, nhưng vì còn thiếu ít mối quan hệ, nhưng mà Tân Húc Nghiêu lại không đồng ý về Vân Nam. Cho nên hôm nay Tân Húc Nghiêu nói ra như vậy, quả thật khiến cho Âu Chấn Gia hài lòng. Anh ta khen ngợi Húc Nghiêu: "Làm rất tốt, nguyên liệu ở Vân Nam chỉ cần cậu ra tay là có thể thành công".

Húc Nghiêu lắc đầu, anh biết rõ anh ta muốn lợi dụng thân phận của anh, chỉ đáng tiếc khiến tổng giám đốc Âu thất vọng, Húc Nghiêu không tính làm như vậy. Lần này trở về, anh sẽ dùng phương pháp của mình để hoàn thành nhiệm vụ.

Mà tổng giám đốc Âu lại nghĩ Tân Húc Nghiêu lắc đầu là biểu hiện của sự khiêm tốn, cho nên chỉ cười mà không nói gì nữa.

Diệc Trúc cũng đi ra, trên đường tràn ngập khói thuốc, cô tròn mắt nhìn Âu Chấn Gia một cái, sau đó từ trong túi lấy ra một viên kẹo sinh gồm muốn bóc vỏ, sau đó do sự mà đưa cho anh.

Tổng giám đốc Âu sừng sốt một chút, Diệc Trúc không thích anh hút thuốc lá, trước đây ở nhà bị cô phát hiện, cô nhất định sẽ tịch thu thuốc, sau đó sẽ trực tiếp nhét viên kẹo sinh gồm vào miệng anh. Chỉ là trong khoảng thời gian này, anh rất cẩn thận, không hút thuốc lá trước mặt cô, hôm nay lại có thể nhìn thấy được hàng động quen thuộc, anh cảm thấy rất thân thiết, chỉ là có việc khiến anh không hài lòng lắm, Diệc Trúc không bóc vỏ cho anh, anh ngược lại bình chân như vại, đem miệng đến gần làm động tác "A" ám hiệu để Diệc Trúc đưa cho anh ăn.

Diệc Trúc không nói gì, đem cả vỏ kẹo nhét vào miệng anh, dĩ nhiên là bao gồm cả vỏ kẹo, sau đó cười lên: "Tự mình làm thì tốt hơn, sao phải để người khác làm. Tổng giám đốc Âu, ăn ngon không?"

Âu Chấn Gia sừng sốt một chút nhai luôn cả viên kẹo, kẹo cao su cùng vỏ kẹo, có một mùi vị thật đặc biệt.

Lăng Vi sợ hãi nhìn hành động này của hai người, sau đó vào lúc 4 người đi dạo, cô lên lút hỏi Diệc Trúc: "Bạn không lo lắng làm như vậy sẽ chọc giận anh ta sao, dù sao anh ta cũng là tổng giám đốc"

Diệc Trúc cười cười nói: "Tớ ước gì chọc giận anh ta, tớ đều không muốn biết chuyện anh ta đang ở cùng với anh ta, anh ta cùng người phụ nữ khác xuất hiện trước mặt tớ, anh ta còn muốn đưa bé kia gọi tớ là mẹ, anh ta tại sao sẽ không nghĩ đến cảm nhận của tớ? Tớ biết rõ đứa bé kia là vô tội, nhưng trong lòng tớ thì vô cùng tức mà không thể xả được. Muốn cùng anh ta làm lành như ban đầu cũng không được, né tránh thì anh ta lại dây dưa, vì trong tay anh ta còn cầm thỏa thuận ly hôn của tớ, nói là cần luật sư giải quyết vấn đề.... Tớ không rõ rốt cuộc là anh ta có ý đồ gì, tớ phải giằng vò anh ta thật nhiều mới phải".

Lăng Vi cảm thấy nụ cười trên mặt Diệc Trúc đã có một vẻ khác, cô muốn khuyên Diệc Trúc, tuy nhiên lại phát hiện suy nghĩ của Diệc Trúc đều thông suốt, tất cả những lời an ủi đều vô dụng rồi.

Bốn người mỗi người đi một nơi, Diệc Trúc bước đi trước, Âu Chấn Gia vẫn nối gót theo bước cạnh cô, nhìn qua giống như là đang đi bộ, nhưng mà cuối cùng cũng bước vào một nơi.

Cảm thấy tay phải của Húc Nghiêu giờ lên lần nữa, Lăng Vi né theo bản năng.

"Sao vậy?". Húc Nghiêu rút tay lại, cẩn thận hỏi.

Lăng Vi nhìn anh một cái, phát hiện phản ứng của mình quá nhạy cảm, Húc Nghiêu không phải là Âu Chấn Gia. Vì vậy cô chủ động kéo cánh tay của anh: "Thật xin lỗi, vừa rồi em nghe được chuyện Diệc Trúc và tổng giám đốc Âu, em nghĩ về anh và em".

Bước chân của Húc Nghiêu dừng lại một chút, nhưng vẫn tiếp tục đi về phía trước, anh nghiêng mặt sang một bên nhỏ giọng nói: "Anh đối với tổng giám đốc Âu vẫn rất nể trọng, trong công việc luôn đạt được thành tựu khiến người ta khâm phục, nhưng cũng có một số việc anh lại không đồng ý. Người xưa có câu "tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ" có thể thấy được gia đình xếp trước sự nghiệp, anh không thể nói trước sau này anh sẽ như thế nào, nhưng mà bây giờ anh vẫn luôn cố gắng để giữ em ở bên cạnh anh".

Nụ cười nở rộ, Lăng Vi cảm thấy trái tim của mình có một dòng nước ấm chảy qua, cô mỉm cười hỏi: "Em vẫn không hiểu tại sao có nhiều người như vậy anh lại thích em, rốt cuộc là em có điều gì để hấp dẫn anh?"

Húc Nghiêu bật cười: "Anh cũng từng nghĩ về chuyện này, lẽ ra bây giờ em cũng không phải là tiểu thư của thị trường, đáng vẻ thì cũng chẳng phải nghiêng nước nghiêng thành, tại sao em lại hấp dẫn anh?"

Nghe những lời này, Lăng Vi liếc mắt nhìn anh: "Nói như vậy giống như em cưỡng ép anh để ý em vậy, em không có nhà giàu, ba còn đi tù, em không đẹp, trong sách có nói: "lấy sắc so sánh với người khác, thì sắc đẹp có thể tồn tại bao lâu? Em nghĩ đến một ngày ào đó mình sẽ xuống tóc đi tu có lẽ sẽ tốt hơn"

Mắt Húc Nghiêu sáng lên giống như nghĩ ra được chuyện gì đó" xuống tóc đi tu quả là chuyện ngu ngốc, làm sao bằng em ở nhà làm bà quản gia, giúp chồng xử lý việc nhà"

Nghe anh nói vậy Lăng Vi hưng phấn lấy móng tay bấm anh một cái, sau đó lạnh nhạt nói: "Lần này là đánh anh vì anh nói đùa, chẳng lẽ anh đã quên, cẩn thận đến một ngày nào đó sẽ có người nói anh ấy"

Húc Nghiêu cũng không kêu đau, ngược lại xoay người lại, một tay ôm chặt Lăng Vi, mặt dựa sát thâm tình nói: "Anh coi trọng chính là sự lý trí này của em, cho đến nay anh cũng không biết cái gì gọi là lãng mạn. Nếu mấy tháng trước em hỏi anh tình yêu là gì, anh sẽ không trả lời được, bởi vì anh chưa từng trải qua. Nhưng bây giờ thì anh đã biết, người anh muốn tìm chính là người có thể hiểu anh".

Khóe miệng Lăng Vi khẽ nhếch lên: "Vẫn cứ tưởng rằng anh chỉ biết nói đùa, không ngờ anh lại có lúc nói những lời đúng đắn như vậy"

Húc Nghiêu bắt đầu hít một hơi: "Mập mờ gì chứ, cũng chỉ có em nói như vậy"

"Được rồi, em biết rồi".

"Cứ như vậy?"

Bị Húc Nghiêu hỏi, Lăng Vi từ từ thu hồi nụ cười: "Mấy ngày nay những lời nói của anh em đều cẩn thận nhớ kỹ, về sau nhất định sẽ đối chiếu. Nhưng mà bây giờ, em nghĩ muốn đi trước thấy người đó, anh cũng biết trước khi bác Quý mất đã nói về ông Chung, em không thể tin tưởng và cũng không thể không nghi ngờ". Cô liếc nhìn anh: "Em biết hôm nay anh dẫn em đến đây còn dẫn Diệc Trúc đến chính là muốn đòi đi sự chú ý của em".

Thấy Húc Nghiêu muốn nói gì, Lăng Vi nhanh chóng nói tiếp: "Thật sự hôm nay em rất vui vẻ, hơn nữa bây giờ tâm của em đã bình tĩnh, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa em cũng có thể chấp nhận. Lại còn có anh ở bên cạnh, em còn sợ điều gì?". Cô nắm chặt tay Húc Nghiêu, về mặt kiên định.

Húc Nghiêu muốn cử động tay trái nhưng lại bị Lăng Vi ngăn lại, cô nói hơi cao lên: "Anh muốn làm gì, tay anh còn đang bị thương".

Húc Nghiêu nở nụ cười có chút tiếc nuối: "Vốn là muốn sờ đầu an ủi em, nhưng mà tay lại không tốt, nên không thể tạo thành một cảnh tượng lãng mạn được rồi"

Anh quay mặt lại nhìn về phía cô, nên không phát hiện Lăng Vi đã kiễng chân lên, đem môi của mình hôn lên mặt anh để khiến anh trở tay không kịp.

Trên má giống như có dòng điện giật phải, lông mày anh nhíu lên, nói không có đầu đuôi: "Thì ra trong họa lại có phúc chính là thế này, cảm giác thật sự rất tốt. Được rồi, chúng ta lên xe thôi, đến nhà ông Chung còn có thể ăn cơm tối".

Thấy Húc Nghiêu quay mặt, Lăng Vi thật sự rất muốn cảm ơn dụng ý của anh, mấy ngày nay trong họa có phúc cứ đan xen nhau, thật may mắn vì có anh bên cạnh, khiến cô có thể yên tâm mà hưởng thụ cảm giác được che chở, là người duy nhất thuộc về cô.... Hạnh phúc.

Cửa nhà họ Chung đã có mấy người đứng chờ, chờ lúc Húc Nghiêu đến, nhìn thấy một người đang đi ra từ cửa lão Chung, trên mặt anh mang theo nụ cười ôn hòa, giọng điệu bình tĩnh nói: "Các người cuối cùng cũng đến đây".

Lăng Vi liếc nhìn Húc Nghiêu một cái, muốn biết phản ứng của anh. Bởi vì người xuất hiện chính là Du Bá Niên, từ lúc anh ta đến đây, mọi chuyện phần lớn đều có liên quan đến Húc Nghiêu, hơn nữa mỗi lần anh ta xuất hiện, đều có chuyện xảy ra.

"Anh lại có chuyện gì, nếu vẫn nói những lời này, vậy thì anh không cần phải nói rồi". Húc Nghiêu rất ít dùng giọng điệu lớn như vậy, cho nên có thể thấy được Du Bá Niên thật khiến người ta phiền chán.

Du Bá Niên cũng không giận, anh nhìn hai người nắm tay nhau, ý tứ hàm xúc nói: "Hai người các người cuối cùng cũng đến với nhau, như vậy cũng tốt. Nhưng mà các người vẫn không cần đi vào, tôi vừa cùng mẹ em nói chuyện xong, bà ấy giống như không thích em cùng Húc Nghiêu gần nhau quá".

Hai người nghe thấy lời anh ta nói cảm thấy có chút phiền chán (phiền phức + chán nản), dứt khoát đi vào nhà.

Giọng nói của Du Bá Niên lại vang lên: "Lời bác Quý các người cũng đã nghe rõ, không muốn ông ta muốn nói đến chuyện gì sao?". Anh ta bình tĩnh nói, đồng thời bước chân nhanh chóng ra ngoài, không để ý đến phản ứng của hai người họ..

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tiết lộ sự thật

Lăng Vi cùng Húc Nghiêu do dự một lát vẫn là đi theo Du Bá Niên, bọn họ đến gần một công viên gần nhà họ Chung, mấy người vệ sĩ của Du bá Niên tự giác chia ra bốn phía, đáng vẻ của bọn họ đều vô cùng nghiêm túc, vô cùng trung thành.

Du Bá Niên tươi cười như trước: "Thời gian không sai lắm, tôi cũng nên trở về, Tiểu Tấn, còn cậu?"

Húc Nghiêu nắm chặt tay Lăng Vi: "Chúng tôi chỉ muốn biết những lời vừa rồi anh có ý gì?"

Lăng Vi nói cao giọng: "Anh làm sao có thể biết chúng tôi đã gặp bác Quý? Còn biết ông ấy nói gì, anh nghe từ ai?"

Du Bá Niên từ trong túi áo lấy ra một chiếc điện thoại màu trắng, đưa tới tay Lăng Vi nói: "Đây là của em"

Trong lòng Húc Nghiêu trầm xuống, nhíu miệng, trên mặt toàn là ý cười, mà nụ cười này chính là khinh thường cùng châm biếm, thì ra anh đã đoán đúng. Người theo dõi cùng truy sát anh là một người, mà anh có suy nghĩ, người đó cùng Du Bá Niên có tiếp xúc. Huống hồ, người có thể làm ra chuyện này, ngoại trừ Tiêu Vũ không tìm ra được mấy người khác. Húc Nghiêu lạnh lùng nói chuyện: "Vì muốn tôi trở về, anh thật đúng là phải tốn công không ít. Anh bắt đầu phải người theo dõi chúng tôi từ lúc nào, tại sao tôi cũng không hề phát hiện".

Lăng Vi nhớ được di động của cô là lúc cùng Húc Nghiêu dừng xe ở ngoại thành, âm cùng Ô Qua nói là sẽ mang xe đến, vậy Du Bá Niên tiếp xúc với xe từ lúc nào? Lăng Vi lo lắng nhìn Húc Nghiêu nói: "Bạn anh sẽ không gặp chuyện gì chứ?"

Xem phản ứng của hai người, Du Bá Niên nở nụ cười: "Tôi nhận được tin tức mới đến,

Nhìn phản ứng của hai người, Du Bá Niên nở nụ cười: "Tôi nhận được tin tức thì chạy tới, thấy chiếc xe bị đập tan tành, bên trong còn có chiếc di động, nghĩ rằng nên tìm một bằng chứng, nếu không hai người làm sao có thể tin lời tôi nói". Nói xong anh ta khẽ thở nhẹ: "Mặc dù trước đây từng có hiểu lầm, nên trước khi trở về tôi muốn để lại cho hai người ấn tượng tốt".

"Anh không cần phải giả vờ, anh là loại người như thế nào tôi biết rất rõ, không cần phải tốn công tốn sức nói mình trong sạch". Húc Nghiêu nói ra không hề để ý đến ai, cũng không sợ đắc tội với anh ta.

"Ha ha, đúng vậy". Du Bá Niên nhớ lại, hình như ở Vân Nam mọi người thích gọi anh là "Tiểu Diện Hồ" (Người nham hiểm), nhưng mà anh cũng không để ý. Anh nên tìm cơ hội để cố gắng nghiên cứu, xem rốt cuộc drags về mình như thế nào mà bị gọi là như vậy, suy nghĩ một lúc, anh nói tiếp: "Tôi có thể hỏi cậu mấy vấn đề, chờ hai người có thể giải đáp được những câu hỏi này là có thể rõ mọi chuyện rồi. Thứ nhất, sau khi em trở về xảy ra những chuyện

này, cùng người nào có quan hệ, người nào hy vọng em về, cũng như người nào không hy vọng em trở về". Anh dùng ngón tay chỉ vào Lăng Vi

"Thứ hai, thời gian trước xuất hiện cái người gọi là anh Phi Thúy, bởi vì sao lại đối xử với hai người như vậy, đương nhiên hai người có thể nghi ngờ tôi, bởi vì tôi có năng lực làm ra chuyện này".

"Thứ ba, một vấn đề quan trọng, nếu hai người đoán ra, mọi chuyện sẽ được sáng tỏ. Bà Lăng, Phó Thanh Ngâm, tại sao lại vội vã cùng với Chung Nam Sơn chung sống. Một người phụ nữ đã lớn tuổi như vậy làm sao còn mãnh liệt mà theo đuổi tình yêu. Nếu hai người, gặp bà ấy vài lần, xem cuộc nói chuyện của bà ấy với Chung Nam Sơn thì rõ. Xem giữa hai người họ có phải là có tình yêu mãnh liệt sống đi chết lại không?"

Anh ta vừa mới nói xong, Lăng Vi hừ một tiếng: "Còn tưởng rằng anh đưa ra những câu gì hay, thì ra chỉ muốn nói tới chuyện tâm phào, anh Du, tôi thật không hiểu anh đến thành phố G làm gì? Cả ngày ở đây làm những việc tâm phào, anh được lợi gì?"

Húc Nghiêu vỗ vỗ vai cô, muốn cô bình tĩnh lại: "Đừng nóng, chúng ta nghe thêm một chút đi".

Du Bá Niên gật đầu với Húc Nghiêu: "Tôi làm khách ở nhà họ Chung mấy ngày, phát hiện ra không ít chuyện, Phó Thanh Ngâm cùng Chung Nam Sơn ít khi nói chuyện, mà đề tài mà bọn họ thường hay nói chính là Lăng Thị trưởng cùng Lăng Vi, đương nhiên có khả năng khi không có người họ sẽ thảo luận về chuyện hôn sự, tôi không phủ nhận chuyện này. Mặc khác, bà Lăng cùng bà Tôn quan hệ của hai người họ như nước với lửa, hai người tranh cãi vô cùng ngay gắt, nhưng mà mấy ngày hôm trước bà Tôn còn muốn bà Lăng cùng đi dạo phố, ngay sau khi hai người gặp chuyện không may, vấn đề đó, hai người có thể đi điều tra".

Nói xong những lời này, anh ta vô tình dừng ở trước ngực Lăng Vi, cẩn thận nhìn một lúc.

Lăng Vi nhú mày, tròn mắt nhìn anh ta, đồng thời cũng ý thức điều chỉnh cổ áo của mình, nhớ lại hôm nay cô mặc áo sơ mi cổ thấp, không có khả năng bị lộ. Vì thế cô cúi xuống kiểm tra.

Bên tai truyền đến tiếng Du Bá Niên: "Em cũng thích ngực đen, nếu em không phải... Hai người ở chung chắc sẽ rất tốt đi".

Thì ra là tượng phật Lăng Vi luôn đeo trên ngực lại có thể nhìn xuyên thấu qua áo sơ mi. Nhưng mà Lăng Vi không hiểu lời nói của Du Bá Niên có ý gì. Sau đó anh chuyển đề tài, hình như muốn nói cái gì, nhưng lại nói không hề rõ ràng. Người anh ta muốn nói đến là ai? Vì sao muốn cô ở cùng người đó?

Đang nghĩ đến điều đó, thì Húc Nghiêu lại không biết sao lại bước lên trước, che cho Lăng Vi, đối mặt với Du Bá Niên.

Lăng Vi không thấy được vẻ mặt của anh, cũng không có nghe anh nói gì, chỉ là lúc cô quay đầu nhìn Du Bá Niên, phát hiện vẻ mặt của anh ta vô cùng quái dị, hình như là gặp phải cảnh tượng kỳ lạ.

Nhưng mà chỉ vài giây sau, Húc Nghiêu xoay người lại, khoát tay lên vai Lăng Vi: "Một mình em đi vào nhà họ Chung có thể ứng phó được không?"

Lăng Vi nở nụ cười: "Anh Tấn Húc Nghiêu, ba năm qua em đều như vậy, cho nên anh không cần ở cạnh em 24/24 như vậy". Nhìn anh lo lắng cho cô như vậy, cô có cảm giác sợ hãi anh có chuyện gì, nhưng mà chỉ trong chớp mắt, làm sao có thể khiến anh thay đổi đây? Cô nhìn Du Bá Niên, cảm thấy người này phát ra đều là bí mật, ngay cả anh cũng có gì đó mờ hồ.

Thấy Lăng Vi đi xa, mặt Húc Nghiêu nhanh chóng lạnh xuống, anh nói giọng lạnh lùng: "Lời anh nói lúc nãy rốt cuộc là có ý gì?"

Du Bá Niên nói vệ sĩ đi dọn dẹp hành lý, còn anh ta thì nói vô cùng trấn tĩnh: "Hai người sớm muộn cũng biết, chỉ có điều không phải bây giờ".

"Du Bá Niên, tôi rất hiểu anh, nếu anh không phải muốn nói gì sẽ không nói những điều mập mờ như vậy. Cho nên đừng ở trước mặt tôi làm ra vẻ huyền bí, có gì thì nói thẳng đi".

Du Bá Niên bình tĩnh mỉm cười: "Nếu như cậu đồng ý cùng tôi trở về, tôi sẽ nói cho cậu biết mọi chuyện. Tất nhiên không đồng ý cũng không sao, nếu vậy đáp án, cậu từ đi mà tìm. Nhưng mà nghe tôi nói này, 2 người gần đây gặp nhiều chuyện không may, cậu là người thông minh, chắc chắn có cảm giác ra điều gì rồi chứ"

Húc Nghiêu nói không do dự: "Được, ba ngày sau, tôi về Văn Nam. Anh có thể nói rồi".

Du Bá Niên không thể không thờ phào nhẹ nhõm, bọn họ đã đợi ngày này lâu rồi, rốt cuộc cũng đợi được, cho nên dù tốn nhiều thời gian ở thành Phố G thì cũng có giá trị. Sau đó anh ta từ từ nói, nói hết bí mật. Húc Nghiêu lắng nghe, thái độ càng lúc càng nặng nề, vốn tưởng rằng bí mật mà Du Bá Niên nói sẽ giúp anh hiểu ra, không ngờ lại có một đoạn quan hệ khác.

Húc Nghiêu nghĩ ngợi thật lâu, cuối cùng cũng lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại nhà tù. Anh muốn gặp thị trưởng Lăng trong tù.

Khi Tông An thấy tám hình siêu âm, cô quả thực mừng như điên, thật sự không thể tin được lời cầu nguyện của cô thật sự linh nghiệm. Bây giờ, ngay lúc này, trong bụng của cô có con của Viêm Thần, mấy năm sau sẽ có một đứa bé có dáng vẻ giống hệt Viêm Thần, gọi anh là ba và gọi cô là mẹ.

Rời khỏi bệnh viện, cô tìm đến một chỗ không có ai, cười to lên, giống như là uất ức mấy chục năm qua cuối cùng cũng sắp bị xóa bỏ. Có lúc cô hận mình tại sao lại không có gia thế và bối cảnh như Lăng Vi, cho nên cô tìm đủ mọi thứ để hơn cô ta, nhưng cuối cùng đều tạo cơ hội cho cô ta, mà cô Tông An chỉ cũng có những câu tự nói giả dối: Tông An, lần này cậu cũng làm thật tốt.... Tông An mọi người cũng biết em học giỏi, Tông An....

Rõ ràng bọn họ đều biết, nhưng mà lại không chịu nói cho cô ta chân tướng sự việc, vẫn là trong lúc vô tình nhắc nhở cô: "Mộ Tông An, cô ấy thật sự không sai, chỉ tiếc rằng cậu không có gia thế và bối cảnh như Lăng Vi". Bối cảnh đây thật sự là việc khiến cô bị tổn thương sâu sắc, cô nhận cô không phải là người tài giỏi gì, chính là người chưa từng có cứng rắn, không dám đứng ra cạnh tranh? Ngay cả người mà cô yêu thương nhất cũng chỉ có quan tâm đến Lăng Vi đã thất thế kia, chia tay cô ta 3 năm, nhưng Tôn Viêm Thần vẫn còn si mê như trước..

Tông An ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào mà cười ra nước mắt, cô tủi thân lau đi, bình tĩnh đối mặt với chính mình: "Rất nhanh, mà có thể đánh bại cô ta, hoàn toàn và triệt để".

Ổn định xong cảm xúc, cô đầu tiên đem chuyện tốt này nói cho bà Tôn. Cuối cùng bà Tôn cao quý cũng nở nụ cười: cuối cùng thì bụng cô cũng có em bé, nhưng mà cô cũng đừng có vui mừng quá. Dù hiện tại có đứa bé nhưng chưa chắc cô đã có thể được Viêm Thần chịu cưới". Bà Tôn cau mày: "gần đây Thần đi đâu? Sao dạo này không thấy nó?"

Tông An mỉm cười: "Bởi vì công ty còn thiếu một người làm trưởng phòng thị trường, nên anh ấy làm luôn, chờ đến khi chọn người thích hợp sẽ đem bàn giao lại. Gần đây anh ấy thay đổi rất nhiều".

Trong nháy mắt, mặt của bà Tôn lạnh xuống, bà ta hừ nhẹ: "Cô có đầu óc không vậy, như vậy mà cũng cười được, Thần nói muốn ai làm chẳng lẽ cô cũng không biết? Lăng Vi. Thằng bé vì con bé nhà họ Lăng làm thật nhiều việc ngu ngốc, mà cô cũng không ngăn cản? Khó trách cô thể bằng cô ta".

Những lời này khiến Tông An thiếu chút nữa đứng không vững, cô cứ tưởng rằng mình có thể giấu được hai người họ, nhưng bọn họ đã sớm biết chuyện này, chỉ có cô là một kẻ ngu ngốc bị Viêm Thần lừa dối.

Bà Tôn nhìn cô một cái, thở dài, giọng nói mềm lại: "Cô đã có bầu rồi nên phải chú ý một chút, buổi tối kêu người giúp việc nấu ít canh dưỡng thai". Nói xong bà vỗ tay Tông An: "Người phụ nữ mang thai có thể bắt được lòng đàn ông, đừng để hắn đi ra ngoài mà trêu hoa ghẹo nguyệt. Lăng Vi là một tai họa, cô phải nghĩ cách, để cho cô ta không có biện pháp tham dự vào chuyện của cô và Thần, biết chưa?"

Tông An ngẩng đầu hỏi: "Biện pháp? Người muốn nói gì?". Trong tích tắc kia, cô có thể thấy được trong mắt bà Tôn là thần sắc lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Âm mưu của người phụ nữ

Còn chưa đến nhà họ Chung, Lăng Vi liền nhận cuộc gọi của Tông An, bên kia vang đến là tiếng nhạc ồn ào, còn có tiếng vang: "thêm một ly". Lại nghe Tông An nghẹn ngào nói: "Vi Vi, nói cho tớ biết, tớ phải làm gì bây giờ?". Cô nói chuyện còn kèm theo tiếng đồ vỡ, còn có tiếng chửi rủa của những người khác.

Biết Húc Nghiêu và Du Bá Niên cần phải nói chuyện, Lăng Vi chỉ có thể hỏi địa chỉ nơi ở của Tông An, sau đó đi đến. Dù sao cũng từng là bạn tốt nhất, cho nên cô không thể nào bỏ Tông An một mình ở quán Bá, nhưng mà cô cũng nhấn một tin nhắn cho Húc Nghiêu, sợ anh lo lắng.

Ở trong một góc quán bar, Lăng Vi thấy được Tông An đang ngồi một góc trong sofa, mà cô hình như vừa trải qua chuyện gì đó. Trên bàn là vài vỏ chai rượu, chỉ thấy Tông An cầm vỏ chai rượu lão đảo, muốn phục vụ mang rượu tới

Lăng Vi nói phục vụ đổi ly rượu thành ly thuốc giải rượu.

Khi Tông An thấy người ngồi bên cạnh mình là Lăng Vi, thì ngẩng đầu lên, có thể thấy cả mặt đều là nước mắt, cô cố tình nở ra nụ cười cứng rắn nói: "Vi Vi, cuối cùng cậu cũng đến, chỉ có cậu chịu đến với tớ". Đang nói chuyện liền ôm cô, sau đó ở trên vai cô mà khóc nức nở.

Lăng Vi do dự một chút, cuối cùng cũng vỗ vai Tông An, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tông An im lặng, cả người run rẩy, sau đó khàn khàn nói: "Không... Không được, Van cầu anh để em giữ lại đứa bé, đứa bé chỉ là của một mình em, không có quan hệ gì với anh. Nói chỉ là của một mình em... Viêm Thần... Cầu xin anh".

Tông An nói ra những lời này khiến Lăng Vi khiếp sợ, cô từ từ đỡ Tông An dậy, nhỏ giọng hỏi: "Tông An cậu có con rồi hả? Tại sao cậu lại không cẩn thận như vậy, có em bé rồi mà còn uống rượu, cậu đang tự làm tổn thương mình và bé đó biết không?"

Tông An nhìn chằm chằm Lăng Vi, nhất thời tỉnh táo lại, cô ta nở nụ cười lạnh: "Ha Ha, đứa bé? Nó bây giờ ở trong bụng tôi, nhưng mà có thể ở được bao lâu, nó có thể cho nó sống sao? Còn không bằng để tôi uống rượu cho chết đi, để hai mẹ con tôi có thể sống chết cùng nhau".

Lời này dọa cho Lăng Vi sợ hãi, cô hận không đánh cho Tông An tỉnh táo lại, người này thật sự là hồ đồ mà. Cô nắm lấy vai của Tông An, để cho cô ngồi thẳng lên, sau đó hỏi: "Tông An, cậu tốt nhất là nói cái gì mà đứa bé này không giữ được, là Viêm Thần nói với cậu chuyện gì?"

Nụ cười cô ta chua chát: "Cậu biết, Viêm Thần vẫn luôn thích cậu mà, tôi chỉ là vật thay thế. Bây giờ cậu trở về, vật thay thế là tôi đây cũng phải lùi về vị trí của mình rồi. Đúng, tôi nên biết thân biết phận mà rời đi, tốt nhất là đi thật xa, để anh ta không thể thấy tôi được nữa,,,,". Tâm tình của cô ngày càng kích động, nắm lấy tay cô, dùng sức an ủi, nhẹ nhàng vỗ.

"Cậu biết không, Vi Vi. Tôi hận cậu, tại sao cậu lại quay về, cậu vừa về, Viêm Thần hoàn toàn thay đổi. Ngày trước, anh sẽ nhìn vào mặt tôi, nhưng bây giờ, ngay khi anh ấy biết tin tôi mang thai cũng chán ghét, anh nói anh không muốn đứa bé này ra đời".

"Bởi vì đứa bé này không có được tình thương của ba nói, nhân lúc nó còn chưa thành hình đã muốn phá bỏ, tránh sau này sẽ gây ra hiểu lầm cho mọi người. Tôi hiểu được, anh dịu dàng chăm sóc, đều là nghĩ tôi thành cô, còn đứa bé, chỉ là anh không thể gánh được gánh nặng này. Nhưng tôi không muốn, Vi Vi, đây là con của tôi, đây là điều hy vọng lớn nhất của tôi"

Nghe cô nói những lời này, Lăng Vi xúc động: một người phụ nữ si tình đến mức này, làm sao có thể chịu được đã kích bị người đàn ông vứt bỏ. Chỉ tiếc là cô không thể làm được gì, chuyện của Tông An và Viêm Thần, thì phải do chính bọn họ giải quyết,. Cô là người ngoài cuộc, chỉ có thể đứng ngoài nhìn mà không nên nhúng tay vào.

Lúc nhân viên phục vụ đem thuốc giải rượu mà Lăng Vi dặn tới, Tông An thấy thế, người đứng thẳng dậy, cười híp mắt nhìn chăm chăm Lăng Vi nói: "Có rượu rồi, Vi Vi,c húng ta uống rượu thôi. Đang nói chuyện, cô ta đem uống ly rượu kia một nửa, sau đó đưa đến trước mặt Lăng Vi nói: "Vi... Vi cuộc sống khổ sở.. Cạn ly".

Lăng Vi nhìn ly rượu, Tông An giống như là muốn trút giận vào ly rượu, nói: "Vi Vi, uống rượu, uống rượu...."

Đều nói người uống rượu khi say đều không có lý trí, khi nổi khùng lên thì không ai có thể ngăn cản được, Lăng Vi chỉ có thể nghe theo mà uống...

Nhìn Lăng Vi uống hết ly rượu kia, Tông An từ từ để ly xuống, rượu trong chén cô ta chưa hề động đến, sau đó nhìn Lăng Vi từ từ ngã xuống ghế sofa. Thấy thế, cô ta mới gọi phục vụ đem Lăng Vi đến phòng phía sau kia, có một người đàn ông cường tráng đang chờ cô ta, đảm bảo cô ta được phục vụ sướng như tiên,

Nhìn Lăng Vi hôn mê, Tông An thở dài, bà Tôn cũng thật là độc ác, khiến người ta như vậy, làm sao còn mặt mũi nào mà ở đây.

Nhìn phục vụ ôm Lăng Vi đi, trong lòng Tông An cũng trống rỗng, cô nhớ đến lúc hai người còn đi học, mình và Lăng Vi như hình như bóng, hai người cái gì cũng chia sẻ với nhau, khi đó dù cô không cam lòng, nhưng cuộc sống cứ thế trôi qua Lăng Vi nói hai người sẽ làm bạn tốt cả đời, lời này thật buồn cười, tình địch, đối thủ cạnh tranh có thể làm bạn tốt mãi mãi sao? Ha ha, cô ta cười lên, chỉ là trong lòng lại có chút lo lắng, khiến cô phải gọi người phục vụ kia lại.

Đang do dự, thì có người nói cho Tông An là Tân Húc Nghiêu đang đến quầy rượu bên này, Tông An khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Từ cửa sau mang cô ta đi, nghe lệnh tôi, không được cho kẻ nào đụng vào cô ta, nghe chưa?"

Tông An hướng về phía Lăng Vi cười: Vi Vi, đây coi như là tôi trả cho cô một phần tình nghĩa đi, từ nay về sau tôi không nợ cô, cũng sẽ không nương tay với cô.

Qua không lâu, bóng dáng của Húc Nghiêu xuất hiện trước mắt, anh níu mày, biết vì sao Lăng Vi đến đây. Nhưng anh nhìn quanh thì không thấy Lăng Vi đâu, chỉ có thể hỏi người đàn bà này.

Tông An nở nụ cười: "tôi uống một ly, sau khi uống xong, tôi liền nói cho anh biết Lăng Vi ở đâu"

Húc Nghiêu lạnh nhạt nhìn: "cô tìm Vi Vi làm gì?"

Đang nói chuyện anh cầm cái chén trên bàn, rồi nói: "Cái này Lăng Vi đã uống rồi? Cô để cho cô ấy uống? Trong rượu có vấn đề".

"Ha ha, Tân Húc Nghiêu, không ngờ anh đoán đúng. Đúng vậy, công chúa uống rượu độc, bây giờ đã được đưa đến một nơi không ai biết, anh không phải muốn biết cô ta ở đâu ư, vậy thì được, anh uống ly này". Tông An đem ly rượu trộn lẫn với thuốc, sau đó trước mặt Húc Nghiêu khuấy đều

Húc Nghiêu ngồi xuống đối diện cô ta: 'đuôi hồ ly của cô cuối cùng cũng lộ ra, kể từ khi Vi Vi trở về cô vẫn luôn tìm cách hãm hại cô ấy"

Tông An thờ ơ mà nhún vai: "Anh cũng đã nhìn thấu mục đích của tôi, vậy tôi cũng không cần phải che giấu rồi, tôi hận cô ta. Năm đó cô ta rời đi, tôi vô cùng vui mừng, tại sao cô ta còn phải trở về, cướp đi hạnh phúc của tôi?"

Người không có bản lĩnh giành giật hạnh phúc mới nghĩ rằng bị người khác cướp đi, lại nghĩ rằng cái bất hạnh của mình là do người khác mang tới. Húc Nghiêu nghĩ như vậy, nhưng mà anh không muốn nói, ngộ nhờ chọc giận cô ta, khiến cô ta không nói Vi Vi đang ở đâu cho anh biết thì sao.

Tông An khiêu khích liếc nhìn Húc Nghiêu: "chỉ cần anh uống ly này, tôi đảm bảo để anh nhìn thấy cô ta. Nhưng nếu anh không muốn, vậy tôi cũng không thể đảm bảo cô ta biến thành cái gì? Vũ nữ thoát y trong quán bar, hay bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần?....

Húc Nghiêu nghiêng người, về mặt lộ ra biểu cảm không thể tin được: "Cô thật muốn ép người ta đến chỗ chết sao? Lợi dụng nhược điểm hại Vi Vi? Cô có thể yên ổn mà cùng Viêm Thần sống cùng nhau sao? Nếu cô tính toán mình mãi mãi sống trong giấc mộng của chính mình, thì tôi nghĩ cô thật sự có thể".

Sắc mặt của Tòng An không tốt, nhưng cô ta vẫn mỉm cười chống đỡ: "Anh vẫn quá ngây thơ hay là quá thông minh, ai có thể chứng minh Lăng Vi mất tích có liên quan đến tôi? Viêm Thần làm sao có thể biết? Cho dù anh nói cho anh ấy biết, anh xác định anh ấy sẽ tin sao, anh ấy luôn xem anh như kẻ thù. Nhưng mà, anh thật sự rảnh rỗi có thể ngồi đây nói chuyện với tôi, an toàn của Lăng Vi anh không để ở trong lòng sao? Anh không muốn biết cô ta ở đâu sao?"

Húc Nghiêu thở dài một hơi: "ba năm trôi qua, mà thủ đoạn của cô vẫn như vậy, anh Phi Thúy".

Nghe được câu này, nháy mắt Tòng An cứng đờ: "anh nói bậy bạ gì vậy?"

Đây là 1 phần chân tướng Du Bá Niên nói cho anh biết, người có bút danh này vẫn luôn đi nói xấu Lăng Vi, ngoài Mộ Tòng An ra thì còn có thể là ai, có ai lại căm hận Lăng Vi đến vậy, và cũng có ai hiểu Lăng Vi như vậy. Trước đây anh đã cảm giác cô gái này không đơn giản, lo lắng sẽ làm hại Vi Vi, nhưng anh cũng không đoán ra được anh Phi Thúy sẽ là cô ta

Nghĩ như vậy, anh cầm ly rượu: "Bạn cũ, quay đầu lại đi, trước khi mọi chuyện lớn hơn hãy dừng lại, nếu cô thật sự yêu Viêm Thần, hãy dùng mưu kế của mình mà đi chinh phục anh ta, cảm hóa anh ta, đừng có dùng mưu kế mà đi hại người". Nói xong anh uống cạn ly rượu mà không hề do dự, tính toán trước khi thuốc có tác dụng, anh nói: "Tôi đã làm theo yêu cầu của cô, bây giờ có phải cô nên thực hiện lời hứa của mình không?"

Giờ phút này Tòng An ghen tỵ, ghen tỵ người đàn ông này dám vì Lăng Vi mà trả giá, cô không biết rốt cuộc cô sai ở điểm nào, tại sao mọi quan tâm đều bị Lăng Vi chiếm lấy, mà cô cuối cùng vẫn thất bại. Lúc phục vụ khiêng Tấn Húc Nghiêu đi, Tòng An cầm điện thoại gọi cho Viêm Thần

"Alo". Giọng nói của Viêm Thần có chút mệt mỏi.

"Tòng An, có chuyện gì, nói nhanh đi, anh còn đang bận việc". Anh ta thúc giục

Giờ phút này Tòng An có chút do dự, hai tay nắm chặt: "Viêm Thần, em có thai rồi..."

Quan hệ của họ thành lập dựa vào mưu kế, Tòng An có thể thiết kế vô số lần ngoài ý muốn khiến cô mang thai, nhưng cô không thể không để ý đến thái độ của Viêm Thần, vào thời điểm anh phát hiện ra cô yêu thương anh, như vậy thì mối quan hệ sẽ không bền chắc, lúc anh biết tin mình có con, liệu anh có đồng ý gánh vác trách nhiệm không?

Bên kia Viêm Thần im lặng một lúc, Viêm Thần không có khả năng chấp nhận đứa bé này, Tòng An nở nụ cười lạnh lùng: "Lừa anh thôi, dọa anh sợ rồi sao?"

"Em đùa quá đáng thật... Đúng rồi, ngày hôm ấy anh thật sự không cố ý,anh,....."

Tòng An vừa khó vừa cười: người đàn ông này, cuối cùng là ngây thơ hay tàn ác.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Khó khăn ngoài ý muốn

Húc Nghiêu vẫn cố gắng chống cự, chống cự đến lúc người phục vụ đưa anh đến một căn phòng, anh lập tức bị đẩy vào.

Lúc này Lăng Vi nằm ở trên giường phát hiện ra có âm thanh lạ, khi cô nghe thấy âm thanh ngẩng đầu nhìn, phát hiện Húc Nghiêu lao đảo đi đến. Cô muốn đứng dậy, nhưng trên người không chút hơi sức, ngược lại trong cơ thể có một cỗ không khí nóng ran, cảm giác hoa mắt chóng mặt bỗng nhiên đến, Húc Nghiêu ở trước mắt biến thành vô số, cô dùng sức lay lay đầu, muốn thoát khỏi tình trạng này.

Húc Nghiêu dừng như té nhào bên giường Lăng Vi nằm, anh thở dài một hơi, cố giữ vững ý thức mà la lên: "Vi Vi tỉnh lại, Vi Vi, Vi Vi,...."

Khi tay Húc Nghiêu vỗ vào mặt của Lăng Vi, phát hiện trên mặt cô vô cùng nóng, anh nhìn bốn phía, muốn nhìn xem phòng vệ sinh ở đâu, nhưng phòng vệ sinh riêng của khách sạn này đã bị khóa rồi, mặc cho Húc Nghiêu gõ gõ mở cửa ra..

Lúc này trên người anh, thuốc cũng bắt đầu phát huy tác dụng, cái loại cảm giác này cứ đánh tới tung đột từng đột một, cơ thể anh không ngừng đau nhói, khiến anh có khát vọng phát tiết ra ngoài.

Trên giường Lăng Vi bò xuống, cô ôm lấy thân thể của Húc Nghiêu, mặt ở trong ngực anh cọ xát, thân thể cũng đang đưa theo, cô khẽ nói: "Húc Nghiêu, Húc Nghiêu, ôm chặt em...."

Cô vuốt ve cánh tay của anh, đặt trên ngực mình, hy vọng được anh vuốt ve.

Húc Nghiêu khẽ nở nụ cười khổ, thân thể hai người chạm vào khiến anh có cảm giác thật thoải mái, đồng thời cũng khiến cho anh khổ sở khó nhin, anh nhỏ giọng nói: "Vi Vi, trước thời điểm anh nổi điên, anh....". Anh còn chưa nói hết, tay Lăng Vi đã tuột xuống dưới chỗ kia...

Anh thờ dài, biết câu nói kia của mình là không cần dùng đến rồi.

Cảm giác thoải mái bao trùm khắp cơ thể, rất nhanh đánh tan lý trí của anh, anh ôm lấy Lăng Vi đặt cô lên trên giường

Mà cô ôm lấy cơ thể to lớn của anh, đáp lại nụ hôn của anh, xâm nhập, môi và lưỡi dây dưa, loại cảm giác vui sướng không nói lên lời thật sự khiến người ta phát điên, cơ thể như đang đắm chìm trong bể bơi giữa mà hè, cảm giác thật sự rất thoải mái.

Giống như một đóa hoa mỹ lệ nở rộ, cảm giác đau đớn chính là loại cảm nhận đầu tiên, cô cười ngây ngốc. Hai người ôm nhau, giống như đang nhảy một điệu nhảy, khoái cảm từ trong cơ thể truyền ra bên ngoài, khiến hai người đều không thể tưởng tượng được.

Cả căn phòng tràn ngập mùi kích tình, hai người mệt nhọc thờ dốc, mà thuốc ở trong cơ thể dường như còn chưa tan hết, chỉ một ít sau một trận kích tình lại bắt đầu. Lý trí bị lãng quên, cơ thể còn tồn tại dựa vào bản năng, hai người lần nữa trền miên, giống như cứ như vậy, mãi mãi.

Ngày hôm nay hình như quá dài nhưng hình như cũng khá ngắn.

Khi Lăng Vi tỉnh lại, cô thấy mình ở một nơi xa lạ, cô nhớ lại mình đến quán bar xem Tông An, sau đó hình như cô uống một ly rượu, sau đó tất cả đều mơ hồ. Chợt giường bỗng nhiên chuyển động, Lăng Vi lo lắng run cả người, cô từ từ nhìn sang.. Là Húc Nghiêu. Mà anh cùng cô đang đắp chung một cái chăn mỏng

Lăng vi có thể cảm nhận mình đang trần truồng. Cơ thể, hơn nữa cơ thể giống như bị mấy bao cát đè nặng, loại cảm giác này giống như đau nhức đến mất cảm giác, cô giật mình tỉnh lại, lo lắng nói: "Chúng ta... Chúng ta làm?"

Húc Nghiêu gạt đầu, Lăng Vi chỉ cảm thấy nhức đầu vô cùng, cô chỉ vào Húc Nghiêu lại chỉ vào chỗ này, hỏi: "Anh có thể nói cho em biết có chuyện gì xảy ra được không? Tại sao em và anh lại ở đây, tại sao em không thể đứng dậy được?"

Húc Nghiêu ôm cô vào lòng, nhỏ giọng nói: "Mặc dù quá trình này xảy ra hơi nhanh một chút, nhưng mà đối với anh và em, như vậy là tốt rồi".

Lăng Vi ấn huyệt thái dương' tôi hôm qua là em muốn anh hay là anh muốn em?"

Nghe cô nói vậy, anh cười khổ: "nếu như không có người đặt giấy, thì hai chúng ta không ai chủ động cả".

Trong tích tắc, Lăng Vi chỉ muốn kéo chăn vùi người vào trong đó, loại cảm giác này thật sự kỳ quái, cô không giải thích được tình huống này

Chợt cô nhớ tới chuyện gì: "Anh đến quán bar tìm Tông An chính là ở đây sao? Cô ấy chắc chắn là người hiểu rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì". Không đợi Húc Nghiêu trả lời, cô lập tức đứng dậy tìm quần áo, chỉ là cô không có phát hiện cô quần chắn, khi cô cầm quần áo thay thì lại thấy Húc Nghiêu trần truồng, cô đỏ mặt, ánh mắt nhanh chóng rời đi, sau đó vỗ ra về bình tĩnh nói: "em đi ra ngoài trước tìm Tông An, anh mặc quần áo vào rồi ra sau"

Cô nói xong lời này, lại nghe được tiếng cười của Húc Nghiêu, mà cơ thể lại bị kéo vào trong lòng anh lần nữa: "Em còn nhớ rõ chuyện ba năm trước đây không, tình hình của chúng ta cũng là như vậy. Lúc ấy lời nói của em cũng giống hệt, chỉ là hôm nay anh đem em ăn sạch sẽ, mà em chống cự cũng không được". Cầm anh cọ cọ vào mặt cô, nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt, cũng chỉ có cô là không rõ.

Khi đó anh mới trốn nhà đi, anh vừa mệt vừa đói, vừa đúng lúc gặp được Lăng Vi cùng Lăng Tuấn Dật đến Vân Nam du lịch, lúc ấy bọn họ đang ăn khoai nướng. Húc Nghiêu thấy vậy nên giật củ khoai trên tay Lăng Vi, sau đó vừa chạy vừa ăn như hổ đói, bởi vì chạy quá nhanh, anh không nhớ nổi, lại bị nghẹn, chỉ có cảm giác khó thở, đầu óc choáng váng. Có người đỡ anh, dùng sức vỗ vỗ vào lưng anh, chờ cho hơi thở bình thường, anh mới liếc nhìn lên, là Lăng Tuấn Dật, còn cô bé kia lại đưa một bình nước đến nói: "Uống đi", không nói thêm gì chỉ đứng hai chữ.

Khi ấy anh còn trẻ nước mắt dâng lên, anh chưa bao giờ có cảm giác người xa lạ lại tốt như vậy, đây là kinh nghiệm tự làm tự chịu, anh phát hiện bản thân của mình thật quá ngây thơ. Sau này cô không biết, thời điểm hai người đi du lịch, Húc Nghiêu thường xuyên đi theo hai người, nhưng chỉ đứng xa không để họ phát hiện. Lúc ấy anh được huấn luyện, theo dõi, bản lĩnh trốn chạy đã được học tập, cho nên khi anh đi theo họ đến vườn burom bướm, còn đi theo họ đến núi phượng vĩ, lúc đó nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô--- trong lòng anh có cảm giác hâm mộ gì đó. Anh rất nhanh biết được thân phận của hai người, là thị trưởng Lăng và con gái của ông.

Lăng Vi không dám đụng vào ngực anh, cô bắt đầu dĩ nói: "Anh có thể buông em ra không, nói thật, bây giờ em có chút rối, như vậy thật là kỳ, em cũng chưa có tưởng tượng sẽ phát sinh quan hệ với anh, nhưng này em tưởng tượng nếu là người đầu tiên em nhìn thấy không phải là anh, em phải làm sao...."

Húc Nghiêu hôn vào trán cô: "em sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, em là người phụ nữ của anh, là người phụ nữ anh muốn che chở cả đời, nếu anh không có năng lực loại bỏ những nguy hiểm, đây chính là sai lầm lớn nhất của anh".

Lăng Vi cười một tiếng: "đều nói người đàn ông ở trên giường miệng ngọt như đường, thì ra anh cũng không có ngoại lệ". Cô không thể không thừa nhận cô đã có lòng tin, người đàn ông này sẽ che chở cho cô suốt đời.

Húc Nghiêu bắt đầu dĩ gơ tay lên thề: "Anh nói là thật".

Mà bọn họ không biết, bên ngoài đã vô cùng náo nhiệt. Nhà họ chung, nhà họ Âu, còn có đồng nghiệp của Húc Nghiêu, bạn học của Lăng Vi, đề tài lớn nhất của họ chính là đoạn video phát tán trên internet kia. Video quan hệ tình cảm của Lăng Vi và Húc Nghiêu truyền bá rộng rãi, ngành truyền thông

chưa kịp phá hủy đã nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Bà Tôn sáng sớm đã đi tìm Phó Thanh Ngâm, bà ta cười hà hà mà đem đoạn video này cho Phó Thanh Ngâm xem, giọng cười vô cùng hả hê: "Tôi cũng sớm nói, con gái cô, đúng là trò giỏi hơn thầy, bộ dạng lăng lơ này, thật là cùng cô không có khác biệt gì. Muốn quan hệ thì tìm một chỗ nào kín đáo mà làm, lại còn bị chụp những cảnh bẩn thỉu này,...". Bà ta nói liên hồi, có thể nhìn thấy sắc mặt của Phó Thanh Ngâm ngày càng tái nhợt.

Bốp một cái, Phó Thanh Ngâm tát một bàn tay vào mặt bà ta, bà ta sững sờ vài giây, sau đó lại nói: "là con gái của cô không biết xấu hổ, cô làm sao lại trút giận lên người tôi, có giỏi thì đi quản lý con của mình đi, đừng tưởng rằng tìm đàn ông liền có thể lên giường".

Phó Thanh Ngâm ngẩng người lên ghé dựa, cao ngạo lườm bà ta: Im ngay cái miệng thú vị của cô lại, làm sao? Vì Vi cùng Húc Nghiêu qua lại cùng nhau, bọn họ nguyện ý, mắc mớ gì tới cô? Chẳng lẽ cô cùng Tôn Như Hải không lên giường? Chẳng lẽ con dâu cô cùng Tôn Viêm Thần không lên giường?"

Bà Tôn ôm mặt đi ra ngoài, trước khi đi cười lạnh, liếc mắt nhìn Phó Thanh Ngâm một cái, cái ánh mắt sắc bén kia còn hiện lên vẻ đắc ý

Cùng lúc đó, Âu Chấn Gia cũng bị Diệc Trúc kéo đến nhìn xem đoạn video này, Diệc Trúc nhìn màn hình chặc chặc nói: "Đây quả là hình ảnh sống động, cả biểu cảm trên mặt họ cũng chụp phải, anh nhìn bộ dạng của họ này,,,"

Âu Chấn Gia ôm cô, nói: "Em hâm mộ người khác làm gì, có anh ở đây còn chưa đủ à?"

Diệc Trúc nở nụ cười, mà tay của cô cũng mò vào áo anh, mò xuống phần eo, mà hung hăng nheo một cái, thừa dịp anh buông tay, cô liền thoải mái nhảy xuống, mắt lạnh lùng nói: "Anh quan sát kỹ lại, cẩn thận nhìn xem, hai người họ có phải có chuyện hay không, theo lý thuyết mà nói sẽ không thể nào xuất hiện trường hợp này." cô nói ẩn ý: "Trừ phi có người cố ý hãm hại".

Cô liếc nhìn Âu Chấn Gia một cái, lông mi khẽ chớp: "Anh không nên đi xem cấp dưới của mình thế nào chứ, còn tôi đi thăm chị em tốt của mình, thuận tiện xem họ có cần giúp việc gì không, xem ra chuyện bọn họ phải đối mặt cũng không ít đâu. Haizz đúng là đôi uyên ương có số khổ mà"

Lúc này một bé nhỏ nhỏ chạy đến, ngọt ngào gọi: "Ba mẹ muốn đi đâu, con cũng đi, con cũng đi". Bé nhỏ cọ cọ vào lòng Diệc Trúc.

Diệc Trúc cũng đã quen cùng đứa bé này thân thiết, cô sờ sờ đầu bé, bắt đầu đi nói: "Mẹ cùng ba muốn đến thăm dì Lăng Vi và dượng Húc Nghiêu, con còn nhớ không, nếu nhớ được, mẹ sẽ dẫn con đi".

Bé nhỏ mắt sáng ngời, vui mừng khoa chân múa tay nói: "Con biết, mẹ nói bọn họ sẽ sinh cho con một cô vợ"

Cơ thể Âu Chấn Gia khẽ lung lay: Diệc Trúc dạy đứa nhỏ vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Trước khi phản kích

Thời điểm hai người xuất hiện ở cửa phát hiện vây quanh họ có rất nhiều người, những người đó hướng về phía họ chỉ chỗ, trong mắt có chút hâm mộ cũng có chút khinh bỉ, Húc Nghiêu đỡ Lăng Vi, đẩy đám người nhốn nháo kia ra

Bên tai anh có tiếng cười: "Ha ha, đây chính là đôi nam nữ kia sao, thật là đủ kích tình".

"Không nhìn ra người phụ nữ kia..."

...

Rất nhiều lời nói khó nghe truyền vào tai của hai người, dù Húc Nghiêu cố gắng che lỗ tai của Lăng Vi, cô cũng nghe rất rõ ràng. Cô chợt nở nụ cười, khẽ nói với người đàn ông bên cạnh: "Em không sao, chuyện này làm em nhớ đến chuyện của ba năm trước đây, khi đó thật sự rất oan, trăm miệng cũng không thể bào chữa, cảm giác đó bây giờ em vẫn còn nhớ. Nhưng bây giờ, ít nhất bọn họ nói là sự thật..."

Nghe những lời nói vậy, Húc Nghiêu dừng lại một lát, sau đó không để ý mọi người chăm chú nhìn, khẽ cúi xuống bế Lăng Vi lên, bảo hộ trong lòng sau đó lớn tiếng nói: "Cô ấy là người phụ nữ của tôi, cả đời này tôi chỉ có một người phụ nữ là cô ấy, các người xem đủ rồi thì về nhà thôi, nhà các người chắc chắn cũng có một người như chúng tôi". Nói xong anh từng bước từng bước ôm cô xuống cửa, ngăn xe taxi lại

Sau khi lên xe Lăng Vi thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười với anh: "Bộ dáng của anh lúc này thật là bùng bùng khí phách"

"Ba năm trước nếu anh nghe được chuyện này sẽ lập tức đứng ra, nếu anh...."

"Không có nếu, chuyện năm đó đã qua, là do năm đó em kiêu ngạo, khi anh muốn xuất hiện em cũng không đồng ý cho anh giúp em". Lăng Vi thoải mái nói

Húc Nghiêu không nói nữa, anh chỉ là không rõ ràng, trong khách sạn làm sao có người, mà họ làm sao lại biết hai người làm cái gì, chẳng lẽ tối hôm qua họ quá kịch liệt nên phát ra âm thanh mà bốn phía có thể nghe được? Cái này không có khả năng, trong khách sạn truyền ra âm thanh như vậy cũng không có gì lạ, họ làm sao có thể sáng sớm mà canh ở cửa ra vào?

Lăng Vi tựa vào vai Húc Nghiêu, ánh mắt khẽ nhắm lại, cô khẽ nói: "Cảm ơn, cảm ơn anh đã ở bên cạnh em, không phải một mình em chiến đấu nên cảm giác cũng an tâm hơn rồi"

Nhưng mà cô vừa an tâm một lát, thì trên taxi truyền ra tin tức: "Rạng sáng hôm nay một đoạn video clip điên cuồng được truyền trên mạng, hiện tại được truyền đến hơn ngàn trang, sự tình phát sinh ở một khách sạn có tên là XX, mà nữ chính trong video clip là người có chuyện xấu đăng báo là con trai của thị trưởng Lăng cũ, còn người nam chính lại là bạn trai ..."

Nghe đến đó, Lăng Vi giật mình, cô nắm chặt tay Húc Nghiêu, nhỏ giọng nói: "Bây giờ phải đi đâu?"

Tin tức như vậy rõ ràng là muốn công bố thân phận của hai người họ, chắc chắn là có người tiết lộ tin tức ra, Húc Nghiêu suy nghĩ, ngoại trừ Mộ Tông An ra thì còn ai? Anh cũng không ngờ rằng lòng dạ của cô ta lại hiểm ác như vậy, thì ra mục đích của của cô ta là như vậy, cái bẫy là đây. Anh có chút tự trách mà ôm chặt Lăng Vi, kiên định nói: "Về nhà"

Xe taxi dừng lại trước nhà Húc Nghiêu, Lăng Vi bị cảnh tượng người người dọa cho sợ hãi, không biết bao nhiêu người, còn có máy quay phim, còn kiếng chân lên chờ đợi nam chính xuất hiện.

Húc Nghiêu cười nói: "Xem ra lũ phóng viên cũng đã đến, đúng là không uống công chúng ta diễn xuất rồi".

Lăng Vi nở nụ cười" anh lạc quan quá, rõ là...."

Hai người bọn họ ra ngoài, thừa dịp mọi người còn chưa phát hiện, chỉ tiếc là đã phát ra âm thanh vì thế có vô số bước chân chạy gần bọn họ. Húc Nghiêu và Lăng Vi nắm chặt tay nhau, tim đập mạnh cũng không quên gia tăng tốc độ. Đám phóng viên đã được rèn luyện chạy nhanh, mắt thấy đã có nhiều người đuổi sắp gần bọn họ rồi

Không nghĩ tới giữa đường lại xuất hiện một chiếc xe, vượt qua đám phóng viên đến bên cạnh Lăng Vi và Húc Nghiêu

Cửa thủy tinh bị hạ xuống, Diệc Trúc mở cửa xe, ở trên xe hô : "Còn thất thần làm gì, lên nhanh đi"

An toàn lên xe, mặt sau một đám phóng viên cũng không thể đuổi theo được, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Diệc Trúc ôm đứa nhỏ, cười nhạo nhìn hai người: "Hai người quả thật là đôi vợ chồng gặp nhiều tai nạn nha, lên giường còn có thể gây ra chuyện lớn như vậy"

Mặt Lăng Vi đỏ lên, cô tránh đi đề tài này: "Các người làm sao có thể đến đây?"

Diệc Trúc đánh giá Lăng Vi từ trên xuống dưới đánh giá: "Còn nói , video của hai người đều truyền đi khắp nơi, là tớ vừa mới lên đã nhìn thấy. Tớ nghĩ cậu không dám về nhà họ Chung, chắc chắn sẽ theo Húc Nghiêu về nhà , cho nên chúng ta đến nơi này chờ hai người".

Trong lòng cô Thư Tuấn cẩn thận nhìn Lăng Vi, sau đó nói: "Mẹ, trong bụng dì bây giờ có vợ con sao?"

Một câu nói khiến không khí trong xe yên tĩnh lại, Diệc Trúc cười đến đau bụng, cô chưa kịp nói gì, chỉ nghe người lái xe Âu Chấn Gia nói: "Nói không chừng là thật sự", Diệc Trúc cười càng mạnh hơn.

Lăng Vi cùng Húc Nghiêu chỉ có thể thở dài, bọn họ cuối cùng cũng hiểu, lời nói của Diệc Trúc chắc chắn là học từ Âu Chấn Gia. Bây giờ còn có đứa bé, một nhà ba người này quả thật là vô địch rồi

Mọi người tiến vào nhà Âu Chấn Gia, nhà vợ chồng Diệc Trúc chính là nơi trú tạm lúc này, chờ qua đi rồi tính.

Ngồi ở phòng khách, Diệc Trúc chỉ vào gian phòng nhỏ nói: "Hai người các người an tâm ở đây, về phần chuyện bên ngoài, để cho thủ trưởng chấn giúp các người. Nhưng mà các người phải nói thật, tối hôm qua có chuyện gì xảy ra?"

Hai người dừng ánh mắt trên người Húc Nghiêu, mà Húc Nghiêu cũng phân tích lại tình hình.

Diệc Trúc khẽ kêu lên: "Mộ Tông An, người phụ nữ này cũng quá dũng cảm, lại lập lại chiêu cũ, hơn nữa thủ đoạn lại càng thêm ác liệt". Cô quay đầu nhìn về phía Lăng Vi thờ dài: "Đứa nhỏ này cũng quá dễ lừa, Mộ Tông An tùy tiện khóc vài tiếng, rồi xuống vài giọt nước mắt liền có thể dọa cậu , lại nhớ tới mấy chuyện trước , người phụ nữ này không cần phải đồng tình "

Lăng Vi giật mình, thì ra anh Phi Thúy chính là Mộ Tông An, chuyện ba năm trước đây cũng là do cô ta làm, Lăng Vi thật sự không rõ, chẳng lẽ là do Tôn Viêm Thần, nên Tông An hận cô như vậy? Cô nghĩ lại mà thấy sợ

Âu Chấn Gia liếc nhìn Húc Nghiêu một cái, trấn định nói: "Tốt nhất các người đến Vân Nam đi, tránh đi chuyện xấu này, coi như đi giải sầu"

Diệp Trúc dùng ánh mắt khác thường nhìn anh: "Giống như đang nói chuyện cá nhân vậy". Nói xong cô lại trêu chọc Lăng Vi: "Thuận tiện, Vi Vi đến ra mắt nhà trai, nàng dâu xấu cũng phải ra mắt mẹ chồng, dù gì thì Lăng Vi lớn lên cũng xinh đẹp động lòng người"

Trong mắt Húc Nghiêu có chút khác thường, nhưng vẫn che giấu, anh suy nghĩ một lát, đồng ý với lời đề nghị này.

Sau khi ba người nhà họ Âu rời đi, Lăng Vi hỏi Húc Nghiêu: "Em với anh đi đến Vân Nam có được không?". Lăng Vi không hỏi kỹ qua chuyện nhà của Húc Nghiêu, chỉ là hơn 7 năm rồi anh chưa về nhà, cũng có thể thấy sự lo lắng của anh, mới lúc này khi Diệp Trúc nhắc tới chuyện họ cùng đi Vân Nam, Lăng Vi thấy rõ ràng trong ánh mắt anh cảm thấy sự do dự và chần chừ. Điều này khiến cô lo lắng chuyện đi này có thể mang cho anh chút phiền toái gì không.

Húc Nghiêu hướng cô nở nụ cười, về mặt khẩn trương nói: "Chính là do anh đang do dự có nên gọi điện thoại về nhà không, trước hết phải cùng mẹ báo cáo hay là cho mẹ một cái bất ngờ. Anh lo lắng chuyện vui này quá lớn, mẹ có vui mừng lắm không".

Lúc này Lăng Vi mới yên tâm lại, đồng thời cũng nhớ tới một chuyện, chuyện này lớn như vậy, Lăng Vi lo lắng mẹ cô biết sẽ có phản ứng gì, mẹ vẫn luôn phản đối chuyện của cô và anh, bây giờ còn xuất hiện chuyện này, chỉ sợ rằng mẹ càng tức giận hơn. Mặc dù rất muốn tâm sự với mẹ, nhưng cô không dám đi tìm bà. Vừa nghĩ như vậy, tâm trạng của cô cảm thấy không thoải mái.

Trước khi chuẩn bị đi, Lăng Vi hẹn một người ra ngoài. Đây cũng là quán cà phê cạnh nhà Diệp Trúc, Lăng Vi nhìn Tông An từng bước đến gần, mà trên mặt cô ta cũng không thấy sự vui sướng cũng chẳng thấy sự áy náy.

"Cô làm nhiều việc như vậy rốt cuộc là muốn gì?". Tâm trạng của Lăng Vi không thể bình tĩnh.

Về mặt của cô ta không thay đổi nhìn về phía cô: "Tôi muốn Viêm Thần cùng đưa bé, cô cho tôi được sao, cho nên tôi chỉ có thể dựa vào bản thân của mình mà giành lấy. Chờ sau khi cô đi, trong mắt Viêm Thần chỉ có mình tôi cùng con, không còn cô nữa".

Lăng Vi nở nụ cười chế giễu: "Tôi chúc cho mọi chuyện như trong suy nghĩ của cô, nhưng cô có thể nói cho tôi, cô đã không muốn cho tôi cùng Viêm Thần có liên quan với nhau, tại sao còn phải lấy danh nghĩa là anh Phi Thúy tạo scandal cho tôi và anh ấy?"

Tông An hít một hơi, giống như là nhớ đến chuyện gì kích động: "tôi rất muốn thu tay lại, ba năm trước đây hãm hại cô cùng Tần Húc Nghiêu là tôi vô tâm tiếp tay cho giặc, tôi đã sai khi đưa anh ta chìa khóa, muốn trao đổi với anh ta, nhưng cũng không nghĩ là anh ta không làm gì cả, cho nên mới có những lời đồn đãi. Chỉ là năm ấy cô đi, tôi nghĩ rằng mọi chuyện đã qua, tôi cho rằng chỉ cần tôi ở bên cạnh Viêm Thần có thể làm anh ấy cảm động, cuối cùng sẽ có ngày anh ấy yêu tôi. Nhưng không ngờ ngày ấy, sự xuất hiện của cô, lại nói cho tôi biết rõ ràng, đây chẳng qua chỉ là giấc mơ, một giấc mơ không có hy vọng. Thật ra thì tôi cũng không hiểu, tại sao mọi thứ tôi đều không thua kém cô, nhưng cuối cùng tôi lại bị cô giành mất? Ha ha chắc là vì bối cảnh của cô, nếu cô không có người cha quyền thế, hay người mẹ có tiền đồ, là mẹ cô sáng tạo cho cô một người ba có quyền có thế"

Nhìn khuôn mặt dữ tợn của người phụ nữ trước mặt này, Lăng Vi cảm thấy ghê tởm, cô có xúc động muốn xé rách khuôn mặt này, nhưng mà cô nhìn xuống. Cô đứng dậy, hồ hững nói: "Thật cảm ơn cô đã nói cho tôi biết tôi có người nhà tốt, nhưng mà tôi muốn nói cho cô biết, mẹ tôi là một người lợi hại, ít nhất bà ấy có hai người đàn ông thật lòng yêu bà, bất kể bà ấy lựa chọn đến với ai, tôi đều lặng lẽ chúc phúc cho bà. Mà cô? Tôi cảm thấy thật đáng tiếc, vì bây giờ cô còn không biết cô sai ở đâu"

Cô đứng dậy, đồng thời cũng có hai người đàn ông đứng dậy, cách chỗ ngồi của hai người họ không xa. Húc Nghiêu hẹn Tôn Viêm Thần chính là muốn cho anh ta nghe rõ lời nói của Mộ Tông An. Nhưng lại vấn đề kia cho hai người họ tự giải quyết.

Lúc Tông An nhìn thấy Viêm Thần ở đây, cô thật sự hoảng sợ, cô ta cười lạnh nhìn chằm chằm Lăng Vi: "Thủ đoạn của cô cũng không tồi, dùng Viêm Thần để đối phó tôi, thật thông minh"

Lăng Vi không e dè nhìn cô ta chằm chằm: "Tôi không còn là người hiền lành để người ta bắt nạt mà không phản kháng, mà cô cũng nên trả giá về những hành động của mình. Cô tưởng mình giấu giếm anh ta được bao lâu, cả đời? Tôi sẽ giúp cô đem thời gian dòi lại đến ngày hôm nay"

Nói xong cô đi về phía người đàn ông, vươn tay, để anh nắm lấy, hai người cùng nhau ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thân thế của Húc Nghiêu

Tông An nhìn Viêm Thần từng bước đến gần, tâm trạng của cô trôi lơ lửng như đang ở trên biển, cô ta nhỏ giọng nói: "Viêm Thần, em,..."

Tôn Viêm Thần thất vọng lắc đầu ý bảo: "Em đừng nói gì... Chính tai tôi nghe rõ ràng, thật xin lỗi, cho đến hôm nay tôi mới biết là em yêu tôi". Anh nhìn chăm chú vào Tông An cười đứt quãng hai tiếng, sau đó đột nhiên nói to: "nhưng mà, làm sao em có thể yêu tôi, quan hệ giữa chúng ta chỉ là quan hệ

hợp tác, tôi cho em vinh hoa phú quý, em giúp tôi...". Nghĩ nghĩ muốn nói, muốn Tông An giúp anh giành lại Lăng Vi, đáng tiếc là nói đến đây, anh giống như mới hiểu ra: "Giúp tôi? Tôi bây giờ mới biết, thì ra nga ý từ lúc bắt đầu, đều là âm mưu của cô, cô phải là muốn giúp tôi, cô chính là bước từng bước đem tôi cùng Lăng Vi tách ra không thể lui được. Mẹ Tông An, cô thật tốt, cô thật tốt, biết nhiều năm như vậy, tôi đã nhìn thấu cô thì ra cô là người phụ nữ tốt như vậy. Mấy chữ tốt, Viêm Thần nói rất nặng nề

Nói xong anh ta hướng về phía cửa đi luôn

Chuyện lần này, có phải là không thể cứu chữa? Cái ý niệm này khiến Tông An khá bối rối, cô kéo lại Viêm Thần, hạ thấp giọng cầu xin: "Viêm Thần đừng đi, em chỉ yêu anh, chưa từng có ý nghĩa gì khác, chỉ cần anh ở bên cạnh em, bất kể trong lòng anh có ai, em đều không quan tâm. Thật vậy, anh tha thứ cho em đi, em..."

Đáp lại lời của cô chỉ là cặp mắt hồ hững của anh, Viêm Thần giờ tay vùng lên, chán ghét mà vứt bỏ: "Nhưng mà, đừng có dùng tình yêu của cô khiến tôi ghê tởm".

Chính câu nói như vậy, khiến Tông An hoàn toàn thất vọng, khi thời điểm cô bị bỏ lại, cô buông lỏng thân thể, mặc cho cơ thể mình ngã xuống cạnh bàn sắc nhọn, một khắc kia cô suy nghĩ, chỉ cần mình từ bỏ, có lẽ sẽ tốt hơn

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, bụng cũng không có truyền tới cảm giác đau khi bị đụng trúng, trong tích tắc cô hy vọng xa vời: nếu như để anh cảm thấy buồn nôn, vậy thì áy náy thì sao?

Hai người Lăng Vi đi vội vàng, cho nên cũng không nhìn thấy cảnh này: Viêm Thần đẩy Tông An làm mất đứa bé trong bụng cô, mà bởi vì sinh non, cho nên Tông An nằm trong bệnh viện thật lâu, Viêm Thần mới biết ngày đó Tông An nói trong điện thoại không phải là chuyện đùa, bởi vì tự trách nên anh canh giữ ngày đêm trong bệnh viện, cũng không nói một câu nào.

Chuyện bọn họ không biết còn rất nhiều, Phó Thanh Ngâm té xỉu, từ sau khi phẫu thuật viêm ruột thừa, cơ thể của bà vẫn không tốt, lại bởi vì sự tình của nhà họ Lăng, lại nghe thêm lời gièm pha của Lăng Vi nên đã ngã xuống. Nhìn người vẫn đang còn trẻ mà chỉ trong một đêm dường như già thêm mấy tuổi, bà cầu xin Chung Nam Sơn một chuyện cuối cùng đó là đem những vật trước kia bà sưu tầm, cùng ảnh chụp của nhà họ Lăng, một mình bà về đây dưỡng bệnh.

Cùng lúc đó Lăng Vi và Húc Nghiêu đã đáp máy bay tới Vân Nam, sau đó đón xe về nhà Húc Nghiêu. Từ nội thành đi đến vùng núi, đường càng lúc càng khó đi, mà xe buýt vẫn còn rất xa. Chờ bọn họ xuống xe, có thể nhìn thấy đất đai sỏi đá ở trước mắt, cùng những ngôi nhà ngói bằng. Nhìn cảnh này Lăng Vi rất rung động. Năm đó theo ba tới Vân Nam du lịch, bọn họ đi nhiều nơi nhưng vẫn thấy mỗi nơi có một cảnh vật đẹp hơn, mỗi nơi có một sắc thái khác nhau.

Húc Nghiêu cười cười: "rất khó tưởng tượng còn một chỗ như vậy đi, anh cùng mẹ ở đây mấy chục năm. Anh đã từng muốn dẫn bà đi nhưng tính tình của bà bướng bỉnh, nói rằng thói quen sinh sống ở đây đã nhiều năm, nếu đi đến chỗ khác chắc không quen. Nói rằng chỉ cần hàng năm đến thăm bà, là bà đã mãn nguyện rồi".

Đang nói chuyện hai người bước vào trong chỗ này ít người vào, cho nên khi Lăng Vi và Húc Nghiêu hai người bước vào, đã không có ít người tò mò nhìn, không biết có ai nói: "là thằng Tấn",sau đó có rất nhiều người đi ra

Những người đó da ngăm đen, thời tiết đã lạnh rồi, nhưng không ít người để trần, quần cuốn lên, bởi vì họ làm việc lao động chân tay, vừa nghe tin tức liền ném đồ xuống đến đây. Bọn họ hỏi liên tục chuyện của Húc Nghiêu những năm gần đây, cũng nhìn Lăng Vi mà lộ ra ý cười: "Bà Tấn mong chờ lâu như vậy, cuối cùng cậu cũng mang nàng dâu về rồi."

Lăng Vi còn không biết có chuyện gì xảy ra, trong tay của cô đã có không ít những đặc sản, nói là cho con dâu của bà tấn ăn vặt. Lăng Vi muốn từ chối, nhưng mà Húc Nghiêu nói: "Cầm đi, em nhận lấy bọn họ sẽ rất vui mừng, cô bé"

Lăng Vi trợn mắt nhìn anh, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật ảm áp, nhìn đồng người vây quanh tiếp tục đi về phía núi. Bọn họ đang nói chuyện gì, Lăng Vi nghe không hiểu vì thế muốn kéo Húc Nghiêu làm phiên dịch.

Nghe được Húc Nghiêu nói một tiếng "đến rồi", gian phòng này có điểm đặc sắc hơn, loại phòng ổng này được anh giới thiệu là có "một con dấu", bởi vì phòng này theo hình ốc, có 3 phòng chính, còn có 2 phòng phụ, lấy bình phong bốn phía ngăn cách, căn phòng giống như là của một quan viên thời xưa. Trên cửa còn treo hình đã cũ, chỉ thấy một người phụ nữ già đang đứng ở cửa

Húc Nghiêu dắt tay Lăng Vi bước nhanh về phía người phụ nữ kia, xúc động la lên: "Mẹ, con đã trở về"

Mẹ Tấn tay vịn vào chuôi hạt màu đen, bà nở nụ cười nhẹ: "về là tốt rồi". Sau đó ánh mắt của bà dừng trên người Lăng Vi một lúc lâu, Húc Nghiêu lại không nói cho bà một tiếng, để bà chuẩn bị một chút.

Húc Nghiêu một tay ôm bà vai của mẹ, trêu chọc nói: "Nhi thần từ nay không dám, xin thái hậu thứ tội"

Mẹ tấn trừng mắt một cái, liếc nhìn anh: "Con vẫn không có nghiêm túc như vậy, chúng ta vào nhà thôi". Sau đó bà cầm tay Lăng Vi, cũng không quan tâm đến Húc Nghiêu.

Nói thật là Lăng Vi có chút khản trương, trên đường tới đây cô còn suy nghĩ, mẹ anh sẽ như thế nào, cho đến lúc mới gặp mặt, cô mới phát hiện bản thân mình tưởng tượng không giống lắm, mẹ Tấn không còn trẻ, có thể là vì bà phải lao động cho nên già hơn rất nhiều so với mẹ cô, hơn nữa trên người bà có mùi đàn hương, phải là người hàng năm đi lễ Phật mới có thể lưu lại được mùi này.

Đối diện cửa vào phòng khách là một bàn thờ phật, khi bọn họ vừa vào cửa, mẹ Tấn liền đốt một nén nhang cắm vào bát hương, sau đó miệng bắt đầu tụng kinh. Lăng Vi chú ý tới tượng phật này có màu đen, là do ngọc đen làm ra, mà hướng nam của ngôi nhà còn để một con thần thú, hình như cũng làm từ ngọc đen tinh chất, Lăng Vi chợt nhớ đến lời nói của Du Bá Niên : bà cũng thích Ngọc đen, nếu không phải... Các người sống chung rất tốt. Người mà anh ta nói có phải là mẹ Tấn không.

Mẹ tấn nói đi chuẩn bị thức ăn, khiến Húc Nghiêu mang Lăng Vi đi dạo xung quanh.

Đi dạo xung quanh nhà Húc Nghiêu, cô nhận thấy ngôi nhà của anh được thiết kế khá đặc biệt, ở giữa là sân vườn, còn xung quanh là phòng ở, mà phòng bên kia không có ai ở nên để làm kho đựng đồ.

Nói đến đây, Lăng vi cảm thấy kỳ lạ: "Tiểu Lam đâu, cô bé ngủ ở đâu?"

Nói đến đây về mặt Húc Nghiêu tối sầm lại, anh lúi cúi Lăng Vi ngồi bên giường và nói "Ba mẹ anh ly dị, em ấy đi theo ba còn anh đi theo mẹ".

Lăng Vi giống như đoán ra được điều gì: "Ba anh là Tiêu Vũ?"

Nghe thấy tên này, cơ thể Húc Nghiêu khẽ run lên một cái, cái gật đầu cũng hơi mất tự nhiên. Lăng Vi giật mình, người con trai khá yên tĩnh trong trường đại học lại là con trai của một ông trùm lớn, khó tách tại sao Du Bá Niên vẫn cứ xuất hiện chung quanh anh, khó trách anh lại có nhiều bạn khác với người khác như Ô Qua, Tiểu Kiệt, M... Cô tự cười: "Trước đây em chỉ nghĩ rằng anh là thuộc hạ của Tiêu Vũ, vì không đồng ý với phong cách làm việc nên mới trốn đi. Không ngờ anh lại là con..."

Nói xong lời này, chính bản thân cô cũng có chút bất ngờ, nếu như làm thuộc hạ, Húc Nghiêu bất mãn Tiêu Vũ còn có thể chạy trốn, nhưng làm con trai thì phải làm sao? Cho dù anh chán ghét ba mình, cũng không thể nào thoát khỏi sự ràng buộc máu mủ. Hơn nữa làm cho người ta không tin được chính là chuyện, gia đình của anh không hề đơn giản, nhưng sao anh lại cùng mẹ ở đây, mà không phải ở chung một chỗ với người kia, nguyên nhân chắc chắn là có gì đó bí ẩn đi.

Nghĩ đến đây, Lăng Vi cảm thấy anh sống thật quá khó, cô đưa tay ôm lấy Húc Nghiêu, nhẹ nói: "Cảm ơn anh tới bên cạnh em, cảm ơn vì anh xuất sắc như vậy"

Mẹ Tấn đứng ở ngoài cửa, cười nhẹ, sau đó xoay người đi, để lại không gian cho hai người họ

Mà đứng cách họ không xa, một người đàn ông nhanh chóng bước ra khỏi thôn, anh ta muốn đem tin tức này báo cho bên kia: cậu ba đã trở lại.

Nhân lúc Lăng Vi vẫn ở trong phòng, dọn dẹp quần áo, mẹ Tấn hỏi Húc Nghiêu : "Con tính khi nào về bên kia, mẹ mặc dù không hay ra ngoài, nhưng có thể đoán được, lão già bên kia cơ thể không tốt, nếu ông ta biết con trở lại, khẳng định muốn con giúp thu thập những chuyện rắc rối kia, con nghĩ phải làm sao rồi chứ?"

Húc Nghiêu ôm lấy vai bà, an ủi nói: "Mẹ yên tâm, bọn họ không thể ép con, con cũng đã chuẩn bị sẵn sàng".

Mẹ Tấn có chút kích động: "Con đứa nhỏ này, dọa mẹ rồi, mẹ làm sao không hiểu được thủ đoạn của người kia, con cũng không phải không biết đến những thủ đoạn không để mình thua thiệt của ông ta chứ. Mẹ mong con về, nhưng cũng sợ con về"

Húc Nghiêu ôm bà, im lặng không nói, chỉ là trong ánh mắt thoáng chút lo lắng: đã nhiều năm trôi qua, người được gọi là cha anh sẽ có dáng vẻ như thế nào

Buổi tối hôm đó, Húc Nghiêu ôm Lăng Vi một lúc lâu không nói, nói đến khi anh còn nhỏ, ở trong tòa nhà lớn kia, khi đó trong tòa nhà có 3 anh em, một là bé Tiểu Lam, anh là người thứ 3. Đại ca (anh cả) là người thông minh nhất, cũng có thiên phú nhất, cho nên khi đó cha thường mang anh đi theo ra ngoài làm ăn, sau đó bỗng nhiên có một ngày đại ca trở về, dáng vẻ vô cùng hoảng sợ, giống như bị điên mà cứ nhốt mình trong phòng, Húc Nghiêu lén chạy vào, mới biết được rằng anh thấy được cảnh rất nhiều người biết đến, sau đó anh trai vẫn luôn nói mình bị bệnh để tránh cùng cha đi ra ngoài làm việc, còn muốn chạy trốn rất nhiều, một năm dài trôi qua cuối cùng cũng có cơ hội, thừa dịp cha có một cuộc buôn bán lớn, anh đã chạy thoát. Anh hai là người thông minh, anh trực tiếp bán phật làm sư, cả ngày ngao du bốn biển, cha là người tin phật, không có dám bắt kính với phật, cũng cho anh đi.

"Vậy còn anh?". Lăng Vi không dám tưởng tượng cuộc sống trước đây của anh trôi qua như thế nào

"Anh....". Anh còn chưa kịp nói thì nghe thấy tiếng gõ cửa rầm rầm: "Phu nhân, mở cửa, lão gia đến"

Húc Nghiêu cùng Lăng Vi nhanh chóng mặc quần áo tử tế, mà lúc này mẹ Tấn gõ cửa vào phòng bọn họ nói: "Hai con ở bên trong chia ra , nhớ đó".

Húc Nghiêu nhìn xuyên qua cửa sổ, trong bóng đêm tối tăm có không ít cây đuốc sáng. Anh kéo Lăng Vi lại nói: "Anh vốn không nên dẫn em tới đây, nhưng mà anh lại lo lắng nếu để em ở thành phố G, cũng có thể bị ông ấy tìm đến, như vậy chúng ta cùng nhau đối mặt đi. Nếu ông ta thật sự độc ác như vậy, anh cũng có cách bảo vệ em tốt nhất, em có tin anh không?"

Lăng Vi nở nụ cười: "Em là dân tị nạn, nếu đã đi theo anh rồi, ngoài tin anh và theo anh , em chẳng còn đường lùi"

Chương 55: Bất ngờ gặp người

Những cây đuốc sáng vây quanh, có thể nhìn thấy một ông lão xuất hiện tại cửa, chắc ông ta tầm 60 tuổi rồi, ánh mắt nhìn mẹ tấn mẹ rồi nói: "Thật lâu rồi không gặp bà, bà vẫn khỏe chứ?"

Mẹ Tấn thấp một ngọn nến, cơ thể nghiêng qua, trên mặt cũng không có biểu hiện gì: "vào trong rồi nói"

Người đàn ông kia đúng là Tiêu Vũ, ông ta vung tay lên, ý bảo thuộc hạ đứng bên ngoài, chỉ mang theo Du Bá Niên vào

Trong phòng khách đốt nến, mà khi bọn họ vào cửa, mẹ Tấn đốt trên bàn thờ phật vài nén hương.

Tiêu Vũ mỉm cười: "Việc lễ Phật, bà so với người khác cẩn thận hơn".

Mẹ Tấn vái ba lạy, sau đó ngồi đối diện với Tiêu Vũ: "Biết vì sao tôi không ngừng dâng hương cầu phật không?". Bà lườm ông một cái: "Bởi vì ông đắc tội với quá nhiều người, nếu như tôi không thành tâm cầu nguyện, chỉ sợ rằng báo ứng sẽ báo lên đầu con tôi"

Bà nói lời này không chút nể tình nào, Du Bá Niên cười cười nói: "Phu nhân, bà nói sai rồi, lão gia làm nhiều việc như vậy không phải là vì mấy đứa nhỏ, mặc dù phương pháp không giống nhau, nhưng mục đích đều giống nhau".

Tiêu Vũ trừng mắt nhìn anh một cái: "Ai cho cậu nói nhiều như vậy"

Mẹ Tấn gật đầu, cười nói: "Được rồi, nếu thật sự như vậy, vậy ông cũng không cần phải tác động đến Húc Nghiêu, không cần phải bắt nó gánh lấy sự nghiệp của ông"

Tiêu Vũ bình tĩnh gật đầu nói: "Được, tôi đồng ý. Chỉ là tôi có thể đòi ăn một ly nước không, đã lâu không nếm, không biết tay nghề của bà sao rồi".

Mẹ Tấn nhìn ông một cái, thờ dãi: "Nếu như ông muốn uống, sai người đến nhà của tôi lấy một ít trà mang về là được, không cần ông phải đích thân đến chỗ này, ông tới đây không sợ vợ ông không vui sao?"

Ngón tay của Tiêu Vũ ma sát vào chiếc nhẫn lục bảo trên ngón trỏ: "Điều này thì không cần bận tâm, cũng không cần phải đối xử tốt với bà ta, và bà cũng phải biết rõ. Nếu năm đó không phải bà quá kiên cường, tôi cũng sẽ không làm những chuyện như vậy"

Mẹ Tấn thờ nhẹ một hơi: "Chuyện năm đó thì khỏi nói, nếu ông muốn uống trà thì để tôi pha cho ông." bà rất nhanh lấy nước đun sôi, pha một ly trà cho ông.

Tiêu Vũ khách khí nói câu cảm ơn, sau đó nhìn xung quanh: "Một mình uống trà cũng không thú vị, gọi bọn nhỏ ra ngoài uống một chén đi, chắc lúc này chúng vẫn chưa ngủ chứ?"

Nói đến đây, vẻ mặt của mẹ Tấn lo lắng: "Ông vừa mới nói sẽ không động vào Húc Nghiêu"

"Tôi cũng chỉ muốn bọn chúng uống ly trà, có thể làm gì bọn chúng, lại nói người của tôi đều đứng ở ngoài, chẳng lẽ bà nghĩ tôi một ông già cùng DU Bá Niên có thể làm gì được 3 người sao?"

Đứng ở ngoài cửa một lúc, Húc Nghiêu dẫn Lăng Vi vào, anh nhìn chăm chăm vào mặt Tiêu Vũ: "Đã lâu không gặp, ông già"

Tiêu Vũ nhìn anh một cái, sau đó rất nhanh chú ý đến Lăng Vi đứng bên cạnh Húc Nghiêu, nhìn một lát, sau đó ông liền cười nhẹ: "Cô Lăng vẫn giống hệt như hồi bé"

Lăng Vi có chút giật mình, ông ấy ám chỉ là khi còn bé cô cùng ba tới Vân Nam du lịch sao? Nhưng cô không nhớ lúc ấy mình đã gặp những ai

Nhìn mấy người bọn họ mang dáng vẻ đề phòng, Tiêu Vũ nở nụ cười: "Tôi đáng sợ như vậy sao, mấy người đến đây ngồi xuống đi. Khó có dịp được tề tựu đông đủ, coi như là uống trà nói chuyện đi"

Tiêu Vũ thân thiết hỏi Lăng Vi: "Lần này tới Vân Nam con định đi đâu chơi? Có cần gì cứ nói với bác, bác có thể sắp xếp giúp con".

Không phải đã nghe qua sự tích của ông lúc sáng sớm, Lăng Vi sẽ cảm thấy ông là một người hiền lành dễ gần, Húc Nghiêu nắm chặt tay cô, thay cô trả lời: "Cảm ơn thành ý của ông, tôi dẫn Vi Vi về là muốn cho mẹ gặp mặt, để tránh cho mẹ vẫn lo lắng tôi độc thân cả đời. Dĩ nhiên sau khi làm việc xong, trong thời gian này ở lại bao lâu, thì phải xem cuộc mua bán này thời gian thương lượng là trong bao lâu"

Tiêu Vũ nhìn vẻ mặt khiêu khích của Húc Nghiêu, thấp giọng cười nhẹ: "Đến nói chuyện buôn bán, nếu như là về ngọc thạch, ta rất hy vọng sẽ giúp được con"

"Không cần". Húc Nghiêu từ chối quả quyết

Lần gặp mặt này có thể nói là tan rã không vui vẻ, chính xác hòa ái của Tiêu Vũ không hề có tác dụng, ngược lại còn thấy khắp nơi mọi người đều kiêng dè ông. Ông thấy không có gì tiến triển, dĩ nhiên là muốn rời đi, chỉ là trước khi ông đi muốn tặng cho Lăng Vi một món quà, đó là một khối ngọc thô chưa qua mài giũa, tạo thành một chiếc nhẫn, nhìn màu sắc của ngọc vẫn đơn thuần như cũ, cũng biết được giá trị của nó không rẻ.

Thực giác của Lăng Vi nói rằng không nên nhận, nhưng Tiêu Vũ lại đưa , ánh mắt của ông có ý nếu như Lăng Vi không nhận lấy thì ông và đám người kia sẽ không đi

Sau khi trở về phòng, Húc Nghiêu cùng Lăng Vi lại không có chút gì buồn ngủ. Nằm trên giường, Lăng Vi còn cầm cái dây chuyền trong tay: "Em không hiểu rõ tại sao ông ấy tới đây, lại còn tặng cho em một món quà quý giá như vậy".

Húc Nghiêu cười cười: "Nàng dâu lần đầu tiên ra mắt cha mẹ chồng cũng phải nhận được quà tặng chứ, anh thấy hình như mẹ cũng chuẩn bị cho em một món quà, nhưng có lẽ là tìm cơ hội mới đưa cho em, cho nên em cũng đừng có nghĩ nhiều lắm gì". Nhưng mà trong lòng anh lại không hề lạc quan như vậy

Lăng Vi còn muốn nói gì, nhưng Húc Nghiêu lại ôm lấy cô nói: "Ngủ sớm đi, ngày mai anh dẫn em đi xem chút đồ vật"

Rạng sáng ngày hôm sau, bọn họ nhận được tin tức nói là có một cuộc đánh cá ngọc thạch sắp bắt đầu. Húc Nghiêu cùng Lăng Vi liền đi theo những người đó , nhưng mà hình như họ đến có hơi sớm nên xung quanh chỉ có vài người.

Nhưng vài người này nhìn thấy Húc Nghiêu và Lăng Vi xuất hiện liền đứng lên. Chờ lúc Húc Nghiêu phát hiện ra muốn nhanh chóng mang theo Lăng Vi đi nhưng đã không còn kịp rồi, những người đó ngày càng nhiều, ngăn chặn đường đi của họ.

Một nhà kho trống , Lăng Vi và Húc Nghiêu bị trói vào nhau, mà ở cửa có ít nhất là 2 người canh giữ. Lăng Vi không thể lý giải tình huống trước mắt , cô quay sang nhìn anh hỏi: "Là Tiêu Vũ sao". Nhìn thái độ hôm qua của Húc Nghiêu, Lăng Vi đoán vậy

Húc Nghiêu lắc đầu: "Anh cũng không biết, nhưng cảm giác không phải, những người kia có gan rất lớn, nếu ông ấy muốn bắt anh, thì không cần tốn nhiều sức lực như vậy, chỉ cần bắt ngay trong ngày hôm qua.

Cửa vọng đến tiếng bước chân , hai người nhìn chằm chằm vào cửa ra vào.

Rắc rắc, cánh cửa mở ra, một người đàn ông cao lớn bấp thịt cuộn cuộn xuất hiện trước mặt họ, chỉ thấy anh ta rút ra một điều thuốc, sau đó rít ra một hơi: "nói, tụi bay tới nơi này làm gì?"

Húc Nghiêu nhìn người này, chắc chắn là anh không biết: "Người anh em này, nếu như tôi đoán không lầm, có phải là anh dẫn người kéo chúng tôi tới?"

Khóe miệng anh ta khẽ giật giật, vẻ mặt rất xem thường: "Tao nói là tụi bay nghe không hiểu tiếng người sao, ông đây nói rằng, hai người các ngươi lại tới nơi này làm gì. Còn muốn tham gia đánh cá ngọc thạch, còn muốn đoạt lấy mối làm ăn của tao? Xem bộ dạng của tụi mày không phải là người ở đây, là gan thật sự cũng không nhỏ"

Thì ra là lo lắng họ tới tranh giành mối làm ăn, Húc Nghiêu nở nụ cười: "Người anh em này, có sự hiểu lầm ở đây, chúng tôi chỉ muốn đến xem náo nhiệt, hơn nữa, chúng tôi không mang theo tiền thì làm sao có thể đấu giá chúng?"

Kẻ cơ bấp tiến về phía thuộc hạ nói mấy câu, sau đó đám thuộc hạ kia bỏ đi.

Kẻ cơ bấp tiến đến gần, cẩn thận nhìn hai người họ: "Hai đứa tụi bay nằm yên đó , chờ khi cuộc đấu giá kết thúc, tự nhiên sẽ có người đến thả tụi bay ra".

Nhưng mà giọng nói của anh ta vừa dứt, lại có âm thanh ồn ào truyền đến, bước chân ngày càng dồn dập. Kẻ cơ bấp liếc nhìn, vội vàng cúi đầu: "Lão đại, sao lại người lại tới đây". Nói xong anh ta tát thuộc hạ một cái: "Đồ ngu, ai cho mày quấy rầy đại ca nghỉ ngơi?"

Mới đánh người xong, kẻ cơ bấp cũng bị người kia đánh một cái, anh ta quát một tiếng: "Cút nhanh cho tao"

Cửa đẩy ra, vị lão đại kia bước từng bước đến gần bọn họ, ông ta chăm chú nhìn Lăng Vi, mắt híp thành một đường. Chỉ nghe ông ta cười lớn: "Ha ha, thật là ông trời giúp tao, lại để cho mày rơi vào tay tao"

Thực giác của Húc Nghiêu cảm thấy sắp có chuyện: "Người anh em này, mới vừa rồi chúng tôi đã giải thích rõ với thuộc hạ của anh, chúng tôi không có ác ý"

Lão đại liếc mắt nhìn họ một cái: "Mày cảm mờm, chuyện này không quan hệ gì với mày". Sau đó lão ta kẹp cổ Lăng Vi nói: "Có trách thì mày nên trách người mẹ nhiều chuyện của mày, ai bảo mẹ ta cứ theo tao chăm chăm khôn rồi, ông đây không phải là người năm đó được ba mày tặng chút tiền sao, lại nói ông đây chỉ là người khuân vác thuê, mẹ nó, từ thành phố G đuổi theo tao đến tận đây, hại tao chỉ có thể trốn ở trong vùng núi hẻo lánh này"

Trong lòng Lăng Vi chấn động: người này chính là người năm đó bắt cóc người kia, mà anh ta nói mẹ luôn luôn điều tra chuyện này? Nhưng mà cô không rõ, năm đó tại sao mẹ lại tuyệt tình quyết liệt mà bỏ đi, cô đã không còn quan tâm chuyện này, nhưng nhiều năm như vậy tại sao vẫn không cho cô biết?

Sức lực trên cổ ngày càng mạnh khiến cô không thể thở được, cô hung hăng trừng mắt nhìn tên đầu xỏ: "Đây chính là báo ứng, năm đó là do anh dùng tiền nên mới bị như vậy, nếu như biết có hôm nay thì ngày xưa sao phải làm như vậy"

Vị đại ca này bị chọc giận, động tác trên tay càng ngày càng mạnh, khiến trái tim của Húc Nghiêu căng thẳng, cố làm ra vẻ thoải mái nói: "Không biết anh ngu ngốc hay là ngây thơ, lúc này còn muốn làm cho hả giận".

Lời nói của anh thành công gây được sự chú ý của đại ca, mắt anh ta lạnh lẽo nhìn chằm chằm "Tên nhóc, tốt nhất đừng có đùa giỡn với tao"

"Thật là, tôi làm sao có thể đùa giỡn với anh, anh cũng không có suy nghĩ, chúng tôi tại sao lại xuất hiện ở đây, Bà Lăng tìm anh nhiều năm như vậy, con gái của bà ta tại sao lại không có ai bảo vệ mà xuất hiện ở đây lại còn bị các anh dẫn đi, anh cho rằng chỉ là trùng hợp sao? Các người không để gì xuất hiện, thật đúng là làm người ta thấy lo lắng". Húc Nghiêu giả vờ nói bình thường.

Lão đại thả lỏng tay trên cổ Lăng Vi ra, ngược lại xoay người về phía Húc Nghiêu: "Mày dọa tao à? Nơi này là nơi chim không đẻ trứng, heo hút làm sao có ai tìm đến, hôm nay dù tao có giải quyết chúng mày cũng không có người phát hiện, chúng mày tin không?"

Về mặt của anh vô cùng thoải mái nói: "Tin, làm sao mà tôi không tin. Chẳng qua là chúng tôi cũng không biết, nếu quả thật vắng vẻ như vậy, làm sao mà chúng tôi tới?"

Trên mặt người kia có sự kinh hoàng (kinh hoàng + hoảng sợ), trong đầu anh ta nhanh chóng suy nghĩ, giống như nghĩ ra điều gì, nờ nụ cười hả hê: "Tần Húc Nghiêu, đừng tưởng rằng mày không phải họ Tiêu, thì tao không biết mày là a, ba mày không phải rất muốn tìm mày sao, nếu vậy tao liền dùng mày làm một cuộc buôn bán với lão, nhìn xem lão có thể hay không vì mày mà giúp tao giải quyết con bé này". Hắn ta chỉ vào mặt Lăng Vi, sắc mặt hung dữ nói.

Đáy trời của Húc Nghiêu dùng sức mà hướng về phía Lăng Vi, tay kia cầm lấy tay cô, cười cười nói nhỏ với cô: "Nhớ lời anh đã từng nói, yên tâm"

Lúc này Lăng Vi không chú ý đến Húc Nghiêu, trên mặt cô tràn đầy hận thù nhìn người kia, vừa nghĩ tới người đó gián tiếp hại gia đình cô tan nát, cô không thể khống chế cảm xúc của mình: "ba năm trước đây, rốt cuộc ông nói với ba tôi cái gì, tôi không tin ông ấy không phải là người không kiên định".

Lão đại quay lưng đi, trong tiếng cười có chút cười nhạo Lăng Vi ngu ngốc: "Tao có thể làm gì với hắn, nếu hắn không cần, tao có thể nhét tiền vào tay hắn sao? Cô bé, tiền có sức quyến rũ to lớn mà không ai có thể chống cự".

Lăng Vi cười lạnh: "Đừng dùng tiêu chuẩn của mình mà đánh giá người khác". Húc Nghiêu nhẹ nhàng chọc chọc vai cô, ý muốn bảo cô không cần phải chọc giận người này.

Mà lời nói của cô cũng khiến bước chân của lão đại dừng lại, hắn ta vốn muốn đi ra ngoài. Sau đó hắn ta xoay người lại với vẻ mặt không vui: "Tao là loại người gì? Chẳng lẽ mày tưởng rằng mày cao thượng hơn tao ư? Ba mày nhận hối lộ, hắn ta cao thượng ở đâu, mẹ mày lợi dụng quyền thế nhà họ Chung tới tìm tao, bà ta cao thượng ở chỗ nào? Hừ tao ngược lại muốn nhìn xem, thời điểm tui mày biết rõ mọi chuyện có còn nói được như vậy không?" nói xong hắn ta vội vã ra ngoài.

Lăng Vi nghi ngờ nhìn Húc Nghiêu: "lời hắn ta vừa nói có ý gì? Cái gì mà chân tướng, cùng chúng ta có quan hệ gì?"

Húc Nghiêu nhìn cô trấn định: "Đừng nghe hắn ta nói bậy, hắn ta có thể biết chuyện gì..."

Lăng Vi khề thờ dài: "Em biết rõ không nên tin lời hắn, nhưng em không thể tha thứ cho chuyện hắn ta chửi bới những người thân của em, em muốn phản bác lại hắn, dù chứng cứ hay sự thật có gì đi chăng nữa. Chứng kiến lời nói của hắn, em có suy nghĩ, có khả năng năm đó ba em bị hắn ta hãm hại, hoặc uy hiếp.

Lăng Vi không hề chú ý, lúc này về mặt của Húc Nghiêu thay đổi, chỉ trong tích tắc anh nhớ tới lời nói của Du Bá Niên: nếu như để cho Vi Vi biết được sự thật, cô còn có thể ở bên cạnh anh sao? Húc Nghiêu có chút lo lắng, anh vội vàng mở miệng: "Vi Vi, nếu như lần này chúng ta an toàn rời khỏi đây, em có thể lấy anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tiếng nổ mạnh vang lên

Rất đáng tiếc, lời nói này của Húc Nghiêu là thời cơ chưa đủ, bởi vì anh còn chưa kịp chờ đáp án của Lăng Vi, thì phát hiện có người đang nói chuyện bên ngoài: "Đi mời lão ta, hãy nói với lão, tao đã mời được tam thiếu gia, hỏi lão ta có hứng thú tới đây thương lượng không"

Xem ra lão đại thật sự muốn mượn tay Tiêu Vũ xử lý hai người bọn họ.

Húc Nghiêu nở nụ cười đồng tình: "đây là hấn ta muốn tìm đường chết". Thấy Lăng Vi có vẻ không hiểu, anh giải thích: "Tiêu Vũ làm sao có thể tha thứ cho người uy hiếp ông ấy, cho dù giá có cao đi chăng nữa, ông ấy nhất định sẽ dạy dỗ cho người không biết trời cao đất rộng này".

Lăng Vi không thể tưởng tượng Tiêu vũ tại sao lại có thể độc ác như vậy.

Một đoạn thời gian sau khi bình tĩnh, bên ngoài cuối cùng cũng có tiếng vang: "có vẻ thành ý của lão ta chưa đủ, mày phải người đi xem là chuyện gì".

"Ha ha, nếu nói là giao dịch với địa vị khác biệt thì phải nhanh chóng tiến hành, , để tao đến nói chuyện cùng chúng mày là đã nể mặt lắm rồi". Giọng nói này là của Du Bá Niên

Ở trong nhà kho Húc Nghiêu lộ ra vẻ mặt: Tiêu Vũ chính là người như vậy, bất kể kẻ nào cũng không có đáng để ông để ý, ông thích nhất vẫn là bản thân ông ta. Lăng Vi nhìn anh cảm thấy thật đau lòng, cha vốn phải là thân tượng của cn trai, nhưng Tiêu Vũ lại cho Húc Nghiêu ấn tượng xấu, tạo thành con như vậy làm sao có thể không đổ lỗi cho cha, cha không muốn cứu con, cuối cùng là lỗi tại ai?

"Rất tốt, chỉ có thể là Tiêu Vũ, lòng quả thật rất độc ác. Lão không có thành ý, vậy tao cũng không nên dùng tới..."

Lời nói của lão đại còn chưa hết, liền bị Du Bá Niên chặn lại: "Hai người bọn họ là ở trong nhà này sao? Mày cũng thật là ngu, cái này thì dễ dàng tiết lộ chỗ giấu người, thật là một chút khó khăn cũng không cho tao ". Lời nói của anh ta thật sự rất đáng đánh, lão đại nghe xong càng thêm tức giận, ra lệnh một tiếng, để cho thuộc hạ hai bên đánh nhau, đánh cái tên Du Bá Niên

Đang đánh nhau, thì có một tràng tiếng cười, là Du Bá Niên, anh ta còn thình thoảng trên chóc: "Chẳng lẽ mày chọn người ở đây sao, thật đúng là không đủ để người của tao đánh". Nếu như lời nói của anh ta không sai thì rõ ràng là hai bên tình thế đã rất rõ ràng. Người canh giữ kho hàng thấy tình thế không ổn, vì vậy đi ra cửa tính toán sẽ gia nhập cuộc chiến

Lăng Vi nghe thấy có tiếng động ở đằng sau lưng, cô quay đầu lại, không biết lúc nào Húc Nghiêu đã mở trời cho cô, cô giật mình nhìn: "Làm sao anh có thể cỡi dây trời?"

Húc Nghiêu đưa tay lên, phát hiện đồng hồ đeo tay của anh không biết đứt từ lúc nào, nơi sắc bén ấy, dùng để cắt sợi dây thừng thì không có gì là khó khăn.

Thật vất vả mới cỡi được dây trời , hai người họ đang muốn đi ra cửa, lại phát hiện cửa bị mở ra, thì ra hai người phụ trách trông coi bộ, phát hiện con tin lại đang hoạt động tự do, cũng không quản bên ngoài ra sao, lập tức cầm vũ khí xông về phía hai người

Húc Nghiêu đem Lăng Vi bảo vệ ở phía sau, trước đây không dám đánh nhau, là vì khi ấy bọn họ có nhiều người, mà khi anh đánh nhau thì không thể bảo vệ sự an toàn của Lăng Vi, nhưng bây giờ thì không giống nhau. Húc Nghiêu thuận tay nhặt một cái ghế lên, gia tăng sức lực mà ném về phía hai người, thừa dịp hai người kia né, mà đến gần, tung một đòn chân phải đá ào bấp chân 1 người, còn tay chế ngự thanh đao của người kia. Sau đó anh bắt lấy, kê lên cổ người đó. Mà người khác nhìn thấy như vậy, hướng về phía Lăng Vi, với ý đồ muốn bắt cô, không chế Húc Nghiêu.

Húc Nghiêu chợt đá văng người trong tay, cũng hướng về phía Lăng Vi mà chạy

Lăng Vi không còn kịp lo lắng, cô chỉ có thể lùi về phía sau, chờ lúc lưng chống vào bức tường, tay của cô hình như đụng phải đồ lạnh lẽo. Cô thậm chí còn không kịp nhìn kỹ, liền cầm lên hướng về phía người đàn ông kia mà ném.

Phịch, đó là tiếng va chạm nổ, còn có âm thanh của gió. Lăng Vi không nhìn thấy rõ cái gì, thì phát hiện trước mặt mình có một bóng người, hình như là anh nhào tới trước mặt cô. Thì ra là cô cầm phải một cái bóng đen, khi đồ này rơi xuống đất vỡ ra, khí bên trong bóng đèn thoát ra, dẫn đến nổ. Mặc dù chỉ là mô hình nhỏ nhưng cũng dẫn đến không ít tác hại. Người vừa mới cầm đao kia , bụng mặt gào khóc không ngừng, hình như là bị bóng đèn làm bị thương, vậy còn anh thì sao?

Lăng Vi lo lắng muốn anh quay lại, vừa rồi anh nhào đến che chở cho cô, cô cũng không biết đằng sau lưng của anh bị thương bao nhiêu

Húc Nghiêu quay một vòng, bình tĩnh cười : "Em nhìn xem, anh làm sao có chuyện gì sao"

Lăng Vi nâng cao giọng lên: "Làm sao mà không có chuyện gì, em không phải là không nghe thấy tiếng nổ mạnh, anh đem quần áo vén lên cho em nhìn một chút". Vừa nói chuyện vừa muốn vén áo của anh lên

Húc Nghiêu bắt lấy tay cô: "Chuyện quan trọng bây giờ là chúng ta ra ngoài trước, chờ đến chỗ an toàn anh đảm bảo sẽ cởi sạch sẽ cho em nhìn"

Lăng Vi dờ khóc dờ cười nhìn người đàn ông giờ phút này mà anh còn có thể trêu chọc cô được.

Ngoài kia trận đánh đã có kết quả, mấy vị thuộc hạ của người đại ca đã ngã xuống gần hết, mà mấy người bên phía Du Bá Niên thì ít người bị thương. Du Bá Niên cười cười với mấy người kia: "Lão Thái, lão gia nhà tao cho phép mày núp ở Vân Nam, đó là nể mặt mày, cũng như niềm tình cũ cho mày chút việc làm ăn, chỉ là mày còn tự đem mình làm nhân vật chính , lúc này động đến người của lão gia, thật là cũng không thể tha thứ rồi". Giọng nói của Du Bá Niên không lớn, bất kể anh nói cái gì, anh ta đều sử dụng giọng nói rất dịu dàng. Rõ ràng là không có một chút khí thế nhưng làm cho người ta có một cảm giác rét run, đại khái có thể nói là uy lực của người lòng dạ thâm sâu khó lường

Nhưng Húc Nghiêu và Lăng Vi cũng xuất hiện ở đó, lão đại bị kích động đứng lên: "Được, hay lắm, chúng mày cho rằng như vậy là kết thúc sao? Ha ha, không có đơn giản như vậy đâu". Hấn ta quay đầu đối diện với Du bá Niên mà nói: "Mày vừa rồi mới nói tại sao tao lại đem chỗ giấu lộ ra, bởi vì tao muốn tụi mày tụ tập lại chung một chỗ, vốn là muốn cho lão ta tới, để cha con mày cùng với con gái của Lăng Tuấn Đạt xuống dưới cùng nhau tâm sự.

Nhưng mà bây giờ cho mày đi theo cũng được.

Hắn ta như bị điên mà đảo bới đồng đá lấy ra một cục , sau đó ném về phía Húc Nghiêu và Du Bá Niên và nói: "Đây là thuốc nổ mới chế, uy lực như thế nào tao vẫn chưa thử nghiệm, muốn biết thế nào thì để tụi mày thử thôi".

Húc Nghiêu khấn trương kéo tay Lăng Vi bỏ chạy, chạy khôn được mấy bước, bước chân của anh bắt đầu chậm lại, ngược lại là Lăng Vi kéo anh. Cô biết, là lúc này làm anh bị thương, cô cắn răng , cố tìm động lực lôi kéo anh

Mắt thấy thuốc nổ sẽ nổ tung, Húc Nghiêu lại một lần nữa nhào lên người Lăng Vi, dùng thân bảo vệ cô. Người phụ nữ ở trong ngực anh là người anh muốn bảo vệ cả đời.

Khi thuốc nổ tung, Lăng Vi bị Húc Nghiêu đè chặt dưới thân không thể động đậy, cô có thể cảm nhận được loại khí nóng bỏng tỏa ra mãnh liệt, còn có trên người mình chấn động mạnh, ánh sáng mạnh tỏa ra sau lưng họ, sau đó bốc khói mờ mịt.

Mặt của Húc Nghiêu lập tức tái nhợt, anh nhìn thấy Lăng Vi không có gì đáng lo, vì vậy an tâm một chút,

Lăng Vi chống dậy, muốn xem vết thương của anh lại bị anh ôm chặt trong ngực. Cô lo lắng phát run: "Em là người không có tiền đồ, nói sẽ không để anh bị thương, nhưng lại làm liên lụy đến anh. Hôm nay nếu không phải em theo anh ra ngoài, sẽ không có chuyện, có lúc em tự hỏi có phải mình là kẻ tai họa, lần trước cũng thế, lần này cũng vậy, anh đi cùng em, người bị thương luôn luôn là anh".

Húc Nghiêu ráng cười: "Cô bé ngốc, anh ngược lại cảm thấy may mắn em không có việc gì, nếu không anh không biết mình sẽ ra sao, sẽ làm ra những chuyện điên rồ gì. Em yên tâm, cơ thể anh khỏe mạnh, sẽ không có việc gì"

Lăng Vi che miệng anh: "đừng lãng phí hơi sức nói chuyện, em hiểu ý của anh"

Du Bá Niên cũng bị thương nhẹ, anh ta cung kính hướng đến người gọi một tiếng: "Lão gia"

Húc Nghiêu quay đầu nhìn , thấy người đàn ông tóc bạc hình như khuôn mặt không còn lạnh lùng khó khăn như trước đến gần.

Tiêu Vũ rất nhanh cho người đến chế ngự cái người tính uy hiếp ông, không cần nói kết quả của hắn nhất định sẽ rất thảm. Chỉ là lão Thái kia nói một câu: "Tiêu Vũ, ông nhìn kỹ một chút, người kia chính là con gái của Lăng Tuấn Dật, thấy nó cùng con trai của ông gần như vậy, ông không có chút lo lắng nào cho chuyện xấu của mình sẽ bị vạch trần sao? Ha ha, mặc dù tao không thể thấy cảnh đó, nhưng mà tao rất mong đợi, dù làm quỷ cũng chờ nhìn"

Nghe nói thế Lăng Vi sùng sốt một chút , cuối cùng chỉ cho rằng ông ta đang nói bậy, không để ý nhiều, mà điều quan trọng nhất bây giờ là cơ thể của anh thế nào,

Tiêu Vũ mang theo Húc Nghiêu cùng Lăng Vi đến nhà họ Tiêu, giống hệt như một cung điện nhỏ xa hoa đến khó có thể tưởng tượng.

Trong nhà có bác sĩ, anh ta thay Húc Nghiêu xử lý vết thương trên lưng, nhưng lại nghe anh ta nói với Tiêu Vũ: "vết thương trên lưng không có gì đáng ngại, vấn đề quan trọng, quan trọng là vết thương trên đùi cậu ấy, vết thương ấy khá nặng, tốt nhất là nên đến bệnh viện, như vậy có lẽ có thể sẽ nhanh chóng phục hồi"

Lăng Vi nghe vậy tim lập tức đập mạnh: "Cái gì mà có lẽ có thể, ý của anh là chân của anh ấy xảy ra vấn đề sao?". Lúc này Húc Nghiêu mở mắt kéo tay Lăng Vi

Mà Tiêu Vũ giận tái mặt, lập tức đi ra cửa. Mà rất nhanh , Húc Nghiêu biết ông làm cái gì, bởi vì nơi này cách bệnh viện hơn 1 tiếng đồng hồ, huống chi đường xá còn rất kém, nếu như trên đường tắc lư có thể khiến chân của anh bị tàn phế . Mà Tiêu Vũ liên lạc tất cả thuộc hạ, chuẩn bị 1 băng ca, bốn người thay nhau khiêng Húc Nghiêu suốt một chặng đường này. Ông sắp xếp một xe hơi hộ tống Húc Nghiêu đến bệnh viện, mà trong bệnh viện lúc này đã chuẩn bị xong xuôi giường ngủ cùng bác sĩ, chỉ chờ Húc Nghiêu đến là có thể khám bệnh.

Lăng Vi cũng đi với Húc Nghiêu, trên đường đi hiểu ra một điều rằng: hổ dữ không ăn thịt con

Mặc dù Tiêu Vũ có an bài những thứ này, nhưng mà đoạn đường này rất dài, Húc Nghiêu bắt đầu sốt, đợi đến lúc đến bệnh viện, anh bắt đầu hôn mê, ý thức không còn rõ ràng. Khi bị đẩy vào phòng cấp cứu, anh cố gắng mở mắt nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Em nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa chúng ta có thể gặp mặt"

Lăng Vi dùng sức gạt đầu, chỉ là anh không nói lời này thì không sao, nhưng khi anh nói ra, cô cảm thấy trong lòng mình giống như đang sụp đổ, có gì đó rất khó chịu

Lăng Vi ngồi trên ghế chờ ngoài phòng cấp cứu, cô muốn là người biết đầu tiên tình trạng của anh, mà cách đó không xa truyền đến một giọng nói: "Đừng lo lắng, thằng bé luôn chú trọng rèn luyện thân thể, nên cơ thể vô cùng tốt". Người nói là Tiêu Vũ , Lăng Vi ngẩng đầu lên, nghi ngờ hỏi" Thật ra bác cũng rất quan tâm anh ấy, nhưng mà vì sao..."

Tiêu Vũ nở nụ cười chế giễu: "Bác cho rằng bác làm mọi chuyện đều đúng, nhưng mấy đứa bé lại cảm thấy bác sai, đây chính là mâu thuẫn giữa chúng ta. Ai mà chẳng có lý lẽ riêng, nhưng mà chúng ta đều không phục nhau, tính cách của bọn chúng khá giống ta, khi quyết định chuyện gì thì không dễ lung lay"

Trong yên tĩnh, Lăng Vi chợt nói một câu: "Bác thật cho rằng mình không làm sai sao? Hay là bác biết mình làm sai nhưng không chịu thừa nhận". Nhớ lại

những câu nói của vị đại ca kia, trong lòng cô càng thêm lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Cô nói em đồng ý

Bệnh viện trung tâm thành phố, những bác sĩ nổi tiếng đều đến chữa trị cho Húc Nghiêu, bọn họ liên tiếp mở cuộc họp, đối với bệnh tình của Húc Nghiêu mà cận kề phân tích. Tất cả đều thảo luận từng giây từng phút, bởi vì Tiêu Vũ có nói với bọn họ, muốn họ trị khỏi bệnh cho con ông.

Tiêu Vũ và Lăng Vi cùng nhau vào phòng làm việc của viện trưởng, bác sĩ chỉ vào mấy tờ chụp X quang: "Có thể thấy người bệnh bởi vì chấn thương mà dẫn đến trật khớp xương, cùng xương sống bị tổn thương, xem tình hình trước mắt, tốt nhất nên phẫu thuật".

"Tỷ lệ phẫu thuật thành công là bao nhiêu?". Lăng Vi lạnh lùng hỏi, bàn tay của cô đang nắm thật chặt, có thể nhìn thấy rõ các khớp xương, cho thấy cô đang lo lắng cùng hồi hộp.

Tiêu Vũ vỗ vai cô, nói với bác sĩ: "Mặc kệ là phải tốn bao nhiêu tiền, cũng phải làm cho nó khỏe mạnh".

Bác sĩ cứ nói vâng vâng

Từ trong phòng làm việc, Lăng Vi chạy thẳng tới bệnh viện trung tâm, phòng VIP, 12 giờ ánh mặt trời chiếu trên người Húc Nghiêu, để cho người anh phản phát chút ánh sáng khỏe mạnh. Cô rón rén ngồi cạnh giường, cẩn thận cầm bàn tay anh. Cảm giác anh vuốt ve ngón tay cô, Lăng Vi nở nụ cười, bình tĩnh nói: "Em đánh thức anh sao?"

Húc Nghiêu nâng mặt cô lên: "Anh đã ngủ thật lâu rồi hay sao, trước đó anh có một giấc mơ dài, mơ thấy em gặp nguy hiểm, anh liều mạng chạy tới cạnh em, nhưng kết quả đã muộn, nhìn em bị thương trước mặt anh, cái loại cảm giác đáng sợ đó khiến anh tỉnh lại. Tỉnh lại nhìn thấy em bình yên nằm bên cạnh anh, cảm giác này thật tốt. Vi Vi, đồng ý với anh cho dù có chuyện gì xảy ra, em không nên gặp chuyện không may".

Nghe được lời bác sĩ nói cô không hề khóc, nhưng chỉ nghe mấy lời nói của anh thôi, khiến cô không cầm được nước mắt.

Húc Nghiêu cười: "Đây là lần thứ 2 em khóc vì anh, là lời anh nói làm em cảm động sao? Ha ha, mẹ còn lo lắng anh quá ngốc, không biết làm sao mà có thể kết giao với bạn gái, bây giờ thì bà có thể yên tâm".

Lăng Vi nín khóc mà mỉm cười trước mặt anh, làm sao lại không biết anh đang an ủi cô, cô chỉ cảm thấy xấu hổ, kể từ lúc gặp Húc Nghiêu, cô luôn nghi ngờ anh, mà anh lại luôn giúp cô vượt qua lại cảm giác khó khăn, anh nói không để cho cô bị thương, anh đã làm được, khi nguy hiểm đến gần, anh không do dự mà bảo vệ cô, Lăng Vi cô làm sao may mắn mà lại có thể được một người đàn ông như vậy yêu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lăng Vi có một đáp án, cô cầm tay anh nói: "em đồng ý".

Húc Nghiêu dịu dàng nở nụ cười: "Anh có chút khát, có thể rót cho anh ly nước nóng được không?"

Cô nhìn thấy môi anh khô, liền đứng lên tới phòng ăn bên cạnh có máy nước nóng để rót cho anh,

Sau khi cô ra cửa, Húc Nghiêu thử cử động cơ thể, trên tay mặc dù bị thương nhưng còn động đây, mà trên đùi... Anh rất không đồng ý tin tưởng rằng chân của anh bị tàn phế, chỉ là trong đầu từng chút nhắc nhở anh sự thật này. Ngay từ lúc bóng đèn nổ tung, anh phát hiện lưng và chân của anh có điều khác thường, có lẽ bị tổn thương dây thần kinh.

Một cảnh từng xuất hiện trước mắt anh, đó là một bé trai Tiêu Vũ nuôi, từng theo họ ra ngoài làm ăn, kết quả lúc trở về vết thương chẳng chịt, bác sĩ có nói: "Vết thương trên người không sao, chính là chân có thể không được rồi". Kết quả là đứa bé kia mấy tháng sau mất đi tri giác, cuối cùng tê liệt hoàn toàn.

Ngày đó bác sĩ cũng nói anh không phải là không nghe thấy, chỉ là anh không muốn người bên cạnh phải khổ. Vừa rồi Vi Vi nói cô đồng ý, húc Nghiêu biết đó là thể hiện điều gì, Vi Vi trả lời vấn đề lúc trước anh hỏi: có đồng ý lấy anh không.

Anh cũng biết hoạn nạn mới thấy chân tình, anh cũng biết lúc này anh phải vui mừng, chỉ là anh không cho phép mình cam kết, nhất là trong lúc này.

Lăng Vi đỡ Húc Nghiêu uống chút nước, sau đó tiếp tục đề tài kia, cô hạ quyết tâm: "Húc Nghiêu, trước đây anh hỏi em có đồng ý lấy anh không, em đồng ý. Em có có tài sản, ba em thì ở trong lao tù, tính tình em lạnh nhạt, có lúc còn hay ích kỷ, em không biết làm sao quan tâm người khác..... Như vậy em có được anh che chở cùng quý trọng, em cảm thấy mình rất may mắn". Đợi cô nói xong những lời này, lại phát hiện Húc Nghiêu nằm trên giường mà không có đáp lại, cúi đầu xem, thì thấy anh đã ngủ.

Cô cười khỏ một cái, lại nghe được tiếng thở dài.

Tiêu Vũ đang đứng ở cửa nhìn cô tiếc rẻ.

Lăng Vi cùng Tiêu Vũ đi ra ngoài cửa. Ở trong khu ẩm thực, Tiêu Vũ nói: "Có tin tức nói rằng , mẹ cháu té xỉu, nghe nói là thời gian trước phẫu thuật không nghe theo lời dặn dò của bác sĩ, tình huống thế nào cũng không rõ lắm. Cháu nên trở về xem thế nào".

Lăng Vi do dự một chút: "Bên mẹ còn có bác Nam Sơn, bác ấy nhất định sẽ không để mẹ gặp chuyện gì, cháu muốn ở lại cạnh Húc Nghiêu nhìn anh có thể đứng dậy mới thôi".

"Mẹ cháu bên kia hình như cũng không dậy được, bà ta hiện tại một mình ở một nhà, không chịu đến bệnh viện. Cháu yên tâm, bác sẽ dốc hết toàn lực khiến Húc Nghiêu khôi phục như trước, chờ lúc cháu quay lại, tên nhóc này có thể đi lại bình thường trước mặt cháu".

Lời nói của Tiêu Vũ khiến Lăng Vi do dự, tình thân, tình yêu, đặt lên cân đo thì bằng nhau cô không thể nào lựa chọn. Cô lấy điện thoại gọi điện thoại cho Diệc Trúc, cô cần bạn bè giúp đỡ .

Có thể do rất lâu không liên lạc với Lăng Vi, giọng nói của Diệc Trúc có chút gấp gáp: "Cái con bé này, mấy ngày nay chết ở đâu, sao mà chẳng gọi điện thoại nói vẫn bình an"

Lăng Vi nghe được giọng nói của Diệc Trúc cảm thấy thật yên tâm, giọng nói cũng dần bình tĩnh lại: "Tớ không sao, nhưng mà Húc Nghiêu bị thương, c ho nên bây giờ đang ở bệnh viện với anh ấy. Nghe nói mẹ tớ bị bệnh, bà ấy sao rồi?"

"Tớ đã đến nhà cậu thăm, đúng là sức khỏe của bác ấy không tốt, mấy ngày nay vì chuyện của cậu mà rất nhanh phát điên rồi. Chung Nam Sơn mời bác sĩ kiểm tra cơ thể của mẹ cậu, bác sĩ nói là áp lực của người lớn tuổi, thân thể không ổn, đề nghị bác vào bệnh viện kiểm tra. Chỉ là bác không chịu, bác vẫn ở nhà, bảo là muốn chờ hai cha con của cậu trở về. Cậu yên tâm, đoạn video kia đã xóa, chờ Húc Nghiêu lành, 2 người phải nhanh chóng quay về thôi".

Trở về hay không trở về, đặt vấn đề này ra thật sự rất khó giải quyết. Ba năm trước cô hận mẹ , kết quả phát hiện những gì mẹ làm là vì muốn tra rõ chuyện ba tham ô, lúc này cô cũng lập tức nên trở về bên cạnh mẹ để nói lời xin lỗi . Nhưng mà anh thì sao? Anh năm lần bốn lượt bị thương vì cô, anh sắp phải mổ, mình phải ở bên cạnh anh làm bạn?

Hít một hơi thật sâu Lăng Vi bị suy nghĩ của mình giày vò, nghĩ không ra chuyện gì

Trong phòng bệnh, Húc Nghiêu tròn tròn mắt khi thấy Tiêu Vũ bước vào, anh hỏi Lăng Vi ở đâu

"Con bé nói muốn ra ngoài hít gió một chút"

Húc Nghiêu gật đầu nói: "Nói cho tôi biết, chân của tôi cuối cùng thế nào?"

Tiêu Vũ nói chắc chắn: "Chân của con sau khi phẫu thuật sẽ không có chuyện gì"

Húc Nghiêu cười nhạt: "Ông chưa bao giờ dùng giọng điệu cứng rắn như vậy, là vấn đề lớn phải không? Sẽ tàn phế sao?"

Tiêu Vũ tỉnh táo nói: "Ta không phải đã nói sẽ bình thường sao, chẳng lẽ còn con nghi ngờ về điều này".

Húc Nghiêu giống như là nhớ lại : "Năng lực của ông đúng là rất lớn, có thể khiến người ta đưa tiền cho thị trường Lăng, cũng có thể mua được người đánh ngã ông ấy, ta không hiểu rốt cuộc ông ấy và ông có thâm thù đại hận gì"

Tiêu Vũ nở nụ cười:"Con đã biết? Là ta muốn Du Bá Niên nói cho con biết, hy vọng con có thể cách xa Lăng Vi , hai người không có kết quả tốt, không bằng lúc chưa lún sâu vào thì hãy nhanh tách ra. Ha ha , không gạt con, vì ngăn cản hai người ở chung ta dùng rất nhiều biện pháp. Người của nhà họ Tồn muốn Lăng Vi mất sạch danh dự, ta liền để họ được như ý nguyện, giúp đỡ bọn họ tạo scandal, kết quả là con lại đến gần. Đã từng có nhiều lần người của ta có thể xuống tay với Lăng Vi, kết quả là con vẫn cứ bảo vệ bên cạnh nó, nhớ cái tên lão họ Quý kia không? Hắn ta là người thông minh, khi Lăng Tuấn Dật gặp chuyện không may liền trốn đến nơi kia, nhưng hắn vẫn luôn suy nghĩ rằng không muốn con hắn rơi vào . Chuyện này chắc ta không cần kể tỉ mỉ vì Du Bá Niên cũng xử lý khá tốt".

Ông ta đi tới trước cửa sổ nói tiếp: "Ai bảo nó là con gái của Lăng Tuấn Dật, ta nói rồi, con trai của Tiêu Vũ ta không thể cùng con gái hắn ở chung. Nhà họ Tiêu tại sao phải nấp ở một nơi thâm sơn cùng cốc này, không phải là do họ Lăng-- người huynh đệ tốt chèn ép, cho nên ta sẽ không để cho Lăng Tuấn Dật sống tốt"

Mặt mũi Tiêu Vũ dữ tợn, khiến Húc Nghiêu cảm thấy không đáng giá, mặc kệ đời trước có chuyện gì, thù hận cũng không nên kéo dài, huống chi mấy năm nay Tiêu Vũ thông qua khoáng sản , cùng ngọc thạch có được rất nhiều của cải, nếu ông chịu thỏa mãn, người nhà của họ có thể sống những ngày bình yên, hòa thuận vui vẻ. Anh thở dài: "Đừng tay lại đi, đừng động đến người của nhà họ Lăng nữa, tôi sẽ ngăn cản ông hết sức. Nhưng năm gần đây, ông vì chuyện này, mà làm tổn thương không ít người, còn chưa đủ sao, dù là ông có người chống lưng, cũng không sợ đắc tội với người ta sao. Còn muốn báo thù? Năm đó vì sao mẹ tôi bỏ đi ông biết không? Bà là người phụ nữ truyền thống, dù ông có công khai mang người phụ nữ khác về nhà , bà đều không nói , nhưng bà tại sao lại muốn tôi rời đi? Bởi vì bà sợ ông ngày càng lún sâu, cuối cùng sẽ hãm hại cả nhà. Ông không phải luôn nói bà tin Phật , là vì bà muốn trả nợ thay ông, giảm tội lỗi của ông một chút"

Tiêu Vũ nở nụ cười: "Ha ha, thu tay lại? Mày muốn tao đi tự thú, làm cho Lăng Tuấn Dật thoát khỏi trại giam phải không? Thăng bé ngược chẳng lẽ mày

vẫn không rõ, nếu không phải là người muốn lật đổ Lăng Tuấn Dật, hẳn làm sao lại ngã ngựa, mày cho rằng tao có khả năng lớn như vậy sao? Coi như bây giờ ta đi nói chuyện rõ ràng, cũng không có tác dụng gì, bởi vì những người kia sẽ không công khai, đây chính là nguyên nhân ta dám to gan như vậy"

Húc Nghiêu nở nụ cười: "Tôi chưa bao giờ cầu xin ông, nhưng bây giờ phiền ông một chuyện"

Tiêu Vũ liếc nhìn anh: "Ta sẽ chữa trị tốt cho mày, bất luận mẹ mày có phản đối, tao cũng đón mày về nhà. Còn về chuyện Lăng Tuấn Dật đừng có xía vào nữa"

Mặt Húc Nghiêu đang tái nhợt từ từ nở nụ cười chế giễu: "Giúp tôi khuyên Vi Vi, tôi có thể đồng ý với ông cả đời này không gặp cô ấy nữa, nhưng cầu xin ông đừng tổn thương cô ấy, cũng không cần tổn thương người nhà của cô ấy, nhà của cô ấy đã không thể nào tạo ra hay uy hiếp ông. Tất nhiên mẹ sẽ cùng ông về nhà"

Tiêu Vũ về mặt không đổi, không ngờ con mình lại còn trao đổi điều kiện như vậy, ông hoàn toàn thất bại. Nói thật ông có chút thất vọng, nhưng ông tỉnh táo nói: "Được ta để cho nó đi, cũng không động đến nó, chỉ là mày cần phải tiếp nhận trị liệu, nếu cơ thể có xảy ra chuyện gì, ta sẽ khiến nó bị thương như vậy, bởi vì chuyện này nó nợ mày"

Tiêu Vũ nói lời độc ác, làm cho người ta không thể không nghi ngờ rằng ông sẽ làm như vậy. Chỉ là dù có ác độc đến đâu, ông cũng không muốn con trai mình gặp chuyện. Con có thể phản kháng ông, cùng đối trọng với ông, nhưng không được bị thương, ông không cho phép"

Húc Nghiêu an tâm nhắm mắt lại, ngực đau, nhưng lòng lại bình yên, mặc dù anh rất không đồng ý xa cô, nhưng nếu vẫn ở bên cạnh cô, nguy hiểm sẽ không dừng lại ở đó, anh làm sao không biết, tại sao Tiêu Vũ lại xuất hiện ở đó. Nếu không phải anh che chắn cho cô, thì bây giờ người đang nằm trên giường chính là cô rồi, có lẽ sẽ bị thương nặng hơn....

Chuyện Tiêu Vũ đã đồng ý sẽ không thay đổi, điều này Húc Nghiêu tin, cho nên anh tin rằng Vi Vi rời đi mới là an toàn nhất. Anh nhìn về phía cửa sổ, nhỏ giọng nói: "Vi Vi, anh đã nói sẽ bảo vệ em an toàn". Còn nhớ rõ cô gái nhỏ cho anh nước uống, lúc ấy cô thật đáng yêu, nhớ cô gái chạy trên bờ suối, cô ấy rất đẹp, còn nhớ rõ ở rừng Phượng vĩ Trúc Hạ nghe cô hát, cô ấy rất bình yên... Tất cả đều tái hiện lên trong ký ức của anh, khiến anh nhớ vô cùng,

Còn nhớ rõ tình cảnh gặp ở đại học D, khi đó trên người cô tràn ngập ánh sáng hạnh phúc, dựa vào bên cạnh Tôn Viêm Thần, còn nhớ rõ khi ở Belfast gặp cô, chỉ là những điều đó đủ khiến anh hạnh phúc, ít nhất cô sẽ nhớ đến anh, nhớ đến anh...

Húc Nghiêu rất may mắn, trong khoảng thời gian này có thể ở cạnh Lăng Vi, anh thấy mình may mắn trước khi chia tay còn có thể nghe cô nói câu "em đồng ý". Cô không biết, câu nói này quan trọng với anh như thế nào, để cho anh yêu mấy chục năm rồi, cuối cùng cũng mãn nguyện mà kết thúc vòng tròn bằng dấu chấm.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đại kết thúc

Ngồi trên xe lửa, nhìn phong cảnh Vân Nam lùi về sau, sự dầy vò chậm rãi này làm giảm đi phần nào cảm giác trong lòng Lăng Vi.

Cũng khiến cô càng cẩn thận suy ngẫm lại lời của Tiêu Vũ, sự thật thực đáng kinh ngạc, kẻ đứng phía sau hạ độc thủ hãm hại cha cô phải vào tù hóa ra lại là Tiêu Vũ. Cái gọi là nhân chi tướng tửu ngôn cũng thiện, câu cuối cùng của ông thật sâu sắc, chỉ là lúc ấy Lăng Vi một lòng đều đặt ở trên người Húc Nghiêu, thế cho nên không có suy ngẫm đến.

Cô rất muốn hận Tiêu Vũ, người này đột nhiên xuất hiện hãm hại người cha cô yêu nhất vào tù, cô thật sự rất hận. Cô thậm chí không dám nhìn Húc Nghiêu một cái, sợ một khi nhìn sẽ luyến tiếc. Nhưng cứ hết lần này đến lần khác, Lăng Vi cứ liên lụy đến anh, chẳng lẽ phải bắt anh lựa chọn giữa cô và gia đình sao? Như thế sẽ khiến anh phải chịu tổn thương rất lớn.

Ngồi trên xe, Lăng Vi hy vọng xe khởi hành chậm một chút, để cô có thể tìm được chỗ của Húc Nghiêu, hiện tại anh có khỏe không, anh hẳn đã đỡ nhiều. Suy nghĩ như vậy, trong lòng cô nhẹ nhõm hơn.

Cô bắt đầu nhớ đến quãng thời gian ở chung với Húc Nghiêu, cô không nhớ đã từng gặp anh ở trường chưa, đáng tiếc là, khi đó bên cạnh cô còn có một người. Nếu khi đó cô biết hôm nay phải chia ly như vậy, cô nhất định sẽ cố gắng đi tìm cho bằng được anh, sau đó cùng anh ngọt ngào bên với nhau.

Lần đầu tiên chân chính gặp mặt hẳn là ở khách sạn đi, ấn tượng đối với anh chính là chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ của nam sinh, anh nói anh tên là Tần Húc Nghiêu, mà xui quýt khiến Lăng Vi lại nhớ kỹ cái tên này, còn nhớ cả khuôn mặt anh. Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy đó là một chuyện thật lạ kỳ.

Dường như có cái gì đó nối kết họ, nếu không như vậy, bọn họ làm sao có thể gặp lại nhau lần nữa ở Belfast, nếu đây là duyên phận, như vậy Lăng Vi phải cảm tạ duyên phận an bài. Khi đó Húc Nghiêu có hơi vô lại, xông thẳng vào nhà cô, xin tỷ lửa gì chứ, rõ ràng là lấy cớ.

Diệp Trúc nói anh là một người đàn ông tốt, ánh mắt cô ấy luôn sắc sảo như vậy, nhìn ra bản chất của anh từ lâu, mà bản thân Lăng Vi lại cứ mãi trì hoãn, tận sau này lại mới hiểu được.

Sau khi về nước, bọn họ lại gặp nhau. Lăng Vi đã từng hoài nghi, có phải người đàn ông này cố tình tiếp cận mình hay không, mục đích là gì?

Cô đoán đúng rồi, hai người cứ gặp nhau mãi là vì có người sắp xếp.

Trong ấn tượng của cô, Húc Nghiêu luôn nói lời sến súa, đối với một Lăng Vi không hiểu anh, cho rằng đó chỉ là tán tỉnh, anh là một cao thủ tình trường. Bởi vậy nghe qua, bắt quá thì cười. Cô có hơi hối hận, nếu khi đó cô hồ đồ một chút thôi, nghe chi tin chi, có lẽ thời gian hai người bọn họ ngọt ngào cùng nhau sẽ kéo dài hơn.

Lăng Vi thầm nghĩ, mình đã động tâm với Húc Nghiêu từ bao giờ? Là lúc anh giúp cô đánh Tôn Viêm Thần ngoài hành lang triển lãm? Hay khi anh giải cứu cô trong khách sạn? Bày kẻ khiến cô ăn thịt rắn, uống rượu tâm sự... ?

Anh tạo nên từng cái hồi ức cho hai người, vậy mà Lăng Vi, vốn rất thông minh lại chưa từng hỏi kỹ lòng mình một lần.

Cả quãng đường nhớ lại những ký ức.

Tất cả đều rất ngọt ngào, còn có một chút đáng tiếc.

Trở lại thành phố G, cô có phen giật mình. Lăng Vi nhìn một nhà bà người của Diệp Trúc xuất hiện, bỗng nhiên nở nụ cười, tiến lên ôm lấy cô.

Diệp Trúc sùng sốt một chút: "Nha đầu này, tự nhiên nhiệt tình như vậy thật làm cho người ta ăn khó hiểu mà."

Lăng Vi thật sự cảm ơn cô ấy không hỏi đến chuyện của Húc Nghiêu, bằng không chính mình sẽ nhận không được mà chạy về Vân Nam tìm anh —— cô bắt đầu càng ngày càng nhớ anh .

Lăng gia đã giải khai giấy niêm phong, Lăng Vi nhớ tới lúc trước cô còn định đầu giá lại căn nhà, không ngờ đoạn thời gian này xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến cô vô tâm vô phế quên mất chuyện này. Đột nhiên một người đàn bà mặc áo màu tối xuất hiện trước mặt cô, Lăng Vi cười rộ lên, tuy rằng có phần giống khóc.

Cô nhìn mẹ thường đứng ở vườn hoa, cảnh giống hệt như lúc trước. Cô buông hành lý, lớn tiếng hô một câu: "Mẹ, con về rồi!"

Sau đó thấy mẹ hơi tức giận trả lời: "Cái con bé này, kêu lớn tiếng như vậy làm gì." Bà chậm rãi đi lại, nhìn Lăng Vi, giật mình nói: "Mới chớp mắt có một cái, sao con bé này đã lớn như vậy rồi."

Lăng Vi hoảng sợ, đứng im tại chỗ không biết nên làm gì.

Có người đi tới, đứng bên cạnh cô: "Lần trước viêm ruột thừa phải nằm viện, bác sĩ từng nói Thanh Ngâm áp lực lâu năm, đề nghị ta mang bà ấy ra ngoài giải sầu, thư giãn tâm tình. Ta nghĩ hẳn là vì chuyện Tuấn Dật làm bà ấy bị đã kích quá lớn, ta đã khuyên quá bà thôi điều tra, thậm chí mong muốn bản thân có thể cố gắng thay thế Tuấn Dật, cho bà ấy một cuộc sống vô ưu vô lự. Đáng tiếc ta đã thất bại, từ lúc con trở về, trạng thái tinh thần bà ấy là càng ngày càng không ổn, nhưng bà ấy cái gì cũng chịu không nói. Ta đưa thuốc bà ấy cũng không uống, cho đến khi mấy ngày trước nhìn thấy con và Tấn Húc Nghiêu trên TV, bà ấy thật sự đã suy sụp. Không chịu đi bệnh viện, nhất quyết đòi về đến đây, bà ấy chỉ còn nhớ lúc ba người nhà con sống với nhau, có đôi khi tự nói với mình cả ngày, cầm món đồ chơi cũ của con, uống Phở Nhị Tuấn Dật thích, sống như lúc còn ba người..." Hóc mắt Chung Nam son đỏ hoe, người phụ nữ ông yêu nhất trên đời, ông vẫn không thể bảo vệ được.

Lăng Vi nói không ra lời, nhiều năm như vậy, ai hận ai, ai yêu ai, chung quy là cũng không thể nói rõ. Đến khi cô nhìn đến bản thân, những người xung quanh đã thay đổi nhiều như vậy. Tựa như Húc Nghiêu từng nói sẽ che chở cô, mẹ đã dùng một cách thức khác yêu cô, Lăng Vi cô phải may mắn đủ đội mới có thể được thế này.

Nghĩ đến đây, Lăng Vi tiến lên vài bước, kéo tay mẹ, nhẹ giọng nói: "Mẹ, con gái trưởng thành rất nhanh, đi thôi, chúng ta vào xem buổi tối sẽ ăn gì nào..." Tuy rằng đã thiếu đi một người, nhưng hai người còn lại cũng sẽ cố gắng sống cho tốt, chờ đến một ngày ba người đoàn tụ, khi đó, bọn họ có thể nói với nhau: "Quên đi lúc trước, chúng ta thế này thật hạnh phúc."

Mấy tháng sau, Lăng Vi vội đưa mẹ tới bệnh viện, mẹ cô bây giờ yếu ớt như một đứa trẻ, bà bảo bà sợ gặp bác sĩ.

Bác sĩ Bạch nói bà không cần đi bệnh viện, cho nên Lăng Vi và Chung Nam Sơn ngày ngày mời bác sĩ đến nhà xem bệnh cho bà. Nhưng đã uống thuốc vẫn không thấy khỏi. Diệp Trúc bảo họ đưa mẹ Lăng Vi đến khoa thần kinh thử xem, đừng từ bỏ bất kỳ tia hy vọng nào.

Lăng Vi cũng từng nghĩ tới chuyện này, chỉ là mẹ khóc nói với cô: "Vi Vi, chúng ta đừng rời khỏi nhà được không, ba con một lát sẽ tan làm về nhà, nếu ông ấy không thấy chúng ta sẽ lo lắng."

Lăng Vi nghĩ, quên đi, cần gì phải để bà tỉnh táo lại? Ít nhất hiện tại, trong đầu bà luôn nhớ đến những hồi ức đẹp, ít nhất hiện tại, bà luôn vui vẻ .

Viêm Thần cũng từng tìm đến Lăng Vi, anh nói: "Chức trưởng phòng Marketing vẫn giữ cho em, khi nào em muốn trở lại cứ nói với anh một tiếng."

Lăng Vi nở nụ cười: "Em còn phải chăm sóc cho mẹ, thật sự là không có tinh lực đảm nhiệm công việc đó, có điều vẫn rất cảm ơn anh." Cô nói rất khách

khí, mùi phàn xa cách, không nên để có thêm ràng buộc nào nữa. Cô không muốn cho Viêm Thần hy vọng, cũng sẽ không làm như vậy.

Viêm Thần hiểu rõ: "Em quả nhiên vẫn là không muốn đến, à, đúng rồi, tháng sau anh kết hôn với Tòng An, em sẽ đến chứ?"

Lăng Vi cười khê: "Em thấy tốt nhất là mình đừng đi, lần trước gặp nhau ở Vân Nam, Tòng An hận em muốn chết rồi."

Về mặt Viêm Thần có phần hoảng hốt: "Kết hôn với anh rồi cô ấy sẽ không hận em đâu."

Lăng Vi không nghe rõ, hỏi anh vừa nói gì.

Viêm Thần tỉnh táo lại, nở nụ cười: "Không có gì. Húc Nghiêu đâu, sao anh ta không trở về cùng em?"

Đã lâu rồi không có người nhắc tới cái tên này trước mặt Lăng Vi, nghe thấy tên anh cô cảm giác lòng mình rất ấm áp, bởi vì cô biết người đàn ông đó thật sự yêu cô, từng cố gắng bảo vệ cô chu toàn. Chỉ là đôi lúc ở một mình, thỉnh thoảng cô sẽ lo lắng: Cơ thể anh đã khỏi hẳn chưa? Sau đó cô lại cười nhạo chính mình, Tiêu Vũ nhất định sẽ không từ cách nào chữa khỏi cho anh, nhất định là vậy!

Lăng Vi khê cười: "Trước tiên chúc anh tân hôn vui vẻ, bất luận hôm đó em có đi hay không, vẫn mong hai người sẽ luôn hạnh phúc, dù sao trên đời này cũng rất khó tìm được người nào yêu anh như Tòng An."

Viêm Thần trước khi đi đã nói một câu: "Đời này đã không có cơ hội bên em, nhưng em có thể để cho anh hôn em một lần cuối không?" Nói xong không đợi Lăng Vi đáp, anh ôm cổ Lăng Vi, hôn lên trán cô, thật lâu mới buông ra.

Nhìn bóng dáng Viêm Thần, Lăng Vi vui mừng nở nụ cười, người đàn ông này đã thay đổi rồi, không còn si mê cô nhưng lúc trước nữa, quá trình đó chắc cũng nhờ công Tòng An đi. Hôn nhân tình yêu không phải là hoàng hóa, Viêm Thần đã biết cách buông bỏ, anh biết mình khó có được Tòng An, nên sẽ càng quý trọng hơn.

Chị em tốt Diệc Trúc cũng thường đến nhà Lăng Vi, còn thường xuyên mang theo Thư Tuấn, đứa bé thực sự rất đáng yêu, mẹ Lăng vừa nhìn thấy đứa bé này, tâm tình liền vui vẻ. Vì thế sau đó Diệc Trúc khuyên Lăng Vi tìm một người đàn ông rồi sinh một đứa, cho dù không vì chính mình, cũng là có thể giúp mẹ Lăng giữ được tinh thần vui vẻ.

Lăng Vi chỉ cười một cái rồi thôi, nhưng khi bị nhắc nữa thì cô nói: "Mình lười phải tìm một người đàn ông yêu mình như anh ấy, đời này gặp được anh ấy là phúc khí của mình. Hơn nữa muốn có một đứa con cũng đâu cần phải do bản thân sinh, lúc trước mình có ghé qua Viện Phúc Lợi, nơi đó trẻ con đứa nào cũng đáng yêu, mình sẽ nhận nuôi một đứa. Cậu cũng thấy mẹ mình thích con nít thế nào rồi". Lăng Vi thật sự có phần ghen tị, khi xưa ba rất yêu thương cô, mẹ lại ít khi nào thể hiện tình thương như vậy.

Một hôm, Lăng Vi giúp mẹ ăn cháo, mẹ Lăng bảo cô cùng ăn, Lăng Vi khoát tay nói: "Mẹ, người quên rồi sao, con không thích ăn cháo."

Chỉ một câu như thế đột nhiên khiến tay mẹ Lăng run lên, bà gạt tay cô ra, khiến cháo đổ lên tay Lăng Vi, tràn ra bàn. Mẹ Lăng nhìn Lăng Vi, nhìn cô dọn dẹp một bàn cháo lộn xộn kia. Trong chớp lát bà kinh hoàng đứng lên hét: "Cút, cút cho tôi, cô không phải là con của chúng tôi!". Vừa kêu vừa dùng sức đẩy Lăng Vi ra.

Lăng Vi bị đẩy ngã trên mặt đất, đây là lần đầu mẹ Lăng nổi điên, cô tròn tròn mắt, không biết nên làm gì. Quả thật bác sĩ có nói qua mẹ Lăng không thể chịu đả kích, một khi bị đả kích có khả năng sẽ làm ra chuyện mất lý trí. Như vậy xem ra là chỉ tình hình bây giờ rồi.

Lăng Vi chỉ có thể gọi điện thoại cho Chung Nam sơn, bảo ông đến giúp, chỉ là cô không ngờ khi Chung Nam Sơn đến càng làm mẹ cô kích động hơn, cô bàng hoàng nhìn mẹ Lăng, bà trốn dưới gầm bàn, van nài nói: "Cầu xin các người, đi đi, các người đi đi..."

Bác sĩ nhanh chóng đến, tiêm thuốc an thần cho mẹ Lăng, bà mới an tĩnh lại.

Thừa dịp mẹ đang nghỉ ngơi trong phòng, bác sĩ hỏi Lăng Vi tình huống vừa rồi, Lăng Vi nói: "Tôi chuẩn bị cháo cho mẹ, bà ấy bảo tôi uống, tôi nói không thích rồi thì bà ấy như vậy..."

Chung Nam Sơn đứng bên cạnh, nghe nói như thế, mặt ông nhất thời trắng bệnh, hôm đó ông phải đi gấp, đành gọi quản gia đến nói cho Lăng Vi: "Ông chủ bảo tôi đến đây chăm sóc cho hai người, gần đây ngài ấy có chuyện, không thể tự đến đây."

Lăng Vi cự tuyệt: "Chú Chung, chú nên lo lắng bên cạnh ông ấy, chú đi rồi ông ấy phải làm sao?"

Chú Chung ý vị thâm trường nói: "Đối với lão gia, không có gì khiến ngài quan tâm hơn sức khỏe của hai người, tiểu thư, cô và phu nhân là hai người ông ấy quan tâm nhất, cho nên lão Chung tôi chỉ cần chăm sóc hai người thật tốt thì cũng xem như chăm sóc ông ấy."

Cuối cùng Lăng Vi cũng không suy nghĩ nhiều về lời của ông, tự hồ còn có gì đó mờ ám, nhưng đôi khi chuyên mờ ám không hẳn là chuyện xấu.

Khi Dao Dao được hai tuổi, Lăng gia vô cùng náo nhiệt, mẹ Lăng sai chú chung đi mua chocolate ngon nhất mấy đứa trẻ thích ăn, lại tự mình xuống bếp nấu cơm. Lăng Vi muốn ngăn cũng không được.

Dao Dao là đứa bé Lăng Vi nhận nuôi, nói đến cũng là duyên phận, ngày Lăng Vi đến Viện Phúc Lợi, Dao Dao chỉ là một đứa bé vài tháng tuổi mới được đưa đến đó.

Đến Viện Phúc Lợi không lâu, cô bé vẫn không khóc không uống sữa, nhưng khi Lăng Vi thử bế lên, đứa nhỏ này lại tò mò đưa nghịch mặt dây chuyền Hắc Diệu Thạch trước ngực cô. Viện trưởng nói đứa bé này có duyên với cô, đúng vậy, có duyên!

Lăng Vi lập tức quyết định sẽ nhận nuôi cô bé. Lúc mang Dao Dao về nhà, Lăng Vi vì chưa từng sinh con, một chút kinh nghiệm cũng không có, luống cuống tay chân, may là có mẹ Lăng.

Lăng mẹ thuần thực thay tã, tắm rửa, dỗ bé con ngủ... Hết thầy đều làm thuận buồm xuôi gió, mà khi có Dao Dao bên cạnh, tâm tình của cô tự dưng cũng sẽ bình thản.

Một tuổi, Dao Dao lần đầu tiên gọi mẹ, mẹ Lăng kích động bật khóc, ôm Lăng Vi nói: "Vi Vi, con có nghe không, con bé gọi bảo mẹ là mẹ, nó rất giống con, thông minh đáng yêu."

Lăng Vi cũng khóc, đó là lần mẹ Lăng thanh tỉnh gần nhất.

Dao Dao vẫn chưa đi vững, cô bé lão đảo nhào vào lòng Lăng Vi, dùng giọng nói không rõ nói với Lăng Vi: "Mẹ, bánh ngọt". Không biết cô bé lấy chocolate lúc nào, cầm đứt cho Lăng Vi.

Lăng Vi cười cười, nắm ngón tay Dao Dao: "Ăn ngon lắm".

Cô bé nở nụ cười, cả nhà đều cười.

Lăng Vi nói với bản thân: Đây là con của mình, là phúc tinh của gia đình cô.

Một năm lại qua đi, Dao Dao đến tuổi tới nhà trẻ, cô bé rất hiểu lòng người, đến bây giờ vẫn chưa từng hỏi về chuyện của ba, nhưng có một ngày khi Lăng Vi đón cô bé tan học, Dao Dao thần thần bí bí kéo Lăng Vi xuống, nói bên tai cô: "Mẹ, con thấy ba ba, ba không cho con nói với mẹ, thật ra ba rất hay dẫn con đi chơi, ba mới đi về rồi."

Nghe như thế, Lăng Vi theo bản năng nhìn xung quanh, thầm nghĩ có lẽ sẽ thấy được bóng dáng của anh. Sau đó, cô tự giễu cười, cô căn bản không hề nói cho Dao Dao về chuyện của Húc Nghiêu, hẳn là con bé nhớ ba nên mới nhận người khác là ba.

Dao Dao là một đứa trẻ thành thật, không thể nghi ngờ. Thằng bé nhà Diệc Trúc từng đến tìm Dao Dao, hô: "Con dâu, con dâu..." Mỗi lần đến đều mang lễ vật, là các món đồ chơi nó rất thích lúc nhỏ, tiểu tử kia rất can đảm nói với Lăng Vi: "Dì Lăng ơi, đây là sinh lễ con tặng cho Dao Dao".

Hắn là Diệc Trúc dạy đi, nhưng Diệc Trúc cũng cười đến gập lưng, cô còn hỏi xem ai dạy Thư Tuấn những lời này.

Thư Tuấn đưa mắt liếc một vòng, cuối cùng dừng trên người Âu Chấn Gia đang hút thuốc, cậu bé lén lút nhìn Diệc Trúc, ý là: Ba Ba dạy con.

Lăng Vi chột cười, không biết bọn Diệc Trúc đã thế này từ bao giờ? Nhanh thật, Âu Chấn Gia thực sự rất yêu thương hai mẹ con, cho dù từng sai lầm, nhưng thời gian anh cố gắng cngx đủ để cộng đồng chúc phúc cho cuộc hôn nhân này.

Trạng thái mẹ Lăng ngày càng tốt, bác sĩ nói bà bệnh do bị áp lực lâu năm, tâm tình thư thái thì bệnh tình sẽ giảm dần.

Khôi phục như bình thường cũng có thể. Lăng Vi thật sự muốn cảm ơn Dao Dao.

Đôi khi mẹ Lăng cũng hỏi Lăng Vi: "Húc Nghiêu dâu? Tuy rằng mẹ phân đối hai đứa bên nhau, nhưng mẹ nhìn ra được cậu ta rất quan tâm con, lần đầu tiên gặp mẹ cố ý nhắc đến ba trong tù của con, muốn xem cậu ta có phản ứng thế nào. Kết quả lúc trở về cậu ta nói với mẹ: 'Người con thích là Vi Vi, cô ấy là con ai không sao cả, hơn nữa người cũng biết, ba con không phải chỉ có một vợ, mẹ con là một trong số đó, con cũng không biết mình có được tính là con hợp pháp không. Thân phận của con còn phức tạp hơn Vi Vu nữa'. Cậu ta dám nói vậy với mẹ, rất có can đảm, khi đó mẹ biết cậu ta thật sự tốt với con, chỉ tiếc lúc đó mẹ tự cho mình thông minh..."

Lăng Vi cẩn thận nghe, ngẫu nhiên nghe được sự ngọt ngào của Húc Nghiêu trong miệng người khác, cảm giác thật hạnh phúc, anh vì cô mà nói những lời như thế.

Mẹ Lăng ôm cô, hỏi: "Con không buông bỏ được cậu ta phải không? Nếu như vậy, tại sao không đi tìm cậu ta? Bất kể hiện tại anh ta có còn chờ con hay không, hãy đi thử, cho rằng trở thành bạn tốt cũng được mà".

Sao Lăng Vi chưa từng muốn đi tìm, tiếc là nếu cô đi thì yên ổn, nếu gặp lại, khúc mắc của hai gia đình, hai thanh đao, một ngày nào đó sẽ đâm cho họ thương tích đầy mình, có lẽ người bị thương còn có ba mẹ. Lăng Vi không dám thử chuyện như thế này.

Thật ra, thỉnh thoảng nhớ về anh, hoặc nghe được chuyện của anh từ người khác, cũng đều khiến cô hạnh phúc.

Hôm đó, Lăng gia từ trên xuống dưới ai cũng khẩn trương, nhất là Lăng Vi. Sáng sớm cô đưa Dao Dao đi học, đi siêu thị, mua rất nhiều thức ăn. Chú Chung cũng tùy cô làm, bởi vì hôm nay là một ngày vui vẻ không tầm thường của cô.

Mẹ Lăng, Lăng Vi, Dao Dao và chú Chung đợi ở nhà ngục thành phố G, rốt cuộc nhìn thấy người đàn ông đầu bạc ấy đi ra. Mẹ Lăng khóc, bà xông lên ôm lấy người kia, nghẹn ngào không ra lời.

Lăng Vi được thông báo ba trong tù có biểu hiện rất xuất sắc, cho nên được giảm án phóng thích trước thời hạn. Nghe được tin nằng, cô và mẹ cả buổi

tôi kích động không ngủ được.

Buổi tối chuẩn bị món bún giò, mẹ Lăng làm, bà nói muốn xua đi xui xẻo.

Lăng Tuấn Dật bình tĩnh cười cười, để cả nhà đoàn tụ thế này quả thật rất khó, ông sẽ dùng hết khả năng, bảo vệ gia đình mình.

Cơm nước xong, mẹ Lăng dẫn Dao Dao đi ngủ, Lăng Vi giờ tay cười với Lăng Tuấn Dật, hô: “Ba, ba, ba à...” Mỗi một lần cô hô, tựa như muốn vứt đi từng chút chuyện mấy năm nay.

Lăng Tuấn Dật vuốt đầu cô, cười cô là con bé ngốc.

Người ta nói người ngốc sẽ có phúc của người ngốc, Lăng Vi nghĩ cô cũng chính là một đứa bé ngốc, bằng không sao lại có phúc như vậy, cả nhà có thể đoàn tụ lần nữa?

Chú Chung còn chưa ngủ, ông báo với Lăng Vi, Diệc Trúc điện nói cô ấy mang thai, nhưng thân thể không thoải mái, bây giờ đang ở bệnh viện.

Lăng Vi khăn trương đến bệnh viện, không ngờ lại thấy một người khiến cô bàng hoàng.

Buổi đêm thành phố G, ánh đèn, cơn gió tràn ngập phong tình quần quít trên người kia, khiến LăngVi nhất thời tưởng mình hoa mắt. Có lẽ trên người anh mang một vầng quang quá sáng chói, có lẽ do anh quá chói mắt, hốc mắt Lăng Vi dần nóng lên.

Suối phun bên cạnh phun nước lên, dẫn theo bao nhiêu bọt nước, nhuộm đầy bầu không khí mấy năm tương phùng. Đột nhiên có vô số ánh đèn lóe lên, thi ra trên cây treo rất nhiều bóng đèn nhỏ, đủ loại màu, mang theo cảm giác vui mừng chói sáng.

Lăng Vi nở nụ cười, chỉ nói một câu: "Đêm nay sao vậy chứ..."

Cô còn chưa nói xong, tiếng nhạc mềm mại vang lên, du dương điển tút, còn có, tiếng ca của một người: "Bồi hồi quãng thời gian không có em. . .

Bỗng nhiên nhớ tới lần đầu gặp mặt

Em không biết anh thầm ngắm khuôn mặt cười nghiêng nghiêng của em

Nhớ con bướm đậu trên trúc phượng vĩ thời thiếu niên yêu say đắm..."

Người kia tiến lên một bước, thâm tình chớp động trong mắt: “Vi Vi, anh về rồi”.

Lăng Vi che miệng lại, kìm nén âm thanh nức nở của mình. Một câu anh về rồi này, cô đã đợi bao lâu?

Bao nhiêu lần mơ lại nhìn thấy anh, bao nhiêu lần mong anh xuất hiện từ đám đông, bao nhiêu lần cầm điện thoại mong được nghe tiếng anh, bao nhiêu lần đứng trước phòng bán vé bồi hồi, nhìn chuyến bay đến Vân Nam. . . Cuối cùng đều không thể sánh với một câu của anh: Anh về rồi.

Hai mắt mơ hồ, có người vây quanh cô, là một nhà ba người Diệc Trúc. Không đúng, là bốn, cô ấy mang thai rồi. Còn có Tiêu Lam và Ô Qua nữa, đôi oan gia rất cuộc đã nắm tay nhau, khúc gỗ Ô Qua cuối cùng hiểu được Tiêu Lam hay ức hiếp anh là muốn anh thổ lộ, chỉ tiếc sau lại không còn nghe Tiêu Lam nói. . . Tình cảm của hai người, một kẻ nói nhiều, một người làm nhiều.

Lăng Vi nghĩ, cô là một đứa bé hạnh phúc, bởi vì cô không làm nhiều, cũng không nói nhiều.

Đêm đó rất nhiều người xuất hiện, Húc Nghiêu cùng họ hợp diễn, khiến Lăng Vi cảm động không ngừng rơi lệ, sau đó nghe được một câu của anh: “Vi Vi, gả cho anh đi”.

Dao Dao chen vào giữa hai người, nói: "Mẹ, con không có lừa mẹ, ba ba thật sự đến mà..."

TOÀN VĂN HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Khó Thoát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.